

Vũ Nam

Contents

Vũ Nam	3
1. Chương 1-1	3
2. Chương 1-2	10
3. Chương 1-3	14
4. Chương 1-4	21
5. Chương 1-5	25
6. Chương 1-6	29
7. Chương 1-7	36
8. Chương 1-8	39
9. Chương 2-1	41
10. Chương 2-2	45
11. Chương 2-3	48
12. Chương 2-4	54
13. Chương 2-5	57
14. Chương 2-6	62
15. Chương 2-7	66
16. Chương 2-8	70
17. Chương 2-9	72
18. Chương 2-10	78
19. Chương 2-11	82
20. Chương 2-12	87
21. Chương 3-1	92
22. Chương 3-2	96
23. Chương 3-3	99
24. Chương 3-4	101
25. Chương 3-5	103
26. Chương 3-6	106
27. Chương 3-7	109
28. Chương 3-8	111
29. Chương 3-9	113
30. Chương 3-10	118
31. Chương 3-11	122
32. Chương 3-12	126
33. Chương 3-13	131
34. Chương 3-14	132
35. Chương 3-15	138
36. Chương 3-16	143
37. Chương 3-17	147
38. Chương 3-18	150
39. Chương 4-1	152
40. Chương 4-2	155
41. Chương 4-3	160

42. Chương 4-4	165
43. Chương 4-5	170
44. Chương 4-6	172
45. Chương 4-7	176
46. Chương 4-8	177
47. Chương 4-9	181
48. Chương 4-10	184
49. Chương 4-11	188
50. Chương 5-1	190
51. Chương 5-2	196
52. Chương 5-3	198
53. Chương 5-4	208
54. Chương 5-5	216
55. Chương 6-1	218
56. Chương 6-2	225
57. Chương 6-3	229
58. Chương 6-4	232
59. Chương 7-1	236
60. Chương 7-2	241
61. Chương 7-3	247
62. Chương 7-4	251
63. Chương 7-5	253
64. Chương 7-6	255
65. Chương 7-7	257
66. Chương 7-8	260
67. Chương 7-9	263
68. Chương 7-10	266
69. Chương 7-11	272
70. Chương 8-1	278
71. Chương 8-2	282
72. Chương 8-3	284
73. Chương 8-4	292
74. Chương 8-5	296
75. Chương 8-6	298
76. Chương 8-7	303
77. Chương 8-8	308
78. Chương 8-9	314
79. Chương 8-10	319
80. Chương 8-11: Thiếu	325
81. Chương 8-12	325
82. Chương 8-13	330
83. Chương 8-14	337
84. Chương 8-15	341
85. Chương 8-16	344
86. Chương 8-17	348
87. Chương 9-1	350
88. Chương 9-2	361
89. Chương 9-3	365
90. Chương 9-4	374
91. Chương 9-5: Thiếu	377
92. Chương 10-1	377
93. Chương 10-2: Thiếu	391
94. Chương 10-3: Ngoại Truyện: Bên Nhau	391

Vũ Nam

Giới thiệu

Edit: SuigetsuTheo Tấn Giang:Đã được xem rất nhiều vũ công nam múa, đa số nhưng vũ đạo của họ đều tựa như rắn d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-nam>

1. Chương 1-1

Lúc Thiên Vũ đi vào “Destiny”, tất cả mọi người nhìn hấn.

Không có khuôn mặt nào khiến hấn thấy mới mẻ. Lý Thiên Vũ bắt đầu cảm thấy sự nhàm chán của tối nay. Lướt qua khuôn mặt và thân thể những cậu trai trẻ đang lần lượt được dẫn vào chỗ hấn ngồi thì càng cảm thấy thất vọng hơn.

Điều hấn muốn là gặp một người đẹp. Chắc lại thất vọng lần nữa rồi.

Cho dù hấn là kẻ nổi tiếng nhất câu lạc bộ này. Người nổi danh nhất ở nơi đây rầy trai gọi không phải là kẻ đứng đầu bảng, mà là hấn khách làng chơi.

Thiên Vũ chưa bao giờ từ chối từ khách làng chơi này. Có lẽ hấn cũng không bài xích rất nhiều khách làng chơi giống hấn, lần đầu tiên bước vào Destiny chỉ đích danh hấn “Tôi muốn cậu ta.”

So với tất cả những trai nhảy ở đây, Lý Thiên Vũ trông còn giống trai gọi hơn. Về ngoài của hấn đẹp đến nỗi nhìn lần đầu đã bị coi là 0, nhưng sự thật hấn là 1 không hơn không kém. Hấn thích lấy sự trái ngược này đùa giỡn lên đùi và lòng bàn tay, hưởng thụ ánh mắt chịu khuất phục của bọn họ khi dè từng gã đàn ông dưới thân, dạy cho bọn họ sự khác biệt giữa 0 và 1 không phải là khuôn mặt, mà là thân thể.

Hấn 25 tuổi chính là truyền thuyết của Destiny. Nhưng điều này cũng không thể đảm bảo hấn có thể tìm được con mồi ở nơi này. Trai gọi tô son trát phấn lẫn đám giai nhảy gần như lột sạch đồ trên sân khấu đều không làm hấn hứng thú. Lý Thiên Vũ thờ dãi giữa đông đảo ánh mắt nóng bỏng. Chối từ những gương mặt muốn vui vẻ đang nhìn về phía này, lắc đầu với quản lý.

Lý do hấn chưa đứng lên luôn, chính là một bài nhạc múa. Đó là nguyên nhân hấn nhìn lướt lên sân khấu.

Một vũ công nam bước lên sân khấu, bắt đầu nhảy múa.

So với trai nhảy ở vùng này, cậu ta mặc nhiều quá. Cái mọi người muốn xem chính là xác thịt trần trụi, cậu ta lại chỉ để lộ hai cánh tay. Cậu ta bắt đầu nhảy múa, áo chen màu vàng ôm sát lấy thân thể, trên cánh tay có đường cong cơ thể quyến rũ, đôi chân thon dài bọc trong chiếc quần dài, lúc nhảy múa mạnh mẽ sẽ lộ eo dưới áo chen, một chiếc dây xích kim loại đung đưa là đồ trang trí duy nhất trên cả người.

Lý Thiên Vũ từng xem qua vô số trai nhảy. Bọn họ nhảy múa tựa như rắn dính dớp bắn thủ. Còn người thanh niên này lại giống một con sư tử đực bạo ngược.

Cậu nhảy điệu múa đẹp đẽ hẳn chưa từng xem, vẻ đẹp tràn trề sức mạnh lẫn sự dẻo dai. Khi cứng rắn mãnh liệt xương cốt toàn thân dường như đều rung chuyển đổ vỡ, từng lỗ chân lông đều gào thét sự mãnh liệt của giống đực; khi mềm mại eo tựa con đỉa, mỏng như điện giật, một cú lắc eo vặn hông tựa như yết hầu của kẻ đang ghìm cương. Mái tóc dài màu vàng che mặt cậu, chỉ có sợi dây buộc tóc loang loáng lướt nhanh theo động tác thay đổi liên tục, tỏa ra một khoảng chói lóa trước mặt Lý Thiên Vũ.

Mãi cho đến âm tiết cuối cùng của điệu nhảy cậu đột nhiên ngẩng mặt, cánh tay vẫy cong cong, âm thanh đột ngột ngừng lại.

Ánh đèn rơi sáng khuôn mặt cậu.

Khóe miệng cong lên.

Nụ cười của một vị vua.

Sau đó một giây Lý Thiên Vũ mở miệng.

“Tôi muốn cậu ta.”

Khi cậu bị dẫn vào chỗ ghế ngồi, cả người đầy mồ hôi.

Lý Thiên Vũ ngồi trên sofa, để bản thân chìm trong bóng tối, ngẩng đầu tỉ mỉ đánh giá.

Không có lý do gì để hắn không hài lòng. Không có.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của Lý Thiên Vũ, kể cả biểu cảm mơ màng khi cậu trai nhảy kia lau trán đầy mồ hôi, lẫn sự giận dữ sau khi hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mặc dù tức giận cũng chỉ là khuôn mặt căng thẳng, nét mặt đầy biểu cảm say sưa mà lâu lắm rồi Thiên Vũ chưa từng nhìn thấy.

“Rất xin lỗi ông chủ. Tôi tới chỉ để nhảy múa thôi.”

Nhẹ nhàng lách người, cứ như thể quay người rời đi. Thiên Vũ ra hiệu cho quản lý.

Kết quả là mùi vị cốc rượu đầu tiên của Lý Thiên Vũ trong buổi tối này và cục đá trong cốc ngấm hết cả lên bộ đồ hàng hiệu.

Trong phòng, Thiên Vũ cầm chiếc áo sơ mi bị rượu đỏ ngấm ướt, nhăm nháp từng ngụm rượu.

“Tôi mặc kệ! Được chưa hả?”

Thật không ngờ cậu trai trẻ giữ gìn danh dự như thế. Bóng dáng khi quay đầu bước đi cũng đẹp như nghệ thuật, điều bất ngờ duy nhất với Thiên Vũ là cậu ta còn cao hơn mình. 184 ... không, 185. Một con sư tử trẻ, hoặc báo săn. Tỏa ra mùi vị của giống đực.

Nếu để cậu ta nhìn rõ mặt mình liệu cậu ta có bị quyến rũ không? Miễn là cậu ta cũng giống ... Lý Thiên Vũ rất muốn biết câu trả lời.

Hắn ngẩng mặt phát hiện đã uống xong giọt rượu cuối cùng. Lấy đại một chiếc áo sơ mi rồi đi xuống tầng dưới. Cầm theo mấy chai rượu đi qua vườn hoa nhỏ của cửa hàng bên cạnh thì nhìn thấy một người ngồi trên ghế. Bóng dáng cô đơn, ngửa đầu uống đồ uống. Áo khoác màu đen, bên cạnh để một cái túi.

“Anh bạn, xin tí lửa.”

Lý Thiên Vũ đi tới nói. Người nọ ngẩng đầu nhìn hắn, lấy bật lửa trong ngực ra. Thiên Vũ châm thuốc, nhả một ngụm khói.

“Cám ơn. Cậu lạc đường à?”

Lắc đầu. Đuôi tóc buộc dây phát sáng.

“Xin hỏi gần đây có khách sạn nào không?”

“Góc phố có một cái, bốn sao.”

“Có cái nào rẻ không?”

“Cậu có thể ở bao nhiêu?”

Chàng trai trẻ lưỡng lự một chút.

“... 30. Liệu có không?”

Lý Thiên Vũ đưa điều thuốc lên miệng, hơi nheo mắt lại.

“Được.”

Để túi đồ xuống, chàng trai tóc vàng quan sát căn phòng, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Phòng này to thật đó.”

“Cũng không tệ. Cậu tên gì?”

“ ... ”

“Tôi họ Lý, Lý Thiên Vũ.”

“Tôi là A Hạo.”

“Này ... A Hạo, cậu đang làm gì?”

“Chưa có, tôi đang tìm việc.”

“Bây giờ không dễ tìm việc.” Thiên Vũ đưa một điều thuốc. Đối phương lắc đầu từ chối. Thiên Vũ chỉ phòng tắm.

“Kia là phòng tắm, đồ cứ thoải mái dùng. Cậu ra mồ hôi à? Đi tắm đi.”

Chàng trai vội đưa cánh tay lên mũi ngửi, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi anh. Hơi có mùi nhĩ.”

“Mùi đàn ông.”

Thiên Vũ cười nói. Chàng trai cũng cười lễ độ, đi vào phòng tắm.

Cùng với tiếng nước rào rào, trong đầu Thiên Vũ vẽ ra thân thể trần truồng trẻ trung. Eo vạm vỡ và cơ thể đẹp đẽ. Thân thể như vậy bọc lại trong áo ngắn tay thật là phí của giờ. Nếu vừa rồi cậu ta mặc chiếc áo chèn màu vàng kia, bên hông ánh lên sợi xích kim loại kia, lúc đưa cậu ta vào cửa sẽ đề ra hôn.

Lý Thiên Vũ khá là tự tin vào khả năng của bản thân. Cho dù dáng người hần gầy nhỏ hơn so với cậu vũ công nam kia. Lúc ở vườn hoa, khi người kia ngẩng đôi mắt nhỏ dài lên chăm chú quan sát hần, Thiên Vũ còn tưởng mình bị nhận ra rồi, may mắn là hần không ép buộc. Ở trong phòng tối là muốn xem cậu chống lại ông chủ, không mở miệng là đúng đắn. Rất cứng rắn, lại có cá tính. Vô cùng tuyệt vời.

Đẹp phát sợ + từ chối + tình cờ gặp lại + ép buộc. Không có tình một đêm nào hoàn hảo hơn thế này.

Ngày mai ra khỏi cửa này chẳng ai biết ai nữa. Dù một đêm này có bị làm bẽ mặt, ra ngoài cũng không mở miệng được.

Thiên Vũ hoàn toàn không lo lắng ai sẽ chiếm ưu thế lúc chống cự.

Hắn thật sự rất tự tin.

Chàng trai mặc quần đùi đi ra. Cánh tay lực lưỡng, chân dài với đường nét đẹp đẽ. Tóc ướt rỏ nước xuống mặt. Chàng trai thoải mái lắc đầu, trong nháy mắt nhắm mắt lại.

Thiên Vũ nhìn không rời mắt.

Chàng trai hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt truy đuổi sau lưng, đi đến cạnh sofa, lục lọi trong túi, sau đó lấy ví tiền ra.

“Đưa anh này.”

Động tác đưa tiền rất nghiêm túc, Thiên Vũ đẩy tay cậu lại.

“Quên đi. Coi như kết bạn.”

“Như vậy không được, giá của anh đã thấp lắm rồi.”

“Không phải cậu chưa tìm được việc sao? Có tiền thì trả lại tôi.”

Đối phương khăng khăng.

“Thế không được. Tôi rất muốn cảm ơn anh, sao có thể không trả tiền chứ.”

Cậu ngẩng đầu, mù mờ nhìn Thiên Vũ cười thành tiếng.

“Anh cười gì vậy?”

“Cậu nói chuyện đều nghiêm túc thế à? Cậu bao nhiêu tuổi?”

“22.”

“Trẻ nhỉ.”

“Anh lớn tuổi hơn tôi à?”

“Đương nhiên, cậu nghĩ tôi bao tuổi?”

“20.”

“Ha ha!” Thiên Vũ cười đến phát ho. “Không phải cậu trêu tôi đấy chứ? Tôi hơn cậu ba tuổi đó.”

A Hạo không dùng biểu cảm tỏ vẻ bất ngờ nhìn Thiên Vũ. Lý Thiên Vũ đã nhìn vô số người nhưng rất ít khi nhìn thấy đôi mắt thẳng thắn vô tư trong sáng như thế này. Hắn mỉm cười, A Hạo lại đứng lên, đặt tiền ở trên bàn.

“Cảm ơn anh. Gửi anh tiền. Không vấn đề gì đâu ... À cho hỏi, tôi ngủ ở đâu?”

“Ngủ cùng một chỗ cũng không sao. Tôi chỉ có một cái giường thôi.”

Thiên Vũ vô tội nói.

“Tôi trải chăn ra sàn là được.”

“Tôi chỉ có một bộ chăn đệm thôi. Cậu không quen ngủ cùng người khác à?”

“Không phải, tôi sợ anh ngủ không ngon.”

“Không sao đâu.”

Có sao chính là cậu. Không phải tôi.

Nhìn thấy thân thể thon dài đẹp đẽ kia nằm xuống chăn, cánh tay để trần, Thiên Vũ cảm thấy phía dưới căng lên hơn một chút. Hắn hơi vội vã. Vào phòng tắm vội vàng tắm rửa xong thì người trên giường đã ngủ rồi. Thiên Vũ nhẹ nhàng nằm xuống giường, xốc chăn lên, kê sát thân thể đang quay lưng về phía mình.

Thân thể tỏa hào quang bốn phía trên sân khấu, đang ở ngay trong tay mình. Thiên Vũ không chút do dự đặt tay lên eo cậu.

Rắn chắc, dẻo dai lại rất có lực. Thường xuyên rèn luyện đúng là khác. Hai tiếng trước eo này liên tục xoay lắc, lắc cho hấn bùng cháy ham muốn mãnh liệt. Thiên Vũ mãi mê từ phía sau lần đến phía trước, qua chiếc áo ba lỗ màu đen, liên tục sờ mó bờ ngực cậu.

Thớ ngực rắn chắc lại dẻo dai, qua lớp vải cũng có thể cảm nhận được điều đó. Ngực rộng nhưng không có một chút sẹo nào.

Lý Thiên Vũ biết mình thật sự gặp được hàng thượng hạng.

Vì thế hấn không còn lý do gì để do dự nữa. Hấn vuốt ve tư thế, cúi đầu hôn lên gáy cậu. Mái tóc ướt sũng tỏa ra mùi xà phòng hấn thích nhất. Hôn hôn cọ cọ gáy rồi đến vành tai, Thiên Vũ vươn đầu lưỡi liếm bông hoa tai lỏng lẻo trên vành tai mềm mại.

Cảm xúc cứng cứng làm máu hấn sôi lên. Hấn ngậm cả vành tai kia vào miệng, thân thể cũng đè xuống phía dưới, miệng dời sang hôn sườn mặt vô cùng đẹp trai đang ngủ say kia.

Đột nhiên, đôi mắt kia mở ra.

Tuy đã chuẩn bị sớm nhưng Thiên Vũ vẫn hoảng sợ, Trong nháy mắt hấn dừng lại, tay ngừng sờ mó trên ngực đối phương, hoàn toàn không nhúc nhích.

Đôi mắt nhỏ dài quay về phía hấn, mở thật to.

Lý Thiên Vũ đã nghĩ phải đối phó với loại tình huống này như thế nào. Hấn đang định hành động thì đối phương bỗng nhiên mở miệng nói:

“Có nước à?”

“Nước?”

Lý Thiên Vũ sững sốt.

“Nước gì?”

A Hạo ngồi dậy một chút như thể hoàn toàn không để ý Lý Thiên Vũ đang chồm nửa người phía trên mình. Cậu nghi ngờ sờ sờ mặt, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

“Có giọt nước trên mặt tôi.”

“Sao cơ?”

Thiên Vũ vô thức sờ bên miệng. Chắc không phải là ...

A Hạo bật đèn bên giường. Vẻ mặt cậu bỗng trở nên rất kì quái, chỉ trần nhà cho Thiên Vũ xem.

Lý Thiên Vũ ngẩng đầu.

“Á!!!!”

2. Chương 1-2

Lý Thiên Vũ túm tay nắm đập cửa cũng không đập mở được cửa phòng tầng trên. Thế nhưng nếu đập không ra thì nhà hắc sẽ biến thành Thủy Liêm động mất! Trong hành lang ngập nước tràn ra từ trong phòng, nước chảy ào ào.

(Thủy Liêm động: động Thủy Liêm thuộc Hoa Quả sơn, là nơi Tôn Ngộ Không sinh ra).

Chết tiệt ... Thiên Vũ chửi mắng. Không có hàng xóm nào biết số điện thoại của cô gái trên tầng này, nếu cả đêm cô ta không về thì trần nhà hắc sẽ biến thành mây giữa trời mưa.

Tức giận quay lại phòng, nhìn ban công lại thấy một bóng người đang leo trèo phía ngoài!

Theo phản xạ có điều kiện Thiên Vũ lao đến ôm eo người đó.

“Cậu làm gì thế?”

Người hoảng sợ lại là chàng trai tóc vàng. Cậu gỡ tay Thiên Vũ ra, đứng trên ban công nhìn quanh quất lên tầng trên.

“Cửa ban công không đóng. Giờ tôi đi lên khóa vòi nước lại.”

“Cậu điên à? Đây là tầng 6 đó!”

Thiên Vũ thấy thằng nhóc này điên rồi! A Hạo lại thật sự bắt đầu nhòai ra bên ngoài.

“Không được! Cậu xuống ngay cho tôi!”

Thiên Vũ ra sức giữ chặt cậu, A Hạo chỉ vào một cuộn dây thừng ở góc ban công.

“Đưa cái kia cho tôi. Nhanh lên!”

Nhìn Thiên Vũ đứng im, A Hạo tự đi qua lấy dây, cân nhắc chiều dài một chút, buộc quanh eo, thắt nút thật chặt, lại buộc đầu kia vào máy giặt ở ban công, cầm tay Thiên Vũ kéo đến chỗ dây thừng.

“Anh giữ chặt, đừng buông tay.”

Thiên Vũ còn chưa phản ứng kịp, A Hạo đã nhanh nhẹn leo lên ban công, dẫm lên điều hòa phía bên ngoài. Cậu với tay lên chỗ lõm của ban công tầng trên, thân thể nhanh nhẹn như khỉ leo lên trên, một bàn chân giẫm lên cửa sổ, chân kia giẫm lên tường ban công hướng lên trên!

Thiên Vũ ngơ ngác ngẩng đầu, hần há hốc miệng, chăm chú nhìn từng động tác của A Hạo, hai chân dài theo phản ứng lao lên phía trên với tốc độ cao rồi đột nhiên mất hút. Trong đầu Thiên Vũ nổ đùng một tiếng, vội lao ra ban công hô to “A Hạo!”. Tầng trên bịch một tiếng, âm thanh chạm đất rất mạnh, sau đó là một mái tóc màu vàng cười cười từ phía trên thò ra:

“Tôi không sao!”

Thiên Vũ vội chạy lên tầng trên đúng lúc gặp A Hạo mở cửa ra. Hắn không để tâm sàn nhà đầy nước mà dẫm luôn đôi dép nhưng lên nước.

“Khóa vòi nước xong rồi.”

A Hạo phủi tay nói, vuốt tóc vướng lên như thể không biết vừa rồi mình làm cả đống chuyện nguy hiểm. Cậu chỉ nhướn mi, cười hơi phức tạp với Thiên Vũ.

“... Người nhà này sẽ không kiện tôi tội đột nhập trái phép chứ nhỉ?”

Lý Thiên Vũ nhìn khuôn mặt đẹp đẽ đang tươi cười kia mà cười không nổi.

“Tôi sẽ nói ...”

Đợi cô gái bận việc vội đi kia quay về cũng quá nửa đêm, hai người nằm lại vào giường thì cũng đã 4 giờ sáng. Lý Thiên Vũ nhìn áo 3 lỗ bên cạnh, mở miệng.

“... Hồi trước cậu làm gì? Sao to gan vậy?”

Dù vô cùng buồn ngủ nhưng giọng nói rất tỉnh táo.

“Có ý gì thế? Tôi cũng không phải kẻ trộm.”

“Không mang dây an toàn làm người khác khiếp sợ như thế, cậu muốn tôi làm gì tôi nên làm sao bây giờ? May mà chưa vào khám đó!”

A Hạo không chớp mắt, nở nụ cười.

“Sao thế? Thân thủ tôi tốt vậy mà.”

“Cậu vẫn đặc chí quá nhỉ? Tôi nói cho cậu biết, lần sau cậu đừng làm thế, leo trèo ban công người bình thường làm được hả? Cậu coi mình là 008 chắc?”

Chuyện này âm ỉ như thế một lúc, hai người nói chuyện cũng tự nhiên hơn.

A Hạo không hé răng, được một lát mới nói.

“Tôi sẽ không làm nữa. Hôm nay cảm ơn anh. Tôi biết anh cho tôi ở nhờ không phải để lấy tiền, là có lòng tốt giúp đỡ tôi.”

Thiên Vũ nghiêng đầu, nhìn mái tóc vàng làm hấn ưa thích.

Hấn với tay qua tìm kiếm, nhẹ nhàng sờ sờ.

“... Đây, dây buộc tóc kia của cậu đâu rồi?”

“Dây buộc tóc á?”

A Hạo hơi nhồm người sờ soạng trên cái tủ đầu giường, cầm trong tay rồi xoay người sang.

“Cái này á?”

Thiên Vũ cầm lấy nhìn. Hóa ra đây không phải dây buộc tóc mà là một sợi xích nhiều màu sắc. Vừa nhìn là biết hàng vỉa hè, Thiên Vũ buồn cười nghĩ lại thứ làm chính mình choáng váng ở Destiny hóa ra lại là đồ này. Mặc cả tối đa cũng chỉ 20 đồng. Nhưng trên sân khấu người kia làm nó tung bay như thể có sinh

mệnh.

Đẹp đến mức làm người ta không chịu nổi.

“Tặng tôi cái này đi.”

A Hạo bối rối nhìn Lý Thiên Vũ.

“Anh thích cái này à?”

“Tiếc à?”

“Không phải, dĩ nhiên là được. Nhưng mà ... anh thích đồ như này à?”

Lý Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

“Đồ này là của cậu đúng không? Tôi thích thì sao lại thấy kì lạ?”

“À bình thường tôi cũng không dùng đâu, hôm nay phải ...”

A Hạo chưa nói hết câu. Cậu đột ngột sờ mặt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói nhỏ “Bố kìa.”

“Vẫn còn nước rửa ...”

Biểu cảm mờ mịt kia khiến Lý Thiên Vũ đột nhiên cười lớn không ngừng nổi.

Lúc đang lơ mơ Lý Thiên Vũ bị đánh thức. Hắn vất vả mở mắt mới trông thấy trước mặt có khuôn mặt không quen thuộc lắm. Não hắn phản ứng mất 2 giây mới nhớ ra cậu là ai.

“Xin lỗi đã đánh thức anh. Tôi phải đi, nghỉ cần phải chào anh đã.”

A Hạo mặc áo khoác thể thao màu đen kia, cầm túi trên tay.

“Tôi mua đồ ăn sáng rồi, ở trên bàn bên ngoài. Cảm ơn anh vì ngày hôm qua. Anh ngủ đi, tôi đi đây, chào nhé.”

Đến khi có tiếng cửa chính đóng lại Lý Thiên Vũ mới bò từ trên giường xuống, hắn vội vàng mặc quần,

một chân dẫm dế lê một chân để trần lao ra cửa.

“Này! A Hạo!”

A Hạo vừa vào thang máy, ngoảnh đầu lại.

“Tôi có công việc! Cậu có muốn không?”

3. Chương 1-3

Lúc Lý Thiên Vũ dẫn A Hạo vào Hoàng Long, Lục Thành niềm nở đón chào gọi “Sếp Lý”. A Hạo nghe thấy cách gọi kia thì kinh ngạc nhìn Lý Thiên Vũ một cái. Lục Thành dẫn cậu đi thu xếp ổn thỏa ở kí túc xá cho nhân viên, nói với cậu tối hôm nay đi làm luôn. Lý Thiên Vũ lắc đầu với Lục Thành: “Đừng phá quy tắc, kiểm tra xem có được không?” Lục Thành nghiêm mặt nói đùa người sếp Lý mang đến nào có thể không được chứ? Lý Thiên Vũ cười nói đây là anh trách tôi, tôi cũng là lần đầu nhưng đừng phá bỏ quy định của các anh, cứ kiểm tra đi. Hắn quay đầu nói với A Hạo: “Cậu đi thay đồ đi.”

A Hạo thay quần áo, lên sân khấu nhảy một lúc.

Lý Thiên Vũ hiểu rất rõ cảm giác trong ánh mắt chăm chú của mọi người. Bởi vì một ngày trước hắn cũng có ý nghĩ như thế.

“Trời ơi sếp Lý, anh tìm từ học viện múa đấy à?”

Lục Thành thán phục một cách cường điệu. Lý Thiên Vũ cười không ra tiếng.

Lí do duy nhất để giữ lại là chưa chiếm được cậu. Còn chưa nếm được mùi vị thì làm sao có thể để cậu chạy trốn. Lúc bắt đầu đuổi theo cũng không nghĩ nhiều lắm, sau đó Thiên Vũ tổng kết là vậy.

A Hạo nghe thấy có công việc giới thiệu cho chính mình thì dường như khá biết ơn.

“Cậu có sở trường gì?”

Biết rồi còn hỏi.

“Nhảy múa.”

“Có học đại học không?”

Khuôn mặt ưà nhìn hơi tối đi một chút.

“Không có.”

“À ...”

Lý Thiên Vũ làm bộ nghĩ ngợi.

“Tôi có quen một câu lạc bộ đêm, hay là cứ đi nhảy múa đi, cậu đồng ý không?”

“Tôi đi.”

Nụ cười phần chần thỏa mãn nở rộ trên gương mặt trẻ tuổi.

Lý Thiên Vũ dẫn A Hạo đến Hoàng Long, ngày hôm sau thì đi công tác ở Bắc Kinh. Ở Bắc Kinh sẽ họp hành dài dòng, hẳn ở lại một tuần.

Một ngày nọ nhận được điện thoại của một thanh niên.

“Là vị nào vậy?”

Thiên Vũ thật sự không nghe ra giọng nói ấy của ai.

Đối phương chần chút một chút, gọi một tiếng “Sếp Lý, tôi là A Hạo.”

Thiên Vũ hơi ngẩn người. Mấy ngày nay thật sự không nhớ tới người này.

“Là cậu hả, sao cậu lại gọi tôi thế? Tôi cũng chưa phản ứng kịp.”

“Không phải mấy vị như quản lý Lục vẫn gọi anh vậy sao?”

“Đấy là bọn họ. Cậu gọi tên tôi hoặc gọi anh Thiên đi.”

“ ... ”

Vẻ mặt không thốt nên lời, A Hạo đành nói:

“Tôi vẫn muốn cảm ơn anh, nghe nói anh đi công tác, vậy khi nào sẽ về?”

Thiên Vũ đầy hứng thú cầm di động đổi qua bên kia.

“Ồ đó thế nào? Đã quen chưa?”

“Rất tốt, tôi quen rồi.”

“Đối xử có tốt không? Bọn họ đối với cậu thế nào? Nếu có người bắt nạt cậu thì phải nói cho tôi biết luôn.”

A Hạo vội vàng nói “Các quản lí đều rất quan tâm tôi”, Thiên Vũ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cậu vội vàng lắc đầu.

“Thật sự rất tốt, tôi ngại lắm, vì thế muốn chờ anh về mời anh một bữa cơm ...”

Giọng nói hơi lo lắng, thật chẳng giống buổi tối hôm ấy.

Thiên Vũ cười.

“Đi. Vài ngày nữa tôi sẽ về, đến lúc đó sẽ gọi điện cho cậu.”

“Nhất định nhé, anh nói rồi đấy.”

Sau khi xuống máy bay, Thiên Vũ không về nhà mà đi Duy Cảnh luôn.

Rời giường, hắn có thói quen đi lấy thuốc lá. Sau lưng một cánh tay thò ra lấy thuốc lá của hắn, đầu đặt trên vai hắn mà cười.

“Vẫn hút à? Hút chết anh đó.”

Một mùi nước hoa nam giới. Cũng không khó ngửi, mùi hương sạch sẽ mát mẻ. Mái tóc màu nâu đậm dường như ngửi ngửi cái gì đó trên cổ Thiên Vũ, sau đó gặm gặm tai trái của hắn.

Thiên Vũ quay mặt đi.

“Đừng đùa.”

Bàn tay xoay mặt hắn lại, ép người kia quay về phía mình.

“Anh ... đẹp thật đó.”

Miệng Trình Phong tiến lại muốn hôn, Thiên Vũ không hề nể mặt mà quay đi ...

“Đã nói là đừng làm ồn mà.”

Trình Phong nói tay ra, vẻ mặt hơi đau lòng.

“Anh làm gì thế, sướng xong thì cau có à?”

Thiên Vũ lấy lại điều thuốc từ tay cậu ta, bật lửa hút thuốc, liếc Trình Phong một cái.

“Mặc quần vào đi.”

Trình Phong cười cười nhìn lướt phía dưới, ôm dính lấy vai Thiên Vũ, tiến đến bên tai hắn.

“Làm sao bây giờ ... Lại lớn ...”

Thiên Vũ không lên tiếng cũng không nhìn cậu ta, ra sức rít hai lần rồi dụi thuốc vào gạt tàn, đẩy vòng tay ôm ấp của Trình Phong ra rồi đứng lên.

“Tôi đi đây, cậu muốn ngủ thì cứ ngủ tiếp. Tiền thuê phòng tôi trả.”

Hắn đứng lên mặc quần rồi mặc sơ mi. Trình Phong vẫn ngồi trên giường, chăm chú nhìn bóng lưng hắn.

“Làm xong thì đi hả? Anh năng suất quá đấy.”

“Xuống máy bay là tôi đến đây luôn. Phải về công ty xem sao đã.”

“Vẫn còn thời gian mà. Nói chuyện tiếp với tôi thì đã làm sao?”

Thiên Vũ ngoái đầu nhìn Trình Phong một cái.

“Sao giờ cậu quần người vậy? Trước kia có thể đâu.”

Trình Phong đột nhiên bật khỏi giường, giọng nói như bão tố vút cao:

“Anh nghĩ là vì sao? Đừng có vờ vịt!”

Thiên Vũ không để ý, nhanh chóng thất cà vạt.

“Lý Thiên Vũ rút cục anh có thích em không?”

Trình Phong đứng ở cạnh giường trờng mắt hết to. Thiên Vũ ngoái đầu nhìn hắ một cái.

“Cậu bị bệnh à?”

Hắ đi ra ngoài, mở cửa.

Phía sau cửa kêu rầm một tiếng.

“Anh là thằng khốn!”

Thiên Vũ không đổi sắc mặt, ấn thang máy đi xuống ...

Trước khi về Hoàng Long, Thiên Vũ gọi điện thoại cho Tiêu Nam.

Hắ từng có rất nhiều bạn, y là người duy nhất duy trì quan hệ nhiều năm như vậy.

Chuyện này cũng không có nghĩa là bọn họ thân tình không thể phân chia, mà là hai người có quan hệ lợi ích bí mật không thể phân chia. Tiêu Nam từng là người hợp tác, bạn hàng lớn. Hơn nữa còn có gia thế người thường không với tới được.

Hoàng Long là câu lạc bộ đêm lớn nhất thành phố này. Bề ngoài là do một ông chủ Hongkong đầu tư ban đầu, nhưng người trong nghề đều biết ông chủ nơi hậu trường của hắ là con trai của bí thư Tiêu. Đây là một bí mật công khai không được lộ ra. Mỗi đêm chỗ này tập trung rất nhiều quan chức quý nhân, công tử phú nhị đại, nhóm thái tử đảng ăn chơi phóng đảng không hợp thói thường cũng không có vấn đề gì cả. Vì thế việc làm ăn của Hoàng Long rất phát đạt. Buổi biểu diễn tối, trung tâm spa, nhà tắm hơi, sòng bạc tư nhân, đều nằm trong tay Tiêu Nam.

Lúc biết Tiêu Nam, Lý Thiên Vũ chỉ mới 21 tuổi, vừa mới tiếp nhận công ty của cha mình. Khi dồn hết tâm trí để quen biết Tiêu Nam trên bàn rượu, mục đích duy nhất là để Lý Thiên Vũ bám víu được vào cái

cây phú quý này.

Khi ấy Lý Thiên Vũ còn rất non nớt. Hắn suy nghĩ rất nhiều cách thức làm sao lấy lòng Tiêu Nam để có thể lôi kéo quan hệ này. Thế nhưng trên bàn rượu Tiêu Nam lướt qua mọi người, tự mình cầm ly rượu đến trước mặt Lý Thiên Vũ mời hắn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người Lý Thiên Vũ nhanh chóng hiểu ra cái đường tắt kia.

Ánh mắt Tiêu Nam khiến Lý Thiên Vũ không có lí do gì để từ chối.

Tiêu Nam nhanh chóng lấy lí do mở rộng thị trường, đưa riêng Lý Thiên Vũ đến Macao. Trong một tuần ở Macao, Lý Thiên Vũ không rời giường của Tiêu Nam.

Hắn không thể không thừa nhận, tính theo góc độ bạn tình thì biểu hiện của Tiêu Nam vô cùng hoàn hảo.

Y vì Lý Thiên Vũ mà tự nguyện nằm dưới.

“Không sao hết. Tôi thế nào cũng được.”

Tiêu Nam cười như vậy, hoàn toàn không kiêu ngạo như bình thường.

Khi nằm trên người Tiêu Nam, Lý Thiên Vũ hơn một lần nghĩ con trai bí thư tỉnh ủy cũng chỉ như thế. Khách quan mà nói Tiêu Nam ưa nhìn, lớn hơn Lý Thiên Vũ gần mười tuổi nhưng trên giường lại mặc hắn điều khiển. Thiên Vũ thậm chí cảm thấy người đàn ông này bên trong có khuynh hướng thích bị ngược, đặc biệt là người ngược đãi thích khuôn mặt hắn như vậy. Hắn tình cờ nhìn thấy Tiêu Nam đang làm người khác, khá dũng mãnh, có thể thấy y không nói dối. Y thật sự có thể biểu cảm thế kia.

Ban đầu Lý Thiên Vũ còn muốn Tiêu Nam chiều theo hắn như thế, chẳng qua là vừa lưu loát lại mới mẻ, lâu rồi khó tránh có chuyện đổi trên dưới. Đến bây giờ Lý Thiên Vũ chưa từng làm 0, nhưng hắn biết nếu Tiêu Nam mở miệng hắn không thể nói được chữ không.

Nhưng Tiêu Nam vẫn chưa nói lần nào, ngược lại còn hưởng thụ sự điều khiển của Lý Thiên Vũ.

Có lần y vuốt ve mặt Lý Thiên Vũ rồi thở dài: “Tôi thích đáng vẽ mỹ nhân của cậu khi làm.”

Đương nhiên Lý Thiên Vũ sẽ không nói cho y rằng lời này khiến hắn buồn nôn.

Tiêu Nam đối xử với hắn không tệ, nhiều năm như vậy cần cho sẽ cho, cần giúp sẽ giúp. Công ty hai lần gặp phải bước hiểm đều qua được là nhờ Tiêu Nam ra tay. Thật sự mà nói, Thiên Vũ biết ơn Tiêu Nam. Lúc trước không có y, “Biển sao” của hắn không được như ngày nay. Từ ngày đó quan hệ của hai người từ dựa dẫm & bị dựa dẫm biến thành bạn bè ngang hàng, khi không có người yêu nếu có hứng thú với nhau thì vẫn tiếp tục chơi đùa.

“Sao vậy, muốn tôi à?”

Ở bên ngoài Tiêu Nam hiếm khi dùng giọng điệu này, lúc nói như thế là tâm trạng tương đối tốt. Thiên Vũ cười.

“Ở chỗ nào đấy, bố khí sao ồn thế.”

“Đừng nói tục, Đảng và nhân dân giáo dục chúng ta, nói gì cũng không được nói tục.”

Tâm trạng Tiêu Nam rất tốt nên nhiều lời với hắn.

“Nói nhảm ít thôi, tờ khai còn chưa ký, công ty tôi vào sổ làm sao được.”

“Cậu đừng sốt ruột! Trương Truyền Hải rồi “Tâm hướng” rồi, kẻ đứng sau rất vững, tôi đang giúp cậu đổ thêm dầu vào lửa, chờ hai ngày nữa nhé?”

“Có lần nào anh nói phải chờ đâu? Không phải bắt lực không sung sướng nổi đấy chứ? Bớt ngậm hai viên bi đi thì có thời gian ngay!” Thiên Vũ chẳng chút nể nang, nói rất thô tục.

“Được được, tôi sẽ làm. Ngày mai! Cậu chờ tin của tôi.”

Bất kể việc khó đến đâu, chỉ cần Lý Thiên Vũ mở miệng là Tiêu Nam đều nửa giả nửa thật để tâm. Đây cũng là điểm Thiên Vũ biết ơn Tiêu Nam.

Lúc đang gọi điện cho Tiêu Nam, Thiên Vũ đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“A, từ từ đã. Mấy hôm trước tôi có dẫn một cậu nhóc đến câu lạc bộ đêm, để nhảy múa đó.”

“Việc nhỏ như thế không cần nói với tôi, dặn Lục Thành đi.”

“Anh nói Lục Thành phóng khoáng chút, đừng có kệt xỉ. Cậu nhóc lúc trước nghèo lắm, ở trọ có 30 đồng, thật không dễ dàng gì.”

“Ha ha, thương hoa tiếc ngọc à? Cậu lại muốn chiếm đoạt hả? Buổi tối đi xem một chút vậy.”

“Đừng nói bậy bạ, là bạn bè của tôi đó. Anh đừng làm càn đấy.”

“Được, căng thẳng thế, tôi không có hứng thú với thiếu niên. Cậu tự đi vui vẻ đi!”

Cúp điện thoại.

4. Chương 1-4

Lúc đến Hoàng Long, Lý Thiên Vũ hơi hưng phấn. Lâu lắm rồi hắn không có loại cảm giác ấy khi đi vào chỗ này. Đến Bắc Kinh vài ngày không để ý đến vũ công nam này, quay về nghỉ ngơi hai ngày, nhớ tới người này lại thấy có hứng thú. Sau khi gọi điện cho Tiêu Nam, buổi tối hắn đi đến Hoàng Long. Bảo với Lục Thành không cần đón tiếp, tự mình vào phòng, đòi một ly rượu rồi nhìn sân khấu.

Đợi rất lâu cũng không thấy bóng dáng A Hạo. Thiên Vũ không sốt ruột, chậm rãi ném rượu. Đến đêm khuya, thời điểm nhiều người nhiều tiếng hò hét nhất, ánh đèn biến đổi, bốn góc có mấy cô gái bắt đầu múa cột. Một thanh niên trẻ đi đến sân khấu chính, cậu bắt đầu nhảy lên cái cột trên giá đỡ. Mái tóc vàng tung bay và thân thể chuyển động nhảy múa, cậu vừa bắt đầu múa phía dưới đã có những từng đợt hò hét điếc tai.

Lý Thiên Vũ không phải chưa từng nhìn thấy nam giới múa cột. Nhưng cái này bị hắn liệt vào dạng nhảy múa buồn nôn nhất. Những trai nhảy đó lộ bụng cũng như đùi có lông tơ dài, cố gắng làm thành tư thế đẹp đẽ nhưng hắn không thấy đẹp ở đâu hết. Vì thế nhìn thấy A Hạo xuất hiện với cột ở sân khấu, Lý Thiên Vũ sững sờ. Hắn sợ ấn tượng tốt đẹp vũ công nam này lưu lại cho hắn từ trước đến nay sẽ dừng lại tại đây. Nhưng Lý Thiên Vũ lại sớm lặp lại bộ dạng ngốc nghếch nhìn chằm chằm sân khấu tối hôm đó.

A Hạo vẫn không lộ ra mấy, áo ba lỗ màu đen và quần dài. Cậu chuyển động xung quanh cái cột càng lúc càng nhiều, đôi chân dài vung lên eo hạ thấp, trong một giây mạnh như rồng hổ, giây tiếp theo cảm giác chợt biến đổi, lười biếng nghiêng người dựa vào cột, thân thể vừa như ngã lại không ngã, dưới ánh đèn khuôn mặt tuần tú chợt ngẩng lên, cằm cong lên, tỏa ra ánh mắt không đàng hoàng.

Tiếng hét điếc tai bùng lên bốn phía.

Thiên Vũ nắm chặt ly rượu.

10 phút sau, Thiên Vũ nhìn A Hạo từ sau sân khấu đi ra, chạy như bay đến phòng hắn.

“Anh đến đây lúc nào thế?”

Trên khuôn mặt đỏ bừng đầy mồ hôi là nụ cười không chút giả tạo. Cậu trai trẻ này thật sự vui vẻ.

“Tôi mới đến.”

Thiên Vũ rót rượu vào chiếc ly rỗng đã chuẩn bị từ trước.

“Sao anh không nói trước cho tôi một tiếng? Đến lúc quản lý Lục nói anh đến, tôi chạy vội lại đây.”

“Cậu múa không tệ đâu!”

Thiên Vũ giả bộ lần đầu tiên nhìn cậu múa, khen ngợi.

“Đâu có ... nhảy vớ vẩn thôi.”

Giọng nói hiện ra một chút đắc ý. Thiên Vũ cười nhìn cậu.

A Hạo chưa thay quần áo, xem ra là xuống sân khấu thì tới đây luôn. Cổ áo ba lỗ màu đen hở sâu, trên cổ đeo một sợi xích. Tóc buông xuống bả vai, phía trước gạt mấy lọn tóc lên buộc thành búi. Bình thường Lý Thiên Vũ gọi kiểu tóc này là kiểu tóc nữ, mấy cô gái trẻ 17, 18 hay buộc như vậy, hẳn không nghĩ kiểu tóc này còn có thể dùng cho nam giới, lại có thể đẹp dễ như vậy, lại có thể không những không gây cảm giác nữ tính, mà có khí chất anh hùng.

A Hạo thấy Thiên Vũ chăm chú nhìn mái tóc mình thì hơi ngượng ngùng: “Bộ dạng này kỳ quái lắm à?”

Cậu vươn tay lấy sợi dây buộc tóc mái xuống, Thiên Vũ không kịp ngăn cản.

“Ai nói thế, rất đẹp trai, tôi đang thưởng thức đây.”

A Hạo nâng ly chạm cốc với hắn rồi ngửa đầu uống, yết hầu di chuyển lên cao xuống thấp, ánh mắt Thiên Vũ xuyên qua ly rượu phía trước nhìn chòng chọc vào cái cổ trần đầy mùi vị đàn ông kia.

“Cậu thế nào rồi?”

“Rất tốt, quản lý Lục rất quan tâm tôi, mọi người đối xử với tôi đều tốt. Thật sự cảm ơn anh, ... sếp Lý.”

Không hiểu vì sao từ lần đầu nghe chữ “sếp Lý” từ miệng cậu, Lý Thiên Vũ cảm thấy nghe rất khó chịu.

“Không phải đã nói đừng gọi sếp Lý sao? Gọi anh Thiên đi.”

A Hạo nhìn hắn, biểu cảm vật lộn đấu tranh làm Thiên Vũ bật cười.

“Sao thế? Gọi tôi là anh Thiên làm cậu tủi thân thế à?”

A Hạo vội vàng: “Không phải! ... Anh Thiên!”

Không hiểu vì sao mà tiếng “anh Thiên” này vẫn làm Thiên Vũ thấy kì cục.

“...Sao tôi thấy kì cục thế nào ý. Cậu có thể gọi sao nghe chân thành được không?”

Thiên Vũ cố ý đùa cậu. A Hạo nhìn hẩn.

“Nhìn anh ... trẻ hơn tôi.”

Lý Thiên Vũ thật sự thật sự sắc luôn.

Hẩn đã nghe rất nhiều lời khen nhưng không có câu nào dễ chịu thế này.

“Cậu đừng nói mình già như thế được không?”

Thiên Vũ cười nói. Lục Thành đi đến.

A Hạo đứng lên ngay lập tức: “Quản lý Lục.”

Lục Thành tươi cười, ấn A Hạo ngồi xuống rồi quay sang Lý Thiên Vũ.

“Sếp Lý, bọn tôi nợ cậu ân huệ lớn đấy!”

Thiên Vũ xoay xoay ly rượu.

“Cậu nhóc này thể hiện tốt không?”

“Đâu chỉ là tốt, A Hạo là ngôi sao của chỗ chúng tôi, khách đến cổ vũ nhiều khủng khiếp!”

A Hạo cúi đầu, hơi ngượng ngùng, lại có chút đắc ý.

“Người cũng không tệ, rất chịu khó lại giỏi giang.”

A Hạo vội vàng nói “Nhờ mọi người giúp đỡ đấy.” Thiên Vũ ra hiệu cậu không cần đứng lên.

“Cậu ấy là người thành thật, các anh đừng bắt nạt.”

Lục Thành cười đáp lại.

“Sao có thể thế chứ.”

“Cũng đừng xử tệ với người ta.”

Lục Thành rất thông minh, lập tức tiếp lời: “Tôi biết rồi. Sếp Tiêu đã dặn dò rồi.”

Hắn cúi đầu vỗ vai A Hạo.

“Cậu xem sếp Lý quan tâm cậu nhiều, còn không nhanh cảm ơn sếp Lý đi.”

A Hạo định mở miệng, Thiên Vũ xua xua tay.

“Ài, chuyện của bọn tôi để bọn tôi tự nói, anh cứ làm việc của anh đi.”

Lục Thành cười rồi đi. Lý Thiên Vũ biết trong lòng anh ta nghĩ gì.

Cái người tinh tường này.

Chờ Lục Thành đi rồi, A Hạo quay người, nhìn Lý Thiên Vũ một cách biết ơn.

“... Cũng không biết phải nói sao mới được. Tôi ...”

“Không cảm cảm ơn tôi. Cậu nhảy tốt như vậy, mấy câu lạc bộ đêm còn muốn giành giật cậu.”

Đây là lời nói thật.

“Đãi ngộ của Hoàng Long không chắc là cao nhất nhưng có bảo đảm cũng có phúc lợi cho nhân viên chính thức, tốt hơn so với vùng Quang Tẩu. Bản thân hăng hái chăm chỉ, làm cho tốt.”

A Hạo sờ sờ tóc.

“Ừm.”

Đột nhiên một cô gái ăn mặc rất mát chạy vào, nhét một bó hoa vào tay A Hạo, phía sau một nhóm các cô gái trang điểm xinh đẹp cùng nhau cười tươi.

A Hạo nho nhã lễ phép nói cảm ơn, cô gái hơi thẹn thùng chạy đi. Thiên Vũ rất hứng thú quan sát.

“Anh đi được không? Ăn được miến không?”

A Hạo rút một 200 tệ ra đặt trên bàn.

“...Người ở đây đúng là có tiền.”

Thiên Vũ chỉ chỉ tiền kia.

“Cầm lại đi, đây là tiền bo đưa cho cậu đó.”

A Hạo đẩy tiền lại.

“Theo quy định là phải nộp lại.”

“Đừng ngạc thế, đây là do cậu lao động mà có, xứng đáng mà.”

“Tôi đều nộp lại. Cho nhiều lắm. Cảm giác như bán mình vậy.”

Thiên Vũ giật mình nhìn cậu một cái.

Thằng nhóc này bị bệnh à?

5. Chương 1-5

Thiên Vũ uống với A Hạo một lúc, tâm trí không để vào câu chuyện nữa. Hắn không ngừng liếc nhìn khuôn mặt tràn đầy cảm giác anh hùng rực rỡ ánh sáng kia. Bất kể nhìn theo góc độ nào, vẻ ngoài của chàng trai trẻ này thật sự rất tuyệt. Lý Thiên Vũ gặp người ưa nhìn, rất nhiều là đằng khác, A Hạo lại có mùi vị không giống thế. Còn không giống ở điểm nào thì Lý Thiên Vũ cũng không nói rõ được. Lời nói kiên quyết, có dũng khí, có nét thu hút người khác. Lý Thiên Vũ nhớ lúc trước trong tiểu thuyết võ hiệp thường miêu tả nhân vật nam chính: mắt kiêu mà sáng, khí khái anh hùng tràn đầy. Hai từ này làm hắn nghĩ bấy bả suốt một thời gian dài, cho dù sau này thưởng thức mỹ nam cũng không khiến hắn nghĩ đến từ ngữ này. Nhưng hiện giờ lại có thể nghĩ đến, mà còn phù hợp đến thế.

Lý Thiên Vũ nhìn đến ngây người, ngay cả lúc A Hạo hỏi hắn ngày mai có thời gian hay không cũng không nghe thấy. A Hạo vừa hơi ngượng ngùng vừa thành thật nói đến việc mời hắn bữa cơm.

“Ăn cơm hả ... Thế này đi, sau khi xong việc ở đây cậu mời tôi đi ăn khuya.”

Thiên Vũ cười tủm tỉm, ánh mắt lướt qua.

“... Ăn khuya xong chúng ta đi chơi một lát.”

Hôm nay không thể tha cho cậu lần nữa đâu.

Nhưng hẳn không nghĩ đến chuyện A Hạo lại từ chối.

“Việc kia ... trưa mai có được không?”

“Sao thế, đêm nay bạn à?”

“...” A Hạo cười khó xử.

“... Một lúc nữa tôi còn đi làm.”

“Hả?” Thiên Vũ nhìn nhìn đồng hồ. “Mấy giờ rồi? Cậu đến đó kiểu gì?”

A Hạo nói luôn: “Không phải đâu. Cửa hàng tiện lợi ban đêm. Giúp trông coi cửa hàng.”

Thiên Vũ nhìn cậu.

“Đãi ngộ cho cậu vẫn chưa đủ sao? Cậu thiếu tiền vậy cơ à?”

A Hạo mỉm cười, cũng không lên tiếng.

Thiên Vũ lái xe đưa A Hạo đến cửa hàng tiện lợi 24h ở một ngã tư xa xôi. A Hạo nói cảm ơn rồi đi, Thiên Vũ cởi dây an toàn, đi theo cậu vào cửa hàng tiện lợi.

“Cho tôi bao thuốc lá.”

A Hạo thuận thực gõ giá tiền, thấy Thiên Vũ cười.

“Anh có định giúp cái này không?”

“Được, ngày mai quay lại ăn của cậu.”

A Hạo cười cầm thuốc lá đưa cho hắn. Thiên Vũ nhận rồi cất vào túi áo, cũng không đi, nhìn bốn phía của cửa hàng.

“2, 3 giờ sáng thế này mà cũng có thể có người à?”

“Bên cạnh có trạm xăng mở cả ban đêm nên sẽ có người đến đây.”

“Cậu phải làm đến mấy giờ?”

“2 giờ đến 8 giờ.”

Thiên Vũ gật đầu, cũng không có lí do gì để đợi nên đành chào A Hạo rồi ra ngoài. Vào trong khởi động xe, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn thấy ở bên trong A Hạo cởi đồ, thay đồng phục của siêu thị vào, cúi đầu vội vàng làm gì, cũng chẳng ngẩng đầu lên.

Thiên Vũ lái xe đến nửa đường lại nhớ ra vừa rồi có nói bên cạnh có trạm xăng, hắn quay lại đổ xăng. Đổ xong rồi, không biết vì sao hắn lại quay xe về cửa hàng tiện lợi.

Nói chung đêm nay rất nhàn. Lúc dừng xe hắn suy nghĩ.

Khi Thiên Vũ đẩy cửa vào, A Hạo ngẩng đầu lên, kinh ngạc.

“Sao thế? Anh quên đồ à?”

“Không quên đồ thì không được đến à?”

“Không phải vậy.”

Nét mặt A Hạo rất mờ mịt, đương nhiên không biết tại sao Thiên Vũ lại quay lại. Thiên Vũ lách qua quầy hàng đi đến cạnh A Hạo, nhìn nhìn quầy hàng từ trên xuống dưới.

“Có cần giúp gì không?”

“Hả?”

A Hạo há hốc miệng.

“Giờ tôi không bận gì, rút cục lại giúp cậu. Ngày mai tiền công cậu nhớ ghi vào sổ đây.”

A Hạo giật mình nhìn hấn, sau đó lại mỉm cười.

Ban đêm chẳng có người nào tới, hai người khoanh tay ngồi nói chuyện phiếm ở quây.

Thị trường chứng khoán xổ số bóng đá ô tô, Thiên Vũ không nghĩ vũ công nam này lại hiểu biết không hề ít. Ở trong cửa hàng còn hơi câu nệ, sau dần dần thả lỏng, có thể nhìn ra đây là một chàng trai trẻ rất hoạt bát. Đề tài cũng rất thú vị, khả năng diễn đạt cũng tốt, Thiên Vũ vì câu chuyện cười của cậu mà cười ha hả. Nhìn khuôn mặt hào hứng với vô số đề tài, Thiên Vũ dần cảm thấy chàng trai trẻ này làm vũ công nam đúng là đáng tiếc.

Nói chuyện phiếm một lúc, Thiên Vũ cảm thấy ngày càng nóng. Hấn ngẩng đầu lên nhìn.

“Sao lại nóng như thế? Không mở điều hòa à?”

A Hạo xin lỗi.

“Điều hòa hỏng rồi.”

“Sao lại không sửa?”

“Ông chủ tiếc tiền.”

“Bố khí.” Thiên Vũ mắng. “Vậy đêm nào cậu cũng ở cái bếp lò buồn chán này à?”

A Hạo cười bất đắc dĩ, vẻ mặt tôi không để tâm.

“Tôi không chịu nổi. Tôi đi đây.”

Thiên Vũ đứng dậy rồi đi ra ngoài, A Hạo ở phía sau nói: “Trưa mai ở quán Hạo Dương, đừng quên đấy!”

Thiên Vũ vào xe mở điều hòa, quay về nhà. Vào nhà, hấn lục tung tủ, lấy một hộp giấy rồi mở ra.

Trước đây có bạn mang một chiếc quạt gió nhỏ kiểu cầm tay tiện lợi về cho hấn. Thiên Vũ cho pin mới vào, xách đồ lên rồi quay ra xe.

Lúc hấn đẩy cửa vào thấy A Hạo đang đứng trên thang quay lưng về phía hấn, không quay đầu lại mà nói

to “Chào mừng quý khách!” A Hạo xuống thang, mặt đầy mồ hôi quay lại, vừa nhìn thấy Thiên Vũ thì ngó ra.

“Anh ...”

Thiên Vũ cầm chiếc quạt gió đặt trên bàn, bật lên. Một luồng gió lạnh tỏa ra, xung quanh trở nên mát mẻ.

“Đến đây, mát lắm.”

Thiên Vũ vẫy tay với A Hạo. A Hạo kinh ngạc đi về phía trước, nhìn chiếc quạt máy kia.

“Đồ mới, cậu thử dùng xem hiệu quả thế nào.”

Thiên Vũ nói không sao đâu, cố ý không nhìn phản ứng của A Hạo.

Đương nhiên hắn sẽ không nhìn biểu cảm kia.

Lý Thiên Vũ cười cười trong lòng.

Cái này gọi là đầu tư cho tình cảm, hiểu không?

Chàng trai trẻ.

6. Chương 1-6

Trên đường lái xe đến quán Hạo Dương, tâm trạng Lý Thiên Vũ rất vui vẻ.

Thậm chí hắn còn vừa lái xe vừa ngân nga hát, đến giai điệu cũng chẳng rõ nhưng cứ hát bừa như thế.

6 giờ sáng mới rời khỏi chỗ A Hạo, quay về ngủ mấy tiếng, hiện giờ tinh thần sảng khoái, tỉnh táo dễ chịu. Lý Thiên Vũ cảm thấy mình là tên thợ săn đầy âm mưu đang tiếp cận con mồi. Cảm giác đi săn này làm hắn thấy hưng phấn. Mà con mồi này thì dễ như trở bàn tay, chẳng qua là sớm hay muộn thôi.

Lý Thiên Vũ rất tự tin với chính mình.

Hắn rất ít kiên nhẫn với việc bỏ thời gian ra để xây dựng quan hệ. Nhưng nếu vừa ý hắn không ngại theo

đuổi lâu dài, yêu giai trẻ mới có thể làm việc ngốc thế.

Có một số chuyện không cần nói rõ. Việc hấn làm vì A Hạo, người tình ý vừa nhìn sẽ hiểu được.

Chàng vũ công ở Destiny lại không hiểu là đang có chuyện gì.

Cứ cho là trước mặt hấn A Hạo ngụy trang rất khá, nhưng Lý Thiên Vũ tin tưởng khả năng quan sát của chính mình. Còn phán đoán là thắng hay con thì đến giờ hấn vẫn chưa dám chắc. Trai thắng rất có sức hút, nhưng cũng mất rất nhiều thời gian. Hấn coi trọng hiệu quả và sự hồi đáp nên phải suy tính chi phí đầu tư. Nếu tốn thời gian từ từ bẻ cong một chàng trai, chẳng bằng tìm một người cùng có nhu cầu để nhanh chóng xuống tay.

Vì thế Lý Thiên Vũ càng tràn ngập mong chờ với A Hạo.

Một trai con rất giống trai thắng, có sức hút lại ngây thơ không có kinh nghiệm trong giới này.

Quả thật là hàng hảo hạng.

Suýt chút nữa Lý Thiên Vũ cười thành tiếng.

Vào phòng, A Hạo đã chờ sẵn ở đó, vừa nhìn thấy hấn liền đứng lên, mặt tươi cười chào đón hấn.

Trước mắt Thiên Vũ sáng bừng. A Hạo mặc áo sơ mi màu xanh nhạt kiểu Tây, thắt một chiếc cà vạt khá phù hợp, để một kiểu tóc mới, hoàn toàn không giống cách ăn mặc lúc biểu diễn buổi tối, lịch sự nho nhã làm nổi bật khuôn mặt như điêu khắc, nhìn qua giống như tinh anh của một công ty lớn.

“Sao cậu mặc đẹp thế này? Gặp khách hả?”

Thiên Vũ hững hờ ngồi xuống, mắt ngược lên, cười đến là rõ ràng.

“Đúng thế. Mỗi anh Thiên thôi.”

A Hạo cố ý nhấn mạnh từ “anh Thiên”, ý nói nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên, đứng lên rót rượu cho Thiên Vũ.

Ngoài nhiệt tình còn có chút ý tứ thân thiết. Thiên Vũ hưởng thụ ngắm nhìn những ngón tay dài đẹp trước mắt.

“Thế bắt đầu được chưa? Tôi không mang đủ tiền đâu.”

“Có thể quẹt thẻ mà.”

A Hạo nhanh chóng tiếp một câu, Thiên Vũ bật cười.

Càng lúc càng nói nhiều. Thiên Vũ đang mỉm cười thì cửa phòng mở ra, một người đi vào, nhút nhát đến bên cạnh A Hạo. A Hạo đứng lên lấy ghế cho cô, giới thiệu với Thiên Vũ.

“Bạn gái của em, Đình Đình.”

“... Ồ.” Thiên Vũ quay sang phía Đình Đình. “Chào em.”

“Em gọi anh Thiên nhé.” A Hạo nói với Đình Đình. Đình Đình hơi cúi người. “Chào anh Thiên.”

Thiên Vũ lùi người lại để nhân viên phục vụ trải khăn ăn.

“Được đấy A Hạo, bạn gái xinh đấy.”

A Hạo cười với Đình Đình. “Mời rượu đi, khen em kìa.”

Đình Đình giơ một ly rượu lên, A Hạo cũng cầm ly lên. Cậu nhìn Thiên Vũ, ánh mắt đầy chân thành và biết ơn.

“Anh Thiên, từ khi đến chỗ này, anh là người đối xử với tốt nhất với em. Thật sự, vô cùng cảm ơn anh.”

Cậu ngửa cổ, uống hết rượu trong ly.

Lý Thiên Vũ cũng nâng ly lên uống.

Tiêu Nam hoàn thành xong tờ khai, sản lượng tháng đầu của quý đã đủ, Lý Thiên Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm. Tờ khai này chẳng dễ dàng gì, lai lịch hai bên cũng không đơn giản, không biết Tiêu Nam dùng quan hệ gì mà thông suốt với phía trên, tóm lại hẳn lại nợ ân huệ của Tiêu Nam.

Vì thế lúc Tiêu Nam hẹn gặp mặt, Lý Thiên Vũ chỉnh trang một chút rồi đi đến. Chỗ Tiêu Nam chọn hôm nay là Hán Dương, nghe y chọn nơi này là Thiên Vũ biết y muốn làm gì. Khi hẳn quen thuộc đi vào gian phòng thuê riêng ở tầng 38 cao nhất, Tiêu Nam đã mặc áo tắm, cầm một ly Martiny đợi hẳn.

Thật ra hôm nay Lý Thiên Vũ không có tâm trạng ấy. Nhưng hẳn biết rõ chính mình nên làm gì. Ở trên giường Tiêu Nam rên rất lớn, vẻ mặt cảm xúc mãnh liệt làm Thiên Vũ nghi ngờ lâu lắm rồi hẳn không làm, nhưng loại người như Tiêu Nam sao có thể thiếu bạn giường, cái thiếu là người khiến hẳn thất bại.

Tiêu Nam rất quái đản. Hơn nửa những người hắn vừa ý đều là 0. Hắn thích nam sinh mảnh mai mềm mại, còn thích nơi ăn chơi. Có một lần Tiêu Nam gọi Lý Thiên Vũ đến cùng chơi một sinh viên họ Phong, kích thích ba người cùng trên giường làm Tiêu Nam rất hưng phấn, hắn liên tục cắm vào kẻ đang không ngừng rên rỉ kia, cùng lúc đó bảo Lý Thiên Vũ làm hắn đi, kỷ ức về ngày đó làm Lý Thiên Vũ ghê tởm cả nửa tháng.

Hắn vẫn cảm thấy Tiêu Nam là một tên biến thái. Đương nhiên hắn cũng biết Tiêu Nam không phải kẻ biến thái nhất trong đám thái tử đảng.

Trước đây rất lâu khi Tiêu Nam đem Lý Thiên Vũ đi khắp nơi, có kẻ tên Vương Khai muốn chơi đùa Thiên Vũ một đêm. Lúc ấy đám kia coi Thiên Vũ là thú cưng của Tiêu Nam. Cậu Vương Khai là quân thống, nói quân thống thì hơi khoe khoang nhưng thế lực thì không hề khoe khoang. Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Vũ, Vương Khai sờ mặt hắn, ánh mắt nhìn hắn giống như đang nhìn giai bao.

Lý Thiên Vũ nhận thấy chỉ cần rải đường thì không gì không nhẫn nhịn được. Hắn không ngờ Tiêu Nam sẽ kiên quyết từ chối, không ngần ngại trở mặt với Vương Khai, còn nổi cơn thịnh nộ với Lý Thiên Vũ. Lý Thiên Vũ cân nhắc thấy Tiêu Nam hiển nhiên có giá trị hơn Vương Khai. Hắn kinh ngạc vì Tiêu Nam cư xử như thể có chút tình cảm với hắn.

Tiêu Nam ôm chặt Lý Thiên Vũ, bắn lên bụng hắn. Thiên Vũ lấy giấy lau thứ trắng đục trên bụng mình, Tiêu Nam gắng sức lật hắn xuống phía dưới.

Thiên Vũ tưởng Tiêu Nam có ý định kia, lưng tự nhiên cứng đờ ra. Thế nhưng Tiêu Nam lại giống như con cún nhỏ rúc trong lòng hắn, còn thè lưỡi liếm mặt hắn.

Đàn ông 35 tuổi còn như vậy khiến Lý Thiên Vũ hơi không chịu được. Hắn lặng lẽ quay mặt đi thì bị giữ chặt cằm.

“Chia tay với Trình Phong rồi hả?”

“Ừ.”

“Sao vậy? Vẫn chê không đủ đẹp trai à?”

“Không phải.”

Tiêu Nam một lần nữa thè đầu lưỡi dính ướt liếm cổ hắn, bật cười.

“Chơi với cậu, sớm muộn gì cũng chơi ra bệnh.”

“Có bệnh cũng làm anh bệnh luôn.”

Thiên Vũ véo mũi Tiêu Nam một cái, Tiêu Nam chớp mắt hưởng thụ. Hắn vói tay xoa tóc Thiên Vũ.

“Dáng vẻ của cậu quyến rũ thật ... tôi thích nhìn cậu lắm lắm.”

Thiên Vũ không lên tiếng. Hắn biết Tiêu Nam thích hắn ở điểm nào.

“Này, đóng cửa công ty của cậu, đến giúp tôi đi.”

Tiêu Nam nói với hắn rất nhiều lần.

“Liên tục làm khổ cậu, cậu giữ cái công ty bé tí ấy làm gì? Vì tờ khai có mấy triệu mà bắt tôi phải đi nhậu.”

Thiên Vũ nghe xong thì cười. Lời này hắn tin.

“Cảm ơn sếp Tiêu. Anh còn có hứng thú này với tôi cơ à?”

Tiêu Nam nhồm người, nhướn mày cười với hắn.

“Phải uống dấm chua đấy. Nhưng tôi rất muốn làm khổ cậu, ai bảo Tiểu Vũ của chúng ta lại đẹp như vậy. Tôi không nỡ.”

Tiêu Nam nói xong thì lấp kín miệng Thiên Vũ, khuấy đảo trong miệng hắn. Thiên Vũ đáp lại hành động của y, trong lòng lại cười mỉa mai.

Vài ngày sau Thiên Vũ đến tham gia lễ khai mạc buổi khen thưởng của nhật báo Hán Thành. Đây là một hoạt động quan trọng của tháng 9, thành phố cũng rất coi trọng, thuê hẳn một ê kíp đến đây cổ vũ, phân công phó thị trưởng quản lý văn hóa đến cắt băng. Công ty đại diện duy nhất trong các công ty truyền thông quảng cáo, “Biển sao” ký hợp đồng tất cả các hoạt động quảng cáo ngoài trời có liên quan cũng như sản phẩm xung quanh, đây cũng là kế hoạch thương nghiệp quốc doanh của Lý Thiên Vũ.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Lý Thiên Vũ đi dự tiệc với phó thị trưởng Chu và lãnh đạo tập đoàn báo chí, đang vội thì có điện thoại.

“Chào, tôi là Lý Thiên Vũ.”

Thiên Vũ đi sang một bên. Trong điện thoại có người nói nhưng xung quanh rất ồn ào nên không nghe thấy gì. Lý Thiên Vũ hơi mất kiên nhẫn: “Tôi nghe không rõ, anh nói to hơn đi!”

“Tôi là A Hạo.”

Thiên Vũ cuối cùng cũng nghe rõ.

“Có chuyện gì?”

“À, không có chuyện gì ... Anh đang bận à?”

Tiếng nói của A Hạo không liền mạch, A Hạo nhìn một đám người đang chờ hắn, cũng hơi mất kiên nhẫn.

“Có chuyện gì? Nói nhanh lên! Tôi đang rất bận.”

“Anh bận như thế chắc không có chuyện quan trọng hơn, xin lỗi anh, tôi xin lỗi ...”

Giọng nói hơi hoảng hốt, có lẽ do trời nóng nên Thiên Vũ hơi bực mình.

“Sau này nếu không có việc gấp thì đừng tìm tôi.”

Hắn cúp máy.

Thiên Vũ ngồi trong văn phòng, Lục Thành đi đến. Thiên Vũ lấy hợp đồng đã chuẩn bị trước từ ngăn kéo ra đưa cho anh ta. Buổi tối thời gian tuyệt vời đi dạo đến điểm cuối là Hoàng Long, tiệc bia rượu ngoài trời, đơn vị tài trợ rượu bia cũng chuẩn bị đầy đủ đúng lúc, Tiêu Nam sẽ không bỏ qua cơ hội làm ăn. Về điểm này đến bây giờ Tiêu Nam và Lý Thiên Vũ rất ăn ý, Thiên Vũ thấy điều này rất tốt vì quan hệ hai bên không phải gánh nặng.

Lục Thành nói chút chuyện phiếm: “Sao lâu nay sếp Lý không thấy đến chỗ chúng tôi vậy?”

Anh ta mà không nói thì Thiên Vũ cũng chẳng nhớ ra, hình như một thời gian rồi không đến đây.

“Chỗ anh có gì mới không? Nhìn qua nhìn lại chỉ có mấy thứ kia.”

Lục Thành cười rồi đưa thuốc lá cho Thiên Vũ.

“Không phải còn cậu nhóc kia sao, rất đắt khách đấy.”

“Cậu nhóc nào?”

Thiên Vũ nhả một hơi, giả ngu.

“A Hạo mà. Cậu quên nhanh thế sao?”

Lục Thành cố tình trộn mắt. Thiên Vũ rất ghét loại vẻ mặt hồ ly này. Cái gì chả biết, giả bộ khi gì.

“À. Cậu ta sao rồi?”

“Cậu ấy thật sự không tệ đâu, giờ thăng chức làm trưởng nhóm rồi.”

“Trưởng nhóm?”

Thiên Vũ thật sự bất ngờ. Ở Hoàng Long dưới quản lý chính là trưởng nhóm, không to không nhỏ nhưng cũng có thể coi là có tí chức, quản lý hơn chục người cấp dưới.

“Tôi cũng không nói phải để cậu ta có chức vụ mà.”

“Không phải đâu, cậu nhóc này thật sự rất có tài. Nên quản lý người khác.”

“Thế à?”

Không thấy đi đâu cả.

Nhìn vẻ mặt Lý Thiên Vũ không có tí hứng thú nào, Lục Thành cũng không nhiều lời, biết điều mà lái sang đề tài khác rồi ra ngoài.

Thiên Vũ hút mấy điều thuốc, nhớ tới vẻ ngoài của A Hạo.

Ngày đó ăn cơm không thấy gì khác, chỉ thấy cậu ta đưa đĩa rau cho bạn gái. Mẹ kiếp.

Bảo sao thiếu tiền như vậy, hóa ra đều do làm hư người này.

Lý Thiên Vũ tự nhận nhìn người rất kén chọn. Gái đẹp bình thường không lọt vào mắt hần. Thế nhưng hần vẫn phải thừa nhận Đinh Đinh là một cô gái vô cùng cực kì đẹp. Dáng cao ráo mảnh mai, đoan trang, biết cách ăn mặc, khuôn mặt thì ngay cả ông bố bí thư của Tiêu Nam đang tức giận mà nhìn thấy cũng phong độ lại ngay. Ở cùng cô gái như thế lúc ăn cơm rất dễ khiến người khác chú ý. Thiên Vũ thấy ánh mắt A Hạo nhìn bạn gái đầy yêu chiều, muốn nói thẳng nhóc này có biết còn người khác ở bữa ăn không, ngay cả bát ăn cũng chẳng sạch sẽ gọn gàng.

Lý Thiên Vũ ăn bữa cơm kia thật sự có cảm giác như ăn phải ruồi bọ.

Hứng thú của hắn với A Hạo bỗng nhiên không còn nữa.

7. Chương 1-7

Điều Thiên Vũ ghét không phải việc A Hạo có bạn gái mà điều bộ lúc cậu và bạn gái nhìn hắn. Có lẽ biết rõ quan điểm của hắn đối với chuyện này mà lại cố tình nói với hắn là không được. Nếu không đồng ý thì cứ nói rõ, Lý Thiên Vũ tội ép cậu dù thế nào vẫn phải là cậu. Lý Thiên Vũ rất không thích người khác giả trò trước mặt hắn, liếc mắt một cái là nhìn ra thủ đoạn nhỏ, làm hắn thấy nổi lo lắng kia chẳng có ý nghĩa gì.

Với hắn mà nói quên một ý muốn cũng chẳng khó gì. Vì thế Thiên Vũ nhanh chóng quên A Hạo.

Một buổi tối hắn từ bên ngoài về nhà, đang lúc uống rượu lướt web thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Giờ này bình thường rất ít có người đến. Thiên Vũ ra cửa nhìn qua mắt mèo nhưng không nhìn rõ nên mở luôn cửa ra.

Một người mặc quần áo thể thao nhìn hắn.

“Là cậu à?”

“Sao lại đến lúc này?”

Thiên Vũ lấy một lon nước từ tủ lạnh, đưa cho A Hạo.

“... Xin lỗi anh. Tôi đến từ 7 giờ, anh ... sếp vẫn chưa về. Tôi chờ.”

Thiên Vũ nhìn hắn.

“Không phải ý này. Cậu không đi làm à?”

A Hạo do dự một chút.

“Tôi xin phép rồi.”

Thiên Vũ ngồi xuống sofa nói chuyện với cậu, uống một ngụm rượu. Hắn quan sát A Hạo, nhiều ngày không gặp thần sắc kém đi rất nhiều, có lẽ thức đêm thức hôm nhiều, sắc mặt tối sẫm, nét mặt tiêu tụy, tóc bùộc rối ở phía sau, trên mặt lún phún không biết mấy ngày rồi chưa cạo.

Hoàn toàn không chần chừ như lần đầu gặp mặt, thế nhưng hiện giờ Thiên Vũ không có hứng thú với chuyện này. Hắn chỉ muốn biết cậu đợi ở dưới nhà gần 5 tiếng rốt cục là có chuyện gì.

“Sao thế? Tìm tôi có việc gì à?”

A Hạo nhìn hắn, ánh mắt hơi né tránh.

“Tôi cũng rất ngại. Đi tận đến đây, tôi xin lỗi. Tôi định gọi điện thoại nhưng sợ quấy rầy sếp ... Tôi có một chuyện gấp ...”

Thiên Vũ nhớ lại gần đây A Hạo gọi điện cho hắn, cũng nhắn tin, hắn cũng không để ý.

Tay A Hạo đều đặt trên đùi, cúi đầu, muốn nói lại lưỡng lự một chút. Thiên Vũ nhìn nét mặt cậu, trong lòng đại khái cũng đoán được.

“Không sao, có gì cứ nói thẳng.”

A Hạo ngẩng đầu, dường như được tiếp thêm dũng khí.

“Tôi muốn vay tiền của sếp.”

Thiên Vũ không bắt ngờ chút nào.

“Ồ ... Có gì cần gấp à?”

Hắn bình tĩnh hỏi. A Hạo cúi đầu.

“... Người nhà tôi bị bệnh, phải phẫu thuật.”

Trong lòng Lý Thiên Vũ cười như điên.

Chẳng khác một lời nào trong đầu hắn.

“Người nhà nào của cậu?”

Hắn cố ý dài giọng. A Hạo cúi đầu.

“Là bố tôi.”

“Ồ ... Bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không?”

A Hạo không lên tiếng, như thể không muốn trả lời.

“Ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện nhân dân của tỉnh.”

“Vậy ... Cậu muốn vay bao nhiêu tiền?”

A Hạo giật mình, ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ.

” ... Một trăm nghìn.”

Thiên Vũ suy nghĩ một chút, A Hạo không chờ hắn lên tiếng, hơi sốt ruột mà nói luôn.

“Rất xin lỗi sếp Lý, tôi biết đáng nhẽ tôi không nên mở miệng hỏi chuyện, cũng không có tư cách này. Nhưng ... tôi.. thật sự không còn cách nào khác, cũng không có ai khác để tìm ... Tôi sẽ không mượn không của sếp, sếp có thể tính lãi, tôi nhất định sẽ sớm trả lại.”

A Hạo cúi đầu mở túi, lấy từ trong túi ra một đồng đồ để trên bàn.

“Đây là chứng minh thư, thẻ ngân hàng của tôi, địa chỉ của bố mẹ tôi, nơi bố mẹ tôi đang làm việc ... đều giao cho sếp, nếu anh không tin thì có thể gọi điện ...”

Thiên Vũ ghéch cầm lên.

“Cầm lại đi. Tôi tin cậu.”

Trong mắt A Hạo sáng lên hi vọng.

Thiên Vũ chậm rãi uống rượu.

“A Hạo, chúng ta biết nhau chưa lâu nhưng tôi rất vừa lòng với cậu. Chúng ta cũng coi như có duyên phận. Đừng nói lời khách sáo. Nói thật là một trăm ngàn này không phải tôi không cho cậu vay được. Nhưng trước mắt thật sự rất khó.”

Mắt A Hạo tối sầm lại.

“Không phải tôi không tin cậu, cậu cũng biết bên ngoài rất hỗn tạp, quen biết nhiều người, nhiều bạn bè, việc cũng nhiều. Hơn nữa có quen biết không nhiều không ít, mỗi người mở miệng đều có cái khó, muốn nghe cũng không biết nên nghe ai. Ai chả có lúc khó khăn, cái này tôi hiểu. Nhưng việc này gặp nhiều, hôm nay cậu nói, ngày mai người khác nói, tôi không dễ giải quyết. Chuyện này không đáng để làm tổn hại tình cảm bạn bè.”

Thiên Vũ nói vòng vo đều đều, cũng không rõ A Hạo nghe xong có hiểu không.

Giai trẻ như vậy hẳn gặp nhiều lắm.

Sau đó hẳn có nói gì đó mà chính mình cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ A Hạo im lặng nghe, không hề ngắt đầu lên. Cuối cùng cậu đứng lên giải thích mà không biết Thiên Vũ có nghe hay không, rồi hơi khom người đi ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếng cửa nặng nề đóng lại Lý Thiên Vũ hơi hối hận, sau đó ngẫm lại cũng không thấy gì.

8. Chương 1-8

Thời gian tuyệt vời trôi thêm một tháng, kết thúc tốt đẹp. Việc này tiếp tục có lợi nhuận là chuyện đương nhiên, quan hệ giữa Lý Thiên Vũ và ủy viên thành phố cũng không tệ. Chủ nhiệm văn phòng ủy viên thành phố Hà Hoàng và hẳn vốn đã có quen biết, mấy ngày này quan hệ còn vững chắc hơn. Bề ngoài Hà Hoàng nhã nhặn lịch sự, nhưng lại vô cùng yêu thích buổi biểu diễn buổi tối, cùng là khách quen của Hoàng Long. Quan hệ của Lý Thiên Vũ và Tiêu Nam ít ít nhiều nhiều người ngoài vẫn biết, vì thế Hà Hoàng cũng có ý nịnh nọt Thiên Vũ.

Ăn chơi ẩm ỉ trong bữa tiệc tối hôm đó ở Hoàng Long, Thiên Vũ cũng uống nhiều hơn bình thường. Hôm đó Tiêu Nam giới thiệu một người với hẳn.

Người này Thiên Vũ chưa từng gặp lần nào, nhưng lảng máng biết Tiêu Nam có qua lại với gã đó. Đó chính là Đầu Báo.

Đầu Báo là biệt danh. Hẳn là đại ca xã hội đen có thế lực lớn nhất Hán Thành.

Lý Thiên Vũ biết Tiêu Nam có quan hệ với băng đảng xã hội đen, nhưng lúc nghe Tiêu Nam giới thiệu người kia là Đầu Báo thì vẫn kinh hãi. Ở thành phố này Đầu Báo rất có số má, nói hẳn rốt cục đã làm chuyện gì cũng không nói rõ được nhưng người bình thường nhất định sẽ không dễ dàng va chạm với hẳn. Việc làm ăn của Tiêu Nam càng ngày càng lớn, rất nhiều buổi biểu diễn buổi tối đều chuyển cho người khác, đều là người của Đầu Báo phụ trách trông coi. Đối với chuyện liên quan đến xã hội đen Thiên Vũ không biết cũng như không hỏi đến, vì thế Tiêu Nam đột nhiên đưa hẳn đi gặp Đầu Báo khiến hẳn vô cùng bất

ngờ.

Đầu Báo khoảng trên dưới 40 tuổi, cũng không sung sức như trong truyền thuyết mà ngược lại trông rất bình thường, nhưng mắt nhìn người sắc bén khác thường. Khi Tiêu Nam giới thiệu với gã, Lý Thiên Vũ ngồi xuống mời một ly, nói mấy lời rồi đi ra ngoài. Vừa ra ngoài Thiên Vũ bèn hỏi Tiêu Nam:

“Anh có ý gì?”

“Nhiều bạn bè, nhiều lối đi. Quen biết anh ta cũng không xấu.”

Thiên Vũ đương nhiên biết không đơn giản như thế. Sau vài lần truy hỏi, Tiêu Nam nói thật với hắn.

“Tôi có vụ mua bán, nó nằm trong tay Đầu Báo. Hắn muốn mua Hoàng Long nhưng tôi không đồng ý nên đề ra biện pháp trung hòa, để bọn họ vào đây. Lúc tôi không có ở đây, cậu có rảnh thì cứ đến, giúp tôi chào hỏi tiếp đón.”

Dù là Tiêu Nam cũng không dễ đắc tội với mấy kẻ này. Tuy Tiêu Nam nói rất nhẹ nhàng nhưng Thiên Vũ cũng biết việc này không hề đơn giản. Sợ rằng sau này Hoàng Long không còn bình yên như vậy.

Khi Tiêu Nam đi Hongkong, Thiên Vũ làm theo như y nói, thường xuyên đến Hoàng Long chào hỏi Đầu Báo. Vài lần gặp, ấn tượng với đại ca xã hội đen lại rất tốt. Bình thường Đầu Báo cũng không ở Hoàng Long, chủ yếu để người lại để trông coi địa điểm nhưng đây chỉ để tung hỏa mù, cửa hàng tiền tệ ngầm làm ăn dưới mặt đất và phòng cho thuê ở trên tầng. Đầu Báo rất có đầu óc kinh doanh, nói chuyện cũng rất có trình độ, Thiên Vũ và gã ta cũng qua lại vài lần, hắn nhận thấy người này nếu không phải đại ca xã hội đen thì giống một nhà triết học.

Đầu Báo rất tin đạo, mỗi lần đến đều mặc một bộ đồ giống đạo sĩ. Gã cũng không háo sắc, bên cạnh luôn có hai cô gái đi theo. Tiêu Nam từng chỉ bảo cho Thiên Vũ, muốn làm vừa lòng Đầu Báo thì chỉ cần làm cho hai cô gái bên cạnh hắn vừa lòng. Thiên Vũ sắp xếp rất chu đáo, vì thế Đầu Báo cũng rất nể mặt.

Thiên Vũ làm cũng không hoàn toàn vì Tiêu Nam. Hắn có tính toán của riêng mình. Biển sao chủ yếu dựa vào quảng cáo ngoài trời và tuyên truyền quảng bá văn hóa, lợi nhuận tuy nhiều nhưng ở thành phố này về cơ bản nhu cầu đã bão hòa. Thiên Vũ vẫn có ý tưởng thành lập công ty kinh doanh hoặc công ty sản xuất, mở rộng sản nghiệp. Tuy nhiên trước nay hắn không nắm chắc về vốn, nếu đầu tư thất bại thì không biết có hồi phục sau thiệt hại được không.

Nếu dùng phương pháp làm việc chợ đen, chi phí thấp, thu về mau, độ mạo hiểm cũng ít nhưng nhất thiết phải được bảo kê đầy đủ.

Đầu Báo xuất hiện làm hắn nảy ra ý tưởng này.

Một tháng sau Báo Đầu đi Vân Nam, việc trong công ty của Thiên Vũ cũng ổn, hắn mới rảnh rỗi. Hôm

nay dẫn theo mấy người bạn đến Hoàng Long uống rượu, nhìn người nhảy múa trên sân khấu đột nhiên nhớ A Hạo.

Nhìn cả trai lẫn gái đổi qua đổi lại, hắn mới nhớ lâu rồi không thấy A Hạo đâu.

Nhiều người đi về hướng này như vậy nhưng chẳng nhìn thấy cậu lần nào. Thiên Vũ gọi Lục Thành đến hỏi một câu: “Sao lại không thấy A Hạo?”

“A Hạo?” Lục Thành hơi kinh ngạc. “Đã thôi việc từ lâu rồi. Cậu không biết à?”

“Thôi việc?”

Thiên Vũ ngây người.

“Thôi việc lúc nào?”

“Một tháng rồi?”

Thiên Vũ uống một ngụm rượu.

“Sao lại thôi việc, chê ít tiền à?”

“Không phải.” Lục Thành nói.

“Bố cậu ấy mất rồi.”

9. Chương 2-1

Xe Thiên Vũ xóc liên tục trên con đường lầy lội. Hắn nắm vô lăng, phân biệt đường nông thôn.

Trong tay là tờ giấy đang mở ra, trên đường đi đã nhìn rất nhiều lần nhưng mãi vẫn chưa tới.

Thiên Vũ đi về phía một người phụ nữ làm nông đang đi trên đường, dừng xe lại.

“Dì ơi, có phải thôn Ngọa Long thị trấn Long Vương đi hướng này phải không?”

Người phụ nữ nói với hắn quẹo ở phía trước, Thiên Vũ lái xe vào một đường nhỏ không rộng hơn luống cày là bao, một đồng bùn lớn bết vào xe, dính thành một cục. Thiên Vũ nắm chặt vô lăng, lái về phía ngôi làng ở xa.

7 giờ sáng ra khỏi nhà, giờ đã đi được sáu tiếng rồi. Thiên Vũ chưa bao giờ đến thị trấn này, dựa vào GPS chỉ đường, đến đây chẳng thuận lợi gì.

Buổi sáng mới ra khỏi khu nhà ở, một chiếc xe đột nhiên phanh gấp ở phía trước, suýt nữa Thiên Vũ tông vào đuôi xe. Hắn đạp phanh, lớn tiếng mắng chửi: “Mẹ kiếp!”

Nếu bây giờ Tiêu Nam ở bên cạnh, y sẽ dùng một biểu cảm cực kì xem thường mà cười hắn “Nhân từ giả dối làm gì.”

Cứ cho là vậy đi! Thiên Vũ nghĩ. Hắn lái xe trên đường xấu, thầm mong mau chóng tìm được chỗ kia.

Đi qua đoạn luống cày đó, xe rung lắc, trượt vào đám bùn. Thiên Vũ đạp ga, bánh xe quay xoèn xoẹt nhưng không thoát ra được. Thiên Vũ xuống xe, giày da dẫm lên mặt đất, một chân dính bùn. Hắn cau mày nhìn thấy bánh xe dừng trong bùn lầy.

Hắn tìm đến mấy nhà gần đó, cho mỗi người 50 tệ. Xe được đẩy ra khỏi vũng bùn, người cũng cầm tiền giải tán luôn. Thiên Vũ để ví tiền vào lại trong xe, lái xe vào thôn Ngọa Long.

Thôn này trông còn lụp xụp hơn hắn tưởng tượng nhiều. Có thể nhìn thấy nhà gạch vuông lẫn cây cối xung quanh. Thiên Vũ vốn nhìn quen nông thôn phía Nam nên giật mình. Trên đường bất kể người lớn trẻ nhỏ đều vây quanh nhìn con xe BMW của hắn, vẻ mặt rất ngạc nhiên. Nghe thấy Thiên Vũ hỏi thăm người tên “Long Hạo”, có người chỉ đường cho hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Thiên Vũ gắng lái xe vào con đường nhỏ ở thôn đó, mấy lần nghĩ sẽ trượt xuống khỏi bờ đê mới lái được đến ngôi nhà gần đích đến.

Ngôi nhà màu xám như thể bị một tầng bụi phủ. Nóc và mái nhà cũ nát, tường nhà bạc màu đầy vết nước ngấm, phía trước là một cái sân nhỏ.

Có mấy người đang đi lại, thấy xe Thiên Vũ đến gần đều đứng sững lại, ánh mắt sợ sệt.

Thiên Vũ dừng xe bên tường, đẩy cửa xe ra ngoài. Hắn đi về phía mấy người kia. Mọi người đều nhìn hắn.

“Xin hỏi đây có phải là nhà Long Hạo không ạ?”

Mấy người nhìn hắn từ trên xuống dưới. Có người đàn ông ăn mặc như dân công quay về phía ngôi nhà, hô bằng tiếng địa phương một câu gì đó Thiên Vũ nghe không hiểu. Trong nhà có động tĩnh, có người từ

từ đi ra. Thiên Vũ chăm chú nhìn người đi ra từ bóng tối.

Là một ông cụ chống gậy, tóc bạc trắng, run run rẩy rẩy bước qua cửa, đôi mắt mờ nhìn về phía Thiên Vũ.

Thiên Vũ vội vàng bước đến đỡ ông.

Người đàn ông giống dân công nói gì đó với ông cụ rồi quay sang Thiên Vũ, chuyển sang dùng tiếng phổ thông phát âm không chính xác.

“Ông cụ là ông nội của Long Hạo.”

Ông cụ nhìn Thiên Vũ, nói câu bằng tiếng địa phương mà hắn nghe không hiểu. Người đàn ông phía trước nói: “Ông cụ hỏi cậu là ai?”

Thiên Vũ vội vàng trả lời:

“Cháu là bạn của Long Hạo ở Hán Thành, nghe nói trong nhà cậu ấy có chuyện nên đến thăm ... Ông ơi, A Hạo có ở nhà không?”

Ông cụ và người đàn ông kia nói vài câu, người đàn ông dẫn Thiên Vũ về sau xóm.

“A Hạo ở phòng chứa củi, chú đưa cháu đi.”

Thiên Vũ theo ông ấy đi qua con đường đầy bùn, người đàn ông quay đầu lại cười nịnh nọt.

“Ông chủ, xe của cháu có khí thế lắm. Chắc đắt lắm nhỉ?”

Thiên Vũ nói qua quýt.

“A Hạo quen biết bạn bè là ông chủ nhiều tiền như vậy. Còn đến thăm nó. May mắn thật.”

Thiên Vũ chẳng có lòng dạ nào để trả lời, không lên tiếng.

Đi tới một căn nhà gạch vuông tối tăm bên rừng trúc, người đàn ông tới cửa gào to một tiếng “A Hạo! Có người tìm cháu!” Thiên Vũ nghe thấy có tiếng đáp lại từ bên trong. Sau đó là một bóng dáng cúi đầu chui qua cái cửa thấp bé, đi ra.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trái tim Thiên Vũ dường như bị bóp nghẹt một chút, căng thẳng.

Khó mà nhận ra là cậu được.

A Hạo gầy sọp đi. Hai má hõm rất sâu, xương gò má trồi lên. Râu ria lả chĩa quanh mép, tóc rối bù, dính rơm rạ. Cậu hơi khom người, vành mắt đen xì, bộ quần áo đầy vết bẩn nhìn không ra màu sắc.

A Hạo đứng ở đó, nhìn Thiên Vũ.

“Đừng vội, tôi không đói.”

Thiên Vũ nói.

A Hạo ngồi trên chiếc ghế cũ kĩ, nhét củi vào cái bếp bé tí, lấy đũa đảo đảo. Ánh lửa soi rõ khuôn mặt mệt mỏi của cậu.

“Rất xin lỗi. Thật sự chẳng có gì cả.”

Bưng một bát cơm và hai bát đồ ăn nhìn không ra là món gì đặt trên bàn trước mặt Thiên Vũ, A Hạo xin lỗi.

“Giữa trưa để sếp chịu khổ thế này, sếp ráng chịu vậy. Trên thị trấn có một khách sạn, đồ ăn chấp nhận được. Buổi tối mời sếp đi.”

Thiên Vũ im lặng một lúc.

“Tôi đến không phải để ăn cơm.”

Hắn ngẩng đầu nhìn A Hạo.

“Tôi nghe Lục Thành nói rồi.”

Thiên Vũ lựa chọn từ ngữ, nhìn A Hạo.

“... Cậu có ổn không?”

Nói ra lời này, Lý Thiên Vũ cảm thấy bản thân thật giả nhân giả nghĩa.

Bất kể người nào cũng có thể nhìn ra là không ổn. A Hạo ngồi trên ghế bên cạnh, cúi đầu.

“... Tôi không sao.”

“Xin lỗi cậu.”

Sau khi thoáng im lặng, Thiên Vũ liền nói ra ba chữ này.

Hình như hần lặn lội hơn sáu tiếng, đi đến nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, chỉ là để nói được ba chữ này.

10. Chương 2-2

A Hạo ngẩng mặt lên, nhìn hần.

“Đừng nói thế. Không liên quan đến anh.”

Cậu cúi đầu, giọng nói khàn khàn.

“...Xa như vậy mà anh đến thăm tôi, tôi đã rất cảm động rồi.”

Thiên Vũ thừa nhận những lời này làm hần thở phào nhẹ nhõm. Như thể một cảm giác khó chịu và không vững chãi đến ngọt ngào được giải phóng, trong lòng dễ chịu đi không ít. Hần nghĩ bản thân đi từ nơi vô cùng xa xôi đến đây, có lẽ chính là để nghe câu nói này. Mà hiện giờ hần đã nghe được rồi, hơn nữa còn dễ dàng hơn so với hần tưởng tượng nhiều.

Như thể nếu A Hạo nói như vậy thì quả thật hần không có liên quan gì cả.

Đôi khi Lý Thiên Vũ nghĩ bản thân hần đúng là con mẹ nó dối trá.

“Có việc gì tôi có thể giúp được thì cứ nói.”

Những lời này là từ đáy lòng hần.

A Hạo lắc đầu.

“Không có, gần như không có gì. Không bằng ở nội thành, làm rất đơn giản ...”

A Hạo nói xong lại im lặng. Thiên Vũ đưa cậu một điều thuốc, A Hạo nhận rồi hút.

Thiên Vũ nhìn vải đen trên tay cậu, rồi lại nhìn mặt A Hạo.

“... Có dự định gì chưa?”

A Hạo nhả khói, ánh mắt chẳng biết nhìn vào đâu.

“Tìm công việc trên thị trấn, gom tiền cho em gái tôi. Nó đang ở đại học trên Thẩm Thành.

Thiên Vũ nhìn cậu.

“Không quay về Hán Thành à?”

“Ừ.”

“Bạn gái cậu đâu?”

Thiên Vũ nhớ A Hạo từng nói bọn họ là đồng hương.

“Cô ấy muốn về thì sẽ về, nếu không muốn tôi cũng không ép.”

Thiên Vũ không nói gì.

A Hạo lặng lẽ hút thuốc.

Buổi chiều, A Hạo đưa Lý Thiên Vũ đi lòng vòng trong thôn. Trên đường đi, Thiên Vũ dần hiểu thêm một ít về quá khứ của A Hạo.

A Hạo sinh ra và lớn lên trong một gia đình nghèo, nhà chỉ có một ít ruộng đất, sống tạm bợ qua ngày; về sau trên thị trấn muốn lập thành tích muốn xây khu công nghiệp nên cưỡng chế trưng thu đất đai, lại không thu xếp trợ cấp trưng thu đất đai một cách ổn thỏa, nói trưng thu là thu luôn, trong một đêm đất ruộng của nhà A Hạo và 70 hộ dân xung quanh bị san phẳng. Mất đi nguồn sống, 70 hộ nông dân này kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất chẳng hay, nộp đơn kiện, khiếu nại lên cơ quan cấp trên, khóc ngày chùi đêm, kết quả hai bàn tay trắng vẫn là hai bàn tay trắng. Mẹ của A Hạo vì để hai đứa con cơm có thức ăn nên sang nhà em trai vay mượn, kết quả bị xe tải đâm chết. Bố của A Hạo cùng đường, đến khu hầm mỏ làm công nhân, anh em A Hạo và ông nội A Hạo đều dựa vào chút tiền đào than ấy để sống.

Năm A Hạo 9 tuổi, trường tiểu học trong thôn tuyển chọn mấy đứa trẻ lên thị trấn biểu diễn văn nghệ, A Hạo người dài chân dài, được người phụ trách trường dạy múa trong huyện vừa ý nên muốn đưa cậu đi. Nhà A Hạo vốn không đóng được học phí nhưng A Hạo cũng khá may, thầy giáo trường dạy múa yêu mến mầm non, miễn cho cậu 1 năm học phí, đưa A Hạo lên trên huyện. A Hạo ở trường múa 5 năm, trừ năm

đầu thì chi phí bốn năm sau bố cậu chia ra rất nhiều lần để đóng, mãi cho đến lúc A Hạo 15 tuổi rời trường.

Lúc này A Hạo nhảy múa đã có chút danh tiếng ở huyện dù tuổi còn nhỏ. Lúc cậu rời trường, vài khu vui chơi trên huyện tìm và muốn thuê cậu. Thầy giáo lúc trước đưa cậu lên đây vẫn đối tốt với cậu, đến chuyện trò với cậu, nói cậu không học văn hóa là không ổn, sau này cất bước đều khó khăn, chỉ đi biểu diễn múa thì khó có kiếm cơm cả đời, nói tình nguyện hỗ trợ A Hạo để cậu học trung học trên huyện, có cơ hội sẽ thi học viện múa, có được tấm bằng đại học.

Thế nhưng A Hạo lại chấp nhận cho một khu giải trí tuyển người rồi nhanh chóng đi làm. A Hạo bị bố kiên quyết lôi ra khỏi khu giải trí, đưa cho cậu một túi sách cũ được may vá lại rất cẩn thận nhưng không nói gì cả.

Cấp 3 năm đó, A Hạo 18 tuổi. Mỏ than bị sạt lở, 280 thợ mỏ bị chôn sống. Bố A Hạo treo ở trên một cái khung thép, giữ lại được tính mạng nhưng đùi phải bị tảng đá rơi xuống nện gãy.

Năm đó, A Hạo bỏ học.

Chuyện sau đó A Hạo không nói nhiều, Thiên Vũ đại khái cũng đoán được. Vài năm sau em gái A Hạo lên đại học, tất cả chi phí đều hạn chế. Đoàn văn công huyện tuyển người, công ăn việc làm ổn định khiến người ta chen nhau sút đầu mẻ trán, nhưng họ giữ lại một vị trí cho A Hạo, A Hạo rút cục lại không đi. Vì cậu học trường múa, trên người gánh nợ bên ngoài cho cả nhà, bố tàn tật, học phí cho em gái, ông nội cao tuổi, A Hạo chưa đầy 20 tuổi lăn lộn ở các phòng nhảy sàn nhảy, kiếm tiền nuôi gia đình.

Vì học phí năm học mới cho em gái, A Hạo 21 tuổi đến Hán Thành.

Hai người đi đến sườn dốc ở bờ sông. Mặt trời buổi chiều ngả về phía tây, khói bếp lượn lờ, núi xanh ở phía xa như tấm lụa mỏng màu lam nhạt, đồng ruộng xanh mướt tô điểm cho những ngôi nhà san sát nhau. Mọi người quay trở về nhà sau khi thu hoạch ngoài ruộng trông giống tàn nhang trên tấm vải, trong không khí lan tỏa một mùi hoa ngọt ngào.

“Mùi hoa hòe.”

A Hạo nhẹ nhàng nói.

Cậu ngồi xuống sườn dốc, nhìn dòng sông đối diện. Thiên Vũ ngồi bên cạnh cậu.

A Hạo ngồi một lát, chỉ về phía đối diện rồi mở miệng.

“Chỗ đó, hồi trước có trồng một cây hòe.”

Thiên Vũ nhìn về phía đối diện, một bức tường lớn bao quanh chỗ đó, bên trong hỗn độn cát với đá, còn có

mấy căn phòng làm việc để không, nhìn qua đồ đạc không tả nổi, không có lấy một bóng người.

“Đến mùa này hoa sẽ nở, từng chùm từng chùm, gió thổi qua sẽ lay động.”

A Hạo lẳng lẳng nói. Thiên Vũ nhìn cậu, lên tiếng “Là thế sao?”

“Hồi trước, đây là nhà tôi.”

A Hạo nói.

“Khi còn bé, tôi thường ngủ dưới tàng cây hòe trong sân. Hoa hòe rơi xuống, cả người đều là hoa. Đến giờ ăn cơm mẹ tôi đến gọi, tôi hay lấy rất nhiều hoa hòe che lên người, mẹ tôi bèn giả vờ nhìn không thấy tôi, đi về sau lưng tôi, lấy hoa hòe cào ngứa lưng tôi ... Sau đó bố tôi đến, đặt tôi trên vai, cho tôi cưỡi ngựa. Ông nội ôm em gái, ngồi trên cửa cười ...”

Thiên Vũ nhìn bức tường.

Gió thổi qua nhẵn cả chiến trường.

Hắn nghiêng đầu,

Mặt A Hạo không có biểu cảm gì.

11. Chương 2-3

Buổi tối A Hạo muốn tiếp đãi Thiên Vũ ở khách sạn trên thị trấn và sắp xếp một phòng khách sạn cho hắn. Thiên Vũ không chịu đi, muốn ở lại nhà A Hạo.

“Chỗ này tồi tàn lắm, sợ anh không ở nổi đâu.”

A Hạo rất khó xử. Thiên Vũ nhìn phòng A Hạo, một tấm ván lót, một cái đệm bị bung ruột, tường bị nấm nước dán giấy báo rất qua quýt, tỏa ra mùi ẩm mốc.

Mùi này thật sự khiến hắn hơi không chịu nổi.

“Không sao. Rất ổn.”

Thiên Vũ nói.

Cơm tối cũng không lên thị trấn, Thiên Vũ cầm mấy chiếc bánh bao xù xì trong nồi lên ăn, lúc A Hạo thấy thì Thiên Vũ đã lưng lửng bụng.

Hắn vốn định mời A Hạo và ông nội lên khách sạn trong thị trấn, nghĩ đi nghĩ lại thấy không phù hợp lắm, cảm giác như kiểu mình ban ơn, sợ A Hạo nghĩ ngợi. Sau bữa cơm tối hắn lấy cớ đi thăm thú xung quanh, lái xe đến siêu thị trên thị trấn mua rất nhiều đồ ăn và thuốc bổ dành cho người cao tuổi, túi lớn túi nhỏ đặt ở cốp xe. dự định sáng mai trước khi quay về sẽ bí mật để lại ở phòng A Hạo.

Trong túi vẫn để một chiếc phong bì chuẩn bị sẵn trước khi đến. Nhưng từ lúc tới nhà A Hạo đến giờ, Lý Thiên Vũ cũng không biết nên lấy ra lúc nào. Vốn định gặp thì đưa luôn cho cậu, thế nhưng thật sự nhìn thấy A Hạo, nghe xong chuyện nhà cậu thì phong bì mãi không lấy ra nổi.

Thiên Vũ xoay vô lăng, trong đầu nhớ lại chuyện lúc trước, cảnh tượng tối hôm đó A Hạo đến vay tiền hắn liên tục xuất hiện.

Hắn lái xe mà thất thần, đến tận lúc suýt nữa đâm vào một chiếc ô tô đang lao tới mới đột ngột đạp phanh một cái.

Thiên Vũ đậu xe bên vệ đường, tâm trạng không ổn định.

Hắn lấy chiếc phong bì từ trong ngực ra.

Một tập tiền rất dày, cảm giác rất chướng mắt.

Buổi tối, Thiên Vũ ngồi trên cái giường nhỏ của A Hạo. Giường không đủ rộng, chỉ vừa đủ cho hai người đàn ông ngủ. Thiên Vũ nhìn tường, trên tường dán một loạt giấy khen đã bạc màu, của trường tiểu học có, của trường dạy múa có. Có tấm ảnh một bé trai 8 tuổi dựa vào đôi vợ chồng thật thà chất phác bên cạnh, mở miệng cười khúc khích. Sau lưng là một bức tường ngoài sân, có một đoạn thân cây vững chắc. Thiên Vũ nghĩ đó chắc là cây hòe kia.

Một tờ giấy Tuyên Thành cũ rách dán trên tường, dùng bút viết từng chữ từng chữ rất đẹp “Gia đình năm tốt”, góc phải bên dưới có chữ viết nhỏ xíu “Long Hạo.”

Thiên Vũ đang nhìn thì A Hạo đi vào phòng.

“Ông ngủ chưa?”

A Hạo gật đầu, vẻ mặt rất mệt mỏi. Lúc trước Thiên Vũ nhìn A Hạo cho ông nội cậu ăn cơm, cậu ngồi sát bên ông, lặng lẽ, một chốc lại lau nước mắt chảy xuống từ đôi mắt mở đục kia.

“Để tôi.”

Thiên Vũ lấy bát A Hạo đang cầm.

“Như thế đâu được.”

“Không sao đâu.”

Thiên Vũ ngồi xổm, xúc một thìa cháo từ từ đưa lên miệng ông cụ. Cháo không nuốt được chảy xuống từ khóe miệng, Thiên Vũ cầm một góc khăn mặt lau sạch vết bên miệng ông.

A Hạo đứng một bên, nhìn thấy.

A Hạo đóng cửa phòng, lên giường. Thiên Vũ vén chăn lên, A Hạo nằm vào. Thiên Vũ đắp chăn đến bụng rồi lên ngực cậu, sau đó kéo lên trên nữa.

Lúc Thiên Vũ với tay tắt đèn, hần nghe thấy A Hạo nói nhỏ “Cảm ơn.”

Thiên Vũ quay đầu lại.

“... Sao lại cảm ơn?”

A Hạo nhìn hần.

“Cảm ơn anh đã đến thăm tôi. Đi xa như thế để đến thăm tôi, anh là người đầu tiên đấy.”

A Hạo nói xong, hơi cười ngượng một chút.

“Xin lỗi anh. Để anh phải ở chỗ như thế này ...”

Thiên Vũ nhìn vào mắt A Hạo, ánh mắt nhìn thẳng kia đột nhiên khiến hần không chịu nổi. Hần quay mặt đi.

“Đừng nói thế ... A Hạo, người phải xin lỗi là tôi.”

Hần ngừng lại, rồi tiếp tục nói.

“Tôi rất hối hận ... Nếu sớm biết như thế này, hôm ấy tôi sẽ không ...”

A Hạo ngắt lời hắn.

“Chuyện này không trách anh được. Chúng ta không phải người thân hay bạn bè, anh lại giúp tôi nhiều như vậy. Thật sự trong lòng tôi rất cảm động.”

Giọng nói của cậu nhỏ dần.

“... Cho dù có số tiền kia cũng không kịp nữa ... Cho nên không thể trách anh, thật sự là ...”

A Hạo không nói gì thêm. Cậu quay người đi.

Thiên Vũ xoay người nhìn cậu, bóng A Hạo chiếu lên cửa sổ nhìn gây gò mỏng manh. Thiên Vũ lại gần, gọi “A Hạo”.

“... Trước khi qua đời bố tôi nặng có hơn 40 cân, gầy không nhận ra nổi.”

Tiếng A Hạo rời rạc.

“Bố tôi nói ông ấy nghe người ta nói trong thành phố có một loại gà đắt tiền gọi là gà rán. Ăn rất ngon, ngon hơn các loại gà khác. Đến giờ ông ấy cũng chưa ăn, chưa nhìn. Hôm đó bố tôi biết mình không xong, ông ấy nói muốn ăn gà rán một lần, ném một miếng cũng được, nhìn một cái cũng được ...”

A Hạo không quay đầu lại, chậm chạp nói.

“... Tôi vào thành phố mua KFC xong quay về thì mất bố tôi không mở ra được nữa. Tôi nói với ông ấy, bố ơi bố ăn một ít KFC đi, chúng ta đều có phần, chúng ta có tiền, cũng mua được đây này ... Tôi đưa miếng gà lên miệng ông ấy, tôi biết bố tôi vẫn tỉnh, ông ấy muốn há miệng ăn, cũng muốn mở mắt ra nhìn cho rõ, nhưng ông ấy không còn sức, ông ấy quá mệt, quá đau, phải nghỉ ngơi ... Bố tôi khổ cả đời, chẳng đòi hỏi gì cho bản thân, thế mà khi ông ấy mở miệng tôi lại không thể đáp ứng được ...”

Giọng nói của A Hạo ngày càng nhỏ.

“... Tôi hận chính mình ... Trước giờ tôi không quan tâm đến bố mình, tôi chỉ nghĩ chờ kiếm được tiền sẽ tạ ơn hiếu với ông ấy ... Kết quả lại chẳng làm gì được cho ông ấy ... chẳng làm được gì hết ...”

A Hạo im lặng. Một lúc lâu cũng không có lời nói nào.

Thiên Vũ lặng lẽ nghe. Hấn không ngắt lời A Hạo, cũng không lên tiếng. Mãi cho đến khi cảm giác được sự run rẩy bên cạnh hấn mới ngoái đầu, thấy tấm lưng A Hạo đang run lên. A Hạo gắng hết sức kiềm chế nên vai cậu run lên, cuộn người thành một khối.

Thiên Vũ nhích lại gần, đề tay lên vai A Hạo.

“A Hạo ...”

A Hạo gắng sức cuộn người lại, quay mặt đi không để Thiên Vũ nhìn mặt cậu. Thế nhưng nhờ ánh trăng Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt kia đầy nước mắt.

Thiên Vũ xoay vai cậu lại, A Hạo kháng cự, Thiên Vũ lặng lẽ cố sức xoay người cậu lại, ôm chặt A Hạo vào trong lòng.

“... Xin lỗi ...”

Hấn ôm chặt A Hạo, kề sát hai má cậu. Khuôn mặt kia đầy nước mắt.

“... Xin lỗi ...”

Chính Thiên Vũ cũng không biết mình đang nói gì, nhưng hấn vẫn liên tục lặp lại bên tai A Hạo.

A Hạo vùi đầu vào vai hấn, ra sức kiềm chế tiếng khóc không thể khống chế được.

“Sếp Lý, anh đã về.”

Thiên Vũ đi vào phòng làm việc, thư kí vội chào hấn.

“Sếp Tiêu sáng nay có gọi điện tới, nói là anh tắt di động, dặn khi nào anh về thì gọi điện cho anh ấy.”

Thiên Vũ gật đầu, thư ký bèn ra ngoài. Thiên Vũ ném chìa khóa xe lên bàn làm việc, nằm xuống sofa. Hấn chớp mắt một lúc rồi lấy di động từ trong ví ra gọi điện.

“A Hạo.”

Thiên Vũ gọi. Giọng nói A Hạo truyền đến từ trong điện thoại.

“Về đến nơi rồi à? Trên đường có vấn đề gì không?”

“Không sao cả. Mỗi tội hơi mệt.”

“Vậy anh nghỉ đi, ngủ một lúc.”

A Hạo quan tâm.

Thiên Vũ ừ một tiếng, gối đầu lên cánh tay mình. Hai người nói chuyện mỗi người một câu, đến lúc A Hạo chuẩn bị cúp máy thì Thiên Vũ kêu cậu lại.

“Từ từ, nói chuyện với tôi thêm một lúc nữa.”

“Anh không mệt à?”

A Hạo ngây thơ hỏi hần. Thiên Vũ không nhin được mà cười.

“Có mệt. Cho nên tôi không nói, cậu nói đi.”

“Tôi nói cái gì mới được chứ?”

Giọng nói của A Hạo nghe rất bối rối. Thiên Vũ không muốn cúp điện thoại. Lái xe hơn sáu tiếng, trên đường đi hần cũng gọi điện cho A Hạo, cũng nhận được điện thoại từ A Hạo cảm ơn hần đã bí mật để lại thuốc bổ và đồ ăn trong phòng. Tính ra đây đã là cuộc gọi thứ tư, thế nhưng Thiên Vũ chỉ muốn nghe giọng nói của A Hạo. Chính hần cũng cảm thấy mình có vấn đề rồi.

“Này, cậu cân nhắc kĩ chưa?”

Thiên Vũ hỏi. A Hạo im lặng một chút.

“Không cần cân nhắc nữa. Tôi sẽ sắp xếp cho ông nội cậu. Sắp xếp việc nhà xong cứ đến đây, tôi chờ cậu.”

“Thôi, tôi đến lại làm phiền anh.”

“Tôi không dùng người suông đâu, cậu mà làm không tốt thì vẫn sa thải như thường.”

“...”

“Cứ vậy nhé, đàn ông làm việc phải quyết đoán, đừng có như đàn bà.”

A Hạo im lặng một chút rồi lên tiếng.

“Có một vấn đề tôi muốn hỏi anh từ lâu rồi.”

“Cậu nói đi.”

“... Vì sao anh lại quan tâm đến tôi thế?”

Thiên Vũ giữ máy, im lặng.

12. Chương 2-4

Năm Lý Thiên Vũ 14 tuổi, hắn phát hiện ra mình thích con trai.

Khi các bạn cùng lứa thích bán tán về ngực nữ sinh dậy thì và lén nhìn ngực nữ sinh rung rung khi chạy bộ trong giờ thể dục, Lý Thiên Vũ lại hoàn toàn không có hứng thú với mấy chuyện đó. Ngược lại hắn lại chú ý nam sinh mặt mũi đẹp trai thân thể khỏe mạnh xung quanh, hơn nữa thích thân thể trần truồng hơn mức bình thường, nam sinh có dấu hiệu dậy thì* rõ ràng.

(Nguyên văn: ĐỆ NHỊ TÍNH TRUNG – đặc tính tình dục nhị đẳng: Tuổi dậy thì đem lại các đặc điểm đệ nhị đẳng cho tính dục. Đối với con gái, đó là hiện tượng phát triển ngực, có kinh. Đối với con trai, đó là việc tăng trưởng cơ quan sinh dục, mọc lông, kể cả ria mép, vỡ giọng và việc xuất tinh tự phát hoặc do kích thích khoái cảm. – Nguồn: google).

Người cùng giới đầu tiên Lý Thiên Vũ thích là đại diện thể dục ở lớp bên cạnh. Đó là một cậu đẹp trai nổi tiếng cả trường, thần tượng của các nữ sinh mới biết yêu, một người yêu của công chúng. Lý Thiên Vũ thích khuôn mặt đẹp trai anh tuấn kia, thích vẻ ngoài khi chơi bóng rổ thì ngực đầy mồ hôi. Sau đó hắn nói chuyện với cậu ta, quen biết suôn sẻ, cũng suôn sẻ xây đắp tình cảm bạn bè vững vàng, mãi cho đến sau một buổi tự học buổi tối, Lý Thiên Vũ hôn cậu ta trong bãi gửi xe cũ sau trường học.

Đó là nụ hôn đầu tiên của Lý Thiên Vũ nhưng hắn lại hôn khá lão luyện. Hắn giữ chặt thân thể nam sinh muốn tránh ra kia, ôm chặt cậu ta ép môi mình lên môi cậu ta để mút lưỡi. Sau buổi tối hôm đó nam sinh kia có thấy cũng không để ý đến hắn, nhìn thấy hắn bèn đi đường khác, Lý Thiên Vũ thậm chí còn muốn sớm cho cả trường biết hắn là một người đồng tính luyến ái.

Lý Thiên Vũ đã sớm quen thuộc. Từ đồng tính luyến ái này, hắn biết từ rất sớm.

Vẻ ngoài của Lý Thiên Vũ rất đẹp. Lúc mười mấy tuổi hắn là một thiếu niên đẹp. Lý Thiên Vũ không cao không thấp, không làm người ta nhầm thành con gái nhưng khuôn mặt lại vô cùng đẹp để thanh tú. Da hắn rất trắng, như thể có phơi nắng thế nào cũng không đen nổi, mắt đen lại sâu, lông mi rất dài, từng

được nữ sinh thích hẳn ví von là “giống đôi cánh bướm”. Mũi hẳn rất thẳng, đường cong khuôn mặt vừa đẹp vừa nhẹ nhàng mềm mại nhưng đáng người hơi gầy eo hơi nhỏ, rất có dáng. Hẳn thích kiểu tóc dài và trang phục nổi loạn, tóc mái lúc nào cũng dài lòa xòa trước mắt, mặc quần màu mè và áo ba lỗ bó sát người, nữ sinh bị hẳn cuốn hút nhiều vô cùng.

Lý Thiên Vũ cũng qua lại với mấy bạn nữ, hôn, âu yếm các cô nhưng lại chẳng có cảm giác gì về mặt sinh lý cả. Vì thế hẳn nhanh chóng từ bỏ các nữ sinh. Lớp 10, hẳn và mối tình đầu đại diện thể dục đều dự thi vào cùng một trường, được phân vào cùng lớp. Lý Thiên Vũ cảm thấy sự hào hứng kia đã hết rồi, cùng lớp cũng chẳng có gì ghê gớm, thế nhưng sau đó nam sinh kia lại trèo lên giường hẳn.

Sau này nhớ lại có lẽ nam sinh kia chỉ coi đó là con trai “giúp đỡ lẫn nhau” trong lúc đấy, tuy nhiên đây là trải nghiệm đầu tiên với người cùng giới của Lý Thiên Vũ. Lần đầu tiên ấy thế nào hẳn cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ hai người đều cuồng nhiệt, một đêm ra đến mấy lần.

Lần đầu tiên Lý Thiên Vũ lặn giường là đại học năm thứ nhất. Khi đó hẳn mới chia tay mối tính đầu, vì nam sinh đẹp trai kia sau vài lần cùng nhau giải quyết nhu cầu lại một lần nữa biến thành rùa rụt cổ, trốn tránh hẳn như kiểu gặp phải tai họa. Lý Thiên Vũ đột nhiên nhận ra việc này chẳng có ý nghĩa gì, vì thế cũng không đông dài với cậu ta.

Không bao lâu sau khi lên năm nhất, hẳn quen biết một người cùng trường đang học năm bốn, học trưởng kia vô cùng thân thiện hòa đồng lại dịu dàng, có việc hay không cũng lang thang ở cửa ký túc xá Lý Thiên Vũ, mua đồ ăn sáng cho hẳn, lấy nước nóng, thậm chí còn giặt quần áo, đánh rửa giày đá bóng cho hẳn. Anh ta rất thích sờ tóc Thiên Vũ, gọi hẳn thân mật là “lông vũ nhỏ”, còn thích ôm Thiên Vũ từ phía sau, kề sát tai hẳn để chuyện trò. Lúc năm mới anh ta ngồi xe lửa 16 tiếng để đến nhà Lý Thiên Vũ, người phủ đầy tuyết đứng trước cửa nhà hẳn chỉ để nói câu “Chúc mừng năm mới” với Lý Thiên Vũ.

Lý Thiên Vũ vào giường anh ta cũng không có ý định đi quá xa, nhưng khi học trưởng đè hẳn xuống, hỗn hển nói “Cho anh đi, anh muốn” thì Thiên Vũ đột nhiên phản ứng lại. Hẳn vùng vẫy né tránh cái người cao lớn kia đang ham muốn kia, đồng thời đè chặt người kia xuống, trắng trợn cho anh ta biết nếu làm chuyện này thì hẳn là sẽ là người tiến vào.

Học trưởng giật mình. Trong đôi mắt trợn to của anh ta Thiên Vũ nhìn ra anh ta nghĩ hẳn là 0. Thế nhưng sau đó học trưởng thỏa hiệp, khi bị Thiên Vũ tách hai chân ra rồi tiến vào, anh ta nói hẳn là người đầu tiên khiến anh ta chấp nhận làm thế.

Nhưng lúc ấy Thiên Vũ không nghe được lời nói đó. Lần đầu tiên vừa hồi hộp lại vừa mới lạ, cho hẳn trải nghiệm hoàn toàn khác biệt. Học trưởng vừa đau chảy nước mắt vừa để Thiên Vũ tiến vào thân thể mình, cảm giác không thốt nên lời này làm Lý Thiên Vũ đột nhiên muốn vào sâu hơn nữa. Thời điểm ấy Lý Thiên Vũ lưu luyến trong căn phòng thuê ngoài trường của học trưởng, đắm chìm trong những lần làm tình cuồng nhiệt, có một lần khi cảm xúc dâng trào hẳn ôm học trưởng vừa rút ra đẩy vào vừa nói “Tôi thích anh”, “Thích anh”, học trưởng sau khi rên rỉ và bắn ra thì ôm chặt Thiên Vũ, ngẩng mặt lên nói với hẳn “Anh yêu em.”

Sau đó Thiên Vũ nghĩ hẳn không thể được ý nghĩa của câu nói kia. Giữ quan hệ với học trưởng kia hai năm rồi chia tay. Lý Thiên Vũ không nghĩ hẳn và học trưởng là như vậy, không ai thuộc về ai, không thể có chuyện ai phản bội ai. Còn học trưởng rõ ràng không nghĩ như thế. Một buổi nọ Lý Thiên Vũ đi câu lạc

bộ đêm chơi hết mình cả đêm, lên giường với một cậu trai trẻ mặt mũi đẹp đẽ, còn mấy lần liên hệ với cậu ta, sau khi học trưởng phát hiện ra thì tức giận đến điên cuồng, túm Lý Thiên Vũ đánh dữ dội thì bị Lý Thiên Vũ đẩy ngã ra đất. Từ đó trở đi hắn không bao giờ cảm thấy vui sướng khi ở bên học trưởng nữa, chỉ cảm thấy sự ràng buộc.

Từ trước đó rất lâu Lý Thiên Vũ đã phát hiện ra mình chính là một kẻ máu lạnh.

Hắn cũng không để ý cảm giác của người khác. Nhất là trong tình yêu. Hắn thậm chí còn lạnh lùng chế giễu chữ tình yêu này, hắn cho rằng so với tình yêu thì làm tình chân thật hơn nhiều, hiệu quả hơn nhiều.

Vui vẻ thì bên nhau. Không vui thì giải tán. Hai người đàn ông còn có thể thế nào được nữa? Có thể kết hôn không? Có sinh con được không? Nếu không thể thì nói tôi yêu cậu anh yêu em làm gì, rõ ràng.

Vì thế Lý Thiên Vũ trước giờ vẫn tỉnh táo. Hắn biết rõ ràng mình muốn cái gì, cuối cùng vẫn có thể bình tĩnh thoát ra. Sau đấy hắn qua lại với vài người nhưng đều không vượt qua kỉ lục 2 năm cùng với học trưởng kia. Xét theo góc độ này Lý Thiên Vũ nghĩ mình có thích vị học trưởng kia, nhất là vào ngày tuyết rơi nhiều hắn mở cửa ra thì thấy học trưởng đứng trước mặt mình, người đầy tuyết mỉm cười với hắn rồi nói “Chúc mừng năm mới”, hành động ấy nhiều năm sau hắn cũng vẫn nhớ rõ.

Nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

Lúc chia tay, học trưởng mặt đầy nước mắt. Hắn thì hút thuốc liên tục. Ngón tay cầm điếu thuốc thì run run.

“Xin lỗi anh.”

Lúc ấy Thiên Vũ chỉ nói mấy lời này.

Đêm hôm đó bọn họ làm tình dữ dội. Học trưởng suýt ngất đi dưới thân thể Thiên Vũ. Thiên Vũ nghĩ nếu khi ấy có người đứng ngoài quan sát, nhìn thấy việc trên giường nóng bỏng như vậy chắc sẽ cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt. Đây là mong muốn của học trưởng. Anh ta muốn làm với Thiên Vũ một lần cuối. Thiên Vũ nhớ trong sách từng nói người chia tay rồi sẽ không gặp nhau nữa. Vì như thế là vô đạo đức.

Thế nhưng hắn đi rồi lại quay lại, đè học trưởng xuống giường.

Bọn họ làm suốt đêm. Từ ngày hôm sau Thiên Vũ không qua căn phòng nhỏ kia nữa.

Mấy tháng sau, Thiên Vũ và bạn trai mới đi lại trong trường, đối diện cũng thấy học trưởng và người mới của anh ta. Đó là một nam sinh nhã nhặn lịch sự, lạnh lợi đi bên cạnh học trưởng, thỉnh thoảng lại nhìn học trưởng một cách tôn sùng lại có chút ngưỡng nung, mà học trưởng thì cười cười rồi sờ tóc cậu nam sinh kia.

Học trưởng ngẩng đầu thì thấy Thiên Vũ. Thiên Vũ gật đầu với anh ta, nghĩ nghĩ xong lại hơi cười cười. Học trưởng không nói gì, anh ta xoay người đi qua Thiên Vũ.

Bọn họ đi rồi, bạn trai mới hỏi Thiên Vũ: “Là ai thế?” Thiên Vũ nói, là bạn trai cũ của tôi.

Sắc mặt cậu bạn trai bắt đầu khó chịu. Nhưng Thiên Vũ nghĩ sao phải giấu diếm. Hắn nghĩ, nếu người kia của học trưởng cũng hỏi hắn vấn đề tương tự, liệu hắn có thành thật trả lời đáp án giống thế không.

Nghĩ xong, Thiên Vũ lại nở nụ cười.

Cho đến bây giờ hắn cũng không tin vào tình yêu.

13. Chương 2-5

Sau khi Thiên Vũ tham dự bữa tiệc rồi quay về nhà, đèn xe soi sáng bóng dáng một người ngồi ở bậc thang.

Cậu nhìn thấy xe Thiên Vũ thì đứng lên. Thiên Vũ đỗ xe vào gara rồi đi ra đón người. Người kia cười với hắn.

“Thu xếp ổn thỏa chưa?”

Thiên Vũ hỏi. A Hạo gật đầu.

“Quản lý Lục nói ngày mai phải đi làm.”

“Không chịu làm quản lý, lại còn quay về chỗ kia làm gì?”

Thiên Vũ tức giận. Hắn đã chuẩn bị một vị trí cho A Hạo ở công ty, vốn định sắp xếp đào tạo cho cậu hai tháng, sau khi quen việc sẽ nâng đỡ cậu, cho cậu mức lương hợp lý, thế nhưng sau đó A Hạo lại từ chối, nói muốn quay lại Hoàng Long tiếp tục làm ở đó.

“Cậu muốn làm vũ công nam cả đời à?”

Thiên Vũ cảm thấy thằng nhóc này chẳng biết điều gì cả.

“Không phải thế. Tôi không có bằng cấp cũng không có kinh nghiệm. Sợ sẽ gây phiền phức cho anh.”

Thiên Vũ biết ý nghĩ của cậu, không muốn dựa vào quan hệ vào làm nhân viên công ty hẳn.

Thằng nhóc này trước giờ đều rất kiêu ngạo. Thiên Vũ nhớ lại lần đầu gặp mặt, cậu xoay người bước đi với dáng vẻ không chịu khuất phục.

Kiêu ngạo, nhưng nói trắng ra là vẫn còn non lắm. Thiên Vũ nghĩ để cậu quay về Hoàng Long cũng tốt, rèn rũa tôi luyện, chỉ cần bất kể thời điểm nào cũng đừng làm bản thân dính vào rắc rối.

Hắn dặn dò Lục Thành, Lục Thành nghe nói A Hạo muốn quay lại, mong còn chả được, hơn nữa nhận thấy thái độ của Thiên Vũ có thay đổi nên đồng ý ngay. A Hạo vừa đến Lục Thành thì liên lạc ngay với Thiên Vũ, Thiên Vũ để cậu tự đến Hoàng Long trước, buổi tối chờ ở chỗ hẳn.

Hai người nói được vài câu thì đi đến chỗ có đèn, Thiên Vũ quay đầu nhìn A Hạo thì đột nhiên kinh ngạc.

A Hạo đã cắt mái tóc dài.

Không còn nhìn thấy mái tóc dài làm Lý Thiên Vũ bị cuốn hút nữa. Bây giờ mái tóc ngắn gọn chỉnh tề. Cắt gọn đến tận gáy, màu tóc cũng thay đổi, không còn là màu vàng mà thành màu nâu chững chạc. Không nhìn dưới đèn còn tưởng là màu đen.

Thiên Vũ ngậy người nhìn cậu.

A Hạo nhìn thấy ánh mắt của A Hạo thì gãi gãi tóc.

“Buổi chiều tôi mới cắt. Nhìn xấu lắm à?”

“... Không. Rất hợp với cậu.”

Thiên Vũ nói không được tự nhiên lắm, quay đầu đi vào trong nhà.

A Hạo cắt tóc gọn gàng mát mẻ trông ... vô cùng đẹp trai.

Chỉ nhìn thoáng qua mà người cũng có thể nóng lên. Bao năm rồi Lý Thiên Vũ không thấy kích thích như vậy. Nghe tiếng bước chân phía sau, hơi thở của hắn hơi nặng nề hơn.

Hắn vốn chẳng có ý nghĩ này. Thế nhưng hiện giờ trong đầu Thiên Vũ toàn tưởng tượng chuyện đè cậu xuống giường.

Vào nhà, A Hạo ngồi một lúc, kể tình hình nửa tháng nay cho Thiên Vũ, cảm ơn hắn đã thu xếp cho ông

nội cậu, còn kể chuyện đi Thẩm Thành thăm em gái.

Cũng chẳng biết Thiên Vũ có nghe hay không. Ánh mắt hắn dừng ngay trên khuôn mặt A Hạo.

Thay đổi kiểu tóc mà cảm giác cả người đều thay đổi.

Mái tóc ngắn khiến gương mặt đẹp trai kia thay đổi mùi vị. Lúc tóc dài đã rất đẹp trai, thế nhưng hoàn toàn không giống hiện giờ. Lúc trước là cảm giác phóng túng không ràng buộc, ít nhiều lộ ra mùi vị sa sút tinh thần. Bây giờ cắt tóc thì trở nên chín chắn một chút, dũng mãnh, khí chất áp đảo người khác, có mùi đàn ông vô cùng đẹp trai.

Trên người mặc áo sơ mi và quần bò không đắt hơn mấy chục tệ, cũng may là cậu mặc nên có thể mặc thành loại mùi vị này.

Nếu không phải tận mắt đến nhà cậu, Thiên Vũ sao có thể tin vùng nói hỏ lánh ấy có thể bay ra một con phượng hoàng vàng như vậy được chứ.

Trong đầu đang suy nghĩ làm sao để giữ cậu lại thì A Hạo lấy một phong bì từ trong túi ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Cám ơn anh. Tôi không thể nhận cái này được.”

Thiên Vũ nhìn chiếc phong bì. Là chiếc phong bì hắn bí mật nhét dưới gối A Hạo trước khi hắn đi.

“... Tôi không có ý gì khác cả.”

Thiên Vũ cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

“Là một chút tấm lòng của tôi. Không giúp được gì ngay nên chỉ có thể làm thế này. Cậu nhận đi.”

A Hạo chân thành nói với hắn.

“Tấm lòng của anh tôi nhận. Thật sự đấy. Nhưng tiền này tôi thật sự không nhận được. Với lại bây giờ tôi cũng không cần nhiều tiền đến thế.”

“Khoản nợ của cậu thì sao?”

“Không sao. Tôi sẽ trả từ từ.”

Hai người đưa qua chối lại mấy câu, không khí có chút sượng sùng. Thiên Vũ suy tính một chút.

“Thế này đi. Chúng ta đổi sang cách hài hòa hơn. Tiền nay coi như tôi cho cậu vay, cậu đi nộp học phí cho em gái, trả một phần nợ. Tôi cũng không cho vay suông, chúng ta tính lãi. Chờ cậu kiếm được tiền thì trả dần cho tôi.”

Thiên Vũ cầm một tờ giấy.

“Để tôi gõ giấy vay nợ cho cậu luôn.”

Cầm giấy vay nợ và phong bì nhét vào tay A Hạo, A Hạo nhìn hẩn, chưa nói gì cả.

Thiên Vũ nhìn thấy sự biết ơn trong đôi mắt cậu, trong lòng cũng xúc động.

Hẩn không kiềm chế được mà đến bên A Hạo, ngồi cạnh cậu.

“... Mấy ngày nay cậu có ổn không?”

Hẩn nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên trán A Hạo, vuốt đến phía sau, khẽ hỏi cậu. A Hạo gật đầu. Thiên Vũ nhìn biểu cảm ngằm chịu đựng để tỏ ra mạnh mẽ, nghĩ đến cảnh tượng đêm đó cậu khóc nức nở trong lòng mình thì lại muốn ôm chặt cậu trong ngực mình. Hẩn không kiềm chế được, vươn tay sờ cằm A Hạo.

“Cuối cùng cũng cạo râu hả?”

A Hạo bị hẩn hỏi mà bật cười. Nhiều ngày rồi không nhìn thấy nụ cười của cậu nên trong lòng Thiên Vũ dễ chịu hơn một chút.

“Lúc trước trông nhếch nhác lắm à?”

“Có thể vào Thần Nông Giá* được rồi.”

“Như thế có mùi đàn ông không?”

A Hạo sờ sờ cái cằm đã cạo sạch râu ria, hùa theo mà trêu chọc cùng Thiên Vũ. Thiên Vũ hơi mỉm cười.

“Này, đã nhân đều cao mà cậu chỉ có vậy, cậu không biết à?”

“A, con người đều giống như tôi mà, da mịn thịt mềm.”

Thiên Vũ kinh ngạc. Đây là lần đầu A Hạo cùng nói móc với hắn.

“Bố khỉ! To gan nhỉ? Dám nói với tôi thế à?”

Thiên Vũ cổ tình tròng mắt. A Hạo cũng chẳng bị dọa. Có lẽ hành động vừa rồi của Thiên Vũ làm hai người thân thiết hơn, A Hạo cũng bắt đầu thả lỏng, còn liếc hắn.

“Ngay cả râu ria anh còn chẳng có. Nếu ở chỗ chúng tôi sẽ được gọi là trẻ chưa lớn đó.”

A Hạo vừa nói vừa nhìn biểu cảm của Thiên Vũ, sau đó cười to.

Thiên Vũ bị đánh trả một đòn, sững sờ ngồi một chỗ. A Hạo thấy hắn không nói gì thì nghĩ hắn mất hứng, vội vàng sán lại nói “Đùa anh thôi, đừng giận.”

Thiên Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của A Hạo, trong lòng chẳng hiểu tại sao lại dễ chịu thế, nhìn cậu ngồi cạnh nói đùa với mình như vậy thì cảm thấy quan hệ hai người xích lại thêm một chút nên càng thoải mái. Hắn cố ý giận tái cả mặt, giả vờ tỏ vẻ tức giận thật sự xem A Hạo sẽ thế nào. Thế nhưng A Hạo lại cười, nghiêng đầu quan sát nhìn hắn một cái rồi nói với hắn như kiểu dỗ trẻ con: “Ngoan. Đừng giận.”

Thiên Vũ cười hai tiếng.

“... Cậu nói ai ngoan?”

Vừa dứt lời hắn đột nhiên nhảy lên sô pha, muốn đè A Hạo xuống. A Hạo không đề phòng nên bị hắn đè xuống sô pha. Thiên Vũ dụng chạm với thân thể A Hạo một cái là đầu óc nóng lên, giữ chặt tay chân cậu là muốn động tay động chân tiếp, chẳng ngờ A Hạo có thể rút cánh tay bị hắn chặn ra, sau đó khéo léo thoát ra, Thiên Vũ cũng không hiểu làm sao mà cậu thoát được. A Hạo không bị hắn chế ngự nữa, đứng dậy.

“Không tệ đâu, rất khỏe!”

A Hạo cười nhìn hắn, nét mặt rất chi là tự đắc.

Thiên Vũ hơi khó chịu.

... A Hạo này, không ngờ lại khỏe như vậy!

14. Chương 2-6

A Hạo báo đã dự thi vào lớp học của một trường cao đẳng, ban ngày đi học, buổi tối đến Hoàng Long, bạn đến độ Thiên Vũ muốn gặp cậu cũng chẳng dễ dàng gì. Chỉ có lúc rảnh rỗi buổi tối đến Hoàng Long mới được xem cậu nhảy múa.

Khi A Hạo nói cậu sắp đi học, Thiên Vũ rất bất ngờ.

“Không ngờ luôn. Cậu vẫn thích đi học à?”

A Hạo lật lá thư trong tay: “Tôi muốn có bằng cấp.”

“Chuyện này đơn giản. Để tôi giúp cậu kiếm một cái. Muốn trường đại học nào cứ chọn.”

Thiên Vũ cố tình hỏi cậu. A Hạo lắc đầu.

“Tôi không muốn giả dối. Muốn học để có điểm thật.”

Ngành A Hạo chọn là quản lý tài chính. Thiên Vũ nhìn ra cậu rất có hứng thú với kinh tế, pháp luật, mấy lần trong cảnh ồn ào lơ mơ như vậy ở Hoàng Long mà có thể mang sách theo người, ngồi đọc dưới đèn. Chương trình học cũng không bỏ buổi nào, Thiên Vũ mấy lần hẹn cậu ăn cơm trưa mà A Hạo đều vội vàng gấp gấp, hết lớp thì người đầy mồ hôi chạy tới, vội vàng xoi được mấy miếng rồi lại chạy về, tiếp tục giờ học sau buổi trưa.

“Bỏ một hai buổi thì làm sao? Hôm nay đừng đi học.”

Lại một bữa cơm nữa, A Hạo vẫn kêu phải vội đi học như vậy, Thiên Vũ giữ chặt cậu lại.

“Đi ăn với tôi đi.”

“Không được, buổi học hôm nay rất quan trọng.”

“Quan trọng cái gì? Bỏ một tiết học cũng không chết người được!”

“Gốc của tôi kém lắm, bỏ tiết là không theo kịp luôn.”

A Hạo kiên nhẫn giải thích, còn liên tục nhìn đồng hồ. Thiên Vũ cười nhìn cậu.

Rất nghiêm túc nha!

“Ngồi đi, buổi tối anh trai cậu dạy bù cho cậu.”

A Hạo sững sốt: “Anh á?”

Hắn quan sát Thiên Vũ từ trên xuống dưới.

“Anh dạy được á?”

Thiên Vũ suýt chút nữa thì chết ngẹn.

“Bố khí! Cho cậu nhìn bằng của tôi, đảm bảo làm cậu chết khiếp!”

A Hạo cười, uống một ngụm bia.

“Được, tôi chết khiếp rồi. Tôi đi đây!”

Cậu vội vội vàng vàng đi ra ngoài. Thiên Vũ nhìn bóng dáng cậu, cảm giác như bia trong cốc đã uống hết mà vẫn muốn uống tiếp, mong muốn như vậy vẫn còn chưa hết.

Hắn không nhìn lầm người. A Hạo này ... sẽ không mãi chỉ là một vũ công nam.

Việc kinh doanh của công ty bước vào thời kì thăng bằng, Tiêu Nam ra nước ngoài, Đầu Báo cũng chưa từ Vân Nam về, mấy ngày nay Thiên Vũ rất rảnh rỗi. Số lần đi Hoàng Long cũng nhiều, Lục Thành trong lòng cũng hiểu nên mỗi lần cũng không để người khác là gọi luôn A Hạo ra tiếp đón.

Từ khi A Hạo quay lại Thiên Vũ thường xuyên gặp cậu, lần lượt mời bữa trưa bữa tối bữa khuya, còn không cho A Hạo mời lại hắn, chỉ cách một thời gian mới chấp nhận để A Hạo mời lại một lần, bằng không sẽ trở mặt. Lúc ăn cơm còn không cho A Hạo ăn ít, ăn ít đi một chút là Thiên Vũ không vui.

A Hạo hay hỏi đùa hắn: “Đây là anh cho nhợn ăn à?”

“Không phải cậu là nhợn con à? Nhợn con.”

Thiên Vũ chọc cậu. Hắn thích nhìn dáng vẻ cậu ăn to uống lớn.

Khoảng thời gian bố cậu mất, cả người A Hạo gầy sọp đi. So với thời gian ấy, bây giờ người cũng gọn gàng tinh thần khăm khá, nhưng chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ hắn nhìn thấy ở cửa phòng chứa củi ngày đó là Thiên Vũ cảm thấy không được vui vẻ ngay. Nói đi nói lại, trong thâm tâm hắn vẫn lẩn tránh chuyện bố cậu mất vì bệnh, hắn muốn vỗ béo A Hạo, bồi dưỡng thân thể, chuyện này coi như là bồi thường một chút.

A Hạo cúi đầu và hai miếng cơm, đột nhiên bảo: “Tôi muốn bàn bạc chuyện này với anh được không?”

“Nói đi.”

A Hạo ngẩng đầu lên, mắt nhìn Thiên Vũ.

“Đừng gọi tôi là “tiểu” hay “nhỏ” gì được không?”

“Gì cơ?”

Thiên Vũ chưa hiểu rõ.

A Hạo nuốt miếng cơm, nhìn hắn.

“Dạo này anh toàn gọi tôi là “Tiểu Hạo”, “ngố nhỏ” ... Đừng gọi tôi như thế.”

Thiên Vũ bật cười.

“Sao thế? Còn quản lý của việc tôi gọi cậu thế nào hả?”

“Nghe không quen.”

“Nghe không quen thế nào?”

Thiên Vũ nửa trêu nửa hỏi thật. A Hạo không lên tiếng, đột nhiên bỏ đĩa xuống.

“Thiên Vũ!”

Cậu đột ngột gọi to một tiếng khiến Thiên Vũ hoảng sợ.

“Làm phản à? Sao dám gọi tên anh cậu thế? Gọi anh Thiên đi!”

Thiên Vũ trừng mắt với cậu, A Hạo cũng nhìn hắn chăm chăm.

“Từ giờ tôi sẽ gọi anh là Thiên Vũ.”

A Hạo nói, như thể thông báo một quyết định.

Từ ngày đó trở đi Thiên Vũ không còn được nghe cách gọi “anh Thiên”, “sếp Lý” nữa, tất cả đều thành “Thiên Vũ”. A Hạo trước kia cũng chẳng chịu gọi hần, gặp mặt cũng ít khi gọi. Từ sau khi gọi là Thiên Vũ, gọi đến quen miệng, gần như ngày nào cũng Thiên Vũ Thiên Vũ. Thiên Vũ trừng mắt với cậu “Cậu gọi đến nghiện rồi à?” A Hạo cười rồi lại gọi “Thiên Vũ”.

Hai người càng ngày càng thân thiết, A Hạo không câu nệ trước mặt hần như trước đây nữa, thỉnh thoảng bá vai bá cổ như thể Thiên Vũ là em trai cậu vậy.

Chỉ có một điểm không thay đổi, ấy là chuyện tiền bạc. A Hạo vẫn tính toán với hần rất rõ ràng. Thiên Vũ vốn định đón ông nội A Hạo lên nhà dưỡng lão trong thành phố nhưng lại cân nhắc chuyện người già cả đời sống quen sống ở quê nhà, xung quanh có hàng xóm giúp đỡ chăm nom nên cuối cùng mời một người giúp việc chuyên chăm sóc người già. Tiền thuê người giúp việc hàng tháng A Hạo đều đưa đủ cho Thiên Vũ, Thiên Vũ nói cậu không cần vội, A Hạo bèn cười nói mình sống ở Hoàng Long không tốn tiền, Thiên Vũ toàn mời ăn cơm nên cũng không tốn tiền ăn, lương tháng lại được trả đầy đủ.

Thiên Vũ biết A Hạo còn làm thêm chỗ khác ngoài Hoàng Long, có lúc hai ngày nghỉ không phải đi học cũng chẳng tìm thấy bóng dáng A Hạo đâu. Thiên Vũ biết A Hạo không phải người ham chơi, chắc lại đi làm việc chỗ khác. Quả nhiên đến lúc nhìn thấy cậu làm việc ở một cây xăng thì Thiên Vũ cũng không nói gì, coi như không biết.

Thiên Vũ biết cậu nhóc này chí khí hơn người, không muốn nợ nần mà chỉ muốn mau chóng trả nợ cho hần.

A Hạo quay lại Hoàng Long, không chỉ nhảy múa mà còn tiếp tục làm trưởng nhóm. Là một vị trí không lớn không nhỏ ở Hoàng Long. Một lần nọ Thiên Vũ nhìn A Hạo cởi trang phục biểu diễn ra, so sánh thì thấy quần áo thường ngày đều xấu, hơi bị không chấp nhận được. Lúc cùng A Hạo đi trên phố, hần giục cậu vào tiệm hàng hiệu, cầm hết bộ này đến bộ kia ra vẻ ướm trên người cậu.

“Tôi định mua đồ tặng bạn, đáng người cậu ta cũng không khác cậu nhiều lắm. Thay thử cho tôi nhìn đi.”

Thiên Vũ lừa cậu. A Hạo cầm quần áo đi thay, đến lúc cậu bước ra khỏi phòng thay đồ thì tất cả các nhân viên nữ trong cửa hàng đều dán mắt vào cậu.

Thiên Vũ rất khâm phục con mắt của chính mình. Áo sơ mi Caqia, áo khoác Romon, còn cả vạt Noh. Chất vải cao cấp bọc lấy vóc người cao ráo khỏe mạnh của A Hạo, vô cùng tương xứng với khuôn mặt đẹp trai của cậu, đầu có giống người làm thuê đến từ vùng chó ăn đá gà ăn sỏi mà thật sự là tinh anh trên Wall Street ấy chứ.

Tuy đã đoán trước được kết quả này nhưng Thiên Vũ vẫn kinh ngạc vì khí chất tự nhiên kia của A Hạo.

Chỉ thay đổi một bộ quần áo mà đáng vẻ có thể như vậy. Thiên Vũ không bao giờ muốn để cậu mặc quần áo giá rẻ nữa.

A Hạo nhìn thấy chính mình trong gương thì cũng rất hưng phấn. Cậu lén lật giá lên xem, vẻ mặt khiếp sợ.

Mặc dù cậu giấu biểu cảm này rất nhanh nhưng Thiên Vũ vẫn nhìn thấy. Hắn hơi vội vã muốn nhìn nét mặt của A Hạo khi biết cái này là quà cho cậu.

Hai ngày sau, Thiên Vũ gọi điện cho A Hạo, bảo cậu không cần đi, chờ hắn đến đón.

“Tôi vừa định gọi điện cho anh.” A Hạo nói “Tối nay tôi mời anh. Nhất định phải đến đấy.”

“Không được.” Thiên Vũ nói luôn. “Hôm nay để tôi mời cậu. Chỉ hôm nay thôi.”

Hai người giành giật một lúc, không ai chịu nhường ai, A Hạo suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Anh dám ăn đồ tôi nấu không?”

15. Chương 2-7

Thiên Vũ đến trường thì vẫn còn sớm, A Hạo chưa tan học. Hắn lái xe đến một chỗ gần đó để chờ, trong lòng khá phần khởi.

Hắn nhìn lướt quá đám túi lớn túi nhỏ đằng sau xe, nghĩ đến biểu cảm của A Hạo thì bắt đầu mỉm cười.

Từ khi A Hạo quay lại, hứng thú của Thiên Vũ với cậu chỉ có tăng chứ không giảm.

Thiên Vũ không phải chưa từng làm người theo đuổi. Đối tượng ngày trước, có người tự đến, cũng có người mà hắn theo đuổi. Với quá trình thế này có thể coi hắn là kẻ lão luyện.

Nhưng đây là A Hạo, trường hợp đặc biệt.

Thiên Vũ chưa bao giờ lãng phí thời gian với trai thẳng. Trước kia hắn cũng từng vừa ý với trai thẳng, trai thẳng giống như trắng trong nước, đối với những người như hắn mà nói vô cùng cuốn hút. Đối với bọn họ, Thiên Vũ hoặc là mượn cớ đùa giỡn, đi cùng một, hai lần, sau cùng chỉ cười đùa rồi cho qua như không có việc gì; hoặc là thật sự không được thì hắn sẽ dứt khoát từ bỏ. Người đẹp trai không thiếu, hắn sẽ chẳng vì một thân cây mà bỏ mặc cả rừng cây.

Phần lớn thời gian Thiên Vũ chỉ loanh quanh với người trong giới. Trong giới sẽ không có nhiều phiền phức như thế. Hắn lựa chọn cách hành động, phần nhiều là được đáp lại. Sau này hợp thì ở cùng nhau, không hợp sẽ chia tay.

Chỉ có A Hạo này, cho đến bây giờ hắn cũng không nhìn ra cậu có cong không, Thiên Vũ lại không nở thu tay lại.

Hắn cũng từng nghĩ rút cục tại sao A Hạo lại thu hút hắn. Mục tiêu đã từ bỏ một lần thì hắn gần như không cân nhắc đến lần hai. Hắn nghĩ với trường hợp của A Hạo, đại khái cũng giống như chán ăn thịt cá, đột nhiên nếm món ăn quê trên núi nên cảm thấy mới mẻ, có mùi vị khác!

A Hạo thật sự khiến người khác phải thích cậu. Ở cùng với cậu rất dễ chịu, cũng rất thoải mái. A Hạo không đòi hỏi gì ở hắn, lúc nói chuyện cũng không có bệnh chung của mấy anh trai đẹp là tự cho mình đúng, khiêm tốn lễ nghĩa, lại không phụ họa hòa theo, thái độ đứng mực này làm Thiên Vũ nghĩ lúc rảnh rỗi dành thời gian ở cùng cậu là lựa chọn không hề sai lầm. Giống như một cốc nước tinh khiết, không có cặn nhưng lại kích thích như thế, càng uống càng thỏa cơn khát, uống nhiều còn gây nghiện.

Nhưng Thiên Vũ cũng sẽ không để cậu tinh khiết mãi như vậy nữa. Đến giờ hắn vẫn không quên mục đích của mình.

Trong trường lần lượt có người đi ra, đã hết giờ học. Thiên Vũ chăm chú nhìn cửa trường học, mãi cũng nhìn thấy bóng dáng A Hạo. A Hạo đi cùng một nhóm người, nói nói cười cười với bọn họ, có vẻ quan hệ rất tốt.

Thiên Vũ đang định nhẩn còi thì thấy một sinh viên nữ phía sau A Hạo kéo cậu lại, hai người đứng nói chuyện, dần xa khỏi nhóm người kia.

Thiên Vũ thoáng nhìn bọn họ. Nữ sinh kia và A Hạo rất thân thiết. Nói xong thì kiễng chân, vịn vào vai A Hạo, ghé vào tai cậu nói gì đó, sau đó cười khanh khách. A Hạo cười với cô.

Thiên Vũ nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Được đấy. Rất nhanh.

A Hạo đã chia tay với Đinh Đinh. Vì Đinh Đinh nghĩ cậu sẽ ở lại quê, không chịu quay lên đây. Không ngờ nhanh như thế đã có người mới à?

Nghĩ lại cũng dễ hiểu. Về ngoài của A Hạo thế này thì con gái sao bỏ qua được. Nói thế nào thì cũng là chàng trai trẻ trung mạnh mẽ, cái tuổi như hổ như sói. Luôn luôn có nhu cầu về mặt kia đúng không?

Thiên Vũ bấm còi. A Hạo và sinh viên nữ kia đều quay về phía bên này. A Hạo vừa nhìn thấy xe Thiên Vũ thì quay đầu chào tạm biệt sinh viên nữ kia rồi chạy lại. Thiên Vũ thò người ra, mở cửa xe cho cậu. Thiên Vũ cười rồi ngồi vào trong xe.

“Anh đến lúc nào thế? Tôi còn chưa nhìn thấy anh.”

“Đến từ sớm rồi. Cậu có quay đầu tìm tôi đâu.”

Thiên Vũ cười nói, mắt liếc sinh viên nữ kia một cái. Cô gái kia nhìn bên này, hơi nghi ngờ mà nhìn bọn họ.

Thiên Vũ xoay vô lăng, lái xe đi.

“Ai thế?”

Thiên Vũ thản nhiên hỏi.

“Ai cơ?”

A Hạo hỏi lại xong mới hiểu, à một tiếng.

“Bạn cùng lớp.”

“Cũng xinh nhĩ.”

“Cũng được.”

Thiên Vũ liếc A Hạo một cái.

“Hình như cô bé có ý với cậu nhĩ?”

A Hạo hơi ngượng ngùng.

“... Chắc là thế.”

Nhìn vẻ mặt của cậu, Thiên Vũ lại cười.

“Dễ chịu nhĩ. Có thích người ta không?”

“Không, là bạn học thôi.” A Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bây giờ tôi làm gì có thời gian quen bạn gái.”

“Có thật là không thích không? Đi cùng người ta cười vui vẻ thế còn gì.”

A Hạo quay lại cười với hắn.

“Hay là anh vừa ý với cô ấy rồi? Có muốn tôi giới thiệu cho không?”

“Bố khỉ. Tôi mà còn cần giới thiệu à? Muốn thế nào mà chả có.”

“Anh có bạn gái à? Sao tôi chưa thấy bao giờ?”

“Nhiều lắm, chỉ là cậu chưa gặp thôi.”

A Hạo sững người. Quay đầu nói không nên lời.

“Trâu bò.”

Thiên Vũ cười to.

Tâm trạng hắn lại tốt lên.

Hai người cùng quay lại ký túc xá của A Hạo ở Hoàng Long. Ký túc xá là tòa nhà xây lâu rồi, ở quanh khu vực đó thông thoáng trên dưới, điều kiện cũng không tệ. Hoàng Long thuê hai tầng, cho một số nhân viên độc thân ở, bình thường một nhà có 3-4 người nhưng A Hạo là trưởng nhóm nên cho cậu cả một nhà riêng. Việc này cũng là Lục Thành cố ý sắp xếp.

A Hạo nói muốn tự mình nấu cơm, Thiên Vũ cùng về căn phòng nhỏ này với cậu. Đây không phải là lần đầu hắn đến đây nhưng hôm nay chắc chắn đã được dọn dẹp, rất sạch sẽ. Nhà ở tầng 7, một phòng khách nhỏ, một phòng ngủ, phòng bếp phòng vệ sinh đều có. Thiên Vũ nhìn lướt qua phòng bếp, bên trong một đồng đầy ắp, không hiểu A Hạo muốn buôn cái gì nữa.

“Trước tiên nói rõ, ăn xong bị làm sao tôi không chịu trách nhiệm.”

“Từ từ đã, để tôi đi mua bảo hiểm nhân thọ trước.”

A Hạo cười lớn, xắn tay áo đi vào bếp. Thiên Vũ bật TV, nghiêng ngả trên giường của A Hạo, đổi hết kênh này sang kênh khác.

Giường màu xanh, có mùi nắng đặc trưng. Xem ra mới phơi nắng chưa lâu. Trên giường có mùi nam tính riêng biệt, Thiên Vũ ngửi ngửi. Đây là mùi của A Hạo chăng?

Hắn tựa vào đầu giường, thay đổi tư thế ngồi, xuyên qua cửa phòng trong suốt nhìn bóng dáng cao lớn của

A Hạo trong bếp. TV xa không bằng nhìn cậu thanh niên đẹp trai này. Thiên Vũ gối đầu lên hai bàn tay, thoải mái ngắm nhìn thân thể của A Hạo.

Vai rộng, eo mềm dẻo khỏe đẹp, chân dài khỏe mạnh. Ánh mắt Thiên Vũ dán vào eo với mông cậu. Hắn thật sự thích eo của A Hạo, lúc nhảy múa giống như loại ma quỷ dụ dỗ con người, tất cả đều là mùi vị của giống đực.

Thiên Vũ nhìn, hơi không kiềm chế được. Hắn xuống giường, đi về phía A Hạo.

Nhiều ngày ở cùng A Hạo như vậy, hắn vẫn phải tự động kiềm chế. Cũng có những lúc bị kích thích, đa số lại ở bên ngoài nên Thiên Vũ không thể làm gì. Giờ chỉ có hai người ở riêng một chỗ, ham muốn lại trỗi dậy.

Hắn tới gần A Hạo, nhân lúc cậu cúi đầu nấu ăn thì ôm eo cậu từ phía sau.

16. Chương 2-8

Người A Hạo run lên, giờ dao quay lại đây.

Suýt chút nữa Thiên Vũ bị dao quơ vào mặt, sợ đến mức vội buông tay ra.

“Định giết người à?”

A Hạo vội vàng kéo dao lại.

“Chỗ này nguy hiểm, anh ra chỗ khác đi!”

Cậu vừa quơ dao vừa nói, mặt thì đầy mồ hôi.

Nguy hiểm cái đầu á! Thái đồ ăn thì có gì mà nguy hiểm! Thiên Vũ vừa buồn cười vừa nhìn xem cậu thái cái gì. Không nhìn còn đỡ, nhìn xong suýt nữa Thiên Vũ ngất xỉu.

“Này, thịt không phải cắt như thế!”

Miếng thịt ba chỉ to dùng cắt thành mấy tiếng to bự, dày cộm cộp, vẫn còn toàn máu mà cứ như thế định cho luôn vào trong nồi. Lại nhìn đám sợi khoai tây trong bát bên cạnh, gọi là nhánh khoai tây mới đúng, rau muống trong làn lá đã nát hết, cộng xếp đồng một bên, rễ già đến độ bút không nổi. Dầu muối tương dầm bên cạnh vắng khắp nơi, quả đúng là hiện trường tai nạn.

Thiên Vũ nhìn không nổi A Hạo một tay dầu một tay mồ hôi.

“... Cậu chưa nấu ăn bao giờ à?”

A Hạo ngốc nghếch cười: “... Chưa.”

“Thế cậu khoe mẽ cái gì hả?”

Thiên Vũ cởi tạp dề của cậu ra.

“Không làm nữa, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Không được, không làm thì lãng phí lắm.”

A Hạo quơ dao muốn tiếp tục ra trận, Thiên Vũ nhìn thấy máu trên ngón tay cậu rơi xuống thịt trên thớt.

“Á!!!!!!!!!!”

Rút cục A Hạo bị đẩy ra khỏi bếp.

“Thiên Vũ, anh khỏe thật đấy.”

A Hạo tựa vào khung cửa, cười hì hì.

“Biến!”

Thiên Vũ cho cậu một chữ này.

Bây giờ hắn đang mặc tạp dề in hình thỏ lưu manh, giơ dao tức giận cắt xoẹt xoẹt xoẹt. Dưới dao của hắn sợi khoai tây vừa dài vừa mảnh dần cao lên. Thiên Vũ lấy hai quả ớt xanh đã rửa sạch, cắt mấy phát đã thành sợi, cho sợi khoai tây sang một bên, lấy một cái bát nhỏ rắc muối và hạt tiêu vào, lấy tôm trứng đã hấp chín cho vào trong chảo, sau tiếng xèo xèo hai mặt tôm đều chín vàng, Thiên Vũ nhanh chóng vớt lên, bọc trong muối tiêu. Ở bếp bên kia điều chỉnh nồi thịt nhỏ lửa, bên này cho to lửa để xào sợi khoai tây với ớt xanh.

Ở phía sau A Hạo “Ừ ừ ừ” ủng hộ, còn vỗ tay nữa.

Thiên Vũ quay đầu lại trừng mắt với cậu một cái.

A Hạo uốn người cọ cọ đến cạnh hắn, vươn tay nhặt một con tôm bỏ vào miệng.

“... Được đó Thiên Vũ! ... Ăn ngon ghê!”

A Hạo mở to mắt, dựng thẳng ngón cái. Cậu định nhón con thứ hai thì bị Thiên Vũ tàn nhẫn đập tay ra.

“Rửa tay đi!”

A Hạo vui vẻ hớn hở đi rửa tay.

Rửa xong lại chường mặt đến.

“Có cần giúp gì không?”

“Giúp ý hả? Tôi không muốn ăn sườn rán dính máu của cậu đâu!”

“Nếu biết trước anh lợi hại thế này tôi sẽ không tự bêu xấu mình đâu.”

A Hạo cười đến mức chẳng biết xấu hổ, Thiên Vũ cũng mặc kệ cậu.

Hắn đổ khoai tây ra, tiếp tục xào rau muống, rưới sữa đậu đỏ.

Sau khi tốt nghiệp đại học hắn không mó tay vào nấu cơm, thế mà hiện giờ lại phá lệ với thằng nhóc này. Thiên Vũ vừa xào rau vừa nghĩ mình hy sinh vì thằng nhóc này nhiều quá. Bên ngoài Lý Thiên Vũ hắn còn chưa từng đem cơm cho người khác, đừng nói là nấu cho người khác. Từ trước đến giờ ở cùng bạn trai chỉ có chuyện hắn được hầu hạ, chưa từng có chuyện hầu người khác.

Thiên Vũ vừa hung tợn cho trứng gà vào canh vừa nghĩ, thằng nhóc kia, xem cậu báo đáp tôi thế nào đây!

17. Chương 2-9

Thiên Vũ ngồi trước bàn, thấy A Hạo càn quét sạch bong bát đĩa trước mặt, thiếu chút nữa nuốt luôn cả ngón tay.

“Cậu can đảm thật đấy!” Thiên Vũ không kiềm chế được nên mở miệng. “Chưa từng làm cơm bao giờ mà dám mời tôi đến ăn à?”

A Hạo vừa ăn vừa cười.

“Xin lỗi. Tại tôi sợ nếu ăn ngoài thì anh không chịu.”

Vốn định mua đồ ăn chín luôn, lại sợ đồ ăn không tươi ... A Hạo giải thích.

“Day cậu một chiêu, lần tới không sợ đốt nhà thì làm nồi lẩu! Mua đồ bán sẵn rồi vớt hết vào nồi là được.”

“Lần sau không cần phải thế.”

“Tại sao?”

“Không phải đã có anh rồi à?”

A Hạo cười.

“Lợi cho cậu á? Cậu có trả lương cho tôi không?”

Thiên Vũ nói móc, trong lòng hơi nhộn nhạo.

Đôi khi hẳn thật sự không biết A Hạo gốc thật hay giả gốc. Nói cậu chẳng biết gì thì đôi khi chỉ một lời nói, một ánh mắt của cậu cũng có ý tứ. Bảo cậu biết thì lúc thăm dò lại không có phản ứng gì.

Hai người vừa ăn vừa uống, đều uống không ít. Đêm dần về khuya. Thiên Vũ kiểm soát được tửu lượng, cũng không ngừng rót rượu cho A Hạo.

“Hôm nay cậu uống nhiều một chút đi.”

“Sao lại thế?”

“Không vì gì cả.”

Tửu lượng của A Hạo bình thường, vài chén xuống bụng thì mặt đã đỏ lên. Tuy chưa đến mức say bí tỉ nhưng khi nói chuyện cũng dùng tiếng địa phương khá nhiều.

“Thiên Vũ ...”

“Sao?” Thiên Vũ quay đầu nhìn A Hạo. Hai người đã uống đến độ đầy bàn ra, ngồi dàn hàng trên sàn nhà.

A Hạo ngẩng mặt, trên tay cầm một chai rượu, mắt hơi nhắm lại.

Thiên Vũ nhìn yết hầu nhô lên kia thì nuốt nước miếng. Hắn rất muốn hôn lên đó. Muốn dùng đầu lưỡi để miêu tả hình dáng khô gọt ấy.

Hắn từ từ đến gần A hạo, tay đặt lên vai cậu.

Đúng lúc này A Hạo đột nhiên mở miệng.

“... Thiên Vũ, tôi có lời này muốn hỏi anh.”

Trong lòng Thiên Vũ nảy lên một cái. Phản ứng đầu tiên là A Hạo đã biết rồi.

Biết thì đương nhiên biết. Một người đối tốt với một người thì không thể không có mục đích gì. Cậu nhóc này nên sớm hiểu được đạo lý này.

Thiên Vũ bình tĩnh một chút, chờ A Hạo nói tiếp.

“Có chuyện gì?”

A Hạo vẫn nhắm mắt mà ngẩng đầu lên, sau đó mở mắt nhìn Thiên Vũ.

“... Thiên Vũ. Từ khi tôi đến đây, anh là người đối xử tốt nhất với tôi.”

Thiên Vũ không lên tiếng, chờ cậu nói tiếp.

“Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào. Anh quan tâm tôi như vậy, tôi ... rất áy náy.”

Thiên Vũ nhận ra ý tứ trong lời nói của A Hạo.

“Cậu nói gì thế. Không coi tôi là bạn bè à?”

Hắn nói mấy lời mơ hồ.

“Không phải vậy.”

A Hạo hơi nhú mày như thể đang phân vân xem nên nói thế nào.

“Chỉ là ...”

Cậu hơi im lặng một chút, sau đó vẫn nói tiếp.

“Có một việc ... chính là chuyện của bố tôi ... không trách anh. Thật sự đấy, không liên quan đến anh. Tôi hi vọng ... anh không nên coi đó là trách nhiệm của mình. Anh không nợ tôi, chỉ có tôi nợ anh thôi.”

Thiên Vũ nghe xong thì vỡ lẽ.

Hóa ra cậu nghĩ hấn đối tốt với mình là vì việc này.

Thiên Vũ không lên tiếng. Hấn ngẫm nghĩ rồi từ từ mở miệng.

“Nguyên nhân này cũng đúng.”

A Hạo nhìn hấn.

“Tuy nhiên đấy chỉ là một phần. Tôi đối tốt với cậu vì lí do khác nữa.”

Thiên Vũ nhìn A Hạo.

“Tôi thích cậu.”

A Hạo sửng sốt. Thiên Vũ cũng không nói gì. Hai người cứ tiếp tục nhìn nhau như thế.

Sau đó, A Hạo lùi người về sau theo bản năng.

“Anh ... là ai thế?”

Mắt cậu mở rất to, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thiên Vũ.

“Là ai?”

Thiên Vũ thấy phản ứng của cậu thì trong lòng rất không dễ chịu. Hối rất qua loa.

“Chính là người kia.”

A Hạo nói. Người thì lùi lại nhưng mặt lại đang cười.

Thiên Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy ý trêu đùa trong nụ cười ấy. Hắn giật chai rượu trong tay cậu, đưa tay ra kéo A Hạo vào trong lòng.

“Đúng thế! Đúng là người kia! Cậu lại đây!”

“Ha ha!”

A Hạo cười to, đẩy bàn tay Thiên Vũ định tóm cậu, dùng lực túm một cái làm Thiên Vũ xoay người, Thiên Vũ biến thành người bị giữ tay sau lưng, tay kia của A Hạo giữ cả hai tay hắn, Thiên Vũ không cự quậy được.

Cổ tay bị đau, Thiên Vũ kêu “Á!” một tiếng, A Hạo nói lỏng tay nhưng không thả hắn ra.

A Hạo cười trêu tức, cố ý giữ chặt tay.

Thiên Vũ rất đau. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu từng huấn luyện à? Sao khỏe thế?”

“Lần tiếp theo, lần sau anh có khiêu khích tôi nữa thì với sức lực của anh cũng vô ích thôi.”

A Hạo đắc ý nói, trong đó có cả sức mạnh của rượu, hơi thở nóng rực phả lên gáy Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhận ra thân thể hai người áp sát vào nhau, lưng hắn dán vào ngực A Hạo, tư thế của hai người nửa ôm nửa ấp, thật sự rất ấm muội. Hắn không giãy nữa, mặc kệ A Hạo túm tay hắn, ngả về sau tựa lên vai cậu.

A Hạo lại nói tay ra.

“Đừng quậy.”

Hắn cười với Thiên Vũ.

Thiên Vũ xoay người nhìn A Hạo. Khuôn mặt ưa nhìn kia không có biểu cảm gì.

Đột nhiên hắn cảm thấy thằng nhóc này không đơn giản.

Hoàn toàn không đơn giản.

Hai người uống rượu cười đùa, đến đêm khuya Thiên Vũ không nói sẽ đi, A Hạo cũng không bảo hắn về. Trong tiếng TV không biết đang bật kênh nào, Thiên Vũ nhìn A Hạo, rõ ràng đã uống nhiều, mắt nhắm lại, tựa vào tay vịn của sofa. Thiên Vũ đẩy đẩy hắn, A Hạo hơi mở mắt, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Thiên Vũ. Thiên Vũ thấy mắt hắn ươn ướt, trong mắt sáng long lanh.

“... Cậu sao thế?”

Thiên Vũ từ từ lại gần, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu.

“Khó chịu à?”

Hắn cúi mặt, nhẹ giọng hỏi.

A Hạo lắc đầu.

“Cám ơn anh ... hôm nay đã ở cùng tôi.”

A Hạo nhìn hắn, giọng hơi khàn khàn. Thiên Vũ không nói gì, cầm chai rượu trên nền nhà đưa vào tay A Hạo rồi tự mình cầm một chai khác, nhẹ nhàng cụng chai với cậu.

“Chúc mừng sinh nhật.”

Thiên Vũ mỉm cười, nhỏ giọng nói.

Đôi mắt A Hạo hơi chấn động.

“Sao anh biết?”

“Tôi đoán.”

Thiên Vũ cười. A Hạo nhìn hắn, trong mắt có cảm động, có đau lòng. Hắn quay đi, không trả lời lại, dựa vào sofa nhắm nghiền mắt.

Thiên Vũ nhìn A Hạo chăm chăm. Lông mày rất đẹp, đôi mắt ươn ướt, mũi cao thẳng. Hắn im lặng nhìn,

vén tóc A Hạo rồi đưa tay về phía cằm cậu, vuốt ve, xoay mặt cậu về phía mình.

Hấn từ từ cúi đầu lại gần, rồi khựng lại.

Hai má A Hạo, nước mắt đang chảy xuống.

Hình như A Hạo sợ bị thấy, lập tức quay đầu đi, hai tay ra sức lau mặt.

Thiên Vũ thở dài, giữ vai cậu.

“Lại đau lòng à?”

Thiên Vũ nhớ lại buổi tối hôm đó A Hạo khóc nức nở trong lòng mình. Ngay lúc ấy là đau lòng và thương tiếc, còn cả đẹp rực rỡ trong lòng hấn.

Một loại cảm xúc không nói nên lời dâng lên. Thiên Vũ vươn tay ôm A Hạo, ôm chặt.

“Không sao. Có tôi ở đây.”

A Hạo quay mặt đi, Thiên Vũ nghe thấy mũi cậu sụt sịt

18. Chương 2-10

Tiêu Nam đã trở lại.

Lúc Thiên Vũ quay về công ty, vừa mở cửa ra đã thấy một người lười biếng ngồi trên sofa. Tiêu Nam giờ tay vầy vầy hấn với vẻ đắc ý.

“Bảo bối, cậu về rồi.”

Không thèm để ý thư ký còn chưa kịp đóng cửa lại, Tiêu Nam ngang ngược nhìn ngắ hấn, tiếng gọi rất to. Đợi thư ký vội vàng đóng cửa xong, Thiên Vũ vút túi xuống, ngồi ở bàn làm việc.

“Đi Venice thế nào?”

“Vẫn thế, cứ đi đi lại lại trên sông làm tôi chóng cả mặt.”

Tiêu Nam bắt chéo chân, bóc một quả chuối.

“Có khó đối phó không?”

“Bọn Tây đúng là chả ra cái gì, bảo chấp nhận năm phần thì đồng ý có hai phần, con mẹ nó đúng là một lũ nghèo đói, chúng ta gặp đại một giám đốc nhà máy ở Quảng Đông cũng dè chết được thằng giàu nhất đám chúng nó.”

Tiêu Nam nói rất cay nghiệt, vừa ăn vừa nhìn Thiên Vũ một cái.

“Này, sao cậu không qua đây?”

Thiên Vũ bật máy tính, kiểm tra tài liệu, mặt cũng không quay lại.

“Anh cứ ăn đi, tôi đang bận.”

“Một tháng tôi không về, cậu đã thái độ thế à? Lại đây!”

Tiêu Nam trừng mắt với Thiên Vũ, Thiên Vũ ngồi một chút rồi vẫn đứng lên, định ngồi xuống sô pha cạnh Tiêu Nam.

Tiêu Nam cười suốt khi nhìn Thiên Vũ đi tới, lại chỉ chỉ chân mình.

“Ngồi đây đi.”

Thiên Vũ hơi mất kiên nhẫn.

“Lại lên cơn à?”

Tiêu Nam cũng không giận, cắn miếng chuối cuối cùng rồi đột nhiên cúi người xuống, giữ vai Thiên Vũ để hôn, dùng đầu lưỡi đẩy nửa miếng chuối vào miệng hắn, thân thể cũng đè lên người hắn, miệng cuốn lấy môi Thiên Vũ.

Thiên Vũ miễn cưỡng nuốt miếng chuối, kiềm chế một chút rồi đẩy Tiêu Nam ra.

“Được rồi, đây là văn phòng đây.”

“Này cưng, sao như còn ngây thơ vậy, có phải chưa từng làm thế này đâu.”

Tiêu Nam cười cười, hôn lên mũi lên môi Thiên Vũ đến quên trời quên đất.

“... Tiểu Vũ, tôi nhớ cậu đến phát điên.”

Thiên Vũ hiểu Tiêu Nam, lúc này tốt nhất đừng chống đối hẳn. Vất vả chờ cơn ghiền của Tiêu Nam đi qua, Thiên Vũ mới đứng dậy khỏi sô pha.

Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ như thể còn chưa hết thèm khát.

“Buổi tối đến Sơn Sa, giới thiệu cho cậu một người.”

“Ai thế?”

“Người mới quen, cậu cũng gặp rồi. Ngoại hình đẹp lắm, da mềm cực, cắn một cái là thành dấu đỏ rồi.”

Thiên Vũ biết đối tượng mới của Tiêu Nam.

“Tôi đi làm gì? Làm kỳ đà cản mũi à?”

“Tôi muốn xem hai người các cậu ai đẹp hơn.”

Tiêu Nam vung chân.

Thiên Vũ ngồi lại vào bàn làm việc, cũng không ngẩng đầu lên.

“Cậu ta đẹp hơn.”

Với đám thái tử đảng này thì không có buồn chán nhất, chỉ có buồn chán hơn.

“Chỗ tôi cũng đặt rồi, ăn cơm xong ba chúng ta đi Lạc Lạc.”

Tiêu Nam cười ha hả, lời nói rất có ý sâu xa rồi đi mất.

Tiêu Nam toàn như vậy.

Không chỉ thích chơi 3P mà còn thích ngồi xem hai người chơi nhau, có một lần còn kéo Thiên Vũ cùng xem hai cậu thiếu niên làm với nhau, điều làm Thiên Vũ buồn nôn chính là việc hai người đó là song sinh.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc liếm láp thân thể cho nhau, làm tình trên giường, khi người anh cắm vào thân thể cậu em thì Thiên Vũ không thể chịu nổi nữa. Hấn nhìn Tiêu Nam ngồi bên cạnh, phía dưới của y đã hưng phấn mà dựng đứng lên, mặt nóng bừng, y đứng lên rồi cởi quần ra, gia nhập hai anh em đang quần nhau kia, chồng lên người người anh, nồn nóng đến mức không chịu nổi mà lắc eo, hai khuôn mặt lẫn thân thể giống nhau như đúc đều đang đưa rên rỉ dưới thân y ...

Ngày đó Thiên Vũ thật sự nồn ói, ở phòng vệ sinh hấn nồn ra be bét.

Hấn biết Tiêu Nam là kẻ biến thái. Mà Tiêu Nam hết lần này đến lần nọ bắt hấn xem, biến thái vô cùng.

Không phải Thiên Vũ không muốn thoát khỏi Tiêu Nam. Thế nhưng hiện giờ chưa phải lúc.

Giữa hấn và Tiêu Nam có ràng buộc quá sâu, biết rất nhiều nội tình và khúc mắc lợi ích, dù ai động chạm đến ai thì người kia cũng sẽ khó chịu. Con đường này hấn đã đi lên thì cần phải đi xuống. Thiên Vũ biết Tiêu Nam còn hứng thú với mình, mặc dù mấy năm nay đối tượng của Tiêu Nam thay đổi nhiều vô kể nhưng thật sự chỉ hỗ trợ giúp đỡ một mình hấn. Đây vốn là lợi thế rất lớn của Thiên Vũ nhưng Thiên Vũ càng ngày càng chán ghét Tiêu Nam.

Buổi tối Thiên Vũ đang bận bịu trong phòng làm việc thì nhận được điện thoại của Tiêu Nam.

“Sao còn chưa đến?”

“Tôi đã nói là không đến mà. Mọi người cứ ăn đi.”

“Đừng nói vớ vẩn, mau đến đây đi!”

“Tôi không đi đâu, vẫn đang bận.”

Tiêu Nam hơi im lặng một chút.

“Sao cậu lại thế này? Cố tình không nể mặt tôi à?”

“Tôi không khỏe.”

Thiên Vũ nói.

“Không khỏe á? Sớm không mệt muộn không mệt, đúng lúc tôi về cậu lại không khỏe?”

“Thật sự không khỏe mà.”

Tiêu Nam cười khẩy.

“Cho cậu nửa tiếng. Nếu không đến thì tự mình đi mà lo việc.”

Thiên Vũ giải quyết xong việc thì lái xe về nhà. Vào nhà cởi đồ xong thì ụp người xuống giường. Hắn không nói dối Tiêu Nam, buổi trưa cả người hắn đã bắt đầu rét, cố gắng trụ cả buổi chiều, bây giờ trán đã nóng lên, dạ dày cũng cuộn hết cả lên.

Thiên Vũ nằm một lúc thì cố đứng lên lấy một cốc nước, muốn tìm thuốc hạ sốt mà không tìm được nên đành quay về giường.

Điện thoại không ngừng kêu, Thiên Vũ cầm lên xem rồi tắt máy. Dù không bị ốm thì hắn cũng không định đến bữa tiệc phóng đảng này. Giờ không giống lúc trước việc gì cũng phải theo Tiêu Nam, đi đến đó còn không biết sẽ phải biến mình thành cái dạng gì, chỉ nghĩ thôi dạ dày cũng đau rồi.

Thiên Vũ ngủ lơ mơ, cũng không biết ngủ bao lâu thì nghe tiếng chuông cửa điếc cả tai.

19. Chương 2-11

Thiên Vũ ngồi dậy đi mở cửa, cửa vừa mở thì Tiêu Nam sầm mặt đi vào.

“Sao anh lại tới đây?”

Thiên Vũ nói một câu rồi quay người trở về giường. Người hắn chẳng còn chút sức lực nào, định về giường nằm tiếp. Thế nhưng còn chưa đi đến giường đã bị Tiêu Nam túm mạnh từ phía sau, đột ngột đẩy hắn.

Thiên Vũ lão đảo, suýt chút nữa va vào tường đối diện. Hắn túm vào đầu giường, dựa vào đó mới đứng vững, điên tiết xoay người nhìn Tiêu Nam.

“Anh làm gì thế?”

Tiêu Nam đột nhiên giơ tay lên quăng cho hắn một cái bạt tai.

Thiên Vũ bị cú đánh này làm tỉnh hẳn. Hắn kinh ngạc quay đầu lại, Tiêu Nam còn muốn đánh tiếp, bị Thiên Vũ gạt ra.

“Anh điên à?”

“Lý Thiên Vũ, giờ cậu là trung tâm vũ trụ rồi hả? Đủ lông đủ cánh là bay đi hả? Không thèm để ý đến lời của tôi nữa đúng không?”

Tiêu Nam trừng mắt nhìn Thiên Vũ.

“Tôi đang ốm!”

Thiên Vũ nói, Tiêu Nam cười khẩy.

“Ốm thì thế nào? Cậu không cử động được à? Không thở được à? Đừng giả bộ làm Lâm Đại Ngọc với ông đây.”

Thiên Vũ kiểm chế để không diên tiết, muốn nằm ngủ tiếp. Tiêu Nam đến ngồi trên sô pha, cởi khóa quần ra, nhìn Thiên Vũ rồi chỉ xuống đó.

“Đến đây. Liếm cho tôi.”

“Cái gì?”

Thiên Vũ trợn mắt.

“Tôi nói cậu liếm cho tôi đi!”

Tiêu Nam quát to.

Thiên Vũ im lặng, nhìn chằm chằm Tiêu Nam.

“Tiêu Nam, anh đừng có quá đáng.”

Thiên Vũ nói rành rọt từng chữ một.

Tiêu Nam khinh thường cười khẩy.

“Lúc trước khi cầu cạnh tôi, cậu làm thế có ít đâu? Giờ lại muốn giả bộ cao quý à? Lý Thiên Vũ, cậu không nghĩ nếu không có tôi thì giờ cậu là cái dạng gì chắc, thế mà dám giả vờ giả vệt với ông đây. Cậu chẳng qua chỉ là một thằng trai bao thôi, ông đây đã chơi là chơi chết cậu.”

Thiên Vũ dồn lực vào hai nắm tay, cổ thở ra.

Hắn kiểm chế bản thân để không đắm vào mặt Tiêu Nam.

“Anh cút đi.”

Thiên Vũ nói. Dạ dày cuộn lên, cuộn đến mức hắn muốn nôn ra.

Tiêu Nam cười khinh miệt.

“Bảo tôi biến à?”

Y cười ngạo mạn, đứng lên đi đến cạnh Thiên Vũ, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

“Không có tôi thì cậu chả là gì đâu. Lý Thiên Vũ tôi nói cho cậu biết, đừng tưởng cậu là cái gì ở Hán Thành này. Có nhiều cách để hủy hoại cậu lắm, để xem tôi có mất hứng không.”

Y ghé vào bên tai Thiên Vũ, giọng nói rất nhỏ.

“Đừng quên bố cậu chết thế nào. Chỉ riêng chuyện này thì cậu cũng phải biết ơn tôi rồi.”

Thiên Vũ không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Tiêu Nam nhẹ nhàng nói, giữ lấy cằm Thiên Vũ.

“Nói xin lỗi tôi đi, lần sau không dám nữa. Nói đi.”

Thiên Vũ đứng bất động.

Tiêu Nam vuốt ve cằm hắn.

“Nói nhanh lên. Nói rồi tôi sẽ coi như đêm nay không có chuyện gì.”

Thiên Vũ nhắm mắt lại.

“... Xin lỗi.”

“Còn một câu nữa.”

“.... Lần sau tôi không dám nữa.”

Tiêu Nam mở miệng, hôn lên mặt Thiên Vũ.

“Đây mới là Tiểu Vũ ngoan ngoan của tôi.”

Giọng nói của Tiêu Nam nhẹ nhàng như thể là một người khác hẳn, mắt lại cười. Y đặt Thiên Vũ lên giường, bàn tay thò vào trong áo sơ mi của hắn để vuốt ve.

“Nóng quá ... Đúng là ốm rồi.”

Chắc chắn, thật đáng thương ... Y thở dài hai cái, hôn từ mặt đến tai Thiên Vũ, ngậm vành tai của hắn vào miệng.

“Về sau không được trái lời tôi, nghe chưa?”

Tiêu Nam dịu dàng nói, liên tục hôn Thiên Vũ một lúc rồi mới buông Thiên Vũ không hề phản ứng gì ra, cười khẩy đi ra cửa chính.

Khi Thiên Vũ tỉnh dậy thì đã mơ lộn xộn cả một đêm.

Trong người nóng quá, vẫn còn sốt. Hắn cố sức đi đến tiệm thuốc ở ngoài cổng mua thuốc hạ sốt, uống thuốc xong lại ngủ. Lúc tỉnh thì bật lại di động, gọi cho thư kí dặn dò công việc, đang định ngủ tiếp thì điện thoại lại kêu.

“A lô.”

“Thiên Vũ.”

Giọng nói nhẹ nhàng dễ chịu đầy sức sống của A Hạo.

“Anh có bận không? Có người cho tôi 2 vé xem phim, thời gian không đẹp lắm, là giữa trưa, nhưng vé thì đẹp, anh có thời gian không?”

“Không, cậu tìm người khác đi.” Thiên Vũ muốn cúp máy.

“Đi đi! Tôi không tìm người khác đâu.”

Thiên Vũ vô cùng vắng đầu, đột nhiên trở nên mất kiên nhẫn.

“Không đi! Người lớn ai đi xem phim giữa trưa? Không đi làm à? Cậu tự đi đi!”

Hắn đập máy.

Ném di động sang một bên, Thiên Vũ lại hơi hối hận. Chẳng hiểu sao lại cáu kỉnh thế, vừa nghe giọng của A Hạo thì không hiểu sao lại thấy bực mình, toàn bộ cơn giận dề nén một đêm bùng phát, trút giận một cách vô lý.

Thôi quên đi, hôm nào giải thích sau. Thiên Vũ lại tắt di động, hắn bắt đầu ngấm thuốc nên ngủ mê mết.

Vừa tỉnh lại thì cả người đổ mồ hôi. Thiên Vũ giật mình, trên trán hắn có cái gì đó, thò tay sờ thử hóa ra là một chiếc khăn mặt.

Thiên Vũ sững sờ cầm khăn mặt trong tay. Trước lúc ngủ làm gì có cái này? Ngoài cửa phòng bỗng nhiên có người đi qua rồi quay lại đây xem Thiên Vũ.

“Anh tỉnh rồi à?”

Thiên Vũ há hốc miệng khi thấy A Hạo.

“... Cậu vào bằng cách nào?”

“Tôi gọi điện đến văn phòng anh thì thư ký nói anh bị ốm, tôi đến thì thấy cửa ngoài kia không khóa nên đi vào.”

A Hạo vươn tay sờ lên cổ hắn.

“Ra mồ hôi rồi.” Hắn cười rồi rút tay về. “Lúc tôi đến anh nóng lắm, tôi sợ muốn chết, còn nghĩ có nên lau nước cho anh không.”

Thiên Vũ từ từ ngồi dậy. A Hạo cầm một bát cháo từ bếp ra.

“Anh ăn chút nhé?”

Thiên Vũ nhìn bát cháo, rồi lại nhìn A Hạo.

“Cậu nấu à?”

“Ừm.”

“... Liệu có ăn được không?”

“Yên tâm, nấu cháo thì tôi làm được.” A Hạo cầm bát đặt lên tay Thiên Vũ, Thiên Vũ sợ bỏng nên rút tay lại.

“Gì đấy, muốn dịch vụ hậu mãi à?” A Hạo cười rồi ngồi xuống bên giường, xúc một thìa cháo, rất tự nhiên chìa về phía Thiên Vũ.

“Há mồm đi.”

Thiên Vũ ngăn người ăn miếng cháo. Cháo đặc, hơi nóng nhưng cũng không nóng quá, ăn vào miệng rất thoải mái.

Không ngờ A Hạo lại đút cho hắn từng thìa từng thìa một, Thiên Vũ nhìn hắn.

“Hôm nay cậu không đi học à?”

“Tôi xin nghỉ rồi.” A Hạo không suy nghĩ mà trả lời luôn.

20. Chương 2-12

A Hạo cầm bát cháo, từng thìa từng thìa đưa lên miệng Thiên Vũ.

Không mặn không nhạt, không nguội không nóng, rất đúng lúc. Thiên Vũ đánh giá hương vị cháo trong miệng. Cháo ấm dễ dàng ngấm vào dạ dày cả đêm không có đồ ăn gì trôi vào, thấm vào rất nhanh, dạ dày bắt đầu ấm lên.

“Sao anh nhìn tôi như thế?”

A Hạo kì quái nhìn Thiên Vũ, lấy khăn mặt lau mép cho hắn.

“... Tôi thấy cậu rất có mùi vị con gái.” Thiên Vũ nghiêm túc nói.

A Hạo không nói gì, cũng không biểu cảm gì, chỉ cúi đầu múc một thìa cháo đưa qua.

Thiên Vũ há miệng xong thì bị nghẹn, suýt nữa phun hết ra.

“Cậu muốn tôi chết à?” Cuống quýt nuốt thìa cháo nóng đầy ụ xuống, Thiên Vũ liên tục ho.

“Không phải anh muốn mùi vị con gái à?” A Hạo ung dung cười với hắn!

.....

Lý Thiên Vũ nghĩ rằng nhóc A Hạo này đúng là giả yếu để lừa người!

Thiên Vũ ăn cháo, lại có thuốc A Hạo đem đến nên nhanh chóng thiếp đi, ngủ mê man. Đến khi hắn mở mắt lần nữa thì trời bên ngoài đã tối. Hắn không ngờ mình ngủ lâu thế, quay đầu nhìn căn phòng tối om thì nghĩ A Hạo đã đi rồi. Thiên Vũ ngồi dậy, phòng im ắng, đột nhiên hắn cảm thấy hơi trống rỗng.

Cửa không đóng chặt, chỉ khép hờ, từ khe hở có chút ánh sáng từ phòng khách chiếu sang. Trong phòng khách lảng máng có tiếng TV.

Thiên Vũ thấy ánh sáng này thì khàn giọng gọi.

“A Hạo! A Hạo!”

Chính hắn còn không biết mình hét to như vậy để làm gì.

Có người vội vàng chạy tới.

“Anh sao thế? Có chỗ nào khó chịu à?”

A Hạo đẩy cửa rồi bước đến trước giường, vươn tay sờ trán Thiên Vũ.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, cảm nhận hơi ấm ở trên trán, không hiểu sao Thiên Vũ thấy lòng mình thả lỏng, cả người thoải mái hơn.

“Sao cậu còn chưa đi?”

Thiên Vũ nói.

“Tôi đi rồi thì anh gọi ai?”

A Hạo cũng nhìn hấn.

“Cậu không đi làm à?”

“Sẽ đi.”

A Hạo sờ hấn một lúc rồi vỗ vỗ hấn.

“Anh hạ sốt rồi. Tôi để cháo ở bên ngoài, một lúc nữa anh ăn nhé. Ăn xong thì uống thuốc, ngủ một giấc, sáng mai sẽ khỏe. Tôi đi làm đây.”

Thiên Vũ thấy cậu vội vàng đóng cửa chuẩn bị đi thì gọi lại.

“A Hạo! Tối nay đừng đi, tôi xin nghỉ thay cậu. Cậu ... ngủ cùng tôi, được không?”

A Hạo ngoảnh lại nhìn vào mắt hấn, hơi do dự. Trong thoáng chốc Thiên Vũ cảm thấy mình đã bị từ chối.

“Được.”

Rút cục A Hạo nói rất dễ chịu.

A Hạo nằm xuống giường, Thiên Vũ bèn vòng tay ôm cậu từ phía sau.

A Hạo quay đầu nhìn hấn một cái.

“Đừng cử động. Để tôi ôm một lát.”

A Hạo cũng không động đậy gì. Thiên Vũ tự đầu lên vai A Hạo, vùi đầu vào thân thể to lớn rắn chắc kia, siết chặt tay.

Hấn không nói gì, cũng không làm gì khác, cứ ôm như vậy. Được một tẹo A Hạo vỗ nhẹ lên bàn tay Thiên Vũ đang đặt trên lưng cậu.

“Anh sao thế? Có tâm sự à?”

“Không.”

Thiên Vũ khàn giọng nói.

“Thật thế không? Hình như anh ... đang khó chịu.”

“Khó chịu chỗ nào?”

Thiên Vũ nghĩ tới để cậu nhìn ra được chắc.

A Hạo nghĩ ngợi, dường như do dự có nên nói không. Cuối cùng cậu vẫn nói.

“Như kiểu ... đang rất yếu đuối.”

Thiên Vũ không lên tiếng, sau đó nở nụ cười buồn bực, rồi lại buông cậu ra, nằm trên giường cười không dứt.

A Hạo xoay người lại bối rối nhìn hắn.

“Anh cười gì thế?”

Thiên Vũ nhìn trần nhà cười ha hả một lúc, vất vả lắm mới ngừng cười nổi.

“Tôi cười ... bao năm rồi không có ai dùng từ này với tôi.”

“Vậy thì sao? Con người ai chả có lúc yếu đuối. Người tự cảm thấy mình cực kỳ mạnh mẽ thật ra trong lòng lại yếu đuối hơn mọi người.”

Thiên Vũ nghe xong lời này thì không lên tiếng. Hai người nằm song song, đều nhìn trần nhà, lẳng lặng nghe hơi thở của nhau.

“A Hạo.”

Một lúc sau Thiên Vũ gọi. A Hạo trả lời.

“Cậu cảm thấy ... tôi là người thế nào?”

Thiên Vũ nói rõ từng chữ.

A Hạo xoay người nhìn hấn.

“Anh á? ... Anh rất tốt.”

Thiên Vũ xoay người nhìn A Hạo.

“Tốt thế nào?”

A Hạo “Ồ” một tiếng, bật cười xấu hổ.

“Chúng ta đừng nói mấy lời như này được không, nghe kì quái lắm.”

“Tôi hỏi mỗi câu tôi tốt ở điểm nào mà cũng kì quái à? Tôi biết rồi, cậu chột dạ.”

“Tôi chột dạ gì được? Anh chột dạ còn ít chắc?” A Hạo bật cười.

Thiên Vũ nghe xong thì rướn người nhìn chòng chọc A Hạo.

“Tôi chột dạ? Chột dạ chuyện gì?”

A Hạo đột nhiên không nói gì.

“Nói đi.”

Thiên Vũ chăm chú nhìn đôi mắt do dự và cái mũi cao thẳng của A Hạo.

A Hạo từ từ lên tiếng.

“Anh ... bên ngoài nhìn rất ồn ào. Thật ra lại rất cô đơn.”

Thiên Vũ hơi sững sờ.

“Thằng ranh này ... cậu đối đãi tài thế à?”

Không biết Thiên Vũ lấy đâu ra sức mạnh như thế, đột nhiên xoay người cố sức đè lên thân thể A Hạo, tay giữ cằm cậu xoay về phía mình.

“Tôi cô đơn á? ... Vậy cậu có giúp tôi không cô đơn nữa không?”

Thiên Vũ hung tợn nói, nhìn khuôn mặt đẹp trai của A Hạo trong bóng tối thì rút cục không kiềm chế được, bèn cúi đầu xuống đôi môi kia.

Đầu A Hạo nhanh chóng ngoảnh sang một bên, môi Thiên Vũ chệch sang, ra sức cắn gặm má A Hạo. A Hạo vươn tay đẩy hắn ra, cũng không cău mà chỉ cười to: “Đừng làm loạn!”

Sức lực của A Hạo rất lớn, Thiên Vũ bị hấn đẩy sang bên giường, nhìn bộ dạng A Hạo cũng không biết cậu thật sự chẳng biết gì hay nửa giả nửa đùa, cảm giác trong lòng không thể nói rõ, hấn vươn tay túm A Hạo lại muốn kéo cậu ngã xuống. Cánh tay A Hạo bị hấn túm được, nhưng để mình không ngã hai người ra sức giằng co, sức lực cứ gọi là kẻ tám lạng người nửa cân, thế nhưng Thiên Vũ thì dùng hết sức, nhìn bộ dạng A Hạo nhần nhả đùa giỡn với hấn thì nổi giận, không tin chuyện này có thể xảy ra, luồn ra sau kẹp cổ A Hạo, ngã người về phía sau kéo A Hạo ngã xuống giường, A Hạo mất thăng bằng, lại sợ đè lên Thiên Vũ nên lúc ngã chống một tay lên đệm để bảo vệ hấn, sợ hấn bị đè đau. Lợi dụng chuyện này Thiên Vũ vươn tay giữ hóm vai A Hạo, A Hạo cười sẽ chẳng còn sức lực nên trốn sang bên cạnh, Thiên Vũ nghiêng người ôm, trong lòng bùng lửa ngồi trên người A Hạo. Thế nhưng không để hấn kịp làm gì, A Hạo phản ứng còn nhanh hơn hấn, cũng không biết cậu làm thế nào mà Thiên Vũ chưa ngồi vững đã bị cậu quăng xuống dưới. Giường to như vậy nhưng hai người vật lộn nên Thiên Vũ bị quăng đến mép giường, suýt nữa bị rơi khỏi giường thì được A Hạo nhanh tay túm lấy, cười to rồi từ từ kéo hấn lên, luôn miệng nói: “Đừng làm loạn đừng làm loạn, tôi đầu hàng!”

Thiên Vũ ướt mồ hôi cả người, lại thấy mất mặt, đành khoanh tay ngồi nhìn A Hạo mà nghĩ tôi không có cách túm được cậu chắc? Biểu cảm trong ánh mắt kia rất giống của trẻ con, A Hạo nhìn mà cảm thấy rất đáng yêu, không kiềm chế được sờ sờ đầu hấn, cười nói: “Còn đang ốm đấy, đừng dày vò bản thân.”

Thiên Vũ ngồi ở đó, đột nhiên có cảm giác mình bị đùa giỡn.

Hấn không hiểu ý tứ của A Hạo là gì. Nếu nói cậu không nhận ra vấn đề thì hấn đã cư xử rõ ràng như thế, ôm cũng ôm hôn cũng hôn, dần ông bình thường mà không suy nghĩ gì thì có phần ngây thơ giả tạo. Thế nhưng nếu nhận ra mà vẫn dính lấy hấn nửa nghe theo nửa chống cự, lúc muốn lại nhất quyết không bằng lòng, cái này không phải là công khai chơi đùa người ta sao.

Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy không chừng hấn gặp phải cao thủ. Hấn suy nghĩ, hóa ra từ đầu đến giờ bản thân mới là kẻ bị đùa giỡn.

21. Chương 3-1

Sau khi Thiên Vũ khỏi ốm A Hạo gọi cho hấn, hẹn cuối tuần cùng đi hồ Kim Ngưu.

Hồ Kim Ngưu là khu cảnh vật thiên nhiên mới được phát triển nằm ở khu giáp ranh thành phố với ngoại thành. Nó vốn là đập chứa nước quân dụng rất lớn, sau khi quân đội đồn trú rời đi thì quên mất công dụng chứa nước của đập, thế nhưng khói sóng mênh mông cò trắng cư trú, phong cảnh rất đẹp nên được chính phủ quan tâm, biến thành một khu du lịch sinh thái. Lúc Thiên Vũ đi tiếp khách xã giao cũng đi cùng khách đến đây 1,2 lần, đều là ngồi trên xe cưỡi ngựa xem hoa, đến nơi thì đi luôn vào nhà hàng ăn cơm uống rượu, chẳng có chút ấn tượng nào cả. Thế nhưng hình như A Hạo rất hứng thú với chỗ kia.

“Chỗ kia hoang vắng chả có gì thì ngắm cái gì? Không đi.”

Thiên Vũ cố tình nói trong điện thoại. A Hạo bảo: “Anh cứ yên tâm, đảm bảo đi chơi vui lắm.”

Đương nhiên Thiên Vũ sẽ không từ chối thật. Gần đây tâm trạng hắn không tốt nên cũng đã sớm muốn tìm chỗ giải trí, huống chi lần này là lần đầu tiên A Hạo chủ động hẹn hắn ra ngoài chơi, hắn cũng hơi chộn rộn. Vì thế hắn đã sớm để trống ngày hôm đó, đến ngày thì lái xe đón A Hạo, đi thẳng đến hồ Kim Ngưu.

Khu cảnh vật thiên nhiên mới được phát triển chưa lâu, cách nội thành cũng không xa, tuy là cuối tuần nhưng lại không có người mấy. Xe đi thẳng đến bên hồ, Thiên Vũ xuống xe, gió mát bên hồ thổi qua làm tinh thần hắn xao động.

Sống trong thành phố đã lâu thì đi dã ngoại núi sông hoang vu thế này nhất định rất dễ chịu. Phía trước chưa nhìn thấy hồ mà hiện ra một cái đập rất cao, sau đó là khung cảnh rộng mở. Hồ Kim Ngưu tuy là đập chứa nước nhưng phạm vi rất rộng, nhìn không thấy bờ, phía bên kia là dãy núi trải rộng, khói xanh lượn lơ trôi, mặt nước đập dềnh ánh sáng trong trẻo khói sóng mênh mông, cuối đường chân trời toàn một màu xanh biếc, cò trắng bay qua thành đàn, phong cảnh hùng vĩ chẳng kém mấy khu cảnh vật nổi tiếng nào làm Thiên Vũ phải bắt đầu tán thưởng.

Không thể nghĩ chỗ “khỉ ho cò gáy” này lại có cảnh đẹp như thế, Thiên Vũ đã nhiều ngày buồn phiền trong lòng hít mấy hơi rất sâu, thật sự rất dễ chịu thoải mái.

Hắn đứng phoir người trên đập, A Hạo lại không đi lên cùng, Thiên Vũ quay lại nhìn thấy A Hạo lúi húi hết túi này đến túi khác từ xe xuống.

“Cậu bận gì thế, lên đây luôn đi!”

Thiên Vũ to giọng gọi hắn, A Hạo đóng cửa xe, mang theo mấy túi ni lông, đi vài bước là lên đập.

“Túi có gì thế?”

Thiên Vũ nhìn cái túi kia căng phồng thì hỏi A Hạo, A Hạo kéo luôn khóa túi xuống.

“Lều trại. Hôm nay qua đêm ở đây.”

Hai người ăn cơm trưa ở khách sạn bên hồ, sau đó đi lên núi. Thiên Vũ bình thường đều đến phòng tập gym, rất ít khi đi dã ngoại, đến lúc đi mới phát hiện mình không phải đối thủ của A Hạo, A Hạo rõ ràng là quen leo núi, đi vèo vèo lên, lúc đầu Thiên Vũ còn bắt kịp tốc độ của hắn, sau tầm mười phút đã bị A Hạo bỏ lại một đoạn. A Hạo ung dung đi trên sườn núi, vừa đi vừa quay lại cười cười nhìn Thiên Vũ, Thiên Vũ thở hổn hển, nhìn thấy nụ cười trên mặt A Hạo thì hiểu là cậu cố ý!

Về khoản leo núi thì Lý Thiên Vũ hẳn tuyệt đối không chậm, thế nhưng so với A Hạo, hắn thừa nhận là chậm hơn một chút ... Nhưng hành động cố tình khiêu khích của A Hạo làm Thiên Vũ rất ngứa mắt, như thể đang trêu chọc về chuyện sức lực.

Thằng nhóc khoe mẽ kia, giờ cứ thể hiện đi, chờ cậu lên giường của tôi xem tôi trị cậu thế nào!

Thiên Vũ hung tợn nghĩ. Cũng không thể trách hắn lại nghĩ như thế. Sau vụ lần trước ở nhà hắn, A Hạo khiến Thiên Vũ có một cảm giác lạ lùng: trước giờ cái gì thằng nhóc này cũng biết hết. Cái gì cũng biết mà vẫn ở bên cạnh hắn, vẫn cố tình hẹn riêng hắn đi cùng, còn chuẩn bị lều trại ban đêm ngủ lại ở cái vùng khi ho có gáy chả có ai này ... Bảo Lý Thiên Vũ không nghĩ linh tinh cũng chẳng được.

Vì thế nụ cười trên mặt A Hạo bây giờ cũng không khác nhiều so với ánh mắt khiêu khích của Thiên Vũ. Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn A Hạo đang đứng cười ở một khoảng bằng phẳng trên sườn núi, trong lòng vừa hưng phấn vừa có chút mong chờ đến tê dại cả người.

Cũng không thể nói rõ là hưng phấn khi sắp bắt được con mồi hay là cả điều gì khác nữa. Đối với A Hạo, chung quy lại Lý Thiên Vũ vẫn cảm thấy không quá giống những người tình trước kia, dù sao trong khoảng thời gian này hai người cũng ít nhiều trải qua thời gian bên nhau. Thế nhưng hắn cũng lười nghĩ xem không giống ở chỗ nào, việc sắp có thể chiếm được cậu thanh niên đẹp trai này khiến hắn bị kích thích, cười nhếch mép mở mắt nhìn A Hạo ở phía trước.

“Anh kém nhỉ ...”

Đợi Thiên Vũ bò lên được cái sân kia, A Hạo dài giọng chế giễu, chỉ chỉ đồng hồ.

“Tôi kém hay không, cậu biết à?”

Thiên Vũ điều hòa hơi thở, cố tình liếc A Hạo một cái. Cũng chẳng nhìn ra là A Hạo nghe có hiểu hay không, cười cười mà lấy chai nước từ ba lô trên lưng ra, đưa cho Thiên Vũ. Thiên Vũ cũng tự thấy bản thân hơi mất mặt, đồ đạc đều ở trên lưng trên người A Hạo, hai tay hắn thì trống trơn mà còn không theo kịp A Hạo, nghĩ nghĩ một chút thấy không phục: “Này, không phải cậu nhảy múa à? Tôi còn tưởng cậu là vận động viên leo núi cơ!”

“Nhảy múa ấy à, nhảy múa thì sức khỏe lớn lắm!”

A Hạo sải长腿 chân dài ung dung bước đi dù mang rất nhiều đồ, cười nói. Thiên Vũ nhìn đôi chân cậu, đúng là dài hơn hắn, thảo nào bước nhanh thế! Thiên Vũ viện cớ. Thế nhưng lần đầu gặp mặt A Hạo đã

bộc lộ kỹ năng, đến cả ban công còn dám leo, Thiên Vũ đã biết ít nhiều A Hạo cũng có chút bản lĩnh, nếu không với sức lực của người bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, thế nhưng lúc đùa giỡn với A Hạo thì hắn lại chả chiếm được chút ưu thế nào. Giờ hắn không thấy ngạc nhiên khi thấy mấy việc kiểu này nữa.

Còn một đoạn nữa thì lên đến đỉnh núi, A Hạo cũng không so tài với Thiên Vũ nữa, hai người từ từ đi lên, vừa nói chuyện vừa thưởng thức phong cảnh, thông thả hưởng thụ. Đến chỗ dốc đứng, A Hạo giành đi trước, quay lại cẩn thận vươn tay kéo Thiên Vũ. Lên đến đỉnh núi, Thiên Vũ nhìn trời cao mây phủ, tạm thời không định xuống núi, A Hạo bèn tìm một chỗ sạch sẽ mát mẻ trải khăn nhựa, lấy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn từ trong ba lô ra để Thiên Vũ ăn. Thiên Vũ nhìn A Hạo cầm các thứ ra, đồ thật sự rất nhiều, ngay cả bánh ngàn lớp của Hạo Nhiên Lâu cũng có, hắn ngạc nhiên nhìn A Hạo.

“Đều là cậu mang đến hết à?”

A Hạo ừ một tiếng, mở hộp bánh ngàn lớp ra.

“Cho anh đấy. Không phải anh thích ăn món này à?”

Lần trước A Hạo mời hắn đi ăn ở Hạo Nhiên Lâu, Thiên Vũ buột miệng nói ra, không ngờ A Hạo vẫn nhớ.

Thiên Vũ hơi cảm động nhìn A Hạo. A Hạo lại không thể ỷ, rót một chén trà nóng từ trong ấm ra rồi đưa cho Thiên Vũ để tránh ăn món này mà bị khó chịu.

Thiên Vũ uống một ngụm trà nóng, hơi ấm trôi xuống bụng.

“Nhất định là cậu biết chăm sóc người khác.”

Nhìn A Hạo một lát, Thiên Vũ lên tiếng.

A Hạo không ngẩng đầu lên, rót cho mình một chén trà, uống xong thì mắt nhìn núi rừng gió thổi vù vù.

“Cũng được.”

Nhất thời hai người đều không nói gì, trong lòng Thiên Vũ lại hiểu.

A Hạo vẫn coi hắn là ân nhân, chung quy vẫn nghĩ đến cảm xúc của hắn.

Cho nên dù đã biết ý nghĩ của hắn mà cũng không bóc trần? Thiên Vũ cắn bánh ngàn lớp, vừa nghĩ vừa cười cười.

Lý Thiên Vũ hẳn cũng chẳng phải người tốt. Xuất phát từ nguyên nhân gì mà A Hạo đối tốt với hắn, hắn cũng không để ý, quan trọng là khi nào mới có thể thật sự chiếm được cậu.

Có lẽ vấn đề là thời gian. Thế nhưng Thiên Vũ cũng không muốn ép buộc vũ công nam ngạo ngược này sớm như thế. Nếu làm thế thì lại chẳng có ý nghĩa gì. Tiếp tục mờ ám cũng không có gì là không tốt, chí ít hiện giờ hắn đang rất thích thú.

22. Chương 3-2

Buổi chiều hai người đi chơi núi, lúc về người ẩm ướt hết, về khách sạn tắm rửa xong thì trời đã tối. Thiên Vũ tắm xong thì mặc áo tắm mà khách sạn cung cấp, nhìn thấy A Hạo cũng mặc đồ tắm, đã bắt đầu nướng thức ăn bên hồ.

Buổi tối có ít khách đến đây, cũng có vài lều trại được dựng lên. Ráng chiều đỏ dập dềnh trên mặt nước, khuôn mặt A Hạo bị ánh lửa lẩn ráng chiều chiếu vào nên càng đẹp trai hơn, bên cạnh còn hai cô gái vây quanh, không biết là đang nói chuyện gì.

Thiên Vũ đi đến, hai cô gái kia nhìn thấy Thiên Vũ thì dán mắt về phía hắn, nhìn không dứt ra được.

Thiên Vũ cũng không nhìn các cô, thò đầu nhìn A Hạo đang nướng chân gà, cầm một cái lên giúp cậu quét mật ong lên.

“Mấy bạn này đến mượn giá nướng.” A Hạo nói với Thiên Vũ. Thiên Vũ còn chưa kịp nói gì thì một cô cướp lời.

“Các anh có hai người à? Vậy chúng ta cùng nướng đi.”

A Hạo nhìn về mặt cô gái kia một cái, lại thoáng nhìn Thiên Vũ, cúi đầu cười. Thiên Vũ bắt tay nướng chín một cái chân gà đưa cho cô gái kia, cô gái kinh ngạc mừng rỡ cầm lấy, Thiên Vũ nói với cô: “Còn bạn gái tôi nữa, còn đang tắm.”

Chờ hai cô gái kia đi rồi, A Hạo lắc đầu.

“Sao cậu lại lắc đầu?”

Thiên Vũ hỏi hắn. Tay A Hạo vẫn liên tục, nướng một cây xúc xích.

“Lợi hại quá.”

Thiên Vũ một miếng dăm bông đã nướng chín quá nửa, nửa còn lại đột nhiên đưa đến bên miệng A Hạo. A Hạo hơi sững sốt, há miệng ăn.

“Cậu muốn chơi với mấy cô gái đó à?”

Thiên Vũ lại cầm một xiên chân gà, muốn đưa lên miệng.

“Ấy, cái đó chưa chín.”

A Hạo giành lấy, thả lại vào giá nướng cùng miếng xúc xích kia, lại quét một lớp mật ong.

“Nếu muốn chơi, lát nữa đi tìm mấy cô ý đi.”

Thiên Vũ ngả ngón nói xong thì đánh giá sắc mặt A Hạo trong cảnh chiều tà. A Hạo cười cười, ngẩng đầu liếc Thiên Vũ.

“Anh rất thẳng thắn với con gái.”

Thiên Vũ nghĩ, đây là lời nói thật.

“Tôi không có hứng thú với con gái.”

Thiên Vũ nói, lại thấy A Hạo không định tiếp lời, Thiên Vũ xoa cằm hỏi cậu.

“Này, cậu thích người như thế nào?”

“Tôi á?”

A Hạo lom lom nhìn đồ đang nướng trên tay, nghĩ ngợi.

“... Tôi thích người có hiểu, thấu tình đạt lý.”

A Hạo nói. Thiên Vũ biết cậu sẽ trả lời nghe giống thật nhưng thật ra là giả.

“Nói cụ thể hơn đi. Mặt mũi, người ngòm, ba vòng ... chẳng hạn.”

Thiên Vũ đùa A Hạo. A Hạo hiểu hần nói đùa nên không do dự mà trả lời luôn.

“Không phải anh đã gặp rồi à? Kiểu như vậy đó.”

Nụ cười của Thiên Vũ cứng lại.

Hắn nhớ tới Đình Đình. Thiên Vũ ghen hòng, nín thinh.

Từ sau khi chia tay với Đình Đình, A Hạo chưa lần nào nhắc đến cô, Thiên Vũ đương nhiên càng không nhắc đến, đã sớm quên cô từ lâu. Bây giờ nhìn biểu cảm của A Hạo, mặt hơi ảm đạm, vẻ mặt rõ ràng là chưa quên người ta. Sự hào hứng của Thiên Vũ liền giảm xuống, cũng chẳng còn tâm tư đùa cợt.

Hình như A Hạo nhận thấy Thiên Vũ mất hứng nên đổi đề tài.

“Thiên Vũ, bàn với anh chuyện này.”

Thiên Vũ tưởng chuyện gì, hóa ra là việc chọn môn chuyên ngành thứ hai ở lớp học của A Hạo, cậu đang phân vân chọn môn chuyên ngành thứ hai giữa tài chính và tài chính – kế toán. Thiên Vũ đưa cho cậu vài đề xuất, nói đến mấy thứ này hắn đột nhiên thao thao bất tuyệt, A Hạo nghe rất chăm chú, liên tục thảo luận với hắn.

Thiên Vũ biết A Hạo là người sáng suốt, cậu hiểu nhảy múa chỉ là kiếm cơm khi còn trẻ, không thể nhảy múa cả đời. Cậu sốt sắng thay đổi tình hình hiện giờ, tìm con đường mới, chẳng qua cách thức thực hiện thì trong mắt Thiên Vũ vẫn vô cùng khờ khạo.

Vì thế Thiên Vũ nói luôn: “Tôi đã nói là muốn để cậu đến công ty tôi. Chỉ cần cậu muốn thì lúc nào cũng được. Cậu suy nghĩ lại đi.”

A Hạo vẫn cười ôn hòa, nhưng thể hiện rõ là từ chối.

“Tôi thật sự không rõ ...”

Thiên Vũ nghiêng người, quan sát cậu.

“A Hạo, có nhiều chuyện rõ ràng quá thì chán lắm. Tôi nói với cậu, không có chuyện tôi làm gì bất lợi cho bản thân, cũng không nuôi không cấp dưới. Tôi nói cậu đến là muốn cho cậu một cơ hội, cơ hội này cuối cùng có thuộc về cậu hay không còn phụ thuộc vào biểu hiện của cậu nữa. Đây là một việc công bằng và thỏa đáng, sao cậu lại không đến?”

A Hạo im lặng một chút, sau đó lên tiếng: “Thiên Vũ, tôi biết anh rất tốt với tôi.”

Thiên Vũ không hiểu nổi tại sao A Hạo lại đắn đo nhiều như vậy.

Xã hội này vốn là lợi dụng lẫn nhau, càng người nhà bạn bè thì càng muốn cùng có lợi, chuyện này không liên quan đến tình cảm, ấy là nhận thức chung của nhiều người hiện giờ. Nếu không thì sao báo chí lại đưa những tin kiểu như, bố mẹ sẵn sàng bỏ một số tiền lớn như thế để con cái đi học trường quý tộc, chẳng lẽ chỉ để bồi dưỡng đứa trẻ từ lúc còn nhỏ? Tự mình đến để được hần lợi dụng, cậu lại không tận dụng, Lý Thiên Vũ không cảm thấy đây là phẩm chất đạo đức tốt đẹp, hần nhìn nhận đây là sự bảo thủ.

Lợi mình không hại người, hay chuyện người hại người, không phải hàng ngày mọi người đều làm sao?

23. Chương 3-3

A Hạo cũng không tiếp tục đề tài này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn một cái, nở nụ cười, cầm giá nướng vôi vàng ăn hết rồi kéo Thiên Vũ đi.

“Đốt lửa trại, đi!”

Thiên Vũ bị A Hạo kéo qua một sườn núi, trước mắt là lửa trại rất lớn, không biết bao nhiêu người tạo thành vòng tròn, cho thêm mấy cảnh củi thô ráp vào giữa thì ngọn lửa bốc lên rất cao, không trung sáng bừng ánh lửa, mọi người đồng loạt reo hò vui vẻ. A Hạo kéo Thiên Vũ chen vào giữa đám người, nhạc vang lên, đã có người bắt đầu biểu diễn múa hát, hai người tràn đầy hào hứng nhìn theo đám đông vây xung quanh, các màn biểu diễn rất phong phú, xem ra là chương trình cố định diễn ra vào cuối tuần, đến đoạn sau thì bắt đầu trò chơi, đám đông bắt đầu cười đùa, có người đề nghị chơi trò “Dính bánh vòng”, trò này là hai người cùng nhóm kẻ sát nhau, tất cả đứng thành một vòng tròn, một người trốn một người đuổi, nếu người trốn đứng ở đằng trước hoặc sau một nhóm nào đó thì người bắt sẽ phải đi bắt người của nhóm đó, liên cho đến khi bắt được mới thôi. Trò này càng nhiều người, vòng càng lớn thì chơi càng vui, mọi người đều lập tức đồng ý, vôi vàng tìm đối tượng để tạo thành nhóm, chỉ sợ nếu lẻ ra sẽ thành người bắt. Thiên Vũ kéo A Hạo lên, ôm cậu từ phía xong rồi dính sát vào người cậu, lợi dụng cơ hội ôm chặt không chịu buông, nghĩ thầm không ngờ trò này khiến hần được lời!

Bắt đầu trò đuổi bắt, mọi người chạy như bay trong khu vực ấy, người trốn hét ầm ĩ chân thấp chân cao xoay vòng vòng trong phạm vi vòng tròn, nếu không chạy trốn thì sẽ chạy đến đứng phía trước hai người, có hai người chưa kịp phản ứng với đằng sau nên bị người bắt túm được, cười ha ha rồi xoay người bắt đầu chạy trốn. Trốn không thành công sẽ phải chạy đi bắt nhưng đâu có dễ dàng thế, nhanh chóng bị người trốn lôi vào một nhóm khác. Người bị dính lấy lần này cũng khá lạnh lợi, anh ta bèn vùng chân chạy như bay, chạy vài bước đã dính vào người tiếp theo, cứ như thế thay đổi vài người, người đuổi theo không thể bắt kịp mà người đó lại là một cậu mập, vừa chạy vừa thở hồng hộc, thấy mọi người vừa cười vừa trêu cũng không buồn bực mà tiếp tục đuổi theo, trong mắt mọi người lại thành đáng yêu, cả khu vô cùng ầm ĩ.

Thiên Vũ ôm A Hạo mà thấy thú vị, gác cầm lên bờ vai to rộng của cậu, mặt cũng sát lại rất gần, tâm trí A Hạo đều tập trung vào người đuổi kẻ trốn nên căn bản không để ý, Thiên Vũ vui vẻ ăn đậu hũ, dồn cả trọng lượng thân thể mình lên lưng A Hạo như thể treo lên người cậu, ánh lửa sáng bừng trước mặt soi tỏ mặt A Hạo làm khuôn mặt kia càng thêm đẹp trai sống động, nhìn thấy thế Lý Thiên Vũ càng mê mẩn, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà hôn lên khuôn mặt ấy.

Đột nhiên có người lão đạo chạy đến, lúc này đã đổi sang nhóm người đuổi người trốn khác, người trốn là

một cô gái vừa hét ầm ĩ vì sợ hãi vừa chạy, ngẩng đầu thấy A Hạo bèn chạy luôn đến rồi nhào vào người A Hạo, đứng ngay phía trước cậu.

A Hạo liền đẩy Thiên Vũ đang đứng sau mình.

“Chạy mau!”

Thiên Vũ kinh ngạc, người đuổi đã vươn tay muốn tóm hấn. Thiên Vũ vội vàng nghiêng người tránh được cảnh nguy hiểm, hốt hoảng chạy đi, bàn chân không cẩn thận bị cỏ quẩn vào suýt nữa thì ngã, bộ dạng chật vật khiến mọi người cười to, cười Lý Thiên Vũ không dứt, hấn luôn luôn quen đùa giỡn người khác bỗng nhiên lại bị như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, tập trung sức lực chạy trốn, tốc độ rất nhanh, bỏ xa người truy đuổi mới lấy lại được chút mặt mũi.

“Anh zai! Còn đang tìm người đẹp hả?”

Nhìn hấn chỉ chạy chứ chẳng chịu dính vào người nào, trong đám đông có người lớn tiếng cười trêu hấn, mọi người lại bắt đầu bật cười, Thiên Vũ ngẩng đầu thì đã chạy đến trước mặt A Hạo, A Hạo cũng quay đầu khúc khích cười với hấn, cô gái kia không biết là vô tình hay cố tình mà cứ dính chặt lấy A Hạo, còn quay đầu cười đùa với cậu. Thiên Vũ chạy tới, A Hạo đột nhiên vươn tay kéo hấn vào, cô gái kia sợ hãi kêu lên, đang chuẩn bị chạy thì Thiên Vũ lại không dính lấy A Hạo, ngược lại chạy ra phía sau một cô gái đứng bên cạnh cậu làm người cùng nhóm của cô phải chạy đi.

Thiên Vũ dừng lại mà thở hổn hển, A Hạo kinh ngạc một chút rồi cười đùa hấn.

“Anh chạy tốt đấy chứ, sao lại không chạy một vòng?”

“Cậu không phục hả, đợi lát nữa chúng ta so tài nhé?”

A Hạo cười, đột nhiên không để ý đến Thiên Vũ mà cúi đầu thì thầm với cô gái đứng trước mình, có vẻ rất chi là thân thiết.

Ghé thật, tôi trốn nhanh, tốc độ thẳng nhóc cậu còn nhanh hơn. Thiên Vũ thấy cô gái kia tùm tùm gật đầu, đang không thoải mái bị lại một người trốn chạy tới. A Hạo bỗng nhiên với tay lôi người kia ra phía sau mình, người đó bị kéo đi còn chưa đứng vững thì cô gái phía trước A Hạo bèn di chuyển, chỉ di chuyển từng bước, xong đứng luôn vào phía trước cô gái trước Thiên Vũ! Thiên Vũ còn chưa bình tĩnh thở xong, nào có nghĩ tình hình có thể thay đổi đột ngột mà lại đến phiên hấn, sững sờ xong thì đã bị người đuổi ôm chặt lấy!

“Bắt được rồi! Ha ha!”

Người nọ cười lớn rồi xoay người bỏ chạy, Thiên Vũ cũng xem như phản ứng nhanh trở tay tóm cậu ta, người đó đang tìm người lẻ trong vòng để dính lấy thì đã bị một cánh tay kéo đến phía trước một người,

Thiên Vũ nhìn thì hóa ra là A Hạo và người phía sau thay đổi vị trí, cậu túm người trốn về phía trước người đứng trước mình, dính lấy nhau như vậy thì A Hạo thành người trốn.

Thiên Vũ kinh ngạc thì A Hạo đã chạy ra khỏi vòng tròn, nhìn Thiên Vũ đứng im lì thì xoay người cười to.

“Chạy đi, anh ngốc à!”

Thiên Vũ ngăn người nhìn khuôn mặt tươi cười trong ánh lửa bập bùng.

24. Chương 3-4

Hai người bắt đầu chạy, A Hạo vui vẻ chạy trốn, trong mắt Thiên Vũ chẳng còn ai khác, đuổi một mạch theo A Hạo, chạy 2 vòng quanh đám đông mà chưa ai chịu dừng, trước mắt là bóng lưng mạnh mẽ và tư thế chạy trốn toàn lực của A Hạo, mấy lần Thiên Vũ khó khăn lắm mới bắt kịp thì lại bị A Hạo vượt lên, hai người một đuổi một chạy, A Hạo đột nhiên lòng vòng, không vòng quanh đám đông xung quanh nữa mà chạy ra phía bờ hồ, Thiên Vũ nhắc chân đuổi theo, phía sau mọi người kêu to “Ồi ối”, A Hạo chạy vài bước cuối cùng vẫn bị Thiên Vũ bắt kịp, túm được thì không buông ra, lúc này đã cách xa vòng tròn người, Thiên Vũ cũng không quan tâm có còn trò chơi hay không, túm tay A Hạo không buông, vòng một tay quăn quanh cổ cậu đùa giỡn: “Còn muốn chạy không? Hử? Chạy nữa không?”

A Hạo vừa cười vừa chống cự, Thiên Vũ đâu chịu buông tay, hai người mãi chơi đùa với nhau, một đám người bị họ bỏ lại phía sau thấy hai thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh tự đùa với nhau mặc kệ mấy chục người lại phía sau thì bắt đầu hô to, Thiên Vũ với A Hạo cũng mặc kệ, chỉ đắm chìm trong cuộc vui đùa với nhau, mãi đến khi cả người đầy mồ hôi hai người vừa nhìn nhau vừa không kiềm chế được mà cười to, trong lòng Thiên Vũ đột nhiên vui vẻ không nói thành lời, cũng không biết bao lâu rồi mình chưa cười vui vẻ như thế!

Chờ bọn họ ầm ĩ xong rồi cùng nhau quay về thì trò chơi đã dừng lại như vậy, cũng không chơi nữa, mọi người đương nhiên không chịu tha cho bọn họ, nhao nhao nói phải phạt hai người biểu diễn một tiết mục.

“Biểu diễn tiết mục gì?”

“Gì cũng được!”

Trong mớ ồn ào Thiên Vũ cười hì hì, nhìn A Hạo một cái rồi cầm mic.

“Anh bạn của tôi nói sẽ múa thoát y cho mọi người xem.”

Đám đông bùng nổ, tiếng ồn ào tiếng trạm canh gác không dứt bên tai, A Hạo cầm mic.

“Tôi thoát ỹ hả? Mọi người có muốn xem không?”

Đột nhiên có cô gái kêu vừa to vừa rõ “Muốn xem!” Trong đám đông mọi người bật cười, cùng nhìn cô gái kia, cô gái cũng không để ý, ngược lại trong nhóm các cô gái có người hô ủng hộ: “Anh đẹp trai cời đồ đi!”

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào, Thiên Vũ cười hì hì quan sát A Hạo, nhìn xem cậu sẽ xử lý thế nào. A Hạo cười rồi xoay người đi, đi về phía tôi tối sau tiếng vỗ tay, bị che mắt nên không nhìn thấy được.

“A Hắc đừng đi!”

“Anh đẹp trai xấu hổ kia!”

Đám đông bắt đầu trêu đùa, lại ầm ĩ không chịu bỏ qua, đang hỗn loạn cả đám thì đột nhiên một tiếng trống rất mạnh mẽ làm tất cả mọi người giật mình!

“Set it on fire! Fire fire fire...”

Nhịp điệu mạnh mẽ bỗng nhiên vang lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một bóng người nhảy múa ra sau âm thanh ấy.

Đạp những bước chân như người máy, người nhảy múa quay lưng về phía đám đông, cánh tay vừa đủ độ, nhịp trống từng từng, di chuyển trái phải như bị điện giật, phía trước đột nhiên bùng nổ, âm nhạc vang lên, bước nhảy biến đổi, động tác hoa cả mắt hết như lửa trên cánh đồng, cậu đột nhiên nhảy lên làm mọi người há hốc cả mồm. Hiện ra đường cong từ lưng đến eo, sau đó cả dáng người hiện ra, xuất hiện một khuôn mặt đẹp trai với vẻ không đành lòng, mắt lướt một cái nhìn cả đám đông như thể đang bóp chặt cổ họng của từng người. Cậu nhảy lên chỗ mic, cầm cán mic, vừa đúng lúc hết một nhịp điệu, người nọ dừng động tác trong thoáng chốc, nín lặng trong một giây, tiếng trống chợt rung lên, người nọ mạnh mẽ nâng nửa người trên, tay cầm cán mic đưa đến phía trước hông!

Tiếng hét ầm ĩ từ bốn phía! Nhóm khách chưa từng nhìn thấy màn biểu diễn như thế này, tất cả đều trợn mắt há mồm, A Hạo một tay cầm mic đẩy tới dụi lui, một cái cán mic rất bình thường ở trong tay cậu lại giống như vật sống, sôi nổi lướt lên dịch xuống, đột nhiên tiếng nhạc chuyển sang giai điệu quyến rũ, nét mặt cậu cũng thay đổi, ngón tay di chuyển ra trước ngực, một chút sau cúc áo đã cởi, một tay giữ chặt mép áo khoác, theo từng nhịp điệu mà lộ từng chút một ra, đám đông nhốn nháo hò hét! Cậu cong khoe miệng lên như thể đang khiêu khích, động tác lặp lại một vòng, áo khoác lại che hết người. Không chiều theo những tiếng ồn ào, A Hạo ghéch cằm lướt mắt, ngang ngược không thể diễn tả bằng lời rồi đột nhiên hất hàm, áo khoác bị cậu cởi xoăn xoẹt, tung hết cả ra!

Có người hò hét phát điên, tất cả cùng ầm ĩ, mọi người không nghĩ A Hạo lại thật sự cởi đồ, không khí nóng đến cực điểm, hơn nữa còn có tiếng nhạc điên cuồng, mọi người đều lắc lư, hét ầm ĩ đòi A Hạo cởi áo sơ mi! A Hạo lại bắt đầu cười không đành lòng, hơi cong ngón tay, lùi lại hai bước, lửa bùng lên, ánh sáng soi khắp bốn phía, A Hạo nhấc vai, vừa quay đầu lại thì áo sơ mi bỗng chốc bị lột ra, từ bờ vai trần cởi dần xuống!

Tiếng hét tiếng gào âm âm, Lý Thiên Vũ đều không nghe thấy. Hắn đứng giữa đám đông như thể bị bóp chặt yết hầu, cả người không nhúc nhích. Cổ họng hắn khô khốc, cả người sôi sục, một ngọn lửa rừng rực bốc lên từ chân mà nuốt trọn cả người khiến hắn suýt cháy bỏng. Hắn nhìn A Hạo không chớp mắt, nhìn cậu dùng vẻ mặt yêu ma mà từ từ cởi áo sơ mi, nhìn cậu kéo áo sơ mi xuống hông rồi giật mạnh ra, nhìn cậu phanh ngực như thể mà xoay người cuồng nhiệt múa, nhìn tất cả mọi người đều kêu gào cậu điên cuồng ... Hắn thấy thân thể khỏe mạnh đẹp đẽ bên trong áo sơ mi của A Hạo, hết như cái bóng lúc ẩn lúc hiện, hắn thậm chí còn thấy A Hạo đột nhiên đổi hướng về phía hắn, nhảy múa đến trước mặt hắn, ngẩng mặt hát hàm dùng ánh mắt khiêu khích ngoắc tay với hắn, to gan làm càn nhìn hắn!

Thiên Vũ chẳng hiểu gì hết, hắn theo ngón tay A Hạo rời khỏi đám đông rồi đi đến giữa khu ấy. Tiếng nhạc âm vang, tiếng trống rung lên, đám đông nhảy múa hò hét vui vẻ, Thiên Vũ lắc lư người theo động tác nhảy múa của A Hạo, trong ánh lửa đẹp đẽ A Hạo nhìn hắn cười, nhảy vòng quanh hắn, Thiên Vũ choáng váng như thể đang say rượu, định giơ tay tóm lấy lại không tóm được cậu, chỉ có khuôn mặt đẹp trai làm nóng bừng cả người làm say đắm như hơi men vây quanh Thiên Vũ, khiến hắn say mê, điên dại ...

25. Chương 3-5

Sau những giây phút vui hết mình là một sàn nhảy lộn xộn, cuối cùng biến thành mọi người nhảy nhót quanh lửa trại, A Hạo bị một nhóm người cả trai lẫn gái lôi kéo, Thiên Vũ cũng bị một đám các cô gái vây quanh, khó khăn lắm mới thoát khỏi các cô, ngoảnh đầu thì không thấy A Hạo đâu. Hắn nhìn bốn phía, rồi đám đông đi đến đám lều trại to nhỏ bên hồ thì chỉ thấy A Hạo đang vội vàng chuẩn bị lều, đã dựng lều lên.

Thiên Vũ nhìn bóng dáng của A Hạo nhưng không đi đến luôn. Một điều gì đó nảy ra trong tâm trí hắn, tạo hình, sáng tỏ, cuối cùng là rõ ràng.

Giống như sương mù mờ ảo đột nhiên bay hết, bên trong có gì thì sẽ lộ ra rõ ràng, rọi sáng rõ ràng như tia chớp.

Thiên Vũ tựa vào cây, khóe miệng cong lên. Tiếp tục ý cười đó mà đánh giá A Hạo, trong đầu nhớ lại khung cảnh vừa rồi, ý cười càng sâu, theo đó là tâm trạng đắc ý và dễ dàng.

Trò chơi này, cũng nên dừng ở đây.

Liệu ngay hôm nay, ngay tối nay, ván cờ ngầm một cách lộ liễu này sẽ chấm dứt sao?

Thiên Vũ cười, đi đến chỗ A Hạo, giúp A Hạo chuẩn bị, khóe mắt lại liếc cậu. A Hạo kê lót chống ẩm vào lều, vừa êm vừa dày. Khóe miệng Thiên Vũ lại cong lên.

Dường như hắn biết trước một lúc nữa hắn và A Hạo sẽ trần truồng ôm nhau, quay cuồng dây dưa trên tấm lót này ...

Là cậu muốn chuốc lấy cơn giận của tôi, đừng trách tôi có trách nhiệm đến cùng.

Thiên Vũ nghĩ thầm, ngẩng mặt lên nhìn A Hạo, cười với cậu.

Thiên Vũ cũng không biết bản thân hấn đang cười, A Hạo xem ra là hiểu. Nhưng cậu không trốn đi. Hấn nghĩ A Hạo hiểu, hiểu hết mọi thứ.

Người thông minh không cần ám chỉ lần hai.

Giống như vừa rồi, lúc ở lửa trại hấn cũng hiểu gợi ý của A Hạo.

Đám đông ở rất xa, lửa trại cũng rất xa. Chỉ có đợt sóng dập dềnh trên hồ nước yên tĩnh, và dưới ánh trăng là bóng dáng sáng ngời cao ráo của A Hạo.

A Hạo nhìn hấn, nở nụ cười với hấn.

“Chơi có vui không?”

Cậu hỏi.

“Chơi vui.”

Thiên Vũ nói.

“Thế nào, tôi không lừa anh đâu.”

A Hạo nói, đóng nốt góc cuối cùng của lều trại, lấy chân đạp đạp. Cậu ngẩng đầu lại nhìn về phía Thiên Vũ.

“Tôi chỉ muốn mang anh đi giải sầu. Anh vui vẻ là tốt rồi.”

Nói xong hấn bối rối nhìn Thiên Vũ.

“Anh cười gì thế?”

Thiên Vũ còn không biết mình đang cười tươi như hoa. Hấn sờ mặt mình.

“Tôi đang cười à? Sao tôi lại không biết nhỉ?”

A Hạo quan sát bộ dạng hần, lắc đầu cười cười. Dưới ánh trăng chiếc cằm góc cạnh mà vẫn cong đẹp đẽ, nhìn thấy thể tâm trạng Thiên Vũ dập dềnh như làn sóng, từng đợt từng đợt.

“Này,”

Thiên Vũ lười biếng gọi cậu một tiếng.

“Vừa rồi sao cậu lại cởi thật?”

“Anh còn hỏi tôi à, là do anh đấy.”

“Tôi nói cậu cởi là cậu cởi luôn à? Tôi đây bảo cậu làm gì thì cậu sẽ làm đó à?”

Thiên Vũ cố ý nói, ngẩng đầu lên nhìn theo tầm mắt, ngó A Hạo.

“Anh cởi ra cũng chẳng có gì mà nhìn đâu, tôi đành phải cởi vậy.”

A Hạo trả lời, dĩ nhiên không hề rơi vào thế yếu. Thiên Vũ không nghĩ thằng nhóc này lại phản công được thế, sững sốt xong lại cười hì hì, nhìn chăm chăm vào mắt A Hạo.

“Sao cậu biết tôi chẳng có gì? Cậu nhìn rồi à?”

“Anh nhảy nhót kém thế thì có cởi cũng chả nhìn nổi.”

“Này Long Hạo! Có bản lĩnh thì đừng khích tôi nhảy!”

“Tôi nào biết anh kém thế.”

“Này ... Giờ cậu càng lúc càng quá đáng, mũi héch lên giới rồi! Gọi anh Thiên đi thì tạm tha cho cậu.”

A Hạo tức cười nhìn hần một cái.

“Anh như vậy là muốn làm anh à?”

“Tôi vốn lớn tuổi hơn cậu mà! Gọi đi.”

“Tôi có ép anh gọi tôi gì đâu nhỉ.”

“Cậu không chịu gọi thật à? Không gọi tôi ra tay đây!”

Thiên Vũ ra oai vung một cánh tay, đương nhiên là không ăn thua, A Hạo dễ dàng nghiêng người tránh được, Thiên Vũ nhìn thấy dáng vẻ của cậu trong đêm, cơn giận trong lòng hần rút cục không kiềm chế được, hần tiến lên hai bước kéo A Hạo về phía mình, vô tình lại đụng phải tay A Hạo.

Trong khoảng khắc ngón tay chạm nhau, Thiên Vũ dừng lại.

Đột nhiên hần nắm chặt bàn tay kia.

Ngón tay tách ra, từng ngón từng ngón một, luồn vào giữa những ngón tay kia.

26. Chương 3-6

Ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen thẫm kia.

Không né tránh, phản chiếu màn đêm dày đặc, gợn nước vừa rõ ràng vừa âm thầm biến đổi kì diệu trong ánh mắt sâu thẳm, lắng đọng lại, cuối cùng liền mạch.

A Hạo không rút tay ra, cũng không cử động. Tiếng ồn ào của đám đông ở xa, nước hồ vỗ vào bờ, tiếng rất nhẹ nhàng.

Trong khoảng yên tĩnh kìm nén, hai người im lặng nhìn nhau.

Mắt Thiên Vũ, từ đôi mắt A Hạo dời về phía bờ môi cậu. Môi nam tính, hơi mỏng chụm lại thành một đường. Thiên Vũ nhìn đôi môi kia, từ từ chuyển động về phía trên.

Môi dán vào môi, nhẹ nhàng mút một cái, sau đó lùi ra.

Thiên Vũ ngẩng mặt nhìn A Hạo.

A Hạo không hề cử động.

Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt của cậu. Ngực bỗng nhiên nóng rực lên, trong đầu nổ ầm ầm.

Hắn gắng sức giữ đầu A Hạo, hôn thật mạnh.

Đầu lưỡi liếm vào bờ môi, cảm nhận hình dáng của đường môi rồi vội vàng dò xét đến răng, cạy mở đôi môi đang ngậm lại kia, xâm nhập vào khoang miệng ẩm ướt. Trong khoảng khắc đầu lưỡi chạm vào nhau, thân thể Thiên Vũ run lên, lâu lắm rồi hắn không bị kích thích như thế khi hôn môi, hắn siết chặt lấy A Hạo, đè cậu dựa vào phía sau cây đại thụ, giữ chặt đầu cậu, cuốn lấy đầu lưỡi cậu mà mút thật mạnh, hơi thở cũng càng ngày càng gấp gáp, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng.

Hắn nghe thấy bản thân mình không kiềm chế được mà bật ra một tiếng rên rỉ, sau đó cổ hắn bị giữ lấy.

Đầu lưỡi đột nhiên bị đẩy lại về miệng chính mình, bị ngăn lại để không luồng sang chiếm ưu thế của bên kia, sau đó cuốn vào nhau mà mút cắn. Lúc Thiên Vũ đang hoảng hốt thì bị A Hạo ra sức giữ chặt vai, hôn lại ...

Trong lúc lăn lộn đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, bên tai là tiếng thở hổn hển của cả hai. Thiên Vũ hơi mở to mắt, thấy A Hạo nhắm chặt mắt lại.

Không biết bao lâu sau có tiếng người ở gần đó, hai người mới đột nhiên tách nhau ra.

Đứng sát nhau, nhìn thấy người kia thì đều xấu hổ.

Trong im lặng, Thiên Vũ lấy lại bình tĩnh, nhìn A Hạo, khàn giọng mở miệng.

Hắn vừa nói một chữ “Cậu ...” thì di động trong ví kêu, cắt ngang toàn bộ những lời hắn muốn nói.

Thiên Vũ điên tiết vì điện thoại reo không đúng lúc, bực mình cầm ra, nhìn chữ trên màn hình thì ngập ngừng một chút, nói nhỏ với A Hạo: “Tôi đi nghe điện thoại.”

Hắn đi đến chỗ xa A Hạo một chút, ấn nút nghe.

“A lô.”

“Cậu ở đâu?”

Giọng nói Tiêu Nam không nhanh không chậm.

“Hồ Kim Ngưu. Có chuyện gì?”

“Tôi ở trang trại Tiên Ân. Cậu đến đây luôn đi?”

“Cái gì?”

Trang trại Tiên Ân ngay cạnh khu cảnh vật hồ Kim Ngưu, Thiên Vũ kinh ngạc, không ngờ Tiêu Nam lại ở ngay gần đó.

“Bây giờ á? Tôi đang có bạn.”

“Bạn gì đấy?” Tiếng Tiêu Nam rất uể oải. “Đến đây đi, có chuyện.”

Thiên Vũ liếc A Hạo ở phía sau.

“Việc gì gấp thế? Sáng mai nói được không.”

“Đừng vớ vẩn, đến đây cậu sẽ biết. Đến một mình, tôi chờ.”

Không chờ Thiên Vũ trả lời, điện thoại bị ngắt.

Thiên Vũ cầm di động nhú mày. Hắn biết mình không thể từ chối.

Bảo A Hạo chờ hắn ở trong lều xong Thiên Vũ khởi động xe, lái đến trang trại. Sau khi hôn nồng nhiệt mà nói chuyện tiếp thì khó tránh hơi xấu hổ, nhưng đều là nam nên cũng không đến mức quá ngại ngùng. Thiên Vũ cũng không nói thẳng, lúc lên xe trả lại A Hạo một nụ cười mỉm đầy ẩn ý. Trong lòng hắn có suy nghĩ, vừa lái xe vừa hồi tưởng về nụ hôn vừa rồi, tâm trạng xao động, vẻ tươi cười không chút che giấu hiện rõ trên chân mày.

Vũ công nam này, rút cục vẫn không trốn tránh.

Đến bây giờ Thiên Vũ cũng không thích ép buộc, A Hạo ít nhiều chủ động đã làm hắn ngạc nhiên mà vui mừng, lại hơi nằm trong dự liệu. Quá trình này kết quả này đều khiến hắn hài lòng, đem đến cho hắn cảm giác hưởng thụ lẫn cảm giác đạt được thành quả. Cảm nhận được sự kích thích không thể che giấu được lúc A Hạo hôn hắn, Thiên Vũ gần như cười thành tiếng.

Lúc nào cũng trưng cái điệu bộ ngay thẳng, còn đem theo bạn gái gì đó cố ra vẻ lừa người ...

Thật ra không phải đã sớm có ý với hắn sao?

Gần như không thể chờ đến lúc quay lại lều, tưởng tượng cảnh làm tình với A Hạo, Thiên Vũ ngồi trong xe mà thân thể nóng cả lên. Hắn vòng qua một khúc cua lái xe vào gara của trang trại Tiên Ân, lúc đi vào phòng Tiêu Nam cũng chỉ cảm thấy vội vàng vừa thiếu kiên nhẫn.

27. Chương 3-7

Tiêu Nam dựa vào sô pha, đang hút thuốc.

Thấy Thiên Vũ đi vào, y tỏ ý bảo hần ngồi đi. Thiên Vũ ngồi xuống, hỏi hần: “Rút cục có chuyện gì? Sao lại gấp thế?”

Sau buổi tối hôm đó Thiên Vũ chưa gặp Tiêu Nam. Bề ngoài không thể trở mặt với Tiêu Nam, nỗi nhục trong lòng vẫn chưa giảm. Cũng may Tiêu Nam không tìm đến hần, Thiên Vũ cũng vui vẻ vì không phải nhìn thấy người này, thật yên tĩnh.

Tiêu Nam nâng mí mắt lên, nhìn Thiên Vũ một chút, vẫn hút thuốc, không lên tiếng nhưng mắt vẫn liên tục quan sát, di chuyển trên khuôn mặt Thiên Vũ.

Thiên Vũ hơi mất kiên nhẫn.

Không phải hần không suy nghĩ nửa đêm Tiêu Nam gọi hần vì lí do gì. Trước kia không phải chưa từng có tiền lệ, hứng thú cùng nhau, bất kể hần ở đâu thì một cú điện thoại cũng gọi được hần đến. Trước kia rất lâu khi hai người cùng nhau, Tiêu Nam gọi là hần đến; sau đó quan hệ lợi ích của hai người càng sâu, mối quan hệ kia ngược lại còn không chặt chẽ bằng quan hệ trên phương diện làm ăn, với chuyện nửa đêm này Thiên Vũ cũng có thể từ chối, trừ khi Tiêu Nam cực kì nhớ, còn lại quá nửa cũng không ép buộc hần, cười cười xong là cho qua, vẫn thể hiện chút phong độ.

Thiên Vũ từng nghĩ loại quan hệ ràng buộc này với Tiêu Nam đã hết rồi. Thỉnh thoảng hai người vẫn lên giường, cùng lắm chỉ có Tiêu Nam hứng thú, hồi tưởng chuyện xưa mà thôi.

Thế nhưng sau buổi tối hôm đó, hần mới phát hiện ra bản thân vẫn là một con cá trong lưới.

Hần chưa từng gắng thoát khỏi Tiêu Nam, cũng chưa bao giờ thật sự có tự do.

Tuy nhiên hiện giờ hần không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này. Hần và Tiêu Nam đều được lợi từ nhau. Suy xét quá sâu vấn đề này cũng không quan trọng với bản thân.

Vì thế hiện giờ hần kệ ánh mắt của Tiêu Nam, mặc y đánh giá mình.

Tiêu Nam nhìn hần một lúc, đem nửa điều thuốc dụi vào gạt tàn, dịch người ngồi cạnh Thiên Vũ, vươn tay vuốt vuốt tóc hần. Thiên Vũ quay đầu nhìn y một cái, không ngờ vẻ mặt của Tiêu Nam lại rất dịu dàng.

“Vẫn còn giận à?”

Tiêu Nam dịu dàng nói, động tác cũng rất nhẹ nhàng.

Thiên Vũ đã ngán mấy lời cũ rích này từ lâu rồi. Hắn thuận miệng nói: “Không.”

Mu bàn tay Tiêu Nam dán lên khuôn mặt của hắn, trượt xuống một chút.

“Xem cậu này, vẫn còn giận đấy. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Cậu hiểu chứ?”

Giọng nói của Tiêu Nam vô cùng nhẹ nhàng. Hơi thở phả lên mặt Thiên Vũ, rất ấm nóng. Thiên Vũ bình tĩnh hơi nghiêng mặt sang một bên, túm lấy bàn tay Tiêu Nam đang vuốt ve trên mặt hắn mà đẩy xuống, quay sang nhìn hắn.

“Anh bảo tôi đến chắc không phải vì lấy lời sến sẩn đàn bà này chứ? Rút cục có chuyện gì?”

Tiêu Nam cũng không đùa hắn nữa, lấy một bao thuốc lá từ túi áo ra, rút một điếu.

“Nghỉ một chút, theo tôi lên máy bay.”

“Máy bay? Đi đâu?”

Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Macao.”

“Đi làm gì?”

Tiêu Nam đặt điếu thuốc lên bàn gỗ gõ, mặt không có biểu cảm gì.

“A Hoàng gặp chuyện rồi.”

A Hoàng ... trước mắt Thiên Vũ xuất hiện một gương mặt ham mê sắc đẹp. Chủ nhiệm văn phòng thành ủy A Hoàng, Thiên Vũ quen ông ta, người này cũng là khách quen của Hoàng Long. Người này háo sắc, ham cờ bạc, bề ngoài chính nhân quân tử hơn bất kì ai nhưng bên trong là ngũ độc câu toàn*.

(Ngũ độc câu toàn: ngũ độc là bọ cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc; cụm từ có nghĩa là làm toàn chuyện xấu)

Nghे hể gặp chuyện Thiên Vũ cũng hơi giật mình. Tiêu Nam nói sơ lược với hể, lúc A Hoàng theo đoàn thương nghiệp quốc doanh đi Hongkong du lịch đã đến Macao đánh bạc, vốn đi chỗ đó chỉ cần anh không

nói thì chẳng ai quan tâm anh là ai, cứ như thể đánh bạc, thế nhưng A Hoàng ở vùng khác mà điệu bộ chẳng kiêng nể ai, uống rượu lại thua nhiều tiền, bắt đầu cáu lên thì tỏ vẻ quan chức rồi đánh nhân viên sòng bạc, động chạm đến cảnh sát. Vốn sự việc không phải không cứu vãn nổi thế nhưng A Hoàng uống nhiều nên say rượu làm càn, thậm chí cảnh sát mà cũng dám đánh, còn lớn tiếng quát “Phía trên tao có người đấy!”. Cảnh sát cũng không phải dám vô dụng, bắt đến cục cảnh sát lập hồ sơ điều tra nghiêm khắc, nhanh chóng tìm ra thân phận của A Hoàng. Làm quan cũng chẳng bằng làm ngay ở đó, không phải quan chức địa phương, cũng không phải của trung ương, một cán bộ cấp thành phố của nơi khác chẳng là cái gì, một báo cáo thông báo sự việc về trong tỉnh.

Thân phận A Hoàng được điều tra đến chân tơ kẽ tóc, chuyện tụ tập đánh bạc ngày trước ở Hoàng Long khó tránh bị liên lụy. Ở chính Hán Thành không ai đụng chạm đến Hoàng Long, nhưng nếu sự việc quá lớn, kinh động khiến phía trên tra xuống thì sẽ thành việc khó giải quyết.

Thiên Vũ nghe xong cũng biết việc này nói nhỏ có thể nhỏ, bảo to có thể to, thảo nào Tiêu Nam muốn đích thân đến Macao. Tuy việc này cũng không liên quan đến hần nhiều nhưng Tiêu Nam gặp phiền phức, chỉ cần mở miệng gọi hần thì Thiên Vũ sẽ không từ chối. Vài năm nay hần gặp khó khăn Tiêu Nam ra tay giúp đỡ không ít lần. Cái tình này Thiên Vũ ghi nhận.

Chẳng qua không nghĩ sự việc lại khéo thế. Đêm này của hần với A Hạo xem ra bị nhỡ rồi. Miếng ăn đến miệng còn rơi, Thiên Vũ không khỏi buồn bực, thế nhưng vừa nghĩ thì dù sao cũng đã dễ như trở bàn tay, sớm muộn vẫn là mình ăn được, có chạy cũng không thoát. Xa nhau vài ngày cũng tốt, để thẳng nhóc cậu cũng ném chút cảm giác hụt hẫng.

Hần nhấn một cái tin đơn giản cho A Hạo là không quay về, phải đi nơi khác, cũng không nói chuyện gì khác. A Hạo cũng chỉ trả lời một chữ “Được” nhưng Thiên Vũ hình như cảm thấy mùi oán giận, lòng thấy thú vị, càng lúc càng nhiều.

Đêm đó hần và Tiêu Nam đến Macao.

28. Chương 3-8

Chuyện của A Hoàng khó giải quyết hơn tưởng tượng, hóa ra cái người ông ta ra tay đánh không phải là người bình thường, phía sau có lai lịch không nhỏ. Tiêu Nam và Thiên Vũ đến Macao xong thì đi liên tục, những người liên quan đều thăm hỏi chu toàn. Cảnh sát thì dễ giải quyết, thế nhưng khiến đối phương không kiện cáo lại rất khó khăn. Tiêu Nam xuất hiện thì không hay nên toàn là Thiên Vũ ra mặt thực hiện. Chỉ cần đối phương chấp nhận, Tiêu Nam có trăm ngàn cách biến đổi vụ án, từ quan chức đánh bạc thành gây rối an ninh trật tự bình thường, đến lúc đó tìm một người để lập lờ đánh lộn con đen, có thể bảo vệ A Hoàng ra ngoài an toàn. Nếu không được thì cố gắng đem vụ án về tỉnh giải quyết nội bộ.

Thiên Vũ đem theo ý tứ của Tiêu Nam mà gặp đối phương vài lần, không hề chùn bước. Điều là người có gia thế lai lịch nên cư xử với nhau thế nào cũng hiểu rõ, đối phương không thiếu tiền chẳng thiếu thế, người như thế là dạng khó xử lý nhất, người đó muốn chinh chết A Hoàng. Thiên Vũ cũng kiên nhẫn, cuối cùng đối phương nhượng bộ, đồng ý không kiện cáo nhưng nhất quyết phải đưa lên truyền thông và internet.

Việc này của Tiêu Nam dù sao cũng là chuyện ngầm, Thiên Vũ cũng chỉ có thể cố gắng đến đây. Quay về nói lại tình hình cho Tiêu Nam, Tiêu Nam tuy gật đầu nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Hai người ở lại Macao một ngày, đối phương đột nhiên liên lạc, nói đồng ý cho qua việc này vô điều kiện, ra tòa, đăng lên truyền thông đều hủy bỏ toàn bộ.

Thiên Vũ hỏi Tiêu Nam đã làm gì. Nhưng y chỉ từ từ lấy một miếng hoa quả bỏ vào miệng, chậm chạp nhai.

Nhìn nét mặt hẩn, Thiên Vũ cũng không hỏi lại.

Hắn biết Tiêu Nam còn nhiều thủ đoạn khác. Quan trọng là ở chỗ y có muốn dùng hay không. Đây là một người đàn ông đáng sợ. Hắn có thể đạt đến ngày hôm nay không chỉ hoàn toàn dựa vào gia thế. Về điểm này Thiên Vũ rõ hơn bất kì ai.

Sau vẻ mặt thờ ơ này ẩn chứa cái gì, không phải Thiên Vũ chưa từng chứng kiến. Hắn biết không cần phải truy hỏi lý do gì khiến đối phương chịu bỏ qua.

Với người vẫn đang có ích cho mình, ví như A Hoàng, Tiêu Nam sẽ làm rất nhiều chuyện. Thế nhưng nếu một ngày ông ta không còn giá trị lợi dụng thì trong mắt y A Hoàng còn chẳng bằng một con chó.

Vậy không biết lúc mình không còn giá trị thì sẽ thế nào nhỉ?

Thiên Vũ nhớ lại buổi tối hôm đó.

Thế nhưng chỉ đến thời điểm kia hắn mới có thể thật sự thoát khỏi Tiêu Nam. Chẳng qua trước lúc đó đừng biến mình thành kẻ địch của y.

Thu xếp xong chuyện của A Hoàng, tâm trạng Tiêu Nam không tệ, muốn ở lại Macao hai ngày.

Thiên Vũ cũng không hề liên hệ với A Hạo. Một phần là vì hắn quá bận, một phần cũng là cố ý.

Mấy ngày nay hắn không có động tĩnh gì, sợ là thằng nhóc đẹp trai kia đã lo lắng nhỉ?

Lúc trước cũng từng thờ ơ như vậy, lúc ấy A Hạo hơi lộ ra sự bất an. Lần này lại thờ ơ không rõ lí do thế này, cậu nhất định sẽ như vậy.

Lý Thiên Vũ không phải kẻ háo sắc. Vì thế hắn hiểu lạt mềm buộc chặt là thế nào. Nhất là bạn tình như A Hạo, đáng công. Nhưng mấy ngày nay buổi đêm nằm trên giường vẫn không kiềm chế được mà hồi tưởng nụ hôn tối hôm đó. Một nụ hôn khó lắm mới có được tự nhiên sẽ có chút hương vị hơn so với nụ hôn dễ

dàng. Thiên Vũ hồi tưởng kỹ càng đầu lưỡi mạnh khỏe mà dẻo dai dây dưa với mình, mút một chút đã thấy kích thích đầy kìm ném, thỏa thích, rút cục làm người khác say mê.

Thiên Vũ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Hắn hơi ngạc nhiên, không kiềm chế được mà nở nụ cười.

Hắn thật sự nhớ A Hạo. Hắn muốn nhanh chóng quay về Hán Thành.

29. Chương 3-9

Buổi tối, Tiêu Nam mang theo Thiên Vũ đến một khu vui chơi ban đêm.

Lúc mới quen biết Tiêu Nam, hai người cùng nhau ở Macao đã từng đến đây. Cách vài năm mà đẳng cấp đã khác, có xây có sửa, cơ sở vật chất trang thiết bị được đầu tư vô cùng xa xỉ, Thiên Vũ cảm thán Macao đúng là thiên đường của người giàu có. Tiêu Nam thuê một phòng, ngồi một tẹo thì mấy thiếu niên ăn mặc chỉ khác nhau một chút im lặng đi vào, đứng như kiêu đã được huấn luyện. Tiêu Nam và Thiên Vũ ngẩng mặt lên, Thiên Vũ lắc đầu. Ngón tay Tiêu Nam chỉ chỉ một cậu trong đó, rồi lại chỉ một người nữa, những người còn lại liền khom người đi ra ngoài, hai cậu được chỉ đến gần lại, quỳ trên nền nhà, cung kính rót rượu cho Tiêu Nam và Thiên Vũ.

Tiêu Nam cầm ly uống một ngụm, ra hiệu cho cậu thiếu niên kia đến bên cạnh Thiên Vũ, tay thì miết cầm cậu thiếu niên này rồi nâng mặt lên. Cậu thiếu niên này ước chừng 17, 18 tuổi, vẻ ngoài rất thanh tú, lông mày được tỉa tót, xương dưới lông mày hơi gồ lên trông khá quyến rũ. Tiêu Nam giữ cầm cậu ta, nhìn phải nhìn trái, chỉ tay một cái, thiếu niên kia ngoan ngoãn tới ngồi phía trước hắn. Tiêu Nam kéo khóa quần, cậu thiếu niên cầm cái kia ra, thuận thực ngậm vào miệng. Tiêu Nam hưởng thụ một lát rồi đề thiếu niên kia xuống sofa, chỉ một lát đã bắt đầu có tiếng rên rỉ.

Thiên Vũ ngồi im, cũng không quan tâm bọn họ, tự mình uống rượu. Thiếu niên bên cạnh dựa vào hắn, ngọt ngào trò chuyện với Thiên Vũ, Thiên Vũ cẩn thận nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu ta, xua xua tay ý bảo cậu ta đừng làm gì, cứ thả lỏng mà tự ngồi chơi.

Tiêu Nam ấn đầu người kia xuống sofa mà ra cầm ra rút vào phía dưới, không thèm để ý bên cạnh có người nhìn thấy. Cậu thiếu niên rên rỉ rất to, thể nhưng phòng tầng hai một bên là lan can rộng, phía dưới tiếng biểu diễn nhạc rất lớn, Thiên Vũ cũng không bị tiếng động bên Tiêu Nam làm phiền đến. Thế nhưng thiếu niên ở bên cạnh nhìn Thiên Vũ chẳng làm gì thì thật sự đứng ngồi không yên, Thiên Vũ bo cho cậu ta rồi để cậu ta ra ngoài.

Trên sân khấu thay đổi năm sáu người thì Tiêu Nam mới xong, kéo quần lên. Cậu thiếu niên kia mông trần trụi, đứng lên mặc quần áo xong còn cười châm thuốc cho hắn. Tiêu Nam cũng không thèm để ý đến cậu ta, vút một tấm thẻ qua, thiếu niên vội vàng cầm lấy tấm thẻ một cách cung kính. Tiêu Nam phẩy tay, thiếu niên tập tễnh từng bước đi ra ngoài. Lúc này Tiêu Nam hơi nheo mắt nhìn Thiên Vũ, thả lỏng người chỉ thấy một rã rời, đi đến ngồi xuống cạnh hắn.

“Sao thế, không vừa ý à?”

“Tôi mệt, không có hứng.”

“Chịu khó ăn uống vào. Tôi để thằng nhóc ăn khách nhất cho cậu, cậu lại sờ cũng chẳng sờ đã cho cậu ta đi luôn à?”

“Được rồi. Anh vui là được rồi.”

Thằng nhóc vừa rồi vẻ ngoài thật sự không tệ. Đúng là Macao, đẳng cấp khác hẳn Destiny. Thế nhưng Thiên Vũ ghét xe taxi, càng ghét loại ngân người cười vạ người đề.

Nếu nói đẹp trai thì tính ra kém xa A Hạo. Thiên Vũ nghĩ. Cho dù khuôn mặt có đẹp cỡ nào thì không ai học được khí khái anh hùng và mùi vị giống đực trên người A Hạo. Sự khác biệt này, giống như trời cách xa đất.

Nghĩ tới A Hạo, Thiên Vũ lại thất thần, Tiêu Nam ở bên cạnh như thể đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó.

“Nghe bảo gần đây cậu có người mới à? Tên là gì?”

Thiên Vũ uống một ngụm rượu.

“Chỉ nói chuyện, đi chơi với nhau thôi.”

“Chơi cũng lâu rồi. Lâu rồi cậu không tìm ai.”

“Sao anh biết tôi không tìm ai?” Thiên Vũ cười liếc Tiêu Nam một cái. Không tìm ai là sự thật, thế nhưng không việc gì phải giải thích với Tiêu Nam.

“Được, cậu vui là được rồi.”

Tiêu Nam cười kiêu không hề gì, nhìn xuống dưới sàn nhảy.

Thiên Vũ cũng nhìn theo. Tiếng nhạc thay đổi, trên sân khấu chỉ có một ngọn đèn, chiếu sáng hình dáng của một trai nhảy.

Dáng người không cao lắm. Múa rất bình thường.

Thế nhưng Thiên Vũ nhìn thấy trai nhảy kia thì lại thất thần.

Dây buộc tóc. Trên đầu trai nhảy kia cũng buộc một sợi dây buộc tóc. Theo giai điệu nhạc, dây buộc tóc kia tung bay sang trái qua phải dưới ngọn đèn, mảnh phản sáng lấp lóe.

Thiên Vũ nhìn chăm chú, ánh mắt dần trở nên mơ màng. Hắn như thể lại thấy bóng dáng chiếc áo bó sát màu da người, mái tóc dài màu vàng, sợi dây buộc tóc giống như có sinh mệnh tung bay bên hai má, ánh mắt cậu ấy ngạo ngược như thế, dáng dấp liêu lĩnh mà nét mặt lại mê hoặc như vậy ...

Thiên Vũ nhìn trai nhảy kia, thất thần.

Tiêu Nam theo ánh mắt của Thiên Vũ nhìn về phía người đang nhảy múa, cười cười tỏ ý hiểu rõ.

Lúc Thiên Vũ quay lại khách sạn, trong phòng đang có một người chờ hắn.

Không hỏi Thiên Vũ cũng biết là Tiêu Nam xếp đặt. Hắn sờ mái tóc người kia, sờ sợi dây buộc tóc trên đầu cậu ta, lại nhẹ nhàng tháo ra. Tóc bù xù xuống, che mất khuôn mặt đẹp đẽ, người nọ ngẩng mặt lên, rất ngoan ngoãn, lại tươi sáng nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn đến mặt cậu ta, nhú mày, xoay người cậu ta đẩy ngã xuống giường. Hắn cởi quần áo người đó từ phía sau, lộ ra tấm lưng trần trụi lẫn cái mông vĩnh lên.

Làn da tuổi trẻ rất có tính đàn hồi. Sóng lưng lõm vào thành một đường, kéo dài xuống dưới, nối với giữa hai bắp đùi đang vĩnh lên, kéo dài đến giữa chỗ tối tối ...

Hơi thở của Thiên Vũ nặng nề hơn. Hắn chồm lên trên.

Cả quá trình hắn vẫn đè lên người ở phía dưới, khiến cậu ta từ đầu đến cuối chỉ cúi người xuống giường. Ngón tay hắn liên tục quần lấy mái tóc dài kia, mỗi lần va chạm đều nghe thấy người phía dưới kiềm chế tiếng rên rỉ. Thiên Vũ nhắm mắt lại, phát ra tiếng thở hồng hộc, điên cuồng co rút.

Trước mắt là lửa trại bốc lên từng đám, ánh lửa sáng sủa lại đẹp đẽ lộng lẫy. Áo khoác kéo ra từng chút một, xoẹt một cái quăng về phía đám đông ... Áo sơ mi từ vai, từng chút từng chút một kéo xuống, che cơ lưng màu ngà, đường cong cơ thể, dần dần dẫn dụ lửa giận trong lòng hắn ... Cậu ta to gan lại càn rỡ liếc hắn, chỉ ngón tay về phía hắn, bảo hắn ôm chính mình, hắn cười đón nhận, dính lấy thân thể cậu, vuốt ve eo cậu, cùng đứng đưa với cậu ...

“... A Hạo ... A Hạo...!”

Thiên Vũ kích động mà ngẫu nhiên gọi, bắn ra một dòng âm nóng.

Buổi sáng khi Thiên Vũ tỉnh lại, nhìn sang thì thấy người tối hôm qua còn chưa đi.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn cậu ta. Nhớ lại, sao tối hôm qua lại không kêu cậu ta đi mà cứ ngủ như vậy sao?

Người kia đã mặc quần áo tử tế, bưng cái gì đó trên bàn đến phòng khách. Thấy Thiên Vũ tỉnh thì vội vàng đi đến: “Sếp Lý, anh tỉnh rồi à? Anh muốn rời giường ăn sáng không?”

Thiên Vũ nghi hoặc nhìn cậu ta. Nghĩ lại mới hiểu ra, chỉ vào cái ví trên sofa.

“Đưa cái kia cho tôi.”

Hắn lấy rồi móc từ ví ra. Tối hôm qua tưởng là Tiêu Nam bảo đến, xem ra người này sẽ không làm khó.

Người nọ thấy động tác của hắn thì vội vàng chặn tay hắn lại.

“Không phải ... Anh hiểu lầm rồi. Tôi không đòi tiền ...”

“Vậy cậu ...”

Thiên Vũ nghi hoặc nhìn cậu ta. Người nọ ngừng lại, cung kính nói: “Tôi là Trương Thư Thần.”

Thiên Vũ cũng không lên tiếng, chỉ nhìn cậu ta. Trương Thư Thần cúi đầu, khẽ nói: “Sếp Lý, không phải tôi đòi tiền. Sếp Tiêu bảo tôi đến làm ở câu lạc bộ đêm của ngài ấy. Từ giờ tôi là nhân viên của Hoàng Long. Lần này tôi sẽ về Hán Thành với anh và sếp Tiêu, nếu anh có chuyện gì thì cứ dặn dò.”

Thiên Vũ cởi trần ngồi trên giường, ngẩn người.

“Vậy buổi tối hôm qua cậu ...?”

“Là sếp Tiêu cất nhắc tôi.”

Trương Thư Thần cung kính nói.

Thiên Vũ không nghĩ ra Tiêu Nam đang âm mưu chuyện gì. Thế nhưng có một chuyện hắn biết rõ: hắn lại bị Tiêu Nam tính kế!

Ở lại Macao hai ngày, Trương Thư Thần vẫn đi theo bọn họ. Người thông minh lại giỏi giang, lúc không nên nói thì không nói thừa một câu, muốn làm gì không chờ dặn dò đã thu xếp đúng lúc.

“Cảm giác thế nào?” Tiêu Nam cười hỏi Thiên Vũ.

“Cái gì thế nào?” Thiên Vũ cười nhạt.

“Hồi trước cậu ta muốn đến Hoàng Long nhưng tôi không đồng ý. Giờ thấy cậu cũng vừa ý, cứ mang theo đi.”

Thiên Vũ ghét nhất giọng điệu cái gì cũng biết còn giả bộ vô tội của Tiêu Nam.

“Không phải do anh tính kế hết sao?”

“Chuyện này ... Người là do cậu gặp, cậu không muốn thì tôi ép cậu được chắc?”

Tiêu Nam cười khúc khích. Thiên Vũ không muốn vòng vo với y.

“Anh có ý gì? Bố trí một người cho tôi à?”

Tiêu Nam nheo mắt, nhìn thấy Trương Thư Thần đang lấy rượu gấp thức ăn ở bàn phía trước thì đột nhiên gọi to: “Tiểu Trương! Lại đây!” Trương Thư Thần lập tức chạy tới: “Sếp Tiêu có gì dặn dò ạ?” Tiêu Nam chỉ Thiên Vũ: “Này Tiểu Trương, tôi hỏi cậu ... Sếp Lý của chúng ta có đẹp trai không?”

Trương Thư Thần lén nhìn Thiên Vũ một cái, cúi đầu nói: “Đẹp trai.”

“Dị dạng không?”

“Dị dạng.”

Trương Thư Thần cúi đầu, cổ đỏ lên.

Tiêu Nam cười bảo cậu ta đi rồi, quay đầu lại nhìn Thiên Vũ.

“Đã thấy chưa? Chuyện này không liên quan đến tôi. Do thằng nhóc ấy mê cậu thôi.”

Thiên Vũ không nói gì, cười khẩy.

30. Chương 3-10

Máy bay về đến Hán Thành là đã 11 giờ đêm. Thiên Vũ không chần chừ, xuống máy bay là đến thẳng Hoàng Long.

Lúc này A Hạo đang làm việc ở Hoàng Long. Thiên Vũ không nói với A Hạo là hắn về, nghĩ đến vẻ mặt cậu khi mình đột nhiên xuất hiện trước mặt thì không kiềm chế được hưng phấn lẫn vội vàng. Điều duy nhất khiến hắn không vừa lòng là Tiêu Nam đột nhiên hứng thú cùng đến Hoàng Long. Tiêu Nam tuy là ông chủ của Hoàng Long nhưng bình thường giao cho Lục Thành quản lý, cũng ít khi lộ diện, chỉ lúc ngẫu nhiên cần mới đến xem xét loanh quanh. Thiên Vũ tuy không vui vì Tiêu Nam đi cùng nhưng nghĩ lại chắc cũng không sao, dù sao hai người đều đang rất vui, A Hạo lại là nhân viên của Tiêu Nam, nhất định cũng gặp trước đó rồi.

Lúc đến Hoàng Long đã là đêm khuya, thời điểm nhiều người nhất không khí phấn khích nhất. Lục Thành thấy Tiêu Nam và Thiên Vũ cùng nhau đến thì vội đưa Tiêu Nam đến phòng đặc biệt dành riêng cho y. Trương Thư Thần cũng cùng đến đây, Tiêu Nam dặn dò Lục Thành vài câu, cũng không bắt Trương Thư Thần phải đi chào hỏi ngay, để cậu ta ngồi đợi ở gian phòng riêng. Chỗ này đã có người đến chỗ của Tiêu Nam, ngồi bên cạnh y, cũng chẳng biết là người tình nào của Tiêu Nam, Tiêu Nam cười vươn tay kéo lại, uống ngụm rượu rồi miệng kề miệng chuyển rượu qua. Trương Thư Thần nhìn không chớp mắt, nhận rượu bia đồ ăn khuya nhân viên phục vụ mang lên rồi sắp xếp cẩn thận.

Xong xuôi thì Thiên Vũ đi vào gian phòng riêng, hoàn toàn không nhìn xung quanh. Ánh mắt hắn dường như dính chặt vào giữa sân khấu.

Một nhóm các cô gái xinh đẹp đang uốn éo, đệm những nốt nhạc cuối cùng rồi rời sân khấu. Ánh đèn chuyển sang màu tím, một người đàn ông đầu đội mũ xuất hiện trong bóng tối.

Khoảnh khắc cậu xuất hiện, trên vũ trường bùng nổ những tiếng hét ủng hộ. Mấy người đàn ông mặc đồ đen đeo kính đen vây quanh cậu, cậu bắt đầu chuyển động.

Khúc nhạc lại đình tại như óc, tiếng hò hét lại điên cuồng say mê, tất cả cũng không thể làm Thiên Vũ hồi thần. Ánh mắt thẳng tắp của hắn đuổi theo cậu thanh niên bị mũ che mặt suốt từ đầu chí cuối, đuổi theo khuôn mặt cậu, tay cậu, thân thể thon dài khỏe mạnh của cậu, còn cả ánh mắt tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối của chiếc mũ kia nữa.

“Sếp Lý.”

Trương Thư Thần nâng ly đặt trước mặt Thiên Vũ, Thiên Vũ không phản ứng gì. Trương Thư Thần theo ánh mắt Thiên Vũ nhìn về phía sân khấu.

Từ lúc người nọ bắt đầu nhảy múa, phía dưới bắt đầu hò hét điên cuồng, Trương Thư Thần cũng dán mắt nhìn rất lâu.

Cậu ta không nhìn nữa, nhẹ nhàng để rượu và đồ ăn trước mặt Tiêu Nam. Sau khi Tiêu Nam chơi đùa

xong với thiếu niên đang ôm trong lòng, liếc Thiên Vũ một cái, ánh mắt cũng đặt lên sân khấu.

Nhìn một chút, Tiêu Nam “Ồ” một tiếng.

“Lục Thành cuối cùng cũng tìm kiểu giống thế.”

Thiên Vũ không nghe thấy y nói gì. A Hạo kết thúc điệu nhạc, để mũ xuống trước tấm ngực phập phồng, cúi người trước đám đông reo hò rồi xuống sân khấu. Lục Thành đi đến nói gì đó vào tai A Hạo, A Hạo lập tức ngẩng mặt nhìn về phía gian phòng của Thiên Vũ.

Thiên Vũ cũng không biết cậu có nhìn thấy mình không nhưng vô thức cười với cậu.

A Hạo thấy hần. Qua đèn xoay nhiều màu, qua đám người thay nhau uốn éo, A Hạo xuyên qua khe hở nhỏ xíu kia, nở nụ cười với hần.

Thiên Vũ không định gặp A Hạo trong phòng, đang định đứng dậy đi ra ngoài thì Tiêu Nam đột nhiên gọi Lục Thành vào.

“Người vừa nhảy là người mới đến à?”

“Sếp nói A Hạo sao? Cậu ấy đến một thời gian rồi.”

“Trông không quen. Sao tôi chưa thấy bao giờ?”

“Cũng lâu rồi sếp chưa tới ...”

Lục Thành liếc Thiên Vũ một cái, như thể tại sao hần lại không lên tiếng, ngáp ngừng một chút.

“Chính là người lần trước sếp Lý ...”

“Chính là thằng nhóc tôi nói lần trước.”

Thiên Vũ tiếp lời. Tiêu Nam hình như nhớ đến chuyện này, lộ ra sự hứng thú.

“À, hóa ra là cậu ta. Lục Thành! Gọi cậu ta vào đây.”

Thiên Vũ kinh ngạc một chút, nhìn Tiêu Nam, nghĩ nhưng không nói gì.

Tuy Tiêu Nam thích đồ ngon nhưng Thiên Vũ hiểu rõ khẩu vị của y. Về phương diện này kẻ này rất kén cá chọn canh, y chỉ thấy hứng thú với một vài kiểu riêng, trừ mấy cái đó ra thì có đẹp trai mấy có mùi vị mấy cũng không hứng thú. A Hạo nằm ngoài mấy kiểu y thích, vì thế Thiên Vũ cũng không lo lắng Tiêu Nam có ý nghĩ gì.

Tiêu Nam định làm gì, Thiên Vũ đương nhiên cũng có kế.

A Hạo được Lục Thành dẫn vào. Mọi người trong phòng nhìn cậu, A Hạo còn mặc đồ biểu diễn, chưa kịp thay. Tiêu Nam đang dựa lên sô pha, đánh giá cậu từ trên xuống dưới.

“Đây là sếp Tiêu.”

Lục Thành nhanh nhẹn giới thiệu. A Hạo cúi đầu gọi một tiếng sếp Tiêu.

Tiêu Nam vẫn đang đánh giá cậu.

“Cậu chính là A Hạo à?”

“Đúng vậy.”

“Đến bao lâu rồi?”

“Ba tháng.”

“Nhảy không tệ đâu. Chuyên nghiệp à?”

“Thời trung học tôi có được dạy nhảy.”

“Ồ ...”

Tiêu Nam buông ly rượu.

“Ngẩng mặt lên cho tôi xem.”

A Hạo ngập ngừng một chút, ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn mờ mờ hiện ra khuôn mặt có ngũ quan rõ ràng. Trương Thư Thần và thiếu niên cạnh Tiêu Nam đều ngồi im, nhìn chăm chăm.

Tiêu Nam dùng ánh mắt nghiền ngẫm quét toàn bộ khuôn mặt cậu, nhìn một chút rồi quay sang cười với Thiên Vũ.

“Được đấy, Thiên Vũ.”

Không thấy Thiên Vũ đáp lại, Tiêu Nam từ từ chuyển hướng về phía A Hạo.

“Ở đây thế nào? Đãi ngộ khá không?”

“Rất tốt. Cảm ơn sếp Tiêu.”

“Không cảm cảm ơn tôi, ai đưa cậu đến thì cảm ơn người đó.”

Tiêu Nam vừa bóc một quả quýt vừa ngẩng mặt nhìn A Hạo.

“Nghe bảo cậu được sếp Lý đưa đến à? Hai người là bạn bè à?”

Thiên Vũ không chịu được.

“Này, anh kiểm tra hộ khẩu đấy à? Không tin tưởng người tôi mang đến à?”

Tiêu Nam vừa bóc một múi quýt đưa Thiên Vũ, chỉ chỉ Lục Thành.

“Cậu hỏi anh ta đi, nơi này nhiều người nhảy nhót như thế mà tôi hỏi đến mấy người. Tôi sẵn lòng hỏi là để mắt tới đấy. A Hạo, cậu nói có phải thế không nào?”

A Hạo lên tiếng là không sao cả.

Thiên Vũ hơi không chấp nhận được chuyện A Hạo bị Tiêu Nam nói chuyện kiểu đánh đồng với những kẻ khác, trong cách nói càng trêu chọc A Hạo như một gai bao tầm thường. Điều này làm Tiêu Nam rất không thoải mái trong lòng. Hắn nhìn Tiêu Nam.

Một năm rồi Tiêu Nam không đến Hoàng Long, Hoàng Long này 365 ngày 8760 giờ có chuyện gì, không chuyện gì Tiêu Nam không biết. Thế nhưng đánh chết Lý Thiên Vũ cũng không tin chuyện hắn và A Hạo hiện giờ mà Lục Thành không đề cập với Tiêu Nam, Tiêu Nam lại không biết gì. Cùng lắm là chỉ chưa gặp trực tiếp, nhất định là biết nên cố tình kiếm chuyện mua vui, Thiên Vũ đã nhẫn nhịn một lúc lâu. Hắn muốn Tiêu Nam chấm dứt. Một người bạn mà thôi, không đến mức Tiêu Nam sẽ không nể mặt hắn.

Tiêu Nam không nói nữa, Thiên Vũ quay sang A Hạo.

“Không còn chuyện gì nữa, cậu ra ngoài đi.”

Lúc này A Hạo mới quay sang Thiên Vũ.

Thiên Vũ bĩu môi ra phía ngoài.

A Hạo im lặng đang định quay người đi ra, Tiêu Nam bỗng gọi một tiếng.

“Chờ đã.”

31. Chương 3-11

Tiêu Nam giữ tay vịn sofa có màu hồng vàng, khoe miệng cong lên hứng thú tươi cười.

“Tiểu Vũ, người của cậu lẫn người của tôi đều có ở đây.” Y liếc mắt nhìn Trương Thư Thần. “A, còn một người nữa, hai người của cậu. Hiếm khi đông vui thế này, chúng ta cùng nhau vui vẻ nhé?”

Thiên Vũ nghe thấy câu “cùng nhau vui vẻ” mà tưởng mình nghe lầm.

“Cái gì?”

“Lâu rồi không chơi như thế, tôi rất muốn. Thế nào, cùng nhau nhé?”

Trong mắt Tiêu Nam lóe lên ám chỉ nào đó.

Thiên Vũ cứng đờ người.

Tiêu Nam muốn chơi tập thể.

Hắn suýt quên mất Tiêu Nam là kẻ biến thái cỡ nào, Tiêu Nam còn có sở thích này nên đương nhiên có thể hứng thú!

Tiêu Nam cười ôm người bên cạnh. “Thế nào Tiểu Siêu, đêm nay hưởng thụ với sếp Lý một chút nhé?” Lại ngẩng đầu nhìn Trương Thư Thần và A Hạo: “Hai người các cậu đợi chút nữa cùng đi, cùng nhau vui vẻ. A, Lục Thànhh!”

“Sếp Tiêu.”

“Chuẩn bị một phòng, giường lớn.”

Lục Thành đi ra ngoài. Trước khi đi huých A Hạo một cái, A Hạo giật mình, không cử động gì nữa.

Thiên Vũ đặt ly rượu xuống.

“Tự anh vui là được, kéo bọn tôi vào làm gì.”

“Đừng mất hứng thế.”

“Mấy hôm nay Tiểu Siêu không gặp anh, bọn tôi nhiều như thế thành kỳ đà cản mũi, cản hết à? Phải thế không Tiểu Siêu?”

Thiên Vũ đều đều nói.

Tiêu Nam cười ha hả.

“Thằng nhóc này hả, càng kích thích cậu ta càng thích. Tôi còn không biết cậu ta dâm dăng thế nào sao?”

Thực ra Tiêu Nam nói “cậu ta đ được thế nào sao”, nhg vì thô quá nên mình để thế kia. Mọi ng có cao kiến j xin cứ cho biết:3

Tiêu Nam giữ cảm Tiểu Siêu, Tiểu Siêu nhanh nhẹn cười rồi gật đầu.

“Thế này đi. Vừa về xong tôi mệt lắm. Nếu anh muốn chơi thì mai tôi giới thiệu cho anh vài người.”

Thiên Vũ bình thản nói. Tiêu Nam vẫn đang cười, ánh mắt lướt qua người trong phòng.

“Hôm nay không ai được phép đi. Hiểu không?”

“Đợi đã.”

Thiên Vũ chỉ A Hạo.

“Bỏ qua cậu ấy đi. Từ quê lên, chưa quen việc đời đâu.”

Tiêu Nam không nói gì, sau đó cười thành tiếng, lại gần trêu Thiên Vũ.

“Sao thế, tiếc à? Yên tâm tôi muốn vui vẻ thôi, cũng sẽ không bạc đãi cậu ta đâu.”

“Em của bạn tôi. Tôi phải trông nom.”

Thiên Vũ kìm nén cơn giận trong lòng, gần từng chữ một, cực kì nhấn mạnh hai chữ “trông nom”.

Tiêu Nam rời người kia ra, dựa vào sô pha quay về phía Trương Thư Thần.

“Tiểu Trương, cậu xem, cậu vẫn chưa hết lòng với sếp Lý rồi. Không thì tại sao mới tối qua cậu bỏ xuống từ giường anh ta mà anh ta chẳng tiếc cậu?”

Trương Thư Thần không nói gì.

Tiêu Nam giả vờ không thấy nét mặt cứng đờ của Thiên Vũ, khoác vai hắn.

“Chưa nhìn quen việc đời thì cứ nhìn một lần đã. Ngày trước cậu cũng chưa từng nhìn, bây giờ không phải đều nhìn rồi à?”

A Hạo đột nhiên tiến lên phía trước.

“Sếp Tiêu.”

“A Hạo!”

Thiên Vũ to tiếng cản A Hạo lại, nhìn về phía Tiêu Nam, ngừng một chút rồi mở miệng.

“Cậu ấy không phải loại người đó. Đừng ép buộc cậu ấy.”

Tiêu Nam và Thiên Vũ nhìn nhau một chút. Cả phòng chìm trong yên lặng, không ai lên tiếng. Một lát sau Tiêu Nam từ từ đuổi người ra.

“Thiên Vũ, lời này chẳng có ý nghĩa gì. Thói quen làm việc của Tiêu Nam tôi, cậu hiểu rõ. Tôi sẽ không ép buộc ai, cậu không biết sao?”

Một luồng nhạc âm âm bay vào, nhịp trống rung chuyển mạnh mẽ làm sàn nhà cũng rung theo, tương phản với sắc mặt của mọi người.

A Hạo vừa cử động thì bị Lục Thành bí mật kéo lại.

“Sếp Tiêu, sếp Lý. Còn cần thêm gì không ạ?”

Lục Thành chau mày hỏi.

Thiên Vũ bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nói với Tiêu Nam: “Đi toilet không?” Không chờ Tiêu Nam trả lời, hắn đứng dậy đi ra ngoài. Tiêu Nam nhìn lướt qua Lục Thành, đi theo ra bên ngoài.

Thiên Vũ đến hành lang, quay người lại.

“Anh có ý gì?”

Hắn không kiềm chế được cơn giận!

“Cậu vì một thằng trai nhảy mà cáu với tôi à?”

Tiêu Nam nhìn hắn, cảm thấy cực kỳ lạ lùng.

“Anh cũng biết cậu ta chỉ là một vũ công nam thì không nên làm khó tôi chứ?”

“Ồ, mới nhể. Bạn tình của cậu tôi chơi cũng không ít, có thấy cậu tranh cãi đâu?”

Tiêu Nam thông thả hỏi lại.

Thiên Vũ kiềm chế cơn tức giận.

“Được, coi như tôi thiếu anh một lần. Nể tôi đi.”

“Nể mặt cậu hả? Ha ha.”

Tiêu Nam cười khẩy, không nói gì. Thiên Vũ nhìn vẻ mặt giễu cợt của y, thể hiện rõ y muốn làm gì cũng mặc kệ, giận mới cáu cũ cùng nhau bùng lên.

“Chẳng qua tôi muốn người của riêng tôi. Sao anh lại muốn cậu ấy?”

Tiêu Nam nhìn chòng chọc gương mặt tức giận của Thiên Vũ, nở nụ cười.

“Tôi nói cho cậu biết, thật sự tôi chẳng muốn cậu ta. Thế nhưng cậu nói thế này thì tối hôm nay không phải cậu ta không được.”

“Tiêu Nam!”

Tiêu Nam đột nhiên quan sát Thiên Vũ, dùng biểu cảm cực kì kinh ngạc nhìn hấn.

“Lý Thiên Vũ, cậu chưa bao giờ vì bạn tình mà trở mặt với tôi. Vì sao lần này lại thế? Thích thật rồi à?”

Thiên Vũ kiềm chế cơn giận đang bốc lên trong đầu.

“Không phải ... Tôi còn chưa động vào cậu ấy.”

Tiêu Nam sững sốt, cười to.

“Hóa ra là thế. Dễ ợt, thế này đi, tôi để phía sau cậu ta lại cho cậu. Chỉ để lại cho mình cậu! Thế này được rồi chứ? Đi nào.”

Tiêu Nam vươn tay kéo hấn lại.

32. Chương 3-12

Thiên Vũ bị y kéo một cái, không nhúc nhích gì.

“Tiêu Nam,” giọng nói Thiên Vũ dịu xuống. Hấn kìm cơn giận, vừa rồi trước mặt A Hạo mà Tiêu Nam không nể mặt hấn một chút xíu nào khiến hấn không kiềm chế nổi, lúc này tỉnh táo lại mới biết làm căng với Tiêu Nam là vô dụng, bèn nhẹ nhàng nói.

“Không phải tôi làm anh cụt hứng. Thằng nhóc này chết đứng còn hơn sống quỳ. Lúc trước tôi muốn mua cậu ấy, cậu ấy nghĩ việc cũng không chịu. Tốt nhất là đừng tính cậu ấy vào, đừng để đến lúc lên giường khóc lóc ồn ào làm mọi người mất hứng.”

Thiên Vũ tự thấy đã nói nhẹ nhàng lắm rồi, cũng để một lối đi cho Tiêu Nam. Tiêu Nam cũng nên nhượng bộ chút. Chẳng nghĩ nghe đến lời này Tiêu Nam lại lạnh mặt.

“Đừng nhiều lời. Đi vào.”

“Anh ...”

“Thiên Vũ,” Tiêu Nam từ tốn nói. “Tôi nể mặt cậu rồi. Nếu người khác dám chống đối tôi như vừa rồi thì cậu biết sẽ thế nào rồi đấy. Tiêu Nam tôi muốn làm gì thì không muốn nghe người khác lăm nhăm. Sợ cậu ta cụt hứng à, cậu đừng làm cho cậu ta cụt hứng. Lưu Phi đến tình cảnh kia, nông dân vào phố chẳng dễ dàng gì, tàn phế rồi khiến nhà thêm gánh nặng.”

Thiên Vũ nhìn Tiêu Nam, không lên tiếng nữa.

Lưu Phi là một người Tiêu Nam vừa ý trước đây, cũng là người duy nhất không chịu nghe lời. Tiêu Nam lái xe đón cậu ta đi, ngày hôm sau thì cho người đưa về. Người về rồi thì không còn hình dạng người.

Từ đó về sau không có bạn tình nào dám nói không với Tiêu Nam.

Thiên Vũ thấy Tiêu Nam vào phòng thì từ từ vào theo, lòng cũng nặng trĩu.

Đêm nay sợ là A Hạo không tránh nổi rồi. Điều hấn lo lắng là tính tình A Hạo, người cương trực như vậy nếu khiến Tiêu Nam khó chịu ngay tại chỗ, giống như đã làm với hấn ở Destiny ngày trước thì số mạng lần này không tốt như lần trước.

Thiên Vũ cau mày. Giờ cũng chỉ có thể đưa A Hạo lên theo cùng mình trước, chờ đến lúc Tiêu Nam chơi không quan tâm nữa thì lén để cho cậu đi. Lúc này Tiêu Nam đang hứng thú, sang ngày mai có lẽ người tên gì hấn cũng không nhớ nổi. Trước mắt cứ thuận theo hấn rồi nói sau. Thế nhưng có lẽ quá nửa A Hạo không thể bước ra sạch sẽ. Nghĩ đến chuyện này Thiên Vũ lại bắt đầu điên tiết với Tiêu Nam, điên tiết với chính mình chỉ có thể để Tiêu Nam chi phối.

Vào phòng, A Hạo vẫn đứng tại chỗ, Lục Thành đứng trông bên trong. Tiêu Nam nhìn lướt qua mấy người, uể oải nói: “Đi thôi nhỉ?”

Thiên Vũ đi đến bên A Hạo, nói vào tai cậu.

“Cứ lên trước đã.”

Hấn nói rất nhỏ. A Hạo nghe xong thì quay sang nhìn hấn.

“Anh bảo tôi đi lên sao?”

A Hạo giống như sợ mình nghe nhầm, xác định thêm một lần nữa.

Trong ánh sáng mờ mờ Thiên Vũ không nhìn rõ nét mặt cậu, cũng không có thời gian giải thích với cậu.

Hắn thấy ánh mắt Tiêu Nam đảo đến, mặt không biểu cảm gì, chỉ động đây miệng.

“Trước mắt đừng làm gì. Cứ lên rồi nói sau.”

Tiêu Nam nghiêng đầu, Lục Thành dẫn đường ở phía trước, Trương Thư Thần và Tiểu Siêu cũng cùng đi. Tiêu Nam ra khỏi phòng, liếc về phía A Hạo, A Hạo vẫn không nhúc nhích.

Thiên Vũ kéo A Hạo một chút. Tiêu Nam cũng dừng lại theo, không nói gì, nhìn A Hạo.

Trong lòng Thiên Vũ thích một cái, đang định mở miệng thì A Hạo đột nhiên lên tiếng.

“Sếp Tiêu. Tôi có bệnh.”

Tiêu Nam như thể vừa nghe xong chuyện cười rất hài hước, cười một chút.

“Bệnh gì, HIV à?”

“Tôi đã từng ở Hải Lang.”

A Hạo nói không hề hồi hộp.

Tất cả mọi người ngây ra.

Thiên Vũ vụt ngẩng đầu nhìn A Hạo!

Trương Thư Thần chưa từng nghe đến nơi này, Tiểu Siêu nhìn nét mặt A Hạo đã thay đổi.

Vẻ mặt Tiêu Nam ngạc nhiên, ngừng một tẹo rồi cười ha hả.

“Cái này mới ghê! Hải Lang ...” Hắn quay sang Thiên Vũ. “Xem ra cậu không bỏ tiền được rồi, người ta không phải không bán mà là không chịu bán cho cậu!”

Tiêu Nam vừa cười vừa quay sang Lục Thành.

“Được, Hoàng Long hiện giờ ngay cả người ở Hải Lang cũng nhận vào được. Cậu ta từng làm với ai rồi?”

Nét mặt Lục Thành rất căng thẳng và vội vàng.

“Rất xin lỗi sếp Tiêu, là tôi không hỏi thăm kỹ. Cậu ấy chỉ nhảy múa, không nằm trong danh sách đi khách, chưa từng tiếp xúc với khách. Ngài cứ yên tâm.”

Tiêu Nam gật đầu.

“Hải Lang là chỗ bẩn thỉu hèn hạ. A Hạo, đầu óc không tệ đâu. Cậu nói Hải Lang, tôi còn hơi sợ đấy.”
Tiêu Nam vẫn đang cười, xoay người ngồi về sô pha, vắt chéo chân.”

“Vậy nói chuyện Hải Lang đi. Cậu bị bệnh gì?”

“Sếp Tiêu, tình hình Hải Lang ngài cũng biết. Tôi ở đó một năm.”

Sắc mặt Tiêu Nam xấu đi. Sau đó chậm rãi cười.

“Được, một năm. Thế này bệnh đủ nhiều rồi.”

Mắt Tiêu Nam khê đảo. “Vì sao tôi phải tin cậu?”

A Hạo vẫn đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ngài có thể đưa tôi đến bệnh viện để kiểm tra.”

“Một giờ sáng hả? A ... Cậu cố ý hả?”

“Nếu giờ tôi không nói, nhờ có chuyện gì sợ không gánh nổi trách nhiệm. Sếp Tiêu, ngài để mắt đến tôi, tôi không dám không biết điều, càng không thể giấu diếm. Điều tôi muốn nói chính là cái này. Ngài có dặn dò gì tôi sẽ làm.”

Nói xong A Hạo khoanh tay đứng sang một bên.

Tất cả mọi người đều nhìn sắc mặt của Tiêu Nam.

Tiêu Nam ngồi tại chỗ, không hỏi lại gì cả. Ánh mắt như đèn pha dò xét chòng chọc khuôn mặt A Hạo, như thể muốn tìm chút sơ hở trên gương mặt kia.

Thiên Vũ không nhìn Tiêu Nam. Ánh mắt hần thẳng tắp nhìn A Hạo, không thốt nên lời.

Tiêu Nam nhìn chòng chọc khuôn mặt A Hạo rất lâu. nhìn thật lâu. Mãi đến khi y dần nheo mắt lại, ánh

mắt lướt qua khe hở, khoe miệng bỗng nhiên từ từ tươi cười kì quái.

Buổi đêm hôm đó, Tiêu Nam muốn bày trò bắt A Hạo uống một chai rượu trắng, sau đó để cậu đi.

Rượu là Trương Thư Thần lấy đến, A Hạo uống xong thì loạng choạng đi ra ngoài.

Thiên Vũ không biết A Hạo nói thật hay không. Thế nhưng dù thế nào Thiên Vũ biết A Hạo dùng trúng của báu.

Tiêu Nam có một tử huyết, đó chính là cái mạng của y. Kể này không sợ trời không sợ đất, nhưng vô cùng yêu quý thân thể của chính mình, bạn tình của hắn phải thường xuyên cung cấp giấy kiểm tra sức khỏe mới có thể ở lâu bên cạnh hắn.

Thiên Vũ không tin lời A Hạo. Có lẽ hắn cũng biết Tiêu Nam cũng nhất định không tin.

Thế nhưng Tiêu Nam vẫn thả A Hạo đi. Sau này Thiên Vũ từng hỏi tại sao Tiêu Nam lại làm thế, ấy thế mà Tiêu Nam cười to nhìn Thiên Vũ mà nói: “Vì cậu ta là trai bao đầu tiên dám chơi chiến tranh tâm lý với tôi.”

Tiêu Nam nhất định không tin A Hạo. Thế nhưng căn cứ vào tính cách đa nghi của Tiêu Nam thì chính y cũng chẳng dám mạo hiểm thế. Dù hắn không chạm đến A Hạo nhưng nếu bắt A Hạo đụng chạm với người khác, vạn nhất thật sự bị bệnh, tức giận mà tức nước vỡ bờ rồi làm điều gì đó ngoài ý muốn trên giường cũng có thể xảy ra.

Lúc Thiên Vũ nhận ra mấy lời của A Hạo Tiêu Nam nhất định không tin nhưng lại thật sự có thể buộc chặt tay chân Tiêu Nam thì không khỏi kinh ngạc vì A Hạo có thể đánh trúng chỗ hiểm trong tâm lý Tiêu Nam.

Đương nhiên lúc ấy Thiên Vũ không nghĩ được nhiều như vậy. Trước mắt hắn là A Hạo một mình uống hết một chai rượu trắng không thừa một giọt nào, bóng dáng khi đi ra giống như hồi trước, trong cái đêm tại Destiny, cậu để lại cho hắn bóng dáng kia.

Thiên Vũ muốn ra ngoài đuổi theo nhưng hắn biết ánh mắt Tiêu Nam dán vào sau lưng mình. Mãi đến khi Trương Thư Thần lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, viết hai chữ vào lòng bàn tay hắn: nước trắng.

Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn Trương Thư Thần. Thế nhưng Trương Thư Thần không biểu cảm gì mà đi qua người hắn.

Những chuyện làm Thiên Vũ kinh ngạc luôn xuất hiện vào lúc hắn không đoán trước được. Đến ngày hôm sau, khi hắn nghĩ từ nay sẽ không còn A Hạo ở Hoàng Long thì được biết phó quản lý mới được đề bạt của Hoàng Long, Long Hạo.

33. Chương 3-13

Thiên Vũ hỏi Tiêu Nam chuyện này là thế nào. Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ, nói là y đã bảo Lục Thành đưa A Hạo đến bệnh viện kiểm tra.

Tiêu Nam rút một điều thuốc, nói chậm như rùa, cậu có biết thằng nhóc này đã cân nhắc để đấu với tôi bao nhiêu lần không? Đầu tiên cậu ta đánh cược tâm lý với tôi, đánh cược xem tôi có dám mạo hiểm không; tiếp theo, muốn đến bệnh viện kiểm tra thì phải chờ đến sáng, tuy cậu ta không thể thoát thân nhưng cũng thắng được mấy tiếng; cuối cùng, cậu ta biết rõ nếu hôm sau bị tôi vạch trần thì có kết cục gì mà vẫn tỉnh bơ đánh cược với tôi một lúc, ha ha ...

Tiêu Nam nheo mắt, chậm rãi phun ra một ngụm khói.

“Đầu tiên, người này rất can đảm; thứ hai, cậu ta còn rất thông minh. Biết thời gian chính là cơ hội, có thời gian không có nghĩa là có cơ hội, thế nhưng không có thời gian thì nhất định không có cơ hội.”

Thiên Vũ nói, anh cho cậu ta làm phó quản lý là vì nghi ngờ cậu ta à?

Tiêu Nam nheo mắt lại.

“Một trai nhảy lại có thể có đầu óc như vậy. Cậu nghĩ cậu ta dám đánh cược lớn như thế chỉ để tôi không chơi cậu ta thôi chắc? Nói cho cậu biết, người ta đang đánh cược đấy. Cậu ta đang đánh cược xem tôi có dám để cậu ta ở lại không, nên phải dùng cậu ta. Cậu ta thu hút sự chú ý của tôi. Đánh cược thắng có thể ở bên cạnh tôi, thua thì có tình nghĩa của cậu, không chết được. Người này không đơn giản.”

Gần đây Tiêu Nam bị hải quan giữ hàng, việc này chưa từng xuất hiện. Tiêu Nam từng nhắc Thiên Vũ tình hình dạo này không ổn định lắm, bảo hắn cẩn thận. Thiên Vũ biết Tiêu Nam đang điều tra nội bộ.

Thiên Vũ cười khẩy.

“Cậu ta đúng là một cây mây, có thể dễ dàng khiến người ta phải dè chừng như vậy. Đã sờ dưa chuột chưa đấy?”

Tiêu Nam thông thả nói. Ý là, người này do hắn mang đến, cũng phải điều tra từ hắn.

Nét mặt Thiên Vũ chẳng thay đổi gì. Tiêu Nam hình như lại thích hắn như vậy, thể hiện sự hài lòng.

“Tôi không tìm cậu ta như thế. Anh sắp xếp cậu ấy thế nào rồi?”

Thiên Vũ hỏi. Tiêu Nam nhả một ngụm khói.

“Tiêu Nam tôi yêu mến người tài, thích người có đầu óc có can đảm. Đừng nghĩ đắc tội với tôi thì không còn đường sống, có biết vua chúa ngày xưa nắm chính quyền thế nào không? Ha ha ...”

Tiêu Nam nói xong cũng không trả lời gì với Thiên Vũ nữa.

Đôi khi Thiên Vũ nghĩ mình đã hiểu hết người đàn ông này. Thỉnh thoảng lại nhận ra đến giờ vẫn chưa hiểu hết.

Thiên Vũ biết chuyện không đơn giản như Tiêu Nam kể bên ngoài. Sự hoài nghi của Tiêu Nam rất lớn, nếu nghi ngờ A Hạo thì sẽ tính toán để A Hạo không thể ở lâu tại Hoàng Long. Thế nhưng Thiên Vũ cũng nói với Tiêu Nam, chỉ cần A Hạo không có vấn đề gì thì Tiêu Nam đừng làm khó cậu, mà không chỉ không làm khó, còn muốn dùng cậu cho tốt.

Tiêu Nam có cân nhắc hay không thì chẳng rõ, trước mắt Thiên Vũ không phải lo lắng. Hắn thầm nghĩ tạm giữ được A Hạo an toàn, về sau sẽ sắp xếp lại cho cậu. Về sự nghi ngờ của Tiêu Nam, Thiên Vũ tuy có nghĩ đến nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua.

Hắn nhớ khi mình ở thôn Ngọa Long đáng vẻ A Hạo tiều tụy, rách rưới, nhớ hai má cậu hõm sâu xuống, nhớ mình ôm lấy cậu dưới ánh trăng, cậu co người trong chăn, mặt đầy nước mắt ...

Thiên Vũ muốn nói với A Hạo, Tiêu Nam đề bạt cậu là vì nghi ngờ cậu, muốn điều tra cậu, cậu phải cẩn thận mọi nơi mọi chốn, không thể phạm một chút sai lầm nào. Mà Tiêu Nam cũng không thật sự bỏ qua việc cậu đắc tội với y, Hoàng Long không thể ở lâu, tốt nhất nên sớm rời đi ...

Hắn còn muốn giải thích chuyện tối hôm đó, còn muốn bảo A Hạo sau này đừng mạo hiểm như vậy nữa, chuyện thà làm ngọc vỡ ở xã hội hiện giờ là không cần thiết cũng chẳng khôn ngoan, điều quan trọng nhất là phải bảo vệ chính mình.

Hắn còn rất nhiều điều muốn nói với A Hạo. Ấy vậy nhưng hắn lại chẳng thấy A Hạo đâu.

34. Chương 3-14

Nói chính xác, không phải không thấy mà thấy cũng không gặp được.

Sau khi hỏi Tiêu Nam xong hắn đi tìm A Hạo, di động A Hạo không có ai nhắc máy. Có việc bận ở công ty Thiên Vũ cũng gạt sang một bên, chờ A Hạo nhìn thấy cuộc gọi nhờ trên di động sẽ gọi điện lại, bận đến 7,8 giờ tối, bận xong việc ở công ty rồi mà vẫn chưa thấy gọi lại.

Thiên Vũ mất kiên nhẫn, gọi liền mấy cú A Hạo mới nghe. Đầu kia di động rất ồn ào, A Hạo chắc đã ở Hoàng Long.

“Sao ban ngày lại không nghe điện?”

Thiên Vũ tức giận hỏi cậu.

“Buổi sáng ở bệnh viện với quản lý Lục, buổi chiều viết ít giấy tờ, di động phải nộp lại, vừa mới quay về.”

Giọng nói của A Hạo không biểu lộ cảm xúc gì, Thiên Vũ ngừng một lúc, trong lòng đã rõ thì cũng hết giận.

“Cậu có sao không?”

“Không sao.”

“Cậu ... gan cũng to quá đấy! Dám giỡn như vậy sớm muộn cũng giỡn chết cậu đấy! Không nói nhiều nữa, đợi chút nữa tôi đến Hoàng Long, gặp mặt rồi sẽ nói chi tiết.”

Tối muộn Thiên Vũ đến Hoàng Long nhưng nhìn xung quanh cũng không thấy A Hạo. Trong lòng hắn giật thót, thầm nghĩ hay là Tiêu Nam thật sự điều tra được chuyện gì, đúng lúc này Lục Thành đi đến, nói với hắn A Hạo vừa mới nhậm chức, đang đi tìm hiểu quá trình làm việc, một lúc nữa sẽ đến đây.

Thiên Vũ đợi một lúc, rút cục cũng nhìn thấy A Hạo. A Hạo bị Lục Thành và mấy phó quản lý khác dẫn đi khắp nơi ở Hoàng Long, Thiên Vũ thấy sắc mặt A Hạo cũng tốt, xem ra Tiêu Nam không làm khó cậu nên cũng thở phào. A Hạo cũng đến đây chào hỏi tiếp đón hắn, Thiên Vũ thấy quanh cậu cũng có không ít người, không thể nói chuyện riêng tư nên nói mấy câu hình thức, ám chỉ hết giờ làm thì đến nhà tìm hắn rồi đi trước.

Thiên Vũ về nhà, chỉ mở đèn nhỏ đợi A Hạo đến. Thiên Vũ định lát nữa A Hạo đến sẽ chưa nói gì ngay mà kéo luôn cậu vào trong lòng, giống như buổi tối hôm đó ở thôn Ngọa Long, kéo cậu vào trong lòng mình.

Thiên Vũ đợi rất lâu, đợi đến khi A Hạo gọi điện cho hắn. A Hạo hỏi hắn ngủ chưa, Thiên Vũ ngoái đầu nhìn, là 2 giờ sáng.

“Xin lỗi anh, vừa mới xong việc. Giờ muộn quá mà vẫn làm phiền anh.”

A Hạo nói xong thì hỏi Thiên Vũ còn muốn cậu đến nữa không.

Thiên Vũ không nói gì một lát. Hắn cầm điện thoại, ngừng một chút rồi nhàn nhạt nói là muộn quá rồi.

Thôi bỏ đi, cậu về nghỉ đi.

Điện thoại tắt, Thiên Vũ nhìn trần nhà một lúc.

Hôm nay, Thiên Vũ gọi điện cho A Hạo.

“Công việc mới tốt chứ?”

“Rất tốt.”

“Tiêu Nam không làm khó cậu chứ?”

“Không. Sếp Tiêu không tìm tôi.”

“Ồ ... Thế còn nhảy múa nữa không? Lớp học thì sao? Còn lên lớp không?”

“Vẫn lên lớp, cũng vẫn nhảy. Nhưng chủ yếu là lương thay đổi. Tiền công nhảy múa tính khác.”

“Không tệ nhỉ. Vậy cậu không làm ở trạm xăng nữa đúng không?”

“Ừ. Tôi không có thời gian nên nghỉ việc lâu rồi.”

Thiên Vũ rút một hơi thuốc, đến cửa sổ văn phòng thì từ từ nhả khói ra.

“Tôi muốn mời cậu đi ăn cơm, cậu có thời gian không?”

Đầu bên kia cũng ngừng một chút, rồi trả lời rất nhanh.

“Được.”

“Gặp nhau lúc nào?”

“Trưa mai, anh có đi được không? Tôi đặt chỗ ở quán Hạo Dương.”

Thiên Vũ ngắt lời cậu.

“Không đi bên ngoài, đến ký túc xá của cậu.”

A Hạo không lên tiếng.

“Không tiện à?”

“Không phải vậy. Anh biết tôi không biết nấu ăn rồi còn gì.”

“Tôi cũng nói rồi, làm một nồi lẩu. Thế nhé, trưa mai tôi đến chỗ cậu.”

Thiên Vũ ngắt cuộc gọi.

Bỏ chiếc đĩa trong tay xuống, xuyên qua đám khói màu trắng bồng bồng của nồi lẩu Thiên Vũ quan sát A Hạo ở đối diện. A Hạo cũng ngừng ăn, cầm cốc của Thiên Vũ, rót thêm bia cho hắn.

Hai người nói chuyện một lúc, nói chuyện hàn huyên như bình thường, A Hạo đứng dậy vào bếp lấy thêm cải trắng đã rửa. Thiên Vũ ngồi im, ánh mắt đặt lên A Hạo đang đứng trước bồn rửa. Chỗ giống nhau, bóng dáng như nhau, giữ tay bên hông, đang cầm dao thì tấm lưng kia quay lại, cười nói hì hì, Thiên Vũ giới quá ...

A Hạo quay lại, bỏ rau vào nồi. Thiên Vũ bảo cậu ngồi xuống, sau đó nâng mí mắt lên, nhìn cậu.

“A Hạo. Tôi muốn nói mấy câu với cậu.”

Thiên Vũ từ từ kể tình hình cho A Hạo. Tình hình của Tiêu Nam, tình hình buổi tối hôm đó, kể cả việc Tiêu Nam nói chuyện với hắn, còn cả những việc hắn muốn nhắc nhở A Hạo. Hắn nói rất chậm nhưng rất mạch lạc, rất toàn diện. A Hạo nghe rất cẩn thận, ngoài ra cũng chỉ im lặng.

Thiên Vũ nói xong thì nhìn A Hạo.

“Tôi không nghĩ cậu sẽ ở lại. Tôi nghĩ cậu sẽ nghỉ việc.”

A Hạo ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của hắn.

“Anh cũng nghỉ ngơi thôi à?”

“Nếu tôi nghỉ ngơi thì sẽ không kể cho cậu. Thế nhưng cậu có chỗ mà tôi không đoán ra được. Đôi khi cậu tỏ ra vô cùng trong sạch cao thượng, rất coi nhẹ chuyện tiền nong. Thỉnh thoảng lại rất quan trọng chuyện tiền bạc.”

A Hạo như thể bị nói trúng rồi lại bình thường, im lặng không nói gì. Thiên Vũ vẫn từ từ nói tiếp.

“Tôi không có ý gì khác. Nếu cậu vẫn nhớ tôi có cho vay tiền thì sớm nghĩ một chút, tôi không nói dối đâu. Nếu vì ông nội và em gái có cuộc sống tốt đẹp thì không nhất thiết phải ở Hoàng Long lâu, có thể đi chỗ khác tốt hơn.”

A Hạo nghe xong thì mở miệng, giọng nói rất nhỏ nhưng vẫn để Thiên Vũ nghe rõ.

“Tôi cũng muốn đi. Nhưng đi lúc này anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi.” A Hạo nói xong, mắt nhìn về phía trước. “Anh ta muốn thế nào cũng được. Giờ tôi không đi được. Quản lý Lục đối xử với tôi rất tốt, tôi không thể làm hại bọn họ.”

Thiên Vũ không nói gì. Một lát sau thì gật đầu.

“Cũng được. Nếu quyết định ở lại thì cẩn thận một chút, nhớ kỹ lời tôi đấy.”

A Hạo gật đầu.

Sau đó hai người không nói gì nữa.

Mặt Thiên Vũ không có biểu cảm gì, trong lòng cũng sốt ruột.

Từ lúc đến đây hắn vẫn để ý, vừa nói chuyện vừa quan sát A Hạo nhưng kết quả quan sát không làm hắn dễ chịu gì hết.

Hắn nghĩ hiện giờ chỉ có hai người bọn họ, A Hạo sẽ quăng lớp vỏ trước mặt mọi người ở bên ngoài, nói với hắn tối hôm đó cậu căng thẳng, bối rối, phần nộ, nhục nhã, cậu lên án hành vi ghê tởm của Tiêu Nam, hay dù là chỉ một lời oán giận cho bản thân. Lúc nói dối kinh khủng như vậy cậu có sợ không, lúc ấy trong lòng cậu đang nghĩ gì, cậu nắm chắc bao nhiêu phần để lừa Tiêu Nam ... Tóm lại là câu nói xuất phát từ nội tâm.

Thế nhưng A Hạo chẳng để cập một chữ nào đến buổi tối hôm đó.

Thiên Vũ cảm giác có một cánh cửa từng rộng mở với hắn giờ đã đóng chặt lại. Hắn thậm chí còn không biết A Hạo đang nghĩ gì vào lúc này, nhất là khi đối mặt với chính hắn.

Hai người ngừng lại một chút, chỉ có tiếng nôi lâu ùng ục.

Thiên Vũ neho mắt, suy nghĩ một chút, hình như cậu không có ý định mở miệng.

“Gần đây hình như cậu không sẵn lòng gặp tôi lắm nhỉ?”

Hắn không để A Hạo có thời gian phủ nhận, nâng mắt lên, nhìn thẳng A Hạo.

Thiên Vũ nhìn kĩ A Hạo, đem khoảnh khắc A Hạo im lặng, cam chịu, tất cả đều thu vào trong mắt.

Hắn thọc tay vào túi quần, tìm thuốc lá theo thói quen.

“Hồ Kim Ngưu hôm đó ... làm cậu mất tự nhiên à?”

“Không phải vậy.”

A Hạo nói.

Thiên Vũ mở bao thuốc, gõ một cái lên bàn.

“Tôi với Trương Thư Thần không có gì cả. Cậu ấy là do Tiêu Nam mang về, ở Macao từng làm một lần, cũng không phải chuyện nghiêm túc.”

Thiên Vũ không ngừng lại, cũng không nhìn A Hạo mà chỉ nói tiếp.

“Lúc đầu tôi vốn không cần ... giải thích chuyện Trương Thư Thần với cậu. Nhưng có vài chuyện vẫn phải nói rõ. A Hạo ...” Thiên Vũ ngừng lại, nói rõ từng tiếng.

“Chúng ta biết nhau lâu như vậy, tôi vẫn cảm thấy rất hợp với cậu.”

Thiên Vũ nói xong thì im lặng một chút, từ từ ngẩng đầu nhìn A Hạo.

“Duyên phận này ... tôi rất trân trọng.”

A Hạo nhìn hắn. Ánh mắt hai người chạm nhau, Thiên Vũ ngừng lại, đứng lên đi đến bên cạnh A Hạo.

Hắn đứng, A Hạo vẫn ngồi. Thiên Vũ nhìn sườn mặt kia, đường cong bên cạnh từng làm hắn say mê, trong lòng lại bùng lên cảm giác tim đập thành thịch.

Hắn ngồi xuống bên cạnh A Hạo, từ từ vươn tay giữ mặt cậu, xoay mặt cậu về phía mình, nhìn vào đôi mắt cậu.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Thiên Vũ nhớ lại buổi tối hôm đó. Bên hồ Kim Ngưu, dưới ánh trăng, khuôn mặt này cũng quay về phía mình như vậy. Ở khoảng cách gần như thế Thiên Vũ bất ngờ phát hiện ra mình thật sự nhớ nhung khuôn mặt này đến thế. Mấy ngày nay không gặp A Hạo, mỗi đêm ở Macao, hoặc có lẽ còn sớm hơn thế.

Hắn như thể bị thứ gì đó mê hoặc, như thể đang nghe thấy tiếng đập của trái tim mình. Nhiều năm rồi hắn không cảm nhận được khoảnh khắc đó, không thể kiềm chế được mà bắt đầu hưng phấn. Không biết là do lời mình sắp nói ra hay vì nhiều năm rồi không có cảm giác như thế.

Hắn dừng sát trước mắt A Hạo, sau đó mở miệng, tiếng nói nhỏ, thậm chí còn hơi khàn một chút.

“Bạn có biết ... tôi ... vẫn thật sự thích bạn ...”

Vẫn ... rất muốn ... hôn bạn giống như buổi tối hôm ấy ...

Thiên Vũ không biết mình có nói ra câu sau nữa hay không. Hắn đã giữ chặt cằm A Hạo, không để bạn chống cự mà từ từ, mũi hướng về phía môi bạn.

35. Chương 3-15

ôi môi ấm áp giống như tối hôm ấy. Thiên Vũ cũng ma sát như tối hôm ấy. Thế nhưng đôi môi kia không mở ra như tối hôm ấy để hắn tiến vào.

Thiên Vũ vừa sốt ruột vừa khó hiểu mà tách khỏi bạn. Hắn đang định hôn lần nữa thì nghe thấy một câu nói nhỏ, khàn khàn của A Hạo.

“Vì thế nên ở Destiny anh muốn mua tôi à?”

Thiên Vũ dừng lại.

A Hạo đứng lên, tách khỏi hắn.

Thiên Vũ ngoái đầu nhìn bóng lưng A Hạo, đột nhiên nghẹn giọng không biết nói gì.

Hắn đột nhiên nhớ ra đêm đó ở trong phòng Tiêu Nam nói với hắn, xem ra bạn không bỏ tiền được rồi ...

Chuyện đêm đó rất nhiều, Thiên Vũ cũng không để ý. Giờ nghĩ lại cũng hơi hoảng sợ, vội vàng bình tĩnh lại. Suy nghĩ lướt nhanh trong đầu một chút, cũng sớm biết nên nói gì. Hắn từ từ đứng lên đi đến sau lưng

A Hạo.

“Xin lỗi cậu ...”

Giọng nói rất chân thành.

“Không phải tôi cố tình không nói với cậu. Hơn nữa bây giờ không giống như lúc ấy. Tôi ...”

Thiên Vũ vươn tay đặt lên vai A Hạo, giọng nói càng chân thành, tha thiết hơn.

“... Giờ tôi thật sự thích cậu ...”

A Hạo xoay người, tay Thiên Vũ cũng tuột xuống. Thiên Vũ hơi không hài lòng, kiềm chế nhìn A Hạo, hai người đứng mặt đối mặt, A Hạo cao hơn hẳn, cúi đầu nhìn vào mắt hắn, ánh mắt kia không lộ một chút biểu cảm nào khiến trực giác Thiên Vũ cảm thấy không thoải mái.

A Hạo vẫn nhìn hắn. Thiên Vũ cảm thấy đây là lần đầu tiên A Hạo thật sự đang nhìn hắn.

Sau đó A Hạo mở miệng, nói một câu khiến Thiên Vũ kinh ngạc.

“Thiên Vũ. Long Hạo tôi nhớ tình nghĩa của anh. Tôi thiếu nợ anh.”

Thiên Vũ nghi ngờ.

“Ý cậu là gì?”

A Hạo vẫn nhìn hắn, ngừng một chút rồi từ từ lên tiếng.

“Nếu anh còn tôn trọng tôi thì coi tôi là bạn. Tình nghĩa của anh, tôi vẫn sẽ ...”

Thiên Vũ nhìn thẳng vào mắt A Hạo, ngạc nhiên đến mức không dám tin nữa ...

Hắn cứ nhìn A Hạo như vậy rồi hỏi: Bạn? Bạn gì? Bạn trên giường à?

A Hạo không trả lời. Thiên Vũ nhìn vẻ mặt cậu, muốn nổi giận nhưng cố kiềm chế lại, gắng hết sức bình tĩnh.

“Ngày đó tôi đưa cậu về là có ý đồ thật ... Nhưng sau đó chúng ta biết nhau, tôi đối xử với cậu thế nào cậu cũng biết. Tôi không định ép buộc cậu, cũng không coi thường cậu. Tôi không kể cho cậu việc này vì cảm thấy hiện giờ đã khác lúc ấy, không cần nói ra vì sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hai chúng ta ... Tôi biết cậu không dễ chịu, nếu cậu thấy trong lòng vẫn khó chịu, cảm thấy bị sỉ nhục, tôi sẽ giải thích với cậu. Hoặc làm sao để cậu hết giận, cậu nói đi ...”

Thiên Vũ nói ra, còn phiền muộn ức chế thì giữ trong lòng. Hắn không nghĩ đến lượt mình thổ lộ lại nhận được những lời này của A Hạo. Hắn nghĩ khi A Hạo biết lúc đầu không phải tự dưng mà hắn tốt bụng giữ cậu lại, tốt bụng giúp đỡ cậu mà chủ yếu là có ý đồ sẵn, cậu sẽ sợ hãi, thất vọng, đau lòng, nhưng không nghĩ A Hạo sẽ cho hắn một đáp án dứt khoát như thế, lại còn dùng ngay chữ “bạn” với hắn, cũng phủ nhận những việc hắn đã làm sau này. Thiên Vũ không thể chịu đựng được, cậu nói kia khiến hắn cảm thấy mình như thể bị người ta lừa dối, hắn không ngại hạ mình cúi người lúc này, nhưng không thể chấp nhận chuyện bị cự tuyệt.

Ấy vậy mà khi hắn nói xong, biểu cảm của A Hạo chỉ có trầm lặng, cũng không hề dao động.

Thiên Vũ kiềm chế, gọi một tiếng “A Hạo”, chờ cậu phản ứng.

Thế nhưng A Hạo vẫn chẳng phản ứng gì với hắn.

Thiên Vũ kiên nhẫn.

“Cậu thế là sao? Có đáng không? Dù lúc trước tôi muốn mua cậu thì thế nào, tôi không cưỡng bức cậu! Cậu đừng lôi nó ra làm lí do!”

Lúc Thiên Vũ mắng mỏ A Hạo cau mày, nhỏ giọng nói.

“Không phải anh. Là vấn đề của tôi.”

“Vấn đề của cậu? Cậu có vấn đề gì?” Thiên Vũ cười khẩy. “Cậu muốn nói gì, cậu không phải loại người ấy? Cũng không có ý với tôi hả?”

Đến nước này Thiên Vũ dứt khoát nói ra tất cả. “Đúng, ngay từ đầu tôi có ý đồ với cậu, chuyện này tôi không phủ nhận. Sau đó tôi không làm gì có lỗi với cậu, cậu giả vờ không biết suy nghĩ của tôi thì tôi phối hợp với cậu, cậu nên sớm nói rõ cậu không có ý kia, tôi cũng sẽ không chơi trò mờ ám với cậu. Lúc ấy cậu không từ chối, giờ lại nói muốn làm bạn hả? Cậu coi Lý Thiên Vũ tôi là cái gì?”

A Hạo vẫn không nói lời nào, dường như chấp nhận cơn giận dữ của Thiên Vũ. Sau đó cậu từ từ lên tiếng.

“Là lỗi của tôi.”

Những lời này thật sự chọc tức Thiên Vũ. Thiên Vũ chửi nhỏ một tiếng, túm áo A Hạo kéo đến trước mặt mình, trừng mắt với cậu.

“Mẹ kiếp ai muốn cậu nhận lỗi? Cậu một mực giả vờ trước mặt tôi, Lý Thiên Vũ tôi chưa từng ép buộc người khác!” Thiên Vũ cười lạnh lùng. “Bạn? Là bạn mà ở hồ Kim Ngưu lại hôn tôi? Cậu đều làm thế với bạn à?”

A Hạo và Thiên Vũ nhìn nhau một lúc, cậu đẩy tay hất ra, lướt qua người hất.

Thiên Vũ đột nhiên quát to: “Long Hạo!”

Hắn quay người nhìn chòng chọc vào cậu.

“Hay là vì cậu nói hôm đó? Vì tôi bảo cậu đi lên, cậu nghĩ tôi không biết chắc? Mà trong tình huống ấy làm cứng với Tiêu Nam không ăn thua! Tôi làm thế để bảo vệ cậu, cứu cậu! Tôi bảo cậu đi lên chứ không định để cậu thật sự làm cùng với bọn họ, tôi muốn tìm cơ hội lén đưa cậu ra! Loại người như Tiêu Nam có gì không dám làm? Lúc ấy tôi không có cách nào giải thích với cậu, thành ra cậu không chịu được mấy lời này hả? Hay là cậu ghê tởm tôi nên mấy hôm nay cứ trốn tôi như trốn bệnh?”

Thiên Vũ càng nói càng điên tiết, đem cơn giận tích lại mấy ngày trút hết ra. A Hạo nghe nhưng vẫn không nói gì.

Thiên Vũ thấy cậu không nói lời nào thì quan sát cậu rồi nói rõ từng chữ.

“Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng coi mình là kẻ đặc biệt. Đừng nói ngày đó tôi thật sự không để cậu làm, ngay cả có thật sự bảo cậu đi lên thì làm sao, cậu sạch sẽ cao quý hơn người khác à? Cậu là chủ nhân mạnh mẽ liều chết, còn người khác đều là gái đi* m chắc? Trong giới này đừng quá đề cao bản thân!”

Trong cơn thịnh nộ Thiên Vũ nói năng lỗ mãng, hắn thấy A Hạo nhú chặt mày. Biểu cảm kia càng làm cho Thiên Vũ không chịu nổi, cậu không phải một người lạnh lùng, lại càng không phải là người lạnh lùng với chuyện của bạn bè, thế nhưng Thiên Vũ cảm thấy hiện giờ phản ứng của A Hạo im lặng, nhẫn nhịn khiến Thiên Vũ càng khó mà chịu nổi. A Hạo hiện giờ không còn quý mến hắn, chuyện này bị Thiên Vũ gạt lại sau, hắn cảm thấy bản thân đang bị vũ công nam này coi thường, đùa bỡn, càng khó chịu với việc cậu giữ mình trong sạch còn người khác thì dơ bẩn, suy nghĩ này rất phù hợp với điệu bộ của cậu, Thiên Vũ càng thêm gai mắt không chịu nổi, hắn nghĩ cậu là gì chứ, một vũ công nam, thế mà Lý Thiên Vũ hắn lại bị một vũ công nam khinh thường, coi rẻ, quả đúng là truyện cười!

Hắn cười khẩy, nhìn chòng chọc A Hạo, hắn muốn bẻ gãy thói kiêu ngạo của cậu, nói cho cậu nhận ra sự thật. Hắn cười lạnh lùng rồi nói với A Hạo: “Cậu nói nhớ tình nghĩa của tôi đúng không, được, vậy cậu còn nhớ gì nữa không? Tôi nói cho cậu biết, tôi không thiếu tiền nhưng cậu vay thì chính cậu phải trả, trả một lần thì bớt một khoản, chúng ta đều bớt phiền.”

A Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt A Hạo, ánh mắt ấy không

giống ánh mắt A Hạo lúc trước, Thiên Vũ hiểu được ý nghĩa của ánh mắt ấy nhưng hắn chỉ lạnh lùng đón nhận nó, cảm thấy vui sướng gấp đôi, cảm nhận niềm vui sướng khi trả thù!

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, A Hạo di chuyển ánh mắt sang một bên, mặc áo khoác vào.

Cậu quay lưng về phía Thiên Vũ, lên tiếng.

“Số tiền anh đưa tôi, tôi không trả nợ mà để trong tài khoản ở ngân hàng, không hề động đến. Vốn định chia ra trả cho anh. Ngày mai tôi sẽ đưa thẻ và mã pin cho anh.”

A Hạo nói xong, không nghe ra đang cảm xúc gì.

“Bên ông nội tôi, tôi biết anh bỏ ra rất nhiều tiền. Tiền này tôi cũng sẽ trả lại anh.”

Thiên Vũ cười, nói rất chậm:

“Trả sạch nợ nần cho tôi à?”

A Hạo không nói gì, đi ra ngoài cửa. Thiên Vũ lạnh nhạt nhìn cậu.

Cửa mở ra, A Hạo dừng lại.

“Thiên Vũ.”

A Hạo nói, giọng nói nhỏ nhưng rõ ràng.

“Cảm ơn.”

Sau đó cậu đi.

Thiên Vũ nhìn cửa đang mở. Hắn nhớ ra đây là ký túc xá của A Hạo, hắn cảm thấy thật sự con mẹ nó nực cười.

Hắn cúi đầu nhìn cái bàn bừa bãi cốc bát, nhìn một lúc rồi đập một phát.

“Mẹ kiếp!”

Thiên Vũ hung hãn quát, rồi ngồi lên ghế ...

36. Chương 3-16

Khi Thiên Vũ đến tìm A Hạo, hắn vốn đang không vui vẻ gì. Mấy ngày nay A Hạo vẫn tránh mặt hắn, Thiên Vũ không có cảm giác an toàn. Hắn đến là muốn chất vấn A Hạo, trách cứ A Hạo, nhưng khi bước vào cửa hắn kiềm chế. Hắn nghĩ phải nói chuyện, giải thích tử tế với A Hạo, hắn cũng phục bản thân có thể tự nguyện kiên nhẫn nhiều như thế với một người.

Vì thế khi thấy bản thân hạ mình như thế mà đối phương không chỉ không cảm kích, lại còn làm bộ làm tịch nói cái gì mà “bạn bè”, Thiên Vũ liền bùng nổ. Sau đó hắn nghĩ lại lúc ấy thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong ký ức hắn chưa từng cuồng quát nôn nóng kích động khi xử lý những chuyện thế này, biểu hiện như thế một thiếu niên chưa từng yêu đương.

Trước kia không phải Thiên Vũ chưa từng bị từ chối. Hắn từng vừa ý một người quen biết khi làm việc, thích kiểu anh ta sạch sẽ mát mẻ thích ánh mắt lộ ra hứng thú khi nhìn hắn. Thiên Vũ rất mãn cảm với loại ánh mắt này, đồng thời cũng chẳng vòng vo. Hắn không phải cố sức, lần thứ hai hẹn đối phương đi uống rượu một mình đã đề người đó xuống giường. Biểu cảm trên giường của người kia làm hắn choáng váng, quần chặt hắn hít hà hắn, còn không cho hắn rời khỏi thân thể mình, bày ra các loại tư thế quyến rũ để khiêu khích Thiên Vũ đang trong thân thể mình càng cứng hơn. Đến giờ Thiên Vũ vẫn ấn tượng sâu sắc với cuộc mây mưa nay, hắn làm rất thỏa mãn, rất thích thú, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bị hắn làm đến phát khóc, không ngừng cao trào mà mềm nhũn cả người, Thiên Vũ tràn đầy niềm vui sướng chinh phục và điều khiển đàn ông.

Từ trên giường đi xuống anh ta nói với hắn đừng hẹn anh ta đi lần nữa, anh ta còn có vợ anh ta không thể có lỗi với vợ, tuy rằng Thiên Vũ thật sự khiến anh ta xúc động, ở trên giường làm anh ta điên cuồng nhưng xin hắn đừng tìm anh ta nữa đừng quấy rầy anh ta nữa ...

Thiên Vũ kinh ngạc nghe anh ta nói, ngơ ngác nhìn anh ta, biểu cảm như thế càng khiến người kia kiên quyết nói hắn đừng say đắm anh ta, anh ta chưa bao giờ muốn người khác bám lấy mình ...

Sau này Thiên Vũ kể cho Tiêu Nam nghe, Tiêu Nam cười đến mức suýt lăn ra khỏi giường, hai người bọn họ đều buồn cười không chịu nổi, cười rõ to ...

Sau này một ngày nọ Thiên Vũ nhận được điện thoại của người kia, người kia nói muốn gặp hắn, nhớ hắn, muốn được hắn làm ...

Người kia làm Thiên Vũ ghét rất lâu, cũng là lần đầu tiên hắn biết “bị từ chối” là gì. Hắn ít bị từ chối vì ít khi ra trận mà không chuẩn bị. Cho dù sau này gặp 1,2 trai thẳng, hai bên đều xử trí rất hòa nhã rất hài hòa, Thiên Vũ chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối, sau này đôi bên vẫn tiếp tục làm bạn, giữ quan hệ bạn bè không có gì là không thoả mái cả.

Vì thế Thiên Vũ cảm thấy những người từ chối hắn, trừ khi là trai thẳng, đều là kẻ dối trá. Thiên Vũ chỉ ra tay với người có ý với mình, nếu ngay từ đầu người đó không có ý với mình Thiên Vũ cũng chẳng phạm thời gian hay hứng thú.

Vì thế lúc này chính mình lại là người giận dữ và không thể bình tĩnh nổi thế này, Long Hạo này cũng coi là có bản lĩnh.

Thiên Vũ nghĩ bản thân mình đã nhìn nhầm. Hắn suy nghĩ vì cậu nhiều thế, thậm chí còn khá chân thành, cúi đầu như thế rút cục lại bị đùa đi giỡn lại. Hắn nhớ đến buổi tối họ và A Hạo hôn nhau, A Hạo đẩy chiếc lưỡi chiếm hữu kia về lại miệng hắn, vươn đầu lưỡi giành quyền chủ động, ra sức mút hắn, chiếm đoạt hắn, khiến Thiên Vũ có cảm giác mãnh liệt, mãnh liệt đến mức tự nguyện từ bỏ quyền chủ động, để A Hạo dẫn dắt hắn ...

Thiên Vũ chửi nhỏ một câu. Nụ hôn kia, nụ hôn khiến hắn phần khởi xúc động, giờ nhớ lại chỉ có thể làm rõ hơn kết luận của Thiên Vũ. A Hạo chỉ đùa bỡn hắn, lôi kéo hắn, ôm hắn đối xử tốt với hắn, giúp đỡ hắn, khiến hắn từng bước từng bước đi về phía cậu ...

Thiên Vũ đột nhiên nở nụ cười. Hắn nghĩ chính mình từng dạy A Hạo đạo lý “có thể lợi dụng ai thì sẽ lợi dụng”, còn cười A Hạo ngốc nghếch, mình dâng đến tận cửa mà cậu không chịu lợi dụng. Giờ nghĩ lại thì chính mình đã bị người ta lợi dụng vài lần rồi, ấy vậy mà còn ngốc nghếch truy hỏi người ta sao lại không cần, có lợi mà không biết hưởng ...

Bất kể thế nào thì lợi dụng xong ít nhiều cũng cho người ta nếm ít mùi ngon ngọt, nhưng bản thân mình cùng người ta đi chơi cả ngày lại chẳng xơi múi được gì, Thiên Vũ nghĩ đến đây thì nheo mắt lại, cười cợt bản thân chuyên tâm muốn chơi đùa vui vẻ, sớm biết thế thì lôi người ta ra trói lại đè xuống là xong luôn, không chỉ đè cậu xuống mà còn làm cậu thích, thích đến chết, thích lên tận thiên đường, thích đến mức với trai hay gái cậu cùng không làm nổi, khóc lóc cầu xin hắn đè mình, làm mình ...

Trước khi cơn giận qua đi, trong đầu hắn vẫn lộn xộn rối bời những tưởng tượng đó. Trong suy nghĩ của hắn A Hạo kinh khủng, nham hiểm, dối trá như thế, tính toán gần như ngang bằng với gã đàn ông đáng buồn cười ngày trước, mà Thiên Vũ tìm được ý nghĩ này thì vui vẻ xả giận.

Thế nhưng khi ý tưởng này qua đi, Thiên Vũ dần hạ nhiệt, bình tĩnh lại, ý nghĩ cũng theo đó mà nhạt dần.

Vì hắn biết rõ, A Hạo không phải người như thế. A Hạo cũng không phải cái kiểu trong tưởng tượng của hắn ...

Do đó hắn càng phiền muộn.

Ngày trước bất kể bạn tình thế nào không hợp thì chia tay, đây vẫn là lần đầu tiên Thiên Vũ có phản ứng thế này. Vì thế hắn còn tự hỏi có phải mình thật sự rung động trước A Hạo không?

Kết quả của việc tự hỏi không làm hắn bình tĩnh được. Lý Thiên Vũ lại suy nghĩ lí do thật sự làm hắn

phiền muộn. Thật ra hắn biết rõ lí do thật sự.

Vì A Hạo để ý từng li từng tí một, mà hiện giờ hắn là một tí ấy.

Thật ra Thiên Vũ không sẵn lòng thừa nhận kết quả này. A Hạo không muốn, cương quyết không đi xa thêm, đã tiến xa, đã theo dõi, đùa bỡn. A Hạo thấy không xứng đáng, việc ghét cay ghét đắng hắn cũng làm được, còn làm đến mức rất tự nhiên rất chẳng hề gì rất có cảm giác đấy chẳng phải chuyện gì to tát.

Lý Thiên Vũ nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân A Hạo từ chối, bởi vì hắn và cậu không cùng một loại người, trong mắt cậu hắn cùng loại với Tiêu Nam. Nguyên nhân này làm Thiên Vũ cười khẩy một lúc, cười đến mức Lý Thiên Vũ nhận thấy té ra mình cũng để ý loại sự việc này, vì nhận ra điều này mà hắn kinh ngạc.

Lúc đang họp Thiên Vũ nhận được điện thoại, hắn nhìn tên A Hạo trên màn hình thì ngắt luôn.

Buổi chiều lúc ở văn phòng, thư kí đi vào nói có một vị khách tên Long Hạo tìm hắn.

Thiên Vũ cũng chẳng ngại ngần đầu lên.

“Nói tôi bận, không gặp.”

Thư kí ra ngoài rồi lại đi vào.

“Sếp Lý, anh ấy nói sẽ không làm mất nhiều thời gian của ngài.”

Thiên Vũ vẫn đang nhìn máy tính, hơi mất kiên nhẫn.

“Không phải đến tặng quà à? Cứ bảo cậu ta để lại đồ.”

Thẻ ngân hàng. A Hạo thật sự vội vã cắt đứt quan hệ với hắn.

Một lát sau thư kí lại vào, vô cùng lưỡng lự. Thiên Vũ liếc mắt nhìn cô một cái.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Sếp Lý, anh Long nói có chuyện muốn nói với ngài, anh ấy nói nếu ngài bận việc thì sẽ chờ ở ngoài đến khi ngài xong.”

Thiên Vũ nghe xong, tay cầm chuột dừng lại một chút.

“Được, cứ để cậu ta chờ.”

Thư kí ra ngoài rồi không vào nữa. Thiên Vũ từ từ quay về với máy tính, thông thả chơi Thế giới ma thú. Hắn rất thoải mái vui sướng đánh quái vật, tán tỉnh em gái cùng nhóm, nói “cô” nhất định đẹp khuynh nước khuynh thành chim sa cá lặn ai mà chẳng yêu, em gái cười nói mẹ kiếp anh có biết tôi là gay không mà còn tán tỉnh ...

Thiên Vũ vừa chơi vừa bật tiếng trò chơi thật to, hắn còn gọi thư kí để cửa mở, làm tiếng của trò chơi vang đến mức cả bên ngoài đều nghe thấy. Hắn thoáng nhìn A Hạo ngồi một mình ở phòng tiếp khách bên ngoài, không có biểu hiện mất kiên nhẫn hay sốt ruột chờ đợi, chỉ ngồi chỗ đó.

Thiên Vũ đứng dậy đi ra ngoài, A Hạo nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn thấy cậu đứng lên thì gọi: “Tiểu Trương! Mang cho tôi ly cà phê!” Sau đó xoay người quay về văn phòng.

Tiểu Trương bưng chén vào, lại đi ra ngoài, mắt tò mò đảo quanh người A Hạo. Ở hành lang mọi người đều nghe thấy tiếng trò chơi được Thiên Vũ bật rất to, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn A Hạo, vẻ mặt rất khó hiểu.

Sau đó Thiên Vũ lại ra ra vào vào, nói đùa vài câu với nhân viên, gọi người mang báo cáo tài liệu, hoặc đem cà phê đổ vào cốc nước trắng.

Hắn không liếc A Hạo lần nào, A Hạo cũng không đứng lên lần nào nữa, chỉ cúi đầu chờ đợi.

Trời về chiều muộn, nhân viên lục tục tan làm. Thư kí đi vào hỏi sếp Lý, hết giờ làm rồi, ngài có muốn sắp xếp gì không?

Thiên Vũ nói không cần, cô về trước đi. Thư kí muốn nói xong lại thôi, không lên tiếng, Thiên Vũ nhìn cô:

“Long Hạo còn ở bên ngoài không?”

“Vẫn còn ạ. Anh ấy vẫn chờ.”

Khóe miệng Thiên Vũ hơi cong lên, hắn dừng lại một chút.

“Được, cô đi đi. Để cậu ta vào, nhớ đóng cửa lại.”

37. Chương 3-17

A Hạo vào rồi, thư ký đóng cửa lại.

Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn A Hạo. A Hạo mặc một chiếc áo khoác ngắn tay, đôi chân bọc trong một chiếc quần bò bình thường, tất cả tôn lên bờ vai rộng và eo vừa vặn, vẫn đẹp trai áp đảo. Thiên Vũ rất tự nhiên, chẳng có chút lạnh nhạt nào của lúc trước, lên tiếng trước khi A Hạo kịp nói: “Đi. Cùng đi ăn cơm.”

A Hạo nói không đi được. Thiên Vũ từ từ tắt máy tính, nói không làm người yêu thì không làm bạn được nốt à? Ngay cả một bữa cơm tôi mời mà cậu cũng không dám đi.

A Hạo cười cười, vẻ mặt lại lộ ra sự cương quyết. Thiên Vũ nghĩ một chút, nói được, không ăn cơm cũng được. Đừng nói chuyện ở đây, đi theo tôi đến một nơi.

Thiên Vũ lái xe đến bờ sông. Trời đã sẩm tối, đèn đường sáng lên, ánh sáng trên cây cầu phía xa lập lòe, xung quanh không có tiếng nói của ai, chỉ có tiếng nước sông vỗ bờ, ca nô vận chuyển kêu xịch xịch.

Thiên Vũ ngồi trên sườn dốc đầy cỏ bên bờ sông, nhìn ca nô ở giữa sông, im lặng một lát rồi mở miệng nói với A Hạo.

“Hôm qua tôi nặng lời. Lúc ấy do tôi đang tức giận, cậu đừng để tâm.”

A Hạo nói, tôi biết.

Thiên Vũ không nhìn cậu, vẫn nhìn về phía trước.

“A Hạo, tôi biết trong lòng cậu có cách nhìn về tôi. Tôi không giải thích. Mỗi người đi một chặng đường đều có nguyên nhân, không thể nói ai đúng ai sai. Cậu không thích, tôi không ép buộc gì cậu. Chẳng qua nhìn sự việc cũng không thể dứt khoát quá. Quá dứt khoát, với mình, với người khác đều làm khó cả.”

Thiên Vũ không biết A Hạo có hiểu ý tứ của hắn không. Hắn vẫn muốn xoay chuyển tình thế. Từ việc A Hạo tìm đến hắn không phải bỏ lại thẻ chạy lấy người mà còn chuyện muốn nói với hắn, Thiên Vũ cảm thấy ngay là sự việc vẫn có thể xoay chuyển được.

Hắn tin là A Hạo thích hắn. Về loại chuyện này, trực giác của hắn rất ít khi sai. A Hạo chưa từng dùng ánh mắt có ý nghĩa sâu xa mà hắn vẫn thường gặp, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được. Vì thế dưới tàng cây ở hồ Kim Ngưu, khi Thiên Vũ chăm chú nhìn đôi mắt A Hạo ở khoảng cách rất gần, lần đầu tiên thấy được tình cảm bị che giấu trong đôi mắt cậu, Thiên Vũ ngay tức khắc không thể khống chế nổi.

Thiên Vũ ngắt mạch hồi tưởng, qua đầu nhìn về phía A Hạo.

“Không phải cậu có chuyện muốn nói với tôi à?”

A Hạo ngồi ở bờ sông, gió thổi qua tóc cậu, trong làn gió A Hạo hơi nheo mắt lại. Cậu không nói chuyện ngay, Thiên Vũ cảm nhận được cậu đang chỉnh sửa lại suy nghĩ, cũng cảm giác được A Hạo có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn. Vì thế Thiên Vũ cũng không giục cậu, hắn quay đầu nhìn mặt sông, cảm nhận sự ẩm áp thổi tới từ mặt sông, cảm nhận làn gió mang theo hơi nước, im lặng chờ đợi.

Sau đó hắn nghe được giọng nói bình tĩnh của A Hạo.

“Thiên Vũ, tôi có thói quen giữ phiền muộn trong lòng. Hôm qua tôi định nói với anh nhưng không biết nên diễn đạt thế nào.”

“Lúc mới biết anh, tôi nghĩ anh là người có tiền. Cùng là người có tiền thì giống nhau, có quyền, có thế. Anh giúp tôi, rất tốt với tôi, đại khái tôi cũng đoán được nguyên nhân. Những nơi tôi nhảy múa, đụng phải mấy người này tôi rất反感. Nhưng anh không giống bọn họ. Anh không coi thường tôi, coi tôi là bạn bè, tôn trọng tôi.”

Thiên Vũ không lên tiếng, chờ A Hạo nói tiếp.

“Ở dưới quê, lúc nhìn anh bón cơm cho ông nội tôi, tôi đã nghĩ dù sao này thế nào tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh. Lúc tôi khó khăn nhất anh có mặt bên tôi. Tôi nghĩ thời điểm kia ai có thể ở bên cạnh tôi, không nghĩ ... lại là anh.”

Thiên Vũ im lặng. Hắn nhớ đến thời gian A Hạo trải qua, nhớ lại dáng vẻ A Hạo hôm ấy. Hắn khẽ ngăn cản A Hạo.

“Tôi có trách nhiệm trong truyện này ... là tôi thiếu nợ cậu.”

Ánh mắt A Hạo bình tĩnh.

“Anh không nợ tôi. Chuyện bố tôi không thể trách bất kì ai cả. Không liên quan đến anh. Nếu nói thiếu nợ thì là tôi thiếu anh.”

Thiên Vũ không nói gì, sau đó cười ảm đạm.

“Vì thế cậu không từ chối ngay là vì muốn đền đáp tôi à?”

A Hạo nhìn mặt sông, không trả lời, lại như nghĩ đến chuyện gì, lát sau mới mở miệng.

“Hồi còn nhỏ tôi rất thích ô tô đồ chơi. Mỗi lần lên thị trấn đều chạy đến cửa hàng nhìn vào quầy. Tôi cảm

tay bố tôi mẹ tôi đòi mua, bọn họ không có cách nào, chỉ có thể kéo tôi đang khóc lóc ăn vạ đi. Sau đó bố tôi nặn cho tôi một chiếc ô tô đồ chơi. Lúc đầu tôi không muốn, cầm rồi ném đi, bố tôi lại nặn lại lần nữa cho tôi. Dần dần tôi lại thích, không còn nghĩ đến chiếc ô tô trong cửa hàng nữa. Sau này lớn lên tôi hiểu ra, chiếc ô tô đồ chơi trong cửa hàng không phải của tôi. Chỉ có chiếc ô tô làm bằng bột mới thuộc về tôi.”

Thiên Vũ nhìn A Hạo.

A Hạo nói rõ từng chữ một.

“Thiên Vũ, anh chính là chiếc ô tô đồ chơi trong cửa hàng. Tôi muốn nhưng nó không thuộc về tôi.”

Thiên Vũ sửng sốt. Hắn nhìn A Hạo, hỏi thẳng:

“Sao lại không thuộc về cậu?”

A Hạo im lặng. Thiên Vũ nghi ngờ, lập tức hiểu ra, từ từ nói:

“... Nếu cậu để ý chuyện này thì không đáng đâu. Tôi nhìn người chứ không nhìn việc này, cậu cũng đừng quá tự trọng, hạ thấp bản thân ...”

Hắn nghĩ hóa ra là do A Hạo tự ti, ngại hai người chênh lệch nhau quá nhiều, lại đang giữ cái gọi là tự ái, sĩ diện không chịu chấp nhận. Ý nghĩ này làm Thiên Vũ hơi vui vẻ, sự khó chịu về khoảng cách A Hạo vẽ ra mấy hôm trước bay đi không ít.

Thế nhưng A Hạo lại trả lời hắn.

“Không phải.”

“Không phải? Vậy là do cái gì?”

Thiên Vũ không nghe thấy câu trả lời của A Hạo, chỉ nghiêng đầu nhìn cậu. A Hạo im lặng một chút, cũng quay đầu lại nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ nghi ngờ quan sát ánh mắt A Hạo. A Hạo bình tĩnh chăm chú nhìn hắn, ánh mắt không mập mờ, càng không né tránh. Trong bóng đêm Thiên Vũ nhìn xem đôi mắt sâu và đen kia ẩn chứa điều gì, tỏa ra cái gì. Trong ánh mắt kia có một cảm giác khiến Thiên Vũ vừa xa lạ vừa quen thuộc, Thiên Vũ lại không gọi được ra đó là gì, vừa cảm thấy có gì đó không giống thế.

Hai người im lặng đối diện nhau. Đột nhiên Thiên Vũ chợt hiểu ra,

Hắn cực kì kinh ngạc nhìn A Hạo lần nữa.

Hắn kinh ngạc vì ý nghĩ của bản thân, nhìn chăm chăm vào mặt A Hạo trong bóng đêm như thể muốn khẳng định ý nghĩ của bản thân.

Sau đó, hắn bất ngờ hỏi A Hạo với giọng điệu kinh ngạc, cường điệu:

“Không phải vì cậu ... thật sự muốn theo tôi đấy chứ?”

Thiên Vũ kinh ngạc nói xong thì nhìn kĩ lại A Hạo. Hắn đột nhiên bật cười.

Hắn cười đến mức không kiềm chế được, càng cười càng thấy thoải mái.

“Mẹ kiếp!” Thiên Vũ cười mắng, suy nghĩ, đắc chí, niềm hân hoan trong lòng tuôn ra ...

A Hạo lặng lẽ quay đầu, im lặng ...

38. Chương 3-18

Thiên Vũ thật sự muốn cười.

Không chỉ muốn cười mà trong tim trong mắt đều rất thoải mái, sung sướng, giống như âm ức lâu ngày bay hết ra ngoài, cả người sáng khoái.

Rất nhiều suy đoán ban đầu của hắn đều bị phủ nhận, hóa ra một người có thể khiến hắn bất ngờ như vậy, cho đáp án không ngờ tới. Mà đáp án này cho hắn cảm giác hưởng thụ. Hắn hài lòng, phần chần. Hóa ra hắn chưa từng thất bại.

Hắn cứ chìm đắm trong cảm giác hưởng thụ ấy, cảm giác tự tin mình hơn hẳn người khác, cười mà trêu A Hạo:

“Thằng nhóc cậu ... lợi hại, che giấu giỏi lắm. Cậu được lắm ...”

Hắn mỉm cười, cười nhìn A Hạo theo kiểu có ý sâu xa. A Hạo không hề quay đầu lại, chỉ im lặng. Thiên Vũ ngẩng nhìn dáng vẻ trong sạch mát mẻ của A Hạo, dáng vẻ gợi lên bóng dáng cô độc trong đêm đen, hắn cười vươn tay ôm vai A Hạo, dần dần lấy ngón tay vuốt nhẹ trên vai, sau đó cả người nâng lên, đến gần mặt A Hạo, đặt một nụ hôn lên mặt A Hạo.

Hắn hôn một cái xong thì muốn hôn tiếp cái thứ hai, hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt A Hạo, hôn dọc theo đường cong của cằm làm hắn say mê, mãi đến lúc A Hạo tránh đi, khẽ gọi: “Thiên Vũ!”

Thiên Vũ bỏ tay ra, kiềm chế cười, vui sướng, hớn hờ. Sau đó hắn nhìn về phía trước, suy nghĩ một chút.

“A Hạo. Hôm nay nếu là người khác thì tôi có thể lừa gạt, nói đại mấy lời ngon ngọt. Nhưng với cậu tôi không muốn làm thế. Cậu rất thuần khiết, rất nghiêm túc. Tôi rất thích cậu, vì thế cũng rất sợ. Sợ cậu nghiêm túc như thế, sau này sẽ làm tổn thương cậu.”

A Hạo không nói gì, Thiên Vũ tiếp tục nói.

“A Hạo, hai người ở bên nhau, quan trọng là ... vui vẻ. Nghĩ nhiều lại thành gánh nặng. Chuyện sau này không ai biết, tôi cũng không dám đảm bảo. Thế nhưng không có nghĩa tình cảm hiện tại của tôi không phải là thật.”

Thiên Vũ nói xong thì quay sang phía A Hạo.

“Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Về mặt A Hạo rất bình tĩnh, nhìn dòng sông. Sau đó gật đầu.

“Tôi nói có rối rắm lắm không? Ngày trước có người cả ngày quần quấy hỏi tôi, tôi cũng chưa từng nói mấy lời thế này. Cậu không giống họ. Tôi không muốn sau này cậu hận tôi, không muốn cậu phải đau khổ. Đây là lời nói thật. ... A Hạo, một khi cậu ở trong cái vòng luẩn quẩn này lâu, có thể cậu sẽ hiểu lời tôi nói hôm nay.”

Thiên Vũ thấy những lời hắn nói với A Hạo đều là những lời tâm huyết. Thái độ từ tận tâm can này đến chính hắn còn thấy bất ngờ. Về sau hắn từng nghĩ nếu lúc ấy hắn không nói những lời từ tâm cam như thế thì không chừng lại dễ dàng có được cậu, ở ngay nơi đó ôm cậu vào lòng, đè xuống cạnh bờ sông, bằng tình nồng ý ngọt, trong lời ngon tiếng ngọt cùng với gió sông cây cỏ hòa lẫn vào nhau mà làm tình với A Hạo.

Đương nhiên ấy là lúc hồi tưởng, mà ngay lúc đó Lý Thiên Vũ kiên quyết cho rằng hắn đã khiến A Hạo hiểu được chuyện này, quan hệ mới của hai người về sau có thể suôn sẻ, lâu dài.

Thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt im lặng như thế đang tổn thương, hay là đang đau lòng, hắn ôm chặt cậu, muốn nói thêm mấy lời ngọt ngào.

“Ngốc à ... Tôi chưa nói bây giờ không được mà ... Cậu cứ giả vờ, cậu nói tôi nên phạt cậu thế nào đây ...”

Thiên Vũ một bên thủ thủ vào tai A Hạo, một bên vươn tay sờ soạng ngực cậu.

Tay A Hạo nhẹ nhàng cử động, tay Thiên Vũ vô tình bị gạt ra. A Hạo quay đầu nhìn hắn, không hề rung động, chỉ lẳng lặng nói:

“Để tôi nói hết đã.”

Về mặt Thiên Vũ bảo cậu nói tiếp đi.

A Hạo nhìn ra giữa sông.

“Thiên Vũ, tôi đã nói thì nhất định làm được. Tình nghĩa của anh, tôi mãi mãi không quên.”

Thiên Vũ cười.

“Được rồi, đừng nói chuyện cũ nữa. Ngày hôm qua cậu nói muốn làm bạn, cậu làm được không?”

A Hạo lặng lẽ nói:

“Đình Đình đến tìm tôi, tôi ở cùng một chỗ với cô ấy.”

Thiên Vũ dừng lại, nhìn A Hạo.

Cậu nói cái gì?

Giọng nói của A Hạo truyền đến trong gió đêm, trầm thấp, kiên quyết.

“Thiên Vũ. Hãy coi tôi là bạn bè. Tôi cũng sẽ làm thế.”

Thiên Vũ nhìn A Hạo, không tin nổi ...

39. Chương 4-1

Đại hội văn hóa thành phố ở Hán Thành được tổ chức, trong tháng này công ty của Thiên Vũ bận tối mắt tối mũi. Thiên Vũ đảm nhiệm tuyên truyền sản phẩm và quảng bá ngoài trời cho đại hội thành phố, đây là sự kiện lớn trước kia thuộc về bộ phận tuyên truyền của ủy ban thành phố. Miếng bánh này có thể rơi vào khay của Thiên Vũ, Tiêu Nam đương nhiên gây ảnh hưởng, Thiên Vũ cũng bỏ không ít công sức ở phía sau. Buổi tối liên tục đi xã giao, cùng ăn cùng đi chơi, lôi kéo mấy người về phía mình, cũng nhân cơ hội này kết bạn với mấy người. Không chỉ vì đại hội văn hóa thành phố, Thiên Vũ muốn sau này Biển sao có thể

phát triển.

Vào cái đã đến giữa tháng, uống rượu với mấy người bạn, một đám người trong giới làm ăn đều cười Thiên Vũ giờ đã thành thương nghiệp quốc doanh. Thiên Vũ cười cười bảo, hiện giờ tôi đã biết không làm quan thì sao làm ăn được.

Sau đó uống rượu có người hỏi, hí hí Thiên Vũ, gần đây không thấy anh dẫn ai theo à? Hết hứng rồi à?

Thiên Vũ nốc một ngụm rượu, nói mấy người muốn nhìn tôi mang theo trai hay gái, hay là nửa nam nửa nữ? Anh chọn, tôi mang.

Mọi người bật cười. Sau đó bỏ cửa chạy lấy người, Thiên Vũ lái xe thẳng đến Destiny.

Những người ở Destiny biết hẳn là ai cũng không nhiều lắm. Mỗi lần Thiên Vũ cũng không ở đây lâu, để ý ai thì mang đi, thấy khó chịu thì đi luôn. Quản lý Tony của Destiny thấy Thiên Vũ thì rất giận vì lâu rồi chẳng thấy hắn đến, bọn họ đổi cả một nhóm “công tử” rồi cũng chẳng biết.

Tony nói chuyện phiếm, hỏi hắn: “Nghe bảo cậu với A Hạo trước đây từng ở chỗ chúng tôi quan hệ tốt lắm à?”

Thiên Vũ hỏi, anh nghe ai nói.

Tony cười rất mờ ám.

“Hán Thành lớn như thế cơ mà. Hai người ở chung à?”

Thiên Vũ nheo mắt.

“Không có chuyện đó đâu.”

“Thảo nào.” Tony mở chai rượu. “Mấy hôm trước A Hạo có qua đây, nhờ tôi tìm việc trong nhà hàng cho bạn gái cậu ta. Tôi tưởng anh chơi chán người ta rồi mà còn trách móc tiếc nuối. Anh nói thẳng nhóc này có phải có vấn đề không, cô bạn gái kia của cậu ta lúc trước chạy theo ông chủ người Đài Loan, đến lúc bụng ễnh ra thì ông chủ người Đài quát ngựa truy phong, cô ta bỏ thai, hết cách lại dám quay về tìm A Hạo, ấy thế mà A Hạo còn giúp đỡ cô ta!”

Lần đầu tiên Thiên Vũ được nghe chuyện này. Hắn rít hơi thuốc, nghiêm túc nói:

“Cậu ta định làm xúc động cả nước Trung Quốc chắc?”

Tony lắc đầu.

“Không hiểu nổi. Nhưng cô gái kia thật sự rất xinh, không phải đẹp bình thường. Nếu là tôi có khi cũng mê mệt ấy ...”

Thiên Vũ không hỏi gì nữa.

Hôm đó hắn dẫn một “công tử” ra ngoài, thư giãn thoải mái một lúc. Lần sau hắn đến Destiny thì vẫn cùng với một người, trong lòng Tony hiểu ngay, hỏi Thiên Vũ muốn bao riêng không, Thiên Vũ nghĩ rồi nói không cần đâu, chán rồi, sẽ không gặp nữa.

Thiên Vũ đến Hoàng Long, hắn thấy A Hạo không giống lúc trước, ăn vận cũng không giống. Ở Hoàng Long, dưới Lục Thành có mấy phó quản lý, làm chức vụ này cũng mặc đồng phục thống nhất. Mỗi lần Thiên Vũ đến Lục Thành vẫn để riêng A Hạo đón tiếp. Hai người uống ít rượu, nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng Thiên Vũ mang bạn đến, gọi A Hạo cùng chơi bài, tự quây thành một bàn chơi bài hay gì đó, A Hạo cũng chơi cùng. Lúc nhiều người, Thiên Vũ để A Hạo đi làm việc, không cần ở trước mặt hắn.

Thiên Vũ đưa một đám quan chức đến Hoàng Long giải trí, A Hạo bố trí hợp lý, mấy lần sau đó quan chức quận, thành phố tự đến Hoàng Long thì chỉ đích danh A Hạo sắp xếp. Về sau Thiên Vũ biết thì trêu a Hạo, nói hiện giờ có lí do để tuyển cậu vào công ty, đến bộ phận đối ngoại chuyên giao thiệp với quan chức chính phủ.

A Hạo nói tôi không phải mấy cục vật liệu xây dựng.

Thiên Vũ nheo mắt lại, cười.

“Sợ cái gì? Tôi ăn thịt cậu chắc?”

A Hạo nói, chờ anh mở phòng nhảy thì quay lại đưa tôi đi.

Thiên Vũ thấy câu trả lời này của A Hạo chẳng thú vị tí nào. Hắn nhớ lúc trước mình cũng từng nói lời như thế, khi ấy A Hạo trả lời hắn, tôi sợ ăn rồi không tiêu hóa nổi.

Một lần nọ Lục Thành nói với Thiên Vũ, khả năng quản lý của A Hạo không tệ nhưng người lại quá bận, anh ta không muốn cậu khiêu vũ nữa mà chuyên tâm vào công việc quản lý, tăng tiền lương cho cậu.

Thiên Vũ nói: “Việc này anh cứ thương lượng với cậu ấy, hỏi tôi làm gì?”

Lục Thành hơi bối rối, thế nhưng cũng hiểu rất nhanh.

Thiên Vũ cảm thấy hai người không làm người yêu vẫn có thể làm bạn bè, chuyện này rất dễ dàng.

Đêm đó sau khi trở về từ bờ sông, Thiên Vũ nhớ đến cậu bạn đại diện lớp thể học thời trung học, người kia bị hấn hôn thì trốn tránh hấn, lên giường hấn rồi lại trốn tránh. Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy thật sự chả có nghĩa lý gì, giống hệt như nhiều năm trước hấn cảm thấy chả có ý nghĩa gì hết.

Thiên Vũ chưa bao giờ ép buộc. Hấn cảm thấy tình cảm mãnh liệt của con người chỉ có giới hạn, ép buộc cũng không gọi lên được, kéo dài cũng không khơi lên được. Sau khi nghe A Hạo nói tên Đình Đình thì Thiên Vũ hiểu rõ. Hấn rất cảm ơn Đình Đình đã khiến một luồng sức mạnh của hấn đột nhiên biến thành vô nghĩa. Vì thế hấn buông tay là buông luôn, kiên quyết vứt bỏ, rất đàn ông.

Ngày hôm sau Trương Thư Thần tìm hấn, mang giấy tờ của Tiêu Nam cho hấn. Thiên Vũ đưa Trương Thư Thần về nhà. Lúc ở trên giường Thiên Vũ rất sướng khoái, vừa dễ chịu vừa nghĩ thật ra chuyện vẫn thế thôi, hôm nay có là A Hạo thì cũng là người nằm úp sấp dưới thân thể mình, nào có gì khác nhau đâu, đều là làm thôi mà.

40. Chương 4-2

Chuyện hôm đó Trương Thư Thần mang nước trắng ra, về sau Thiên Vũ có hỏi tại sao cậu ta lại mạo hiểm giúp A Hạo thế. Trương Thư Thần không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Thiên Vũ. Thiên Vũ sưng sốt, Trương Thư Thần lại cúi đầu xuống, nói khê rằng tôi không muốn anh khó xử.

Thiên Vũ nhìn Trương Thư Thần một lát rồi để cho cậu ta đi.

Về sau Thiên Vũ đến Hoàng Long thì gọi đích danh Trương Thư Thần. Sau khi thành phó quản lý A Hạo không nhảy múa nữa, Trương Thư Thần thay cậu làm người múa chủ chốt trong buổi biểu diễn tối. Thiên Vũ gọi cậu mấy lần, về mặt Trương Thư Thần không giấu nổi niềm vui, rời sân khấu là đến phòng dành riêng cho Thiên Vũ luôn. Thỉnh thoảng Thiên Vũ ngồi trong phòng xem cậu ta nhảy múa, Trương Thư Thần vừa nhảy vừa nhìn từ nơi xa xăm đến đây, vui vẻ tươi cười trên sân khấu, bất kể nhảy động tác gì cũng chỉ nhìn Thiên Vũ, nhưng không phải biểu cảm quyến rũ hấn mà chỉ là không hề rời tầm mắt.

Hai người đã quen thuộc hơn mà Trương Thư Thần vẫn không mất đi chừng mực, thỉnh thoảng Thiên Vũ cố tình giỡn cậu ta vài câu, Trương Thư Thần vẫn đỏ mặt.

Thiên Vũ rất thích nhìn cả khuôn mặt lẫn cổ cậu ta đỏ ửng trong ánh đèn mờ ảo. Hấn nhìn kỹ Trương Thư Thần thì thấy vẻ ngoài của cậu ta rất ổn. Gương mặt có đường nét mềm mại, đôi mắt thanh thoát đẹp đẽ, lông mi cong, cả người đều thanh tú, dễ chịu. Trương Thư Thần thấy Thiên Vũ quan sát mình thì hơi không được tự nhiên, tuy nhiên không phải không được tự nhiên theo kiểu không thoải mái. Thiên Vũ nhìn tất cả phản ứng của cậu ta, cười cười rồi tiếp tục hút thuốc.

Hấn biết Trương Thư Thần có ý với hấn. Nhưng cho đến giờ hấn vẫn chưa từng thật sự quan tâm đến người này, trên giường cũng chưa từng nhớ rõ dáng vẻ của cậu ta như thế nào. Hơn nữa cậu ta còn là người của

Tiêu Nam, Thiên Vũ biết tính toán của Tiêu Nam nên với Trương Thư Thần này tự nhiên cũng cứ đều đều. Thế nhưng hiện giờ lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn cậu ta mà còn nhìn rất lâu, cũng rất chịu khó nhìn.

Sau đó Thiên Vũ có mời bên trên đến Hoàng Long ăn cơm, Trương Thư Thần cũng đến theo. Bữa tiệc bắt đầu âm ỉ, nhìn Thiên Vũ lần lượt chiến đấu mà đều là người cần trong việc làm ăn, Thiên Vũ khó từ chối nên mắt nhìn xong thì uống cạn. Lại có người đến rót rượu, Trương Thư Thần lịch sự đứng lên, nói: “Sếp Lý của chúng tôi dạ dày không tốt, tôi xin thay mặt anh ấy kính các anh lãnh đạo.” Nói xong thì một hơi uống cạn một cốc rượu trắng. Sau đó cậu ta đều nhận hết rượu mời Thiên Vũ, Thiên Vũ bất ngờ nhìn thấy mặt cậu ta trắng bệch thì không hề ngần ngại đem tất cả rượu mời mình tự uống hết.

Hôm đó Trương Thư Thần uống đến mức phải vào viện rửa ruột, nằm ở ký túc xá hai ngày mới đỡ. Thiên Vũ đến gặp cậu ta, Trương Thư Thần rất ngạc nhiên, được quan tâm mà sinh ra lo lắng. Trong lòng Thiên Vũ có chút băn khoăn, nói rằng rõ ràng cậu không uống được thì tại sao lại liều mạng thế, Trương Thư Thần chỉ cười, cúi đầu không nói gì.

Thiên Vũ nhìn cậu ta ngồi ở trên giường, ánh mặt trời rọi sáng khuôn mặt thanh tú kia, trông vô cùng đẹp đẽ.

Thiên Vũ không kiềm chế được mà đi lại gần, nâng cầm Trương Thư Thần lên, tỉ mỉ nghiêm túc thật sự nhìn cậu ta. Hắn hơi cảm động, cũng hơi xiêu lòng. Hắn nói với Trương Thư Thần, cậu muốn gì? Tôi sẽ tặng cậu.

Trương Thư Thần ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ, trong mắt có sự do dự, cũng có chút say mê. Cậu ta nhẹ nhàng nói: “Sếp Lý, anh có thể hôn tôi một lần không?”

Nếu như bình thường, Thiên Vũ nghe được lời thế này sẽ chẳng thêm để ý. Thế nhưng lúc ấy hắn cúi xuống nhìn thấy Trương Thư Thần đang rất chờ đợi, lại che giấu ánh mắt bị thương thì từ từ cúi người, hôn cậu ta.

Hôm đó hắn đè Trương Thư Thần xuống giường, làm từ chiều đến tối. Lần đầu tiên làm tình với Thiên Vũ mà Trương Thư Thần hoàn toàn thả lỏng, phát ra tiếng rên rỉ sung sướng đắm đuối, không hề kiềm chế, Thiên Vũ liên tục hôn môi cậu ta như thể đền bù chuyện trước đây chưa từng hôn cậu ta.

Tiêu Nam biết Thiên Vũ và Trương Thư Thần bên nhau, đúng kiểu đã sớm ngờ tới: “Thế nào rồi, tôi biết cậu thích kiểu người như thế.”

Thiên Vũ nói tôi đây phải cảm ơn anh nữa hả?

Tiêu Nam rất thẳng thắn mà sờ mó phía dưới Thiên Vũ, cười hỏi cảm ơn thế nào đây?

Thiên Vũ không quan tâm. Hắn không hỏi Tiêu Nam sắp xếp Trương Thư Thần bên cạnh mình là để phòng bị chuyện gì, cũng giống như việc hắn sẽ không để Trương Thư Thần tham gia những việc ngoài chuyện trên giường.

Tiêu Nam đột nhiên nhớ ra, hỏi: “Long Hạo kia đâu? Chán rồi à?”

Thiên Vũ vắt chân trên sô pha. “Đường đường là phó quản lý của Hoàng Long bên anh, tôi đâu dám trêu ghẹo. Còn phải cười lấy lòng ấy chứ.”

Thiên Vũ lại hỏi Tiêu Nam: “Không phải anh điều tra cậu ấy à, có tra được gì không?”

Tiêu Nam nhấp nhấp ngụm rượu. “Không có gì cả, hiện giờ vẫn an phận. Đầu óc đúng là không tệ, lúc trước người của Đại Hoàng gây sự, Lục Thành bị đánh, thằng nhóc này đối phó được.”

Thiên Vũ giật mình. “Cậu ấy á? Không thể nào.”

Đại Hoàng là một tên đầu gấu nổi tiếng, vai vế khó nhằn, Tiêu Nam cũng không thể tùy tiện đắc tội với hắn ta. Thích giết thời gian ở Hoàng Long, lại thường xuyên sinh sự đập phá, nóng tính, khi lên cơn thì ai cản cũng bị đánh.

“Đại Hoàng đánh bài thua, mượn rượu làm càn còn đánh cả Lục Thành. Thằng nhóc kia thật sự rất bạo gan, chạy đến cầu hòa với Đại Hoàng, mồm mép không tệ, hòa nhã làm Đại Hoàng hờn ha hờn hở, còn quay lại đưa Lục Thành một khoản phí an ủi.”

Lần đầu tiên Thiên Vũ được nghe chuyện này. Tiêu Nam nheo mắt: “Thằng nhóc này đúng là có bản lĩnh. Nhìn đi nhìn lại, tôi để cậu ta quản lý việc làm ăn phía trên.”

Thiên Vũ giật mình. Về mặt Tiêu Nam đầy sự tính toán.

Thiên Vũ vào phòng chưa được bao lâu thì Trương Thư Thần đẩy cửa vào. Thiên Vũ giang hai tay, Trương Thư Thần vui vẻ ôm chầm lấy hắn, cười hơi ngượng ngùng.

“Hôm nay tôi nhảy thế nào?”

“Đẹp. Rất đẹp.”

“Anh có xem đâu mà, chỉ trả lời lấy lệ thôi.”

Trương Thư Thần hơi làm nũng, lại hơi ngượng ngùng. Bây giờ Trương Thư Thần đã thả lỏng hơn hồi trước, thế nhưng trước mặt Thiên Vũ vẫn cẩn trọng, không dám quá vội vàng suông sã.

Thiên Vũ xoa xoa mái tóc cậu ta, cười nói: “Cậu nhảy mà cứ nhìn tôi thế, tôi không muốn nhìn cũng không được.”

Thiên Vũ vừa nói vừa vuốt ve sợi dây buộc tóc trên mái tóc dài của Trương Thư Thần, bản thân cũng vô thức lặp lại hành động này. Thiên Vũ lại nhìn màu sắc mái tóc Trương Thư Thần dưới ánh đèn, nhìn nhìn một lúc.

“Này, cậu đi nhuộm tóc đi.”

“Nhuộm màu gì cơ?”

“Màu vàng.”

Thiên Vũ nói, sờ sờ sợi dây buộc tóc. Trương Thư Thần không nói gì, vươn tay cởi sợi dây buộc tóc xuống đặt vào lòng bàn tay hẩn.

“Anh thích cái này à?”

Thiên Vũ nhìn sợi dây buộc tóc kia, đưa lại cho Trương Thư Thần.

“Sao lại cởi ra, buộc lại đi.”

Trương Thư Thần cúi xuống nhìn sợi dây buộc tóc, im lặng một chút rồi đột nhiên hỏi: “Sếp Lý ... Về sau tôi không gọi anh là sếp Lý được không?”

Thiên Vũ cười. “Cậu muốn gọi là gì?”

Trương Thư Thần nghĩ ngợi một tẹo. “Tôi muốn gọi anh. Anh Thiên ... được không?”

Thiên Vũ không lên tiếng. Trương Thư Thần quay đầu nhìn hẩn, thấy Thiên Vũ thất thần như thể đang suy nghĩ gì. Thiên Vũ tỉnh lại, cười cười: “Được. Cậu muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế.”

Trương Thư Thần nói: “Anh Thiên ... Anh gọi tôi là Thần Thần được không? Tôi ở nhà, mọi người trong nhà toàn gọi tôi thế.”

Hình như Thiên Vũ cảm thấy thú vị, đùa cậu: “Hôm nay đòi hỏi nhiều quá nhỉ ... Phải không, Thần Thần?”

Mắt Trương Thư Thần sáng bừng, vùi vào lòng Thiên Vũ, giống như đang say sưa trong tình yêu, ở ngay cạnh Thiên Vũ mà vẫn gọi “anh Thiên”, giọng nói mềm mại, say mê, gọi đến mức cả người Thiên Vũ nóng hết cả lên mà sờ soạng bên trong áo sơ mi của Trương Thư Thần.

Đúng lúc đang nhiệt tình, Trương Thư Thần nhìn Thiên Vũ rồi đột ngột khẽ hỏi: “Anh Thiên ... quản lý

Long gọi anh thế nào, cũng gọi là anh Thiên ạ?”

Thiên Vũ khựng lại, đẩy Trương Thư Thần ra một chút, cúi đầu nhìn vào mắt cậu ta.

Trương Thư Thần ngay lập tức biểu lộ vẻ hối hận.

Thiên Vũ hỏi, hỏi cậu ấy làm gì?

Trương Thư Thần cúi đầu, hé môi.

“Lần đầu tiên với nhau ... anh gọi tên anh ấy ...”

Thiên Vũ không nói gì, cũng không có biểu cảm gì. Nét mặt Trương Thư Thần bắt đầu sợ hãi, im lặng, sau đó giải thích.

“Tôi xin lỗi, anh ... sếp Lý. Đáng ra tôi không nên hỏi như thế ...”

Thiên Vũ nhìn cậu ta, lại nở nụ cười, giữ cằm cậu ta.

“Được, cậu ghen hả ... Nhìn không ra, hóa ra vẫn ghen hả?”

Trương Thư Thần nhìn nét mặt Thiên Vũ thì thở phào.

Thiên Vũ cười áp sát cậu ta, trêu đùa: “Cậu ghen với cậu ấy hả ...”

Trương Thư Thần cũng không nói dối, rất thành thật nói, vâng ...

Thiên Vũ thích sự thẳng thắn của cậu ta, phản ứng thẳng thắn thành thật, bàn tay luồn vào sờ mó, ngoài miệng thì nói: “Ghen với cậu ấy thì càng làm tôi dễ chịu hơn ...”

Trương Thư Thần không lên tiếng, cuồng nhiệt hôn môi với Thiên Vũ.

Hai người ngã lên sofa, Thiên Vũ cởi quần của Trương Thư Thần, kể cả quần lót cũng vứt xuống nền nhà, vuốt ve cặp đùi mềm mại của cậu ta, bản thân mình đè lên, dùng đầu gối tách hai chân Trương Thư Thần, Trương Thư Thần rên rỉ, Thiên Vũ ôm đùi cậu ta, vắn vò trêu đùa cặp mông căng tròn, rất cong ...

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra. Hai người vừa mới nhập tâm nên ngẩn ra, Trương Thư Thần quá bối rối nên đâm ra tức giận. Thiên Vũ giận dữ, quay ra cửa mắng:

“Ai cho vào đây?”

Người vào cửa cũng giật mình, lập tức phản ứng, cúi đầu giải thích: “Tôi xin lỗi” rồi vội vàng đi ra ngoài.

Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt A Hạo.

41. Chương 4-3

Cửa đóng lại. Thiên Vũ giữ nguyên tư thế vừa rồi, không hề cử động.

Trương Thư Thần nghe thấy người đi ra ngoài mà Thiên Vũ vẫn bất động thì quay đầu nhìn ra phía cửa.

“Ai vậy?”

Thiên Vũ không trả lời. Trương Thư Thần nhớ lại giọng nói vừa rồi, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Thiên Vũ, im lặng quan sát vẻ mặt hắn.

Đột nhiên Thiên Vũ giữ cầm Trương Thư Thần, cười cười.

“Nhìn gì đấy? Nhìn nữa tôi ăn cậu luôn đó ...”

Trương Thư Thần nhìn thấy ánh mắt lại tràn ngập dự vọng thì bình tĩnh lại, cũng cười. Thiên Vũ tiếp tục đè cậu ta xuống, Trương Thư Thần ôm chặt hắn ...

Đại hội văn hóa sắp đến gần, lại một loạt sản phẩm cần quảng cáo bên ngoài, Tiêu Nam gọi điện cho Thiên Vũ bảo y sẽ tiếp tục thu xếp hàng hóa buôn bán bên ngoài, để Thiên Vũ thu xếp cùng với sản phẩm quảng cáo bên ngoài, gửi ra nước ngoài.

Thiên Vũ biết Tiêu Nam lợi dụng mọi cơ hội, từ trước đến giờ chuyện có lợi đều muốn dính dáng quyền lợi, hai người vẫn cùng nhau làm lợi như thế này. Trước khi ngắt điện thoại Tiêu Nam nói cử một người cùng thu xếp hàng hóa, buổi chiều sẽ đến chỗ Thiên Vũ, nếu được thì có thể để người đó học tập.

Thiên Vũ tắt điện thoại, cũng không quan tâm. Đến buổi chiều thư ký nói người của tập đoàn Kim Mậu đến, còn thêm một câu “Anh có biết không?”, Thiên Vũ không để ý lời nói thêm kì lạ này, nói để người đó đi vào. Người vào rồi, Thiên Vũ viết xong tài liệu trên tay thì ngẩng đầu lên.

Hắn chờ người ra.

“... Là cậu à?”

A Hạo chỉ cười.

Thiên Vũ hiểu vừa rồi tại sao thư ký lại có vẻ mặt lạ lùng mà thêm câu “Anh có biết không?”. Hắn kinh ngạc khi nhìn thấy A Hạo, nghi ngờ.

“Tiêu Nam bảo cậu đến à? Cậu vào Kim Mậu lúc nào?”

A Hạo nói: “Là quản lý Lục bảo tôi tới.”

Thiên Vũ ngờ vực nhìn cậu.

Thiên Vũ biết nhất định là ý của Tiêu Nam. Lần trước Tiêu Nam nói muốn để A Hạo quản lý việc làm ăn ở phía trên, không ngờ lại nhanh như thế, còn tự mình đến đây. Sau đó Thiên Vũ lại gọi luôn cho Tiêu Nam, Tiêu Nam nói không có ý gì ả, đây chỉ là một vụ làm ăn đơn giản, muốn cho A Hạo hiểu hết công việc, luyện tập, nếu muốn quản lý công việc kinh doanh thì sau này coi như thành người làm việc chính.

Thiên Vũ nghi ngờ: “Không phải anh nghi ngờ cậu ta à?”

Tiêu Nam không phát biểu gì, chỉ cười: “Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người.”

Nói là thu xếp hàng hóa nhưng thật ra cũng chẳng có gì mấy, thế nhưng cùng thu xếp sản phẩm tuyên truyền bên ngoài với Thiên Vũ làm A Hạo quen thuộc với công việc xuất nhập khẩu, hiểu biết các khâu. Tập đoàn Kim Mậu là công ty thương mại dưới tay Tiêu Nam, A Hạo đã rất quen với hàng hóa cơ bản, đều sử dụng rồi. Thiên Vũ chỉ đạo một nhân viên trong công ty đưa A Hạo theo từ đầu đến cuối, làm giấy tờ, làm thủ tục, A Hạo hình như rất hứng thú, nghiêm túc học tập, thỉnh thoảng lại hỏi chút vấn đề, trông cũng rất ra dáng, không giống người mới va chạm công việc vài tháng nói chuyện vẫn còn a-ma-tơ.

Thiên Vũ thấy A Hạo nhất định có hứng thú với việc làm ăn, nhớ lại môn học chính của cậu ở trường là kinh tế nên cũng cố tình dạy cậu. Khi bàn chuyện làm ăn với một người Nhật cũng đưa A Hạo đến nghe một chút để có thêm kiến thức. Trong lúc đàm phán Thiên Vũ nói đùa với một người Nhật kia bằng tiếng Nhật. tán gẫu về món ăn Tokyo, cua ở Sapporo, quán bar quán ăn ở Ginza, mất một lúc mới bắt đầu thảo luận chi tiết hợp tác, từng mục một. Người Nhật kia bắt đầu vui vẻ, giữa lúc ăn cơm trưa bắt đầu nói về con gái Hán Thành, Thiên Vũ cũng nói chuyện về khu ăn chơi ở Shinjuku, chốc chốc lại cười ha hả, không khí hợp tác rất sôi nổi.

Sau khi tạm biệt người Nhật, Thiên Vũ quay sang dặn dò người cùng đi: chi phí quảng cáo mà người Nhật kia nói nhất định có sự lừa gạt, ngày mai cho người bay sang Nhật, xác định đại diện Nhật Bản bên kia, sau đó nói với bên này là đã lựa chọn được người khác, cho bọn họ suy nghĩ 3 ngày ...

A Hạo ở bên cạnh mà rất bất ngờ, vẻ mặt rất sốc. Thiên Vũ nhìn vẻ mặt cậu hiện lên sự khâm phục thì cũng không đắc ý, hần nói với A Hạo đây đều là kỹ thuật và kinh nghiệm về mặt làm ăn buôn bán, để A Hạo học hỏi.

Nhiều ngày sau đó, hàng ngày A Hạo đều đến phía Thiên Vũ, chỗ kia khai hàng hóa, chỗ này kiểm tra giao dịch, đều làm việc cùng nhân viên của Thiên Vũ. Thiên Vũ thấy A Hạo tuy là người mới, vẫn bị sai sót nhưng học rất nhanh, trí nhớ tốt, hơn nữa lại cẩn thận, vấn đề nhỏ nhặt cũng nghĩ đến, phải nói là đầu óc rất tốt. Thiên Vũ thấy chính A Hạo cũng rất quan tâm đến cơ hội này, dặn dò rất nhiều người phụ trách xuất nhập khẩu đưa cậu đi cùng.

Ngoài chuyện hợp tác về vấn đề làm ăn thì hai người cũng không nói chuyện khác nhiều. Lúc ở cùng nhau cũng là giao nhận hàng và xuất nhập khẩu, Thiên Vũ dạy A Hạo nhiều thứ, A Hạo nghe. Thiên Vũ hỏi cậu sao lại đến Kim Mậu, A Hạo nói cậu không vào Kim Mậu mà chính Lục Thành dặn dò cậu đi theo nhân viên Kim Mậu đến cùng thu xếp, học hỏi chuyện hàng hóa, đến đây mới biết đến chỗ này làm việc với Thiên Vũ chỉ có mình cậu thôi.

Thiên Vũ nghĩ ngợi, hỏi A Hạo: “Cậu có biết vì sao lại để cậu chứ không phải người khác tới không?”

A Hạo dừng lại một chút, không lên tiếng.

Thiên Vũ nói: “Không phải vì tôi đâu. Tiêu Nam đang quan sát cậu, muốn sử dụng cậu.”

Thiên Vũ cân nhắc một chút, rồi vẫn nói tiếp với A Hạo: “A Hạo, làm phó quản lý ở Hoàng Long và vào Kim Mậu làm việc là hai việc khác nhau. Cậu nghĩ kỹ rồi quyết định đi.”

Hần nâng mắt lên, nhìn A Hạo: “Nếu cậu thật sự thích việc kinh doanh thì coi như là cơ hội tốt để khởi đầu. Thế nhưng sau này có cơ hội lớn phụ trách nhiều thì cũng không nên tham gia nhiều. Nghe lời tôi đi.”

A Hạo gật đầu.

Hai người cũng không đề cập chuyện trong phòng ở Hoàng Long.

Một tuần sau hàng hóa được gửi đi, chờ rời cảng. Thiên Vũ đang ở trong văn phòng, A Hạo gọi điện hẹn hần, nói muốn mời hần ăn cơm.

Hai người gặp mặt ở nhà hàng, thoải mái vừa ăn vừa trò chuyện. Đến lúc không có nhiều người ăn lẩu, A Hạo nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ quan sát vẻ mặt của cậu. Hần đều đều gắp một miếng đồ ăn, hỏi A Hạo: “Có chuyện muốn nói với tôi à?”

A Hạo im lặng một tẹo, mở miệng.

“Thiên Vũ. Có một việc tôi nghi ngờ, muốn nhờ anh chỉ bảo cho.”

“Cậu nói đi.”

“Tôi không thông thạo chuyện kinh doanh, có thể là tôi nghĩ sai ...”

“Có chuyện gì?”

“Lúc kiểm tra hàng hóa tôi thử nhìn số lượng, tính toán một chút thì số lượng của mỗi mã hàng không khớp. Tiền trong sổ sách thấp hơn tiền chuyển từ bên kia đến, liệu có phải bên này chúng ta ghi sai số lượng hàng hóa ...”

Thiên Vũ không lên tiếng, quan sát A Hạo một chút rồi đột ngột nói: “Bọn họ cho cậu xem cả sổ sách à?”

A Hạo nói: “Không, là lúc người của Kim Mậu đưa tôi đến ngân hàng dạy tôi mở L/C tôi nhìn thấy.”

Thiên Vũ rút một điều thuốc, từ từ châm thuốc, không nói lời nào.

Sau đó hẩn nhìn A Hạo, hỏi: “Cậu nghĩ thế nào?”

A Hạo im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ.

“Chỉ mong là tôi nhạy cảm quá ... Lúc học môn tài chính ở trên trường tôi từng thấy sự việc thế này, dựa vào tình hình sổ sách thì rất giống việc có người lợi dụng chuyện này để rửa tiền.”

Thiên Vũ im lặng hút thuốc, nghe cậu nói.

A Hạo dừng lại một tẹo, nâng mắt lên nhìn Thiên Vũ.

“Cái này là tôi đoán thôi, có thể do tôi còn chưa biết nhiều. Thế nhưng anh cẩn thận thì vẫn tốt hơn.”

Thiên Vũ rút điều thuốc, cười cười, phả tàn thuốc.

“Có thể đấy, A Hạo ...”

Hắn nheo mắt, nhìn A Hạo, nhìn kỹ cậu.

“Chẳng trách Tiêu Nam vừa mắt với cậu. Ngay cả tôi cũng phải nhìn cậu với con mắt khác.”

A Hạo nhìn vào mắt Thiên Vũ.

“... Anh cũng biết à?”

Thiên Vũ cười cười, rút một điếu thuốc, không lên tiếng.

A Hạo cũng im lặng một lúc. Hắn từ từ mở miệng.

“Thiên Vũ, Tiêu Nam làm gì tôi cũng kệ. Tôi chỉ sợ anh bị anh ta lợi dụng, làm chuyện phi pháp.”

Thiên Vũ mỉm cười, liếc mắt một cái.

“Cậu quan tâm tôi đến thế cơ à?”

A Hạo không cười, cũng không tiếp tục lời nói đùa của Thiên Vũ. Thiên Vũ hơi nheo mắt, hút thuốc.

“A Hạo. Cậu mới làm quen với việc kinh doanh mấy ngày mà có thể nhìn ra vấn đề, dễ dàng nhìn được chuyện tiền nong, thế có biết là vì sao không?”

Thiên Vũ nhẹ nhàng gõ gõ vào gạt tàn thuốc lá.

“Lời này tôi chỉ nói đến đây. Đừng đề cập chuyện này với bất kì ai nữa. Nhất là bên phía Kim Mậu. Cậu nhớ kỹ đấy.”

A Hạo không nói gì. Về mặt Thiên Vũ muốn chấm dứt đề tài này ở đây, A Hạo khẽ nói:

“Thiên Vũ, đừng giúp anh ta làm mấy việc này nữa. Sẽ có chuyện đấy.”

Thiên Vũ nhìn cậu, mỉm cười.

A Hạo lại im lặng.

Thiên Vũ lái xe đưa A Hạo về ký túc xá, đến tầng 1 Thiên Vũ nói còn có chuyện muốn nói, bảo A Hạo

đứng xuống xe vội.

42. Chương 4-4

Hai người ngồi trong xe, Thiên Vũ tắt đèn xe, ngồi trong bóng tối. Nói chuyện mấy câu thì dừng lại, bầu không khí im lặng bao trùm.

Thiên Vũ nghĩ một chút, nói ra: “Hôm đó ở trong phòng, cậu tìm tôi có việc đúng không?”

A Hạo biết hẳn hỏi chuyện gì, nói: “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý.”

Thiên Vũ cười.

“Nếu tôi biết là cậu thì nhất định không bảo cậu đi ra.”

A Hạo nghe lời nói đùa này thì cũng cười. Thiên Vũ đặt tay lên vô lăng, bỗng nhiên như thể cố tình trên gheo, quay đầu hỏi A Hạo: “Cậu có ghen không?”

Thiên Vũ nghĩ A Hạo sẽ xấu hổ, nhưng chỉ nhìn thấy A Hạo như thể nuốt trôi được câu nói đùa, chỉ cười.

Thiên Vũ cố tình truy hỏi: “Có ghen không?”

A Hạo bình tĩnh trả lời: “Không.”

Thiên Vũ quan sát cậu một lúc, thật sự không tìm thấy sự bất thường trên khuôn mặt A Hạo thì gật đầu khen ngợi.

“Được, bảo buông là buông được. Trương Thư Thần còn ghen với cậu đó, oan uổng ghê.”

A Hạo cười, Thiên Vũ cũng cười. Tiếng cười của hai người dần ngừng lại. Trong im lặng, A Hạo quay sang nhìn Thiên Vũ.

“Cậu ấy rất tốt. Cũng cư xử thành thật với anh.”

Thiên Vũ nhìn A Hạo.

“Đôi tốt với cậu ấy.”

A Hạo nhìn vào mắt Thiên Vũ, nói.

Thiên Vũ nhìn A Hạo một lúc, không nói gì, quay đầu nhìn về phía trước. Sau đó lại cười.

“Cậu thật sự không ghen chút nào à?”

A Hạo cảm thấy hần nói như trẻ con, không trả lời gì. Thiên Vũ thở dài.

“Cậu không ghen với cậu ấy, tôi lại ghen với Đình Đình. Azzzz ...”

Tiếng thở dài rất cường điệu, A Hạo lại nở nụ cười. Thiên Vũ cũng cười theo. Cười xong Thiên Vũ nhìn qua cửa kính xe ra bên ngoài.

“Bạn tôi có người mở cửa hàng bán bánh mì, bán bánh ngọt bánh kem các loại, làm ăn cũng được. Tôi đã nói qua với anh ta, Đình Đình đến chỗ anh ta làm nhé.”

A Hạo quay sang, giật cả mình.

“Không phải cậu đang tìm việc cho cô ấy à? Nhà hàng loạn lắm. Cửa hàng bánh mì sạch sẽ, làm cũng thoải mái. Lương cơ bản 1500, bán được còn có phần trăm. Sẽ không xử tệ với cô ấy đâu.”

A Hạo im lặng, cũng nhìn phía trước.

“Cám ơn anh, Thiên Vũ. Tôi nhận tấm lòng của anh.”

Thiên Vũ cười cười: “Không nghĩ lại mắc nợ tôi hả?”

A Hạo không nói gì. Thiên Vũ từ từ:

“Tôi đưa cho cậu tiền, cậu vẫn trả lại. Lúc sinh nhật tặng cậu quần áo thì cậu cũng không muốn. Nếu nói thiếu thì cậu đúng là không mắc nợ tôi gì cả. Cậu cũng đừng đa nghi, tôi không có ý gì cả, chỉ muốn giúp bạn bè một chút. Nếu cậu thật sự coi tôi là bạn bè thì đừng nhiều lời. Lúc nào Đình Đình muốn đến làm thì đến.”

A Hạo nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ quay sang nhìn cậu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, A Hạo nhìn hần, đột nhiên giơ một bàn tay lên.

Thiên Vũ ngạc nhiên, sau đó hiểu ý mà cười, cũng giơ lên đập tay.

Bàn tay hai người đập vào nhau, sau đó giữ lấy nhau.

Hai người đều nhìn người kia, khẽ cười.

Thiên Vũ nhìn A Hạo xuống xe, quay đầu vẫy tay với hần rồi đi lên tầng.

Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng A Hạo ở hành lang đến tận lúc không còn nhìn thấy nữa. Hần quay đầu, từ từ khởi động xe, lái đi.

Thiên Vũ vừa lái xe vừa nghĩ lại cú đập tay vừa rồi.

Hần biết điều này cũng giống như lời thề bạn bè, cũng có nghĩa là chút ý nghĩ kia giữa hần và A Hạo đã hết.

Từ lúc A Hạo nói với hần sẽ quay lại với Đình Đình, Thiên Vũ biết với tính cách của A Hạo thì sẽ không ở bên hần nữa.

Hần không ép buộc cậu, cho dù chỉ một lần cũng muốn đền bù. Thiên Vũ cũng không cố tình phóng khoáng. Hần cảm thấy A Hạo bỏ xuống được, còn mình chỉ có thể bỏ xuống thôi. Nhưng hần nghĩ so với người khác, A Hạo vẫn có sự khác biệt. Nói ra khác biệt thế nào, có lẽ là cậu khiến hần không nhìn rõ được mình. Luôn luôn khiến hần bất ngờ. Vũ công nam này rất thông minh, lại che giấu rất tốt. Hần muốn xem vũ công nam này có thể bước đến chỗ nào, bản thân mình và cậu ấy sau này sẽ cùng nhau bước đến tận đâu.

Thiên Vũ quay về nhà, vừa tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài thì thấy chuông cửa kêu. Hần ra mở cửa, thấy Trương Thư Thần ở đó.

“Sao cậu lại đến đây?”

Thiên Vũ bất ngờ. Trương Thư Thần đứng ở cửa ra vào, không lên tiếng.

Thiên Vũ hỏi cậu ta: “Sao thế?”

Trương Thư Thần ngẩng đầu nhìn hần.

“Vừa nãy có phải anh đưa quản lý Long về ký túc xá không? Tôi ở trên tầng ký túc nhìn thấy.”

Thiên Vũ còn tưởng chuyện gì.

“Đúng thế.”

Nét mặt Trương Thư Thần hơi cứng lại.

“Hai người ... muện như vậy còn đi đâu?”

Thiên Vũ nhìn cậu ta, cười bảo: “Cậu lại ghen à? Đừng thế. Tôi đi đâu còn phải báo với cậu sao?”

Trương Thư Thần hé môi, cúi đầu.

“Người khác tôi không dám hỏi đến ... nhưng anh ấy thì khác.”

Thiên Vũ buồn cười ngồi xuống sô pha.

“Sao cậu ta lại không giống?”

Trương Thư Thần ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Thiên Vũ, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng.

“Anh ... ngày hôm qua lúc cao trào anh lại gọi tên anh ấy ...”

Thiên Vũ sững người.

“Vậy à? Chắc do tôi say quá.”

Trương Thư Thần không nói gì, chỉ cúi đầu ôm tay đứng ở đó. Thiên Vũ nhìn dáng vẻ cậu thì thấy hơi đáng thương, muốn vươn tay kéo cậu ta ngồi xuống cùng thì Trương Thư Thần khẽ bảo:

“Anh Thiên, tôi kém anh ấy ở điểm nào, anh nói đi tôi sẽ sửa.”

Thiên Vũ hơi buồn phiền vì cậu ta như vậy nhưng có kiềm chế.

“Không thể thế được, cậu ấy là cậu ấy, cậu là cậu.”

Trương Thư Thần cũng không ngẩng đầu lên, khẽ khàng nói tiếp:

“Lúc ở trên giường ... anh ấy lẳng lơ hay tình nguyện hơn tôi ...”

Thiên Vũ lớn giọng:

“Quá đáng!Ồn ào câu giận thì còn được, đừng quá đáng ...”

Trương Thư Thần ngẩng đầu lên, Thiên Vũ sững sốt, lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ mặt phản kháng trong mắt cậu ta.

“Anh Thiên, tôi không dám yêu cầu gì, tôi không xứng. Nhưng anh đừng lấy tôi thế thân cho người khác, nếu anh không nhớ tên tôi không biết gọi thế nào thì gọi đại chó mèo gì cũng được, đừng có gọi tên anh ấy, tôi nghe rất khó chịu.”

Thiên Vũ muốn cãi nhưng nhìn thấy nước ắt trong mắt cậu ta thì không kiên nhẫn được, vẫy tay.

“Được rồi! Không có việc gì thì quay về đi.”

Trương Thư Thần xoay người, đi đến cửa thì quay đầu lại.

“Anh Thiên, hôm nay mấy lời không dám nói tôi cũng sẽ nói, quản lý Long sẽ không đối xử chân thành với anh đâu, anh ấy ...”

Trương Thư Thần hình như muốn nói gì rồi lại thôi. Thiên Vũ nghe xong chữ “chân thành” kia thì cười nhạt.

“Chân thành á?”

Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn trần nhà.

“Trương Thư Thần, cậu có biết tại sao tôi lại gọi tên cậu ấy không?”

Trương Thư Thần nhìn hắn.

Thiên Vũ từ từ, cảm thấy hơi nực cười.

“Vì con cá mất là con cá to.”*

Trương Thư Thần yên lặng nhìn hắn ...

43. Chương 4-5

A Hạo vẫn tiếp tục vài vụ làm ăn dù chủ yếu vẫn là làm cho chương trình biểu diễn buổi tối ở Hoàng Long, thế nhưng Lục Thành nói với Thiên Vũ là Tiêu Nam đã dặn dò qua một thời gian sẽ cho A Hạo đến “mặt trên” làm ăn thật sự.

Lục Thành cười: “Cậu nhóc này có đầu óc, cũng có tham vọng. Trèo lên nhanh thật.”

Thiên Vũ cười nhạt.

Đại hội thành phố diễn ra hai ngày là kết thúc. Tiêu Nam không ở trong nước, Thiên Vũ như thường lệ đến Hoàng Long trông nom. Hôm nay trong phòng nhìn thấy không ít gương mặt mới, hỏi Lục Thành: “Nhân viên phục vụ mới à?” Lục Thành nói: “Đổi một nhóm rồi, đều là mới tuyển vào.”

Nhân viên phục vụ, nhân viên biểu diễn của Hoàng Long, ngoài nhân viên chính thức thì cũng không để bọn họ ở lại quá lâu, qua một thời gian lại thay đổi một nhóm người. Làm lâu khó tránh biết nhiều chuyện, nhưng những người này cũng chỉ làm việc lật vặt, biểu diễn ở khu nhà chính, còn những thứ ở trung tâm Hoàng Long thì không được tiếp xúc một chút nào.

Thiên Vũ quan sát gương mặt mới nào đó, theo thói quen nhìn thật kỹ. Hắn nhìn thấy một thiếu niên mắt to, khóe miệng cong lên, đang cười cười nói nói với người khác, lúc cười sẽ có hai lúm đồng tiền trông rất ngọt ngào. Về ngoài có thể xem là hơn người, Thiên Vũ chăm chú quan sát người đó.

Lục Thành nhìn đến chỗ này, hiểu ý, hỏi Thiên Vũ có muốn gọi tới nhìn không. Thiên Vũ xua tay, không vào phòng riêng mà ngồi ở đại sảnh. Hắn nhìn buổi biểu diễn, ánh mắt liếc khắp xung quanh rồi thấy A Hạo ở một góc sáng sủa bí mật sau sân khấu. A Hạo tựa vào cột, nét mặt thoải mái, đang nói chuyện với một người khác. Hai người đứng rất gần nhau, không biết người kia nói gì mà A Hạo nở nụ cười trông rất vui vẻ, mắt đầy ý cười chăm chú nhìn đối phương. Được một lúc thì người nọ ngó đầu về phía này, kẻ sát cổ A Hạo để nói chuyện, A Hạo cũng nghiêng đầu khẽ nói chuyện với người đó, sau đó cùng nhau cười.

Thiên Vũ nhìn mặt người nọ, ánh đèn chiếu qua mới nhìn rõ mặt, hóa ra là thiếu niên có lúm đồng tiền vừa rồi.

Thiên Vũ hỏi Trương Thư Thần ở bên cạnh. “Đấy là ai thế?”

Trương Thư Thần thoáng nhìn, ngần ngừ một chút.

“Cậu ta là Chu Tiểu Châu.”

“Mới đến à?”

“Đúng thế.”

“Chả giống vậy.”

Trương Thư Thần dừng lại một chút.

“Cậu ta do quản lý Long giới thiệu đến. Vốn là người cũng tuyển đủ rồi, do quản lý Long xin quản lý Lục nên mới cho cậu ta vào.”

Thiên Vũ nhìn bọn họ thật mật với nhau, cũng không giống mới quen biết. Hắn gật đầu, không hỏi nữa, vẫn tiếp tục nhìn, không biết Chu Tiểu Châu nói gì mà A Hạo lại cười, xoa xoa tóc cậu ta, Chu Tiểu Châu lại để lộ hai lúm đồng tiền rất sâu.

Hôm nay Thiên Vũ đến Hoàng Long thì nghe thấy tiếng âm ỉ trong một phòng riêng. Trương Thư Thần muốn xem cảnh náo nhiệt nên kéo Thiên Vũ qua, Thiên Vũ đi qua thì nghe thấy có người đang nổi cơn tam bành, nhân viên phục vụ đang sợ hãi không ngừng giải thích chính là Chu Tiểu Châu kia.

“Rất xin lỗi anh, bộ quần áo của anh bao nhiêu tôi sẽ bồi thường như vậy ...”

“Như vậy? 58 nghìn 8 trăm đó! Mày đền được chắc?”

Rượu bị hắt toẹt vào mặt Chu Tiểu Châu, mặt Chu Tiểu Châu trắng bệch, chỉ biết cúi đầu liên tục giải thích. Xung quanh là một đám người đang vây xem náo nhiệt nhưng không ai dám ra mặt bênh vực.

Thiên Vũ thoáng nhìn qua, là một tên nhà giàu mới nổi hay đến Hoàng Long tên Lưu Lục. Lưu Lục rõ ràng là tên nhà giàu mới nổi xuất thân nông dân, chẳng biết gì chỉ biết mỗi tiền, điệu bộ khệnh khạng. Lưu Lục ngồi xuống sô pha, giơ một bên chân, chỉ vào vết rượu dính trên quần.

“Liếm cho tao! Liếm sạch vào!”

Chu Tiểu Châu vừa hoảng sợ vừa phẫn nộ, cúi đầu không nhúc nhích. Lưu Lục đột nhiên giật mạnh tóc Chu Tiểu Châu, hung hãn giật mạnh bắt cậu phải quỳ xuống đất, vẻ mặt Chu Tiểu Châu bị sỉ nhục, giây dựa muốn đứng lên thì bị Lưu Lục túm ngã.

“Không liếm tao xử chết mày!”

Có người chạy từ bên ngoài vào, bỏ tay Lưu Lục ra khỏi đầu Chu Tiểu Châu, kéo cậu đứng lên.

Chu Tiểu Châu như thể nhìn thấy cứu tinh, trốn ra phía sau người nọ.

A Hạo bình tĩnh nói: “Tôi là quản lý của cậu ấy. Anh có yêu cầu gì thì xin nói với tôi.”

“Yêu cầu? Nó không kiểm thì cậu phải liếm!”

Chu Tiểu Châu kéo A Hạo, A Hạo đẩy nhẹ cậu ra.

“Bộ quần áo này chúng tôi sẽ bồi thường gấp đôi. Hôm nay ông chủ Lưu đến chơi đều tính cho chúng tôi. Anh cứ chơi vui vẻ, đừng để một thằng nhóc không hiểu chuyện làm mất hứng.”

A Hạo quay đầu lại ra hiệu, hai cô gái đến ngồi bên cạnh Lưu Lục, mỗi bên một người, đều là gái đẹp.

Lưu Lục liếc hai cô gái một cái, xong lại nhìn A Hạo: “Quản lý Long, không phải tôi không nể mặt quản lý Lục của các cậu, hôm nay nhiều người nhìn thấy như thế này, Lưu Lục tôi cảm thấy không thoải mái. Thế này đi, nó vắng rượu lên người tôi, tôi trả lại cho cậu, cậu hoặc nó, đứng ở đây để tôi hất lại, tôi hết giận thì chuyện hôm nay tính là xong.”

Nói xong Lưu Lục uống một nửa ly rượu, đứng lên, bắt đầu không coi ai ra gì mà cởi khóa quần, hướng vào ly rượu.

Chu Tiểu Châu nhìn gã ta tè vào trong ly rượu thì méo cả mặt, dừng cảm đi về phía trước nhưng A Hạo kéo cậu lại, Chu Tiểu Châu vẫn muốn tiến về phía trước thì A Hạo hơi dùng sức kéo cậu đứng bên cạnh mình.

“Đứng yên đừng nhúc nhích.”

A Hạo đánh mặt quát.

Về mặt Chu Tiểu Châu đau khổ, gọi to “Quản lý ...”

A Hạo quay mặt về phía Lưu Lục, đứng thẳng, mặt không đổi sắc ...

44. Chương 4-6

Lưu Lục đang móc “của quý” ra ngoài thì Thiên Vũ đi qua, đặt tay lên vai hắn. Lưu Lục quay đầu nhìn thấy Thiên Vũ thì giật mình, lập tức đổi sang bộ mặt tươi cười. “Ồi, sếp Lý! ...”

Thiên Vũ giẹo cột nhìn phía dưới đang tênh hênh của gã. Lưu Lục vội vàng kéo khóa quần lên cười lấy lòng: “Sếp Lý, để cậu chê cười rồi ...” Vội vội vàng vàng chỉnh trang lại quần áo.

Thiên Vũ từ từ nở nụ cười.

“Ông chủ Lưu, nóng giận như thế có phải do người của tôi làm mất lòng anh không? Tôi giúp anh hết giận.”

Lưu Lục sửng sốt.

“Người của cậu?”

Thiên Vũ quay sang A Hạo.

“A Hạo, tôi dặn dò cậu thế nào nhỉ. Ông chủ Lưu là bạn bè tôi, cậu không phục vụ ông ấy cho tốt chính là không phục vụ tôi tốt đấy.”

Lưu Lục nghe lời này xong thì ngẩn người, đổi luôn sang vẻ mặt tươi cười.

“Hóa ra là người của sếp Lý, hiểu lầm hiểu lầm thôi ...”

Thiên Vũ cũng cười.

Thiên Vũ để A Hạo và Chu Tiểu Châu cùng mời Lưu Lục một chén, Lưu Lục uống cạn rồi còn nói mấy lời khách sáo. Chờ đưa người ra ngoài rồi, Thiên Vũ bảo Trương Thư Thần về phòng trước, Trương Thư Thần liếc A Hạo một cái rồi đi. Đến hành lang, Chu Tiểu Châu vội vàng đến thành khẩn cảm ơn, Thiên Vũ để cậu quay lại làm việc, Chu Tiểu Châu nhìn A Hạo, A Hạo gật đầu thì cậu mới đi.

A Hạo nhìn Thiên Vũ đứng đây thì cười xấu hổ. Thiên Vũ lấy thuốc lá từ ví ra, đưa một điếu cho A Hạo. A Hạo nhận lấy, lấy bật lửa vội vàng châm thuốc cho Thiên Vũ, cũng châm cho chính mình. Hai người đi vào chỗ cầu thang không có người ở bên cạnh, hút thuốc.

Thiên Vũ hút một lúc, nhìn A Hạo qua làn khói mờ mịt.

“Lần sau đừng làm chuyện đại dột. Không đáng đâu.”

A Hạo cũng hút, cau mày.

“Quá sức biến thái.”

“Về sau gặp chuyện thế này đừng có làm cứng. Bảo người gọi Lục Thành đến. Anh ta là người của Tiêu Nam, cũng được nể mặt hơn.”

“Không có gì. Cũng không thể không tìm cách đối phó sự việc.”

Thiên Vũ không lên tiếng, rút điều thuốc ra, hình như nhớ ra một việc.

“Người vừa rồi tên Chu Tiểu Châu à? Cậu bảo vệ cậu ta ghê nhỉ.”

A Hạo giật mình một tẹo, lại cười không nói gì.

“Bạn à?”

A Hạo gật đầu.

“Cậu mang đến à?”

“Có chỗ không thuê cậu ấy nữa, không biết đi đâu. Tôi xin quản lý Lục chiếu cố.”

“Cậu vì bạn bè mà dám chịu nhục ...”

Sau đó Thiên Vũ quay về phòng, Trương Thư Thần sắp xếp rất nhiều đồ điểm tâm, cười nói bộ dạng trừng trị biến thái của Thiên Vũ vừa rồi rất đẹp trai. Thiên Vũ nghe xong thì buồn cười, nhìn thấy trong mắt Trương Thư Thần toàn là tôn kính và tình cảm thì không khỏi động lòng, ôm Trương Thư Thần hôn một lúc.

Sau khi Trương Thư Thần làm âm ỉ vào ngày nọ thì ngoan ngoãn hơn trước. Thiên Vũ thể hiện rất rõ ràng hẳn không thích người gây khó chịu, Trương Thư Thần rất thông minh, không hề nhắc đến A Hạo nữa. Có một lần trên giường Thiên Vũ cười hỏi cậu ta tại sao giờ không đề cập đến A Hạo nữa, Trương Thư Thần thành thật trả lời vì cậu ta biết A Hạo với Thiên Vũ không lên giường với nhau nữa, cậu ta không lo lắng nữa. Thiên Vũ nghe xong thì thấy Trương Thư Thần cực kì đáng yêu, giữ chặt cậu ta làm thêm một lượt nữa.

Trương Thư Thần nghe lời Thiên Vũ, nhuộm tóc màu vàng. Thiên Vũ thích túm chặt mái tóc dài màu vàng kia lúc ở trên giường, cắm vào thân thể Trương Thư Thần mà đóng cọc từng phát từng phát một. Mỗi lần nhìn mái tóc vàng rối tung kia là Thiên Vũ đều dễ dàng bị kích thích. Hắn cảm thấy mình có bệnh rồi.

Thiên Vũ đút cho Trương Thư Thần mấy miếng điểm tâm, hai người lại tình cảm một lúc, Thiên Vũ đứng dậy đi vệ sinh.

Nhà vệ sinh tầng này có người nôn mửa, Thiên Vũ đẩy cửa vào thì bị đồng bầy nhẩy trên sàn làm cho ngạt thở phải ra ngoài, quay người đi phòng vệ sinh riêng ở tầng trên. Chỗ đó chỉ có người nội bộ mới dùng, người khác không dùng được.

Thiên Vũ lười chờ thang máy nên đi bộ lên hai tầng, lúc ra ngoài thì thấy điện trong phòng bên cạnh sáng, có người đang nói chuyện bên trong.

Thiên Vũ nghe thấy giọng nói kia thì khựng lại. Tiếng nói chuyện bên trong đột nhiên ngừng lại. Thiên Vũ đứng gần lại, liếc qua.

Vẻ mặt Chu Tiểu Châu rất uất ức, A Hạo thì đang giữ mặt cậu, cẩn thận nhìn dưới đèn.

“Đánh những chỗ nào rồi?”

Chu Tiểu Châu kêu oai oái, chỉ vết tích còn lại trên cả hai má. Ngón tay A Hạo lướt qua, xoa cho cậu.

“Thằng cha chết tiệt, tôi rửa cả nhà ông ta chết đi ... Ui ...”

Chu Tiểu Châu kêu đau, lại uất ức nói:

“Anh ... nhẹ tay thôi ...”

A Hạo lấy lòng bàn tay xoa cho cậu.

“Cậu đó ... Lần sau làm việc cẩn thận chút ...”

Chu Tiểu Châu cười, hai má lúm đồng tiền rất sâu.

“Không phải có anh rồi sao ...”

“Lúc nào tôi cũng che chở cho cậu được hả?”

“Anh không muốn à?”

“Đừng cử động ...”

Ánh đèn rọi sáng khuôn mặt dịu dàng, yêu thương của A Hạo.

Thiên Vũ yên lặng đứng nhìn ở cửa.

45. Chương 4-7

Khi Thiên Vũ quay lại phòng, Trương Thư Thần phấn khích nói với hắn sinh nhật cậu ta sắp đến, muốn mời Thiên Vũ đi ăn cơm.

Thiên Vũ hỏi cậu muốn quà gì? Ngày mai tôi đưa cậu đến trung tâm mua sắm, cứ việc chọn.

Trương Thư Thần vui vẻ nhìn hắn.

Hôm sau, Thiên Vũ đưa Trương Thư Thần đi trung tâm mua sắm cao cấp nhất thành phố, lúc đầu Trương Thư Thần từ chối, nói nơi đó sang trọng quá, đến trung tâm bình thường là được rồi. Thiên Vũ đưa cậu ta vào đại sảnh trung tâm mua sắm rực rỡ sắc màu, nói hôm nay là ngày của cậu. Đừng làm tôi mất mặt.

Trên khuôn mặt Trương Thư Thần đầy vẻ vui sướng.

Cậu ta thử rất nhiều quần áo, muốn một chiếc áo gió, lại thử một bộ âu phục, thắt cravat lên, xoay trái xoay phải trước gương, cực kì hài lòng, vui vẻ hỏi Thiên Vũ thế nào. Thiên Vũ nhìn cậu ta cực kì vui thì nói nhân viên bán hàng gói hết quần áo lại, Trương Thư Thần lật bảng giá rồi nói nhỏ với Thiên Vũ là thôi, Thiên Vũ không để ý, nói luôn với nhân viên bán hàng gói đồ lại. Trương Thư Thần nhìn hắn, mắt sáng bừng.

Lúc sau cậu ta muốn một chiếc hoa tai, nói mình luôn mong được tặng một món nữ trang, chính mình đeo hoa tai ra ngoài mà cũng không thấy ngại. Lúc này Thiên Vũ mới để ý cậu ta vẫn đeo hoa tai, Thiên Vũ không có hứng thú với trang sức, cũng không hiểu biết, nhưng thấy Trương Thư Thần thích thì mua cho cậu ta một bộ vòng tay như thế.

Thiên Vũ lại mua cho cậu ta một túi xách, một chiếc nhẫn, sau đó hai người mới rời trung tâm mua sắm. Ăn cơm xong thì lên xe, Thiên Vũ vừa đi được một đoạn thì tay Trương Thư Thần bắt đầu sờ lên chân Thiên Vũ, lần đến nơi quan trọng.

Thiên Vũ bắt đầu cười.

“Làm gì đấy?”

Trương Thư Thần vẫn tiếp tục vuốt ve, giọng nói cũng không giống bình thường.

“Tôi không kiềm chế được ...”

Giọng nói cậu ta nóng như lửa.

Thiên Vũ quay đầu nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của cậu ta thì lái xe thẳng đến khách sạn, thuê phòng.

Chỉ có hai người trong thang máy, Trương Thư Thần không kiềm chế được mà kề sát mặt vào eo Thiên Vũ, ma sát qua lớp quần bò đang phồng lên. Thiên Vũ mở cửa đi vào rồi ấn Trương Thư Thần vào phía sau cửa, kéo quần cậu ta, xoa bóp cặp môi trần trụi căng tròn, ra sức nhào nặn vân vê cho đến khi thứ kia cứng lên: “Phóng đảng quá ...”

Trương Thư Thần mềm nhũn cả người, quỵr rũ Thiên Vũ, ánh mắt tư thế đều lảng lơ không chịu được, Thiên Vũ cũng không cởi đồ mà chỉ kéo khóa quần xuống, quay lưng Trương Thư Thần lại, bắt đầu đứng làm ...

Trương Thư Thần nhiệt tình hơn những lần trước, Thiên Vũ làm đứng một lượt rồi lên giường, vừa mắng Trương Thư Thần phóng đảng vừa điên cuồng làm cậu ta, Trương Thư Thần kích thích đến mức hét rất to, Thiên Vũ vừa đâm cậu ta vừa mắng cậu ta lảng lơ như gái, Trương Thư Thần nghe xong lại càng hưng phấn hơn, hai người làm đến khi mồ hôi đầy người, tinh dịch bắn đầy giường.

Sau khi làm xong, Trương Thư Thần thỏa mãn nhìn Thiên Vũ nói thích quá, thứ kia của Thiên Vũ quá tuyệt vời. Thiên Vũ nói phóng đảng quá, càng ngày càng lảng lơ, Trương Thư Thần cười không ngừng.

Sau khi hai người tắm rửa sạch sẽ, Thiên Vũ để Trương Thư Thần xuống lấy xe trước, hắn gọi điện xử lý chút công việc.

Thiên Vũ gọi điện xong thì rời khỏi phòng đi về phía thang máy, một cửa phòng ở hành lang bên kia mở ra, một thiếu niên đi tới. Thiên Vũ thấy quen quen, nhìn kĩ hóa ra là Chu Tiểu Châu.

Chu Tiểu Châu quay đầu lại chờ, sau đó một người ra khỏi phòng, cửa đóng lại.

Hai người đi sát bên nhau cùng về phía thang máy.

Thiên Vũ đứng bất động, nhìn hai người ở phía trước.

46. Chương 4-8

A Hạo và Chu Tiểu Châu đi tới, phía sau có người đập vai cậu.

A Hạo quay đầu lại, đứng im.

Chu Tiểu Châu nhìn thấy Thiên Vũ thì dường như vô cùng choáng váng, đứng bất động.

Thiên Vũ hỏi A Hạo: “Khéo quá nhỉ?”

Hai người đều hoàn toàn bất ngờ nên không trả lời được. Thiên Vũ thản nhiên hỏi:

“Làm gì ở đây vậy?”

Chu Tiểu Châu hình như hơi bối rối lại vừa căng thẳng.

“... Không làm gì cả ... Chúng tôi ... đến tìm một người bạn...”

Chu Tiểu Châu càng liên tục nhìn A Hạo. Về mặt A Hạo cũng cứng đờ, trong mắt Thiên Vũ thì biểu cảm kia là rất chột dạ.

“Ồ, người ở phòng nào? Tôi quen ông chủ ở đây, để giúp hai người tìm người.”

“Cảm ơn sếp Lý, không cần ...”

Thiên Vũ nhìn thẻ phòng Chu Tiểu Châu đang cầm trong tay thì cười.

“Thuê phòng ở đây cũng không tiện lắm nhỉ.”

Chu Tiểu Châu bị bóc trần lời nói dối thì xấu hổ đứng bất động. Thang máy đến, Thiên Vũ đi vào bên trong, hỏi hai người đang đứng bên ngoài: “Không đi à?”

Thiên Vũ nhìn A Hạo, A Hạo cũng nhìn hẩn. Thiên Vũ mặt không đổi sắc nhấn nút thang máy, cửa đóng lại ...

Thiên Vũ vừa ra khỏi khách sạn bèn chửi một tiếng: đệt mẹ mày!

Đêm đó Thiên Vũ đến Hoàng Long, muốn phòng ở bên trong cùng. Lục Thành định đi gọi Trương Thư Thần, Thiên Vũ xua tay rồi bảo, anh gọi Chu Tiểu Châu lên đây.

Lục Thành đi, một lát sau dẫn Chu Tiểu Châu vào. Chu Tiểu Châu nhìn thấy Thiên Vũ thì nét mặt hơi khó coi, đi vào cúi đầu không nói gì. Thiên Vũ ngồi trên sofa, nói với Lục Thành: “Đóng chặt cửa, bất kì ai cũng không được vào.”

Lục Thành cười như đứng rồi, đóng chặt cửa.

Thiên Vũ chưa lên tiếng, chỉ châm một điếu thuốc. Chu Tiểu Châu đứng một lúc, không kiềm chế được:

“Sếp Lý ... anh tìm tôi có chuyện gì vậy ạ?”

Thiên Vũ rút thuốc rồi lấy điếu thuốc ra.

“Không có gì, tâm sự chút thôi. Cậu do Long Hạo đưa vào à?”

“Đúng thế.”

“Hai người biết nhau bao lâu rồi?”

Chu Tiểu Châu ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ một cái.

“Biết nhau ... ba tháng ...”

“Ba tháng à?”

Thiên Vũ nheo mắt.

“Quen nhau thế nào?”

“Bạn anh ấy chơi với bạn tôi, lúc cùng gặp nhau thì quen.”

Thiên Vũ tiếp tục hút thuốc, từ từ hỏi tiếp.

“Quan hệ của hai người là gì?”

Chu Tiểu Châu kinh hãi, vội vàng nhìn Thiên Vũ một cái, không nói gì.

“Không tiện nói à?”

“... Không có quan hệ gì cả ...”

Thiên Vũ cười cười, gạt ít tàn thuốc.

“Thế hôm nay hai người thuê phòng, không lẽ để chơi bài chắc?”

Chu Tiểu Châu không nói gì cả.

Thiên Vũ nhìn cậu.

“Hoàng Long không cần người khả nghi. Cậu nói cậu không có quan hệ gì với cậu ta, vậy hai người trong phòng để làm gì, cứ nói đi, tôi thấy hợp lý thì sẽ để cậu đi.”

Chu Tiểu Châu cắn môi, cúi đầu.

“Cậu nói linh tinh cũng được. Cứ thử xem sao.”

Sắc mặt Chu Tiểu Châu càng tệ hơn.

Thiên Vũ không lên tiếng, chờ đợi.

Một lúc sau hắn nghe được tiếng Chu Tiểu Châu nói khẽ:

“Đúng ... là thuê phòng ...”

“Thuê phòng làm gì?”

Chu Tiểu Châu cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói càng khẽ.

“... Là ... chuyện đó...”

Thiên Vũ từ từ hút thuốc. Chu Tiểu Châu cũng không nói gì. Trong phòng lại yên tĩnh một lúc.

“Quan hệ của hai người kéo dài bao lâu rồi?”

“... Hai tháng ...”

Thiên Vũ yên lặng.

Hắn rút một hơi thuốc.

“Không phải Long Hạo có bạn gái à?”

Chu Tiểu Châu im lặng rất lâu, sau đó mới trả lời:

“Đã chia tay rồi ...”

Thiên Vũ vụt nâng mí mắt.

“Chia tay khi nào?”

Chu Tiểu Châu cúi đầu xuống.

“... Nhiều tuần trước đây rồi...”

Thiên Vũ nhìn Chu Tiểu Châu, không hề lên tiếng.

Hắn mặt không đổi sắc xoay đầu dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn ...

47. Chương 4-9

Thiên Vũ chưa bao giờ phần nộ như vậy.

Không chỉ phần nộ mà còn thấy nực cười.

Hắn nghĩ mình thích mà rút cục lại bị đùa cợt như thế. Hắn bị người ta đùa bỡn, bị người ta chơi đùa, lại còn thật sự bị đùa bỡn, thật sự bị chơi đùa. Người ta nói có bạn gái nên không tiếp tục với hắn nữa, người ta còn nói cả đời nhớ tình nghĩa của hắn ...

Thiên Vũ hồi tưởng từng việc từng việc trong quá khứ, mỗi câu nói, từng nét mặt của A Hạo. A Hạo dè lên vai hắn như thể đang kiềm chế bản thân mà hôn hắn; A Hạo đau khổ tới cùng nói vì thế lúc ấy anh muốn mua tôi à? A Hạo dùng ánh mắt sâu nặng nói hắn phải thật tình đối tốt với người kia, A Hạo mỉm cười vươn tay, vỗ tay với hắn ...

Từng chi tiết hồi tưởng đều trào phúng như vậy thật khiến cho người khác phải buồn nôn, Thiên Vũ vừa hồi tưởng vừa cười, hắn cười bản thân mẹ kiếp lật thuyền trong mương, Lý Thiên Vũ hắn chưa từng bị người nào đùa bỡn mà chỉ đùa bỡn không biết bao nhiêu người, ấy vậy mà bây giờ lại bị đùa bỡn đến mức không biết phải trái, hết như một con ruồi không đầu lại chẳng tự nhận thức được vấn đề, chẳng những không tự nhận thức được mà còn vội vàng nói thích người ta, tìm việc cho bạn gái người ta, ra tay cứu bạn trai người ta, bảo vệ người ta, cứu người ta, không để kẻ khác chạm vào người ta, thật lòng từ tâm can nói sau này không muốn làm tổn thương người ta, còn ra vẻ độ lượng nói mình bằng lòng buông tay, hai người làm bạn bè ...

Hắn nghĩ không biết từ trước đến giờ trong mắt A Hạo mình buồn cười cỡ nào, ở trên giường của Chu Tiểu Châu liệu A Hạo có cười đùa rất nhiều lần, nói hóa ra trên đời có kẻ ngốc như vậy, bị lừa mà còn coi mình là tình thánh. Dường như Thiên Vũ thấy tiếng cười kia của A Hạo vang vọng, tiếng cười kia giống như vàng vắn bên tai hắn ...

“Mẹ kiếp ra vánh ra về!”

Lý Thiên Vũ điên tiết chửi mắng.

Trong đầu hắn hiện lên tất cả những từ ngữ độc ác có thể nghĩ ra nhưng cũng không thể ngăn chặn sự phẫn nộ của bản thân. Sau khi bảo Chu Tiểu Châu ra ngoài hắn ngồi trong phòng hút thuốc, ánh mắt trợn lên rất đáng sợ trong làn khói.

Hắn muốn cho vũ công nam này biết hối hận nghĩa là gì.

Hắn muốn cậu biết cái giá của việc chơi với lửa có ngày chết cháy, khiến cậu giống một con chó quỳ xuống dưới chân hắn, liếm chân hắn ...

Thiên Vũ đưa Trương Thư Thần cùng vào phòng.

Nhân viên phục vụ kính cẩn nói quản lý Lục đi ra ngoài, có dặn dò nếu sếp Lý chỉ đạo gì thì cứ trực tiếp dặn dò chúng tôi.

Thiên Vũ gạt đầu, nói lấy một chai rượu.

Rượu đỏ được mang đến, màu đỏ xao động phát ra ánh sáng lóng lánh. Nhân viên phục vụ sắp xếp đồ nhắm một cách chu đáo để Thiên Vũ và Trương Thư Thần dùng. Thiên Vũ cầm ly lên, ném một ngụm rồi bỏ xuống, căn Trương Thư Thần uống. Hắn nâng mắt lên hỏi nhân viên phục vụ: “Quản lý của cậu là ai?”

Nhân viên phục vụ không hiểu gì, không biết đã gây ra lỗi lầm gì: “Là quản lý Long ...”

“Gọi cậu ta đến đây.”

Nhân viên phục vụ hơi bối rối mà đi ra ngoài, một chút sau A Hạo đi theo sau.

“Sếp Lý.”

A Hạo nói. Thiên Vũ từ từ lắc ly rượu, nhìn nước rượu màu đỏ ở bên trong trông như màu máu.

“Có biết rượu này có vấn đề gì không?”

Thiên Vũ từ từ hỏi. A Hạo nhấp một chút rượu, lại uống một ngụm, sau đó nghi hoặc nhìn Thiên Vũ.

“Uống không nổi hả?” Thiên Vũ cười cười rồi đột nhiên vung tay, toàn bộ rượu trong ly hắt vào mặt A Hạo.

Trương Thư Thần kinh ngạc nhìn Thiên Vũ. Nhân viên phục vụ hoảng sợ, còn không dám thở bình thường.

“Giờ thế nào?”

Thiên Vũ từ từ hỏi.

A Hạo vẫn không nhúc nhích. Rượu nhỏ xuống từ mái tóc ướt sũng, từ mặt cậu, tập trung ở cằm, quanh cổ áo sơ mi trắng bóc bị nhuộm đỏ một mảng lớn, trông rất hỗn độn.

A Hạo không nói gì, cũng không lau đi. Như thể cậu đã đoán trước được Thiên Vũ sẽ gây khó dễ nên im lặng chấp nhận.

Thiên Vũ đứng dậy đi đến trước mặt A Hạo, lau một giọt rượu trên mặt A Hạo rồi đưa lên miệng cậu.

“Ném thử đi ... Ném thấy thế nào?”

Thiên Vũ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn vào mắt A Hạo, vừa trêu tức vừa lạnh lùng ác độc.

“Mùi vị lẳng lơ.”

A Hạo vụt nâng mí mắt lên. Ánh mắt cậu chạm ánh mắt hắn, Thiên Vũ nhìn rất gần, nhìn thấy sự tức giận lẫn nhẫn nhịn trong mắt A Hạo. Thiên Vũ vỗ mặt cậu.

“Tôi nói sai à? Cậu khó chịu à?”

Ánh mắt ngăm ngăm chịu đựng, kiềm chế. A Hạo nhú chặt lông mày, vẫn im lặng như cũ.

“Cậu không chịu thì tôi cho cậu cơ hội giải thích.”

Thiên Vũ ngồi lại vào sofa, mắt lạnh lùng nhìn A Hạo.

“Nói đi.”

Cả phòng chìm trong yên lặng. Thiên Vũ độ nhiên vung chân, chai ly cốc tách trên bàn đều rơi vỡ.

“Mẹ kiếp cậu nói đi chứ!”

Ngoài phòng đã có mấy người đến nhưng không ai dám vào, lặng ngắt như tờ.

A Hạo khẽ nói: “Anh uống nhiều rồi. Tiểu Lưu, lại mang thêm rượu lên cho sếp Lý.”

A Hạo nhắc chân định đi ra ngoài, Thiên Vũ lạnh lùng nói:

“Hôm nay cậu dám đi ra ngoài một bước, tôi để cậu đứng thẳng đi vào nằm ngang đi ra.”

A Hạo dừng bước, lời Thiên Vũ làm nhân viên phục vụ sợ chết khiếp bèn đóng cửa phòng lại luôn.

“Giờ còn bốn người chúng ta, tôi nể mặt cậu một chút. Lại đây.”

A Hạo dường như đang nén giận, xoay người tiến đến hai bước.

“Đi tiếp đi, đứng lại ở đó.”

Thiên Vũ cười, chỉ chỉ bóng đèn ở giữa.

A Hạo đứng dưới bóng đèn, vẻ mặt rối rắm nhưng người vẫn đứng thẳng như cây lao.

Thiên Vũ vắt chân, ngẩng mặt nhìn cậu, vẻ mặt lười biếng, thả lỏng.

“Cởi đi.”

48. Chương 4-10

A Hạo ngẩng phát đầu lên. Trương Thư Thần im lặng nhìn Thiên Vũ.

“Lại muốn ra vẻ trong sạch cao thượng à? Cởi ra! Cởi sạch đi!”

Cuối cùng A Hạo không kiềm chế được nữa.

“Đừng có quá đáng!”

Thiên Vũ cười khẩy.

“Cậu đừng hiểu lầm. Dù bây giờ cậu có lột hết ra nằm trên mặt đất thì tôi cũng chẳng có hứng, tôi chỉ tò mò thôi, cậu chưa từng hầu hạ người khác chơi bao giờ đúng không? Tôi muốn xem cậu lột hết đồ ra thì có gì khác với người khác, là hai quả cà hay cái gì.”

A Hạo nắm chặt tay, đứng bất động, Thiên Vũ nói với Trương Thư Thần.

“Đi, cởi cho cậu ta.”

Trương Thư Thần nhìn nắm đấm của A Hạo thì không nhúc nhích. Thiên Vũ cười.

“Cậu ta dám làm vì với cậu, tôi sẽ làm thế với cậu ta.”

Trương Thư Thần hơi do dự, thế nhưng vẫn đứng lên.

A Hạo không để Trương Thư Thần kịp đến gần, đột nhiên xoẹt một tiếng cởi áo khoác đồng phục vút trên mặt đất. Kéo nơ rồi cởi ra. Cầm chiếc áo sơ mi đã bị dính rượu trước ngực, kéo xuống dưới, tiếng cúc áo rơi, vạt áo sơ mi bung rộng ra, A Hạo cởi áo để lộ nửa thân trên trần trụi, vút xuống nền nhà.

Thiên Vũ mặt không đổi sắc nhìn tất cả động tác của cậu.

A Hạo nửa thân trên nhẵn nhụi cường tráng, mặt đối mặt nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn cậu, chờ một chút.

“Tiếp tục đi.”

Nhân viên phục vụ bên cạnh đột nhiên run rẩy nói: “Sếp Lý, là do tôi làm không tốt, không liên quan đến quản lý Long ... Sếp Lý, anh ...”

A Hạo đưa tay xuống thắt lưng, rút ra, cởi nút quần bò, kéo phéc mơ tuya xuống.

Lúc làm hành động này cậu nhìn chằm chằm Thiên Vũ. Phía sau sáng bừng, không nhìn rõ nhưng lại giữ chặt ánh mắt của Thiên Vũ.

Thiên Vũ bất động, cũng không có biểu cảm gì hết, chỉ nhìn cậu.

A Hạo vẫn đang nhìn chăm chăm Thiên Vũ rồi đưa tay cầm cạp quần kéo xuống.

Thiên Vũ đột nhiên đứng dậy lao về phía trước, vào lúc không ai kịp phản ứng gì, vung tay bạt tai A Hạo một cái!

A Hạo bị hấn đánh nghiêng sang một bên, Thiên Vũ trợn trừng mắt, cả mặt đỏ bừng:

“Mẹ kiếp bảo cậu cởi là cởi thật à? Cậu không có lòng tự trọng à?”

A Hạo bị cú bạt tai này làm choáng váng, điên lên trừng mắt quát Thiên Vũ:

“Đồ khốn kiếp!”

“Tôi khốn kiếp à?” Thiên Vũ quát to. “Tôi là đồ khốn kiếp nên mới ngu si để cậu đùa cợt đó!”

Thiên Vũ quay đầu nói với nhân viên phục vụ và Trương Thư Thần: “Đi ra ngoài!”

Trương Thư Thần nhìn Thiên Vũ và A Hạo, rồi nhìn Thiên Vũ: “Tôi ở lại ...”

“Biến!”

Thiên Vũ thét lên. Trương Thư Thần im lặng rồi kéo nhân viên phục vụ ra ngoài. Ngoài cửa vẫn có rất nhiều người đứng, có người nhìn xuyên qua khe cửa thấy A Hạo cởi trần và quần lộn xộn, tất cả cảm như hén. Trương Thư Thần đóng cửa lại.

Thiên Vũ xoay người giữ cạp A Hạo, xiết chặt.

“Cậu vì Chu Tiểu Châu mà bằng lòng cởi quần cơ à? Nếu tôi muốn chịch cậu ta, cậu có bằng lòng bị chịch thay cậu ta không?”

A Hạo gạt mạnh tay Thiên Vũ ra, kéo cạp quần lên. Thiên Vũ xoay người cậu, đẩy cậu vào tường.

“Long Hạo,” Thiên Vũ kề sát cậu, trợn mắt nhìn cậu, găng từng chữ:

“Hôm nay cậu nói thật cho tôi biết, trước giờ cậu có đùa bỡn tôi không?”

A Hạo nhìn hấn.

“Cậu tiếp cận, đùa giỡn tôi vì muốn lợi dụng tôi để trèo cao đúng không?”

Sự im lặng của A Hạo khiến cơn giận mới xẹp xuống lại bùng lên, cơn thịnh nộ khiến hấn sắp nổ tung, im lặng chẳng khác nào thừa nhận, thế nhưng hấn muốn chính miệng cậu thừa nhận, chính miệng thừa nhận từ trước đến giờ cậu coi hấn là tên ngốc, từ trước đến giờ lợi dụng hấn, đùa bỡn hấn, hiện giờ đã đạt được mục đích rồi thì cậu không cần lợi dụng hấn nữa nên đá luôn hấn đi, còn đem mấy chuyện bạn bè xằng bậy mà lừa gạt hấn!

A Hạo đột nhiên đẩy mạnh hấn ra nhưng lại bị Thiên Vũ điên cuồng ấn về tường.

“Trúng tim đen rồi phải không? Nói đi!”

Thiên Vũ quát.

A Hạo đột nhiên quát to.

“Không phải!!!”

“Không phải à?” Thiên Vũ cười lạnh lùng. “Vậy thì thế nào? Là cậu thành thật chắc?”

“Tôi nói là thành thật thì anh có tin không?”

A Hạo quát lên như thể đang bùng nổ, đôi mắt trừng lên với Thiên Vũ cũng bắt đầu đỏ lên. Thiên Vũ sững sốt, tức giận mắng: “Thành thật? Mẹ kiếp cậu nghĩ tôi là thằng ngu à? Cậu thành thật mà mới hai tháng trước bên hồ Kim Ngưu còn theo đuổi tôi, quay về xong là cặp kè với Chu Tiểu Châu hả? Cậu thành thật mà lấy gái ra lừa tôi, sao không nói luôn cậu muốn thuê phòng với zai? Cậu thành thật thì đừng nói mấy lời bạn bè vớ vẩn! Ông đây ghê tởm đ*o chịu nổi!”

Ngực A Hạo phập phồng, nhú chặt lông mày. Thiên Vũ chỉ tay vào A Hạo, gằn từng tiếng: “Long Hạo, tôi nói cho cậu biết, cậu có thể hư tình giả ý với tôi, có thể không lên giường với tôi, đến hôm nay tôi vẫn nói mấy lời này, Lý Thiên Vũ tôi chưa bao giờ ép buộc ai. Vì thế cậu không nên lừa tôi, đời này tôi hận nhất người khác lừa mình, tôi không phải người tốt, tôi đùa bỡn người khác nhưng chưa bao giờ lừa gạt cậu hết! Cậu nói một câu từ chối muốn tìm người khác, tôi không có ý kiến gì, nhưng cậu vừa cặp với người khác vừa đùa bỡn tôi thì tôi không tha thứ cho cậu được!”

Thiên Vũ nói xong thì đứng lùi lại, nhìn A Hạo rồi đột nhiên cong khóe miệng.

“Cậu lợi hại, rất lợi hại, là người đầu tiên có thể đùa cợt tôi như thế. Có biết tôi từng nghĩ về cậu thế nào không? Cậu nói tôi không giống mấy tên biến thái, tôi không thể làm cậu thất vọng. Quả thật tôi không

giống bọn họ, không chừng còn biến thái hơn cơ.”

A Hạo ngẩng đầu, rất kiềm chế mới nhẫn nhịn được:

“Thiên Vũ!”

“Đừng gọi tôi!”

Thiên Vũ điên lên.

“Sao cậu không giải thích gì hết? Không phải cậu ra vẻ lừa gạt được à? Vừa rồi không phải cậu nói là thành thật hả? Thế sao không phản bác không phản đối? Mẹ kiếp cậu đúng là thành thật!”

Thiên Vũ nói xong thì đột nhiên lao người về phía trước, tóm chặt cằm A Hạo, điên cuồng hôn môi cậu. A Hạo đẩy mặt hắn ra, Thiên Vũ lấy tay giữ chặt hai bên má cậu, cơn giận chiếm hết tâm trí hắn bùng lên mạnh mẽ, hắn cắn môi A Hạo, đầu lưỡi ra sức quăn lấy môi miệng khi A Hạo đang chống cự, vừa cắn mút vừa kêu “Cậu không giống ở chỗ nào ... Cậu không giống người khác ở điểm nào ...”

49. Chương 4-11

Thiên Vũ gần như cắn xé A Hạo, liên tục liên tục cắn gặm môi miệng cậu, ghì chặt đầu lưỡi, điên cuồng thô bạo di chuyển quăn lấy mút cắn, trong miệng có máu và cảm giác đau đớn do vết rách, không biết là ai cắn ai, hai người giống dã thú đang bị bao vây dây dưa cắn xé, mãi đến khi cổ tay Thiên Vũ bị đau, bị A Hạo đẩy ra. Hai người mất thăng bằng, Thiên Vũ nhổ toẹt một cái, hung tợn nói: “Cũng có chút mùi vị!”

Trong mắt A Hạo hiện lên một loại thần sắc mà Thiên Vũ không nhận thấy. Giọng nói A Hạo đầy sự kiềm chế: “Tôi với cậu ấy không có gì cả!”

“Không có gì hả? Thế hai người thuê phòng xem TV chắc?”

“Giờ tôi không nói rõ được!”

“Cái gì mà không rõ, mẹ kiếp cậu đ** dám thừa nhận thì có!”

Đột nhiên có tiếng đập cửa, là giọng nói của Lục Thành: “Sếp Lý, là tôi Lục Thành.”

Thiên Vũ: “Đi đi! Không có việc của anh!”

Lục Thành lương lự xong vội nói: “Sếp Lý, Chu Tiểu Châu mất tích, không biết ai báo cảnh sát, cảnh sát đến đây ...”

Thiên Vũ sững sốt. A Hạo đang cúi đầu thì ngẩng phắt lên đối diện với ánh mắt Thiên Vũ, trong mắt đầy hoảng sợ và hoảng loạn. Thiên Vũ liếc cậu một cái, cười khẩy: “Sao, sốt ruột à?”

A Hạo kinh hãi: “... Anh làm à?”

Thiên Vũ giật mình đứng im, sau đó lên cơn giận rồi lại cười: “Tôi làm thì sao? Cậu định làm gì?”

A Hạo vội nhìn Thiên Vũ như thể muốn nhìn ra hắn nói thật hay không, ánh mắt không tin tưởng rồi biến thành kinh hãi: “Anh làm gì với cậu ấy rồi?”

Trong lòng Thiên Vũ như bị đâm một nhát.

“Đau lòng à? Cậu hỏi tôi làm gì với cậu ta rồi hả?”

A Hạo đột nhiên túm lấy Thiên Vũ: “Anh giấu cậu ấy ở đâu, thả luôn ra đi, nghe tôi đi Thiên Vũ!”

Thiên Vũ nhìn thấy sự lo lắng nôn nóng không thể che giấu trên mặt A Hạo thì sự phẫn nộ dữ dội xa lạ bùng lên trong đầu, đột ngột gạt tay cậu ra: “Vì sao tôi phải nghe lời cậu?”

“Cậu ấy không thể gặp chuyện được!”

A Hạo rống lên.

Thiên Vũ sững sốt, từ từ bình tĩnh nhìn A Hạo. Hắn hồi phục tinh thần, đột nhiên bóp chặt cằm A Hạo, bóp đến mức mặt cậu bắt đầu có biểu cảm đau đớn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu lo lắng cho cậu ta thế à? Mẹ kiếp giả vờ làm gì, lo cho bản thân đi!”

Thiên Vũ nói xong thì xoay mạnh lưng A Hạo lại, điên cuồng ghì cậu vào tường, kéo khóa quần chưa kịp kéo lại cẩn thận của A Hạo, ngón tay chui vào trong quần bò của cậu!

A Hạo quay đầu gầm lên: “Làm gì thế?”

Thiên Vũ cười khẩy: “Làm gì à?” Hắn kề sát bên tai A Hạo, mắt trợn đỏ bừng, dữ tợn gần từng chữ:

“Làm cậu!”

Bàn tay giật mạnh quần bò của A Hạo xuống!

Sau quần bò là chiếc quần lót màu trắng bị kéo xuống một nửa, lộ ra nửa cặp mông trần trụi và khe hở thật sâu, tiếng gầm kiêu chế thoát ra từ sâu bên trong cổ họng A Hạo: “Buông ra, đừng ép tôi!”

Thiên Vũ bỏ ngoài tai, ép sát vào tấm lưng trần trụi của A Hạo, một tay ghì cậu một tay cởi thắt lưng của mình, phía dưới bắt đầu kề sát vào mông A Hạo, ra sức ma sát trong lúc cậu phản kháng, thở hổn hển mà kéo xoẹt quần cậu xuống thêm, tay ra sức vuốt ve vuốt ve làn da đang lộ ra. Thiên Vũ cảm thấy ngọn lửa rạo rực đang

thieu đốt mình, hần như thể bị đặt giữa ngọn lửa, cả người như sắp nổ tung, hần nghe thấy mình vừa giằng co với A Hạo vừa kích động nói lung tung: “Mẹ kiếp tôi quý cậu như báu vật ... Không nỡ ra tay ... Con mẹ nó cậu lại cặp kè với người khác ... Hôm nay tôi sẽ làm chết cậu, làm chết cậu!...”

Mắt Thiên Vũ đỏ rực như lên cơn sốt, tay men theo bắp đùi túm lấy phía trước thì đột nhiên tay bị một lực mạnh xoay lại, thân thể cũng bị xô ra, Thiên Vũ bị xô mất thăng bằng, ngã xuống nền nhà. Hần phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên, A Hạo đứng ngay trước mặt hần, vẻ mặt kia không phải là vẻ mặt hần từng biết, Thiên Vũ thấy ngực cậu phập phồng liên hồi, nghe thấy giọng nói đầy sự nén giận như thể sôi lên từ đáy tâm can:

“... Tôi nghĩ anh không giống, hóa ra anh vẫn giống bọn họ!”

A Hạo không thèm liếc Thiên Vũ một cái, nhặt quần áo mở cửa đi ra ngoài.

Thiên Vũ mặt không đổi sắc, ngồi trên nền nhà một lúc. Hần từ từ đứng lên, chỉnh trang quần áo, ngồi lên ghế sofa.

Ngoài cửa chẳng còn ai. Một lát sau Lục Thành đi đến.

“Lục Thành,”

Thiên Vũ lên tiếng, mặt không chút biểu cảm.

“Nói với Tiêu Nam. Tôi muốn Long Hạo không trụ nổi ở Hán Thành.”

50. Chương 5-1

Hoàng Long đuổi việc A Hạo.

Không nói lí do gì mà đuổi việc luôn. Các câu lạc bộ đêm, quán bar, sàn nhảy trong thành phố, chỉ cần có địa điểm đều được dặn dò. A Hạo chuyển khỏi ký túc xá của Hoàng Long, không ai biết cậu đi đâu. Trước mặt Thiên Vũ Lục Thành không nói thêm gì, Thiên Vũ biết anh ta làm việc hợp lý nên cũng không hỏi.

Sau khi biết sự việc thì Tiêu Nam hỏi qua điện thoại: “Cậu ầm ĩ cái gì vậy?”

Thiên Vũ bực mình: “Động chạm đến nhân tài của anh hả?”

Tiêu Nam cười: “Giữ cậu ta cũng là cậu, đuổi cậu ta cũng là cậu. Đáng tiếc cho thằng nhóc này, tôi thật sự có lòng bồi dưỡng cậu ta.”

Thiên Vũ cười khẩy tắt điện thoại, hẳn biết Tiêu Nam chẳng nói thật lời nào.

Ngày đó cảnh sát chẳng tra được gì ở Hoàng Long, hỏi chuyện mấy người rồi đi. Lúc sau Chu Tiểu Châu mất tích cũng đột ngột quay lại, luôn miệng giải thích đây là hiểu lầm, cậu ta ở nhà bạn một thời gian, chủ nhà cho thuê phòng thấy đồ đạc trong phòng bị mang đi, sợ cậu không nộp tiền nhà nên báo cảnh sát.

Lục Thành nghe xong thì nói cậu giải thích với A Hạo đi, cậu ấy với sếp Lý có hiểu lầm.

Chu Tiểu Châu vội vã cười lấy lòng, tôi đã giải thích qua với anh Hạo rồi, đều do tôi sai.

Sau đó Lục Thành hỏi Thiên Vũ có muốn đuổi việc Chu Tiểu Châu không, Thiên Vũ cũng không ngần ngại lên: “Cậu ta thế nào thì cứ để như thế.”

Lục Thành hiểu ý, không làm gì cả. Sau đó Thiên Vũ đến Hoàng Long, nhìn thấy Chu Tiểu Châu thì nghĩ nếu cậu ta còn ở Hoàng Long thì tám phần A Hạo cũng ở lại đây. Thế nhưng Thiên Vũ đi tiệc tùng xã giao đến các địa điểm trong thành phố, nhìn nhưng quả thật không thấy A Hạo đâu, hẳn biết Lục Thành làm việc rất chu đáo nên những nơi cần dặn dò đều không bỏ sót.

Một vũ công nam không thể nhảy múa, không bằng cấp, không có kinh nghiệm làm việc khác mà muốn tìm việc kiếm tiền ở Hán Thành này thì đúng là viển vông. Làm việc ngắn hạn hay làm công nhật có thể nuôi thân nhưng đừng mong nuôi ông nội và chu cấp cho em gái đang đi học, càng không nói đến khoản nợ bên ngoài kia.

Rời Hán Thành, biết đâu là chạy đến nơi khác. Nếu không muốn rời đi thì trừ khi trở về cầu xin Lý Thiên Vũ hẳn, xin hẳn cho cậu quay về Hoàng Long.

Thời điểm đầu tháng, cô giúp việc cho ông nội Long Hạo gọi điện cho Thiên Vũ nói mình bị từ chối rồi.

“Con cháu nhà họ nói tìm người trong thôn đến chăm sóc, sau đó từ chối cô.”

“Cô không nói tiền công đã trả rồi à?”

“Cô nói rồi, cậu ấy bảo tiền này là của ông chủ Lý. Đến cuối tháng này không thuê cô được nữa.”

Cúp điện thoại, Thiên Vũ chửi một câu.

Long Hạo, cậu trong sạch cao thượng, cậu lại trong sạch cao thượng, để xem cậu có thể không quan tâm đến ông nội với em gái cậu không?

Thiên Vũ đến Destiny, Tony tiếp hấn, hai người nhìn mấy trai nhảy trên sân khấu, Tony lắc đầu: “Trình độ này không chấp nhận được. Nếu A Hạo ở đây thì nào đến lượt mấy đứa ấy lên biểu diễn.”

Thiên Vũ liếc anh ta một cái. “Cậu ta không tìm anh à?”

“Không.”

Tony vừa uống rượu vừa liếc Thiên Vũ một cái.

“Tôi nghe kể rồi. Cậu tuyệt tình thật đấy, giờ trong thành phố không ai dám nhận cậu ấy. Cậu chơi không nổi, vì yêu sinh hận hả?”

“Tôi giống thế à?”

“Ha ha!”

Tony cười. “Được rồi. Mấy vị công tử các cậu đấy, không phải chơi ai cũng được đâu. Tôi đồng tình với A Hạo, đúng là một thanh niên tuyệt vời, bây giờ người như cậu ấy chẳng có mấy đâu. Lúc người ta nhắc đến cậu thì toàn khen tốt, thế mà cậu lại đối xử ác thế.”

Thiên Vũ dừng lại: “Cậu ta nói tôi thế nào?”

“Nói cậu là người tốt, tâm tính tốt, không giống mấy thằng khốn nạn. Bố khỉ, tôi nói xấu cậu đôi câu là cậu ấy không vui luôn.”

Thiên Vũ không lên tiếng, chỉ uống rượu. Tony nhìn hấn.

“Đủ rồi, nên chấm dứt đi. Người như cậu ấy chẳng dễ kiếm đâu. Cậu định làm gì thế?”

“Để cậu ta đến cầu xin tôi!”

Thiên Vũ không chịu được.

“Cậu ta quay về cầu xin thì tôi sẽ buông tha.”

Tony kinh ngạc một chút rồi cười.

“Mấy vị đại thiếu gia các cậu ...”

Đầu Báo quay về từ Vân Nam.

Đầu Báo đi một chuyến rất dài, nghe nói Tây Nam có chuyện phiền phức, lần này đi bị bao vây, không biết gì ngoài việc hẩn thoát thân thành công, nói chung lúc quay về thì rất vui vẻ, xem ra là đã giải quyết xong một vụ rắc rối lớn.

Tiêu Nam chưa về nước, việc đón tiếp là do Thiên Vũ sắp xếp. Thiên Vũ cũng nghe được chút chuyện về tiểu sử Đầu Báo nhưng cũng không biết nhiều lắm. Sau khi gặp nhau thì xã giao lễ nghĩa, cũng chỉ nói vài câu thăm hỏi hình thức, hẩn biết con người Đầu Báo không thích người khác hỏi chuyện công việc nên tốt nhất không đề cập chữ nào, thế nhưng không biết gì không quan tâm gì thì tên kia sẽ không vừa lòng. Vì thế Thiên Vũ nói chuyện thông minh uyển chuyển chu đáo, Đầu Báo nghe cũng vừa lòng, tự nhiên lại kể với hẩn lần này đi Vân Nam bị dính vào rắc rối vùng biên giới, thiếu chút nữa là phải vào tù, may mà thuộc hạ là người đáng tin cậy, bỏ hết sức lực ra nên giờ chuyện xong rồi, giải quyết sự việc cũng ổn.

Còn rắc rối là gì thì Đầu Báo không nói rõ, Thiên Vũ cũng đoán được. Đầu Báo có nền tảng lớn ở Hán Thành, thế nhưng việc làm ăn xã hội đen ở đây chưa đủ để gã có thế lực lớn như thế. Chuyện buôn bán ngầm, nếu không phải buôn lậu thì chính là buôn thuốc phiện, đây đều là những trường hợp không nên đề cập ở đây, mà Thiên Vũ cũng không muốn biết.

Sau khi trở về Đầu Báo cũng thường xuyên đến Hoàng Long, tay chân của Đầu Báo ở Hoàng Long cũng tăng lên, xem ra là muốn biến Hoàng Long thành vị trí chủ chốt. Thiên Vũ không can dự, đây là thỏa thuận giữa Tiêu Nam và Đầu Báo, hẩn biết nên giữ thế nào cho có chừng mực.

Một lần nọ Thiên Vũ đi ngang qua một trạm xăng, dừng lại đổ xăng thì cảm thấy nơi này quen quen. Hẩn lái xe được một đoạn, thấy một cửa hàng tiện lợi thì phanh gấp lại.

Cửa hàng tiện lợi 24 giờ, qua lớp cửa kính có vài ba nhân viên cửa hàng không có việc gì làm, đang nói chuyện.

Thiên Vũ nhìn rồi đi.

Sau ngày đó hắn chưa gặp lại A Hạo.

Cách một thời gian, tài khoản ngân hàng của hắn lại nhận một khoản tiền chuyển đến. Số tiền không lớn nhưng được chuyển đều đặn không gián đoạn. Mỗi lần nhìn thấy tiền xuất hiện thêm trong tài khoản là Thiên Vũ lướt nhanh hai mắt, bỏ mặc ở một bên.

Hắn biết chắc chắn Long Hạo sẽ không quay lại cầu xin hắn. Long Hạo dù có muốn kiếm cơm cũng không đến cần xin hắn.

Hắn nhớ đến bóng lưng trẻ tuổi của người kia sau khi nói câu “Tôi không làm” ở Destiny, giống hệt một con sư tử bạo ngược kiêu hãnh, bóng lưng trong sạch cao thượng. Khi ấy, ở trong phòng riêng của Destiny, lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng kia hắn cảm thấy tấm lưng ấy thật đẹp, sự chính trực kia khiến người khác cảm thấy lời từ chối thật nực cười, còn với hắn lại đầy thu hút. Thế nhưng hiện giờ hắn ghét cảm giác cứng cỏi trên thân thể cậu, ghét cảm giác kiêu ngạo này, chỉ muốn túm lấy mà dẫm nát dưới chân.

Thiên Vũ không biết A Hạo đi đâu, đang làm gì, làm sao để sống qua ngày. Không có chút tin tức gì, người hắn như thể bốc hơi đến rỗng cả rồi. Thế nhưng Thiên Vũ cảm giác cậu chưa rời khỏi Hán Thành. Không chỉ bởi vì Chu Tiểu Châu vẫn còn ở đây mà chính là cảm giác như thế.

Lại có tiền chuyển vào tài khoản. Thiên Vũ nhìn con số trên tài khoản, đột nhiên nổi điên.

Hắn nghĩ số tiền này có thể là mấy phần thu nhập của A Hạo, hắn có cảm giác thất bại bất công.

Người làm sai là cậu, người có lỗi với hắn là cậu, vì sao cậu thà gắng gượng chống đỡ cũng không nói một câu tôi sai rồi, vì sao cậu không đến nhận lỗi?!

“Mẹ kiếp!”

Thiên Vũ cười, tắt trang web tài khoản ...

Hơn một tháng sau, ở công ty Thiên Vũ bận tiếp nhận dự án biểu diễn của một nhóm người Hàn Quốc. Công ty trung gian của Biển sao đã lên kế hoạch chương trình, bước đầu tiên là hợp tác với công ty biểu diễn, đảm nhiệm dự án biểu diễn, Thiên Vũ cũng lo về cách thức mua hàng, tập hợp mấy công ty biểu diễn ở Hán Thành.

Hôm nay cây nước của văn phòng hết nước mà mãi không có người đến thay, Thiên Vũ đang bận nên để cái, nổi giận một trận. Thử ký vội vàng đi hỏi, nói rằng người đổi nước hàng ngày bị bệnh, họ sẽ cử người khác đến luôn.

Sau 20 phút, Thiên Vũ đang cúi đầu viết tài liệu thì có người gõ cửa, một người mặc quần áo lao động màu xanh lam khiêng một bình nước đi vào, đi về phía cây nước ở góc phòng.

Thiên Vũ cũng không ngẩng đầu lên:

“Bên cậu phục vụ kiểu gì thế, bị bệnh thì phải thay luôn người khác đến, lần sau còn chậm nữa sẽ đổi sang công ty khác đấy.”

Người đưa nước không trả lời, im lặng đổi bình, lấy bình nước trống xuống rồi nhắc bình mới đặt lên giá.

Thiên Vũ nâng mắt lên.

“Này, nói với cậu đó.”

Vẫn không có tiếng trả lời. Thiên Vũ nhìn bóng dáng người nọ thì đột nhiên dừng bút.

Ánh mắt hắn dõi theo động tác của người đưa nước, càng lúc càng nghi ngờ.

Tầm lưng rộng rắn chắc, eo thon, hai chân rất dài. Đội mũ màu xanh lam trên đầu, sau cổ lộ ra mái tóc ngắn nâu đỏ.

Ánh mắt Thiên Vũ từ nghi ngờ chuyển sang kinh ngạc, im lặng, lặng lẽ nhìn cậu.

Người đưa nước nhanh nhẹn đổi xong bình nước, cầm chiếc bình nước trống, không nói lời nào xoay người đi ra cửa.

Khi người đó sắp bước ra đến cửa, Thiên Vũ mở miệng.

“Dừng lại.”

Người đưa nước đứng lại. Ra sức kéo hết mức xuống để che khuôn mặt đang chảy mồ hôi ròng ròng dưới vành mũ, cũng không có biểu cảm gì.

Thiên Vũ đứng lên, nhìn thẳng vào cậu, không nói gì.

Người đưa nước đứng lại một tẹo, không nghe thấy lời Thiên Vũ nói phía sau lưng, tiếp tục đi ra cửa.

Ngoài cửa có người đi vào, là Tiểu Lưu của bộ phận xuất nhập khẩu.

“Sếp Lý, tờ khai này ...”

Tiêu Lưu chạm mặt người đưa nước, ngăn cả người, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “A Hạo à?”

Cậu ta kinh ngạc quan sát A Hạo.

“Cậu là A Hạo đúng không? Tôi là Lưu Hằng! Ở bộ phận xuất nhập khẩu! Sao cậu lại ... làm việc này?”

A Hạo cười với Tiểu Lưu, cũng không nói gì, chỉ nhắc bình đi ra ngoài.

Tiểu Lưu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn A Hạo đi ra cửa chính rồi quay lại nhìn Thiên Vũ:

“Sếp Lý, sao lại thế kia? Đây là Long Hạo đúng không? Không phải cậu ấy là người được tin cậy bên Kim Mậu sao ...”

Thiên Vũ đứng im, cứng ngắc ký tờ khai cho Tiểu Lưu. Hắn xoay người đi đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ lá sách lên.

Ở tầng dưới, một người mặc quần áo lao động màu xanh lam đi ra khỏi cửa chính, đặt bình rỗng lên giá phía sau xe đạp, đẩy chiếc xe có 5,6 bình nước nặng nề, ngồi lên rồi ra sức đạp đi.

Thiên Vũ nhìn cậu đạp xe, biến mất ở đầu phố, quay người hỏi thư ký công ty đưa nước là bên nào.

Thiên Vũ ngồi 1 mình trước bàn làm việc, gọi điện thoại.

“Alo, bên các anh có người đưa nước tên là Long Hạo phải không?”

“Để tôi xem ... Có một người tên thế.”

“Tôi là bạn cậu ấy, lâu rồi chưa liên lạc với nhau. Cho tôi xin địa chỉ của cậu ấy được không?”

51. Chương 5-2

Thiên Vũ đến địa chỉ kia.

Hắn đến vì muốn tận mắt nhìn xem hiện giờ Long Hạo thảm hại thế nào. Trước mặt hắn, ở cái chỗ tồi tàn này, liệu cậu ta có tiếp tục bày ra bộ mặt trong sạch thanh cao nữa không.

Đây là một khu vực hẻo lánh ngay sát khu ngoại ô của thành phố, khu vực cũ nát, u ám, mùi ẩm mốc toát ra qua những cửa sổ cũ kỹ. Thiên Vũ dừng xe trước một ngôi nhà chật hẹp, ngồi chờ trong xe. Đèn dần sáng lên, màn đêm buống xuống, mãi đến khi bóng đêm dày đặc mới có một bóng dáng xuất hiện, đạp xe đạp, mệt mỏi dừng lại rồi khóa xe.

Thiên Vũ nhìn chòng chọc bóng dáng kia, nhìn chòng chọc người kia vừa tháo mũ xuống vừa từ từ đi qua hành lang. Ánh đèn ảm đạm soi lên khuôn mặt mệt mỏi của cậu.

Cậu lấy chìa khóa ra, mở cửa sắt loang lỗ rỉ sét ở tầng một, vào phòng đóng cửa lại.

Thiên Vũ đi xuống xe. Hắn đứng dưới cửa sổ tầng một. Cửa sổ mở toang, không có rèm che, qua cửa sổ có thể nhìn vào trong nhà. Hắn nhìn thấy A Hạo bật đèn, áo khoác cũng không kịp cởi mà đi về phía chiếc giường trống không ở góc nhà, úp sấp xuống giường, chẳng nhúc nhích gì.

Qua cửa sổ Thiên Vũ nhìn thấy A Hạo mãi chẳng động đậy. Mãi đến lúc Thiên Vũ cảm thấy buồn bực mới quay người lên xe, lái đi.

Hắn không biết bản thân đến đây làm gì. Hắn thấy đầu óc mình có vấn đề rồi.

Thiên Vũ gọi điện cho công ty đưa nước kia nói đồng ý trả gấp đôi tiền, quy định từ giờ người đến đưa nước sẽ luôn là Long Hạo, mà hắn không tặng không, điều kiện là phải tăng lương cho Long Hạo. Công ty đưa nước đồng ý.

Một tuần sau, người đưa nước đến không phải là A Hạo.

“Sao lại thế này?”

Thiên Vũ tức giận.

“Cậu nhóc kia đúng là quái thai, không muốn nhận tiền của anh nên đã nghỉ việc rồi.”

Công ty đưa nước trả lời hắn.

Thiên Vũ tắt điện thoại.

Có hôm Lục Thành chạm mặt Thiên Vũ, nói với hắn Chu Tiểu Châu đã nghỉ việc. Thiên Vũ hỏi có nói đi đâu không, Lục Thành nói là không biết.

Tiêu Nam về nước, bên người mang theo một thiếu niên người nước ngoài. Tiêu Nam gọi điện cho Thiên Vũ, bảo hắn tới để “nếm chút đồ ăn tươi.”

Thiên Vũ bảo không đi, Tiêu Nam cũng không ép. Tiêu Nam về rồi nên Thiên Vũ cũng không cần đi Hoàng Long trông nom, càng ngày càng ít đến. Trương Thư Thần mấy lần gọi điện cho hắn, Thiên Vũ nói gần đây bận việc, không đến được.

Ở đầu điện thoại bên kia Trương Thư Thần im lặng một chút: “Tôi đến tìm anh có được không?”

Thiên Vũ nói: “Không cần đâu, tôi sẽ gọi cho cậu sau.” Sau đó tắt điện thoại.

52. Chương 5-3

Thiên Vũ nằm trên giường, Tiêu Nam đè lên người hắn.

Tiêu Nam lười biếng nhàn nhã hôn lên tấm ngực trần của Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn trần nhà, kệ y vùi đầu vào ngực mình, trong đầu đang suy nghĩ.

Hắn nghĩ Tiêu Nam đưa thiếu niên người nước ngoài kia về thì ít nhất bản thân sẽ không phải ứng phó với hắn một thời gian, không ngờ chưa được bao lâu mà Tiêu Nam đã lại hẹn hắn đi khách sạn.

Tiêu Nam vẫn như trước đây, mỗi lần đi nước ngoài về, bất kể đi lâu hay chóng đều phải lên giường với hắn một lần. Chuyện này gần như đã thành thói quen của hai người. Nhất là lần này Tiêu Nam đi nước ngoài rất lâu, phản ứng trên giường có vẻ rất mạnh. Thiên Vũ trào phúng nghĩ không lẽ Tiêu Nam chưa bị người nước ngoài làm đủ à, hoặc chưa làm người nước ngoài đủ hay sao, ăn đủ thứ tươi ngon mới mẽ xong lại quay về ném mấy món địa phương.

Lâu rồi Thiên Vũ không đến Hoàng Long, cũng không tìm ai nên làm với Tiêu Nam cũng đúng lúc muốn giải tỏa. Hai người làm điên cuồng một lần, làm xong Tiêu Nam vẫn còn hứng thú, Thiên Vũ thì không muốn nhìn mặt y nữa, chờ Tiêu Nam hết hăng hái thì đi tắm.

Tiêu Nam vừa hôn vừa liếm bằng đầu lưỡi. Cảm giác ướt át kia làm Thiên Vũ không thoải mái. Hắn không chịu được nên đẩy y ra một chút.

“Đừng nghịch.”

Tiêu Nam vẫn chưa hết hứng thú, cảm thán với hắn.

“Người da vàng vẫn là tuyệt nhất. Người nước ngoài nhìn xa không sao, lên giường rồi thì không bật đèn nổi, như kiểu khỉ chưa tiến hóa hết vậy.”

Tiêu Nam cười ha ha rồi ghé vào bên tai Thiên Vũ:

“Thế nhưng cái kia thì to thật, mẹ kiếp cậu có muốn thử không?”

“VẬY anh tiếp tục thử đi, đến tìm tôi làm gì.”

Thiên Vũ nói luôn. Tiêu Nam nghe xong lời này thì hơi ngớ ra. Y giữ cầm Thiên Vũ, bắt Thiên Vũ phải hướng mắt ra nhìn mình. Tiêu Nam quan sát khuôn mặt của Thiên Vũ, lấy tay từ từ vuốt ve hai má, cầm của hắn.

“Biết tôi thích nhất cậu ở điểm nào không?”

Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ.

“Làn da.”

Ngón tay Tiêu Nam cong xuống, trượt từ cổ Thiên Vũ xuống phía dưới, ánh mắt cũng chuyển động theo ngón tay.

“Trắng như sứ, cắn một chút là có dấu đỏ ...”

Thiên Vũ thấy cổ tay bị đau, hắn tránh mấy ngón tay đang giữ chặt của Tiêu Nam.

“Lên cơn gì thế.”

Tiêu Nam lần nữa xoay mặt Thiên Vũ lại đây. Tiêu Nam hiếm khi mạnh tay với hắn như thế lúc ở trên giường, Thiên Vũ không động đậy được một lúc.

Tiêu Nam giữ chặt cầm hắn, cũng không nói gì mà chỉ vuốt ve hắn như thế, thân thể cũng đè lên cả người Thiên Vũ. Hắn cúi đầu dùng mắt trên gương mặt Thiên Vũ, ánh mắt quét qua từng chỗ trên khuôn mặt hắn.

Một lát sau Tiêu Nam mới nói:

“Tiểu Vũ. Cậu đẹp thật đấy.”

Thiên Vũ ghét nhất người khác bảo mình đẹp. Hắn kiềm chế dù rất ghét.

Tiêu Nam vẫn giữ chặt cầm hắn, Thiên Vũ cảm thấy cầm mình đau. Hắn bị Tiêu Nam bắt phải quay mặt lên, đối diện với ánh mắt y.

Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ, nhìn một lúc.

“Tôi muốn làm cậu.”

Tiêu Nam nói rõ từng chữ.

Thiên Vũ hơi cứng người lại.

Hắn giật mình nhìn Tiêu Nam.

Tiêu Nam chưa từng yêu cầu để y tiến vào bên trong hắn. Thiên Vũ đương nhiên không nghĩ Tiêu Nam làm thế vì y không muốn, mà vì hắn biết Tiêu Nam có sở thích cố định. Hắn thích làm một kiểu nào đó, lại vừa thích bị một kiểu khác làm. Dù ở trên giường hắn chơi đa dạng đủ kiểu nhưng về mặt này gu của hắn ít thay đổi, vì chỉ kiểu này mới làm hắn hưng phấn lên được.

Lúc ở bên cạnh bạn tình Thiên Vũ cũng từng có ý nghĩ này một lần, nhưng ý nghĩ trong đầu bị vứt bỏ ngay. Hắn cảm thấy so với trải nghiệm lạ lẫm là bị tiến vào thì sự khó chịu khi nằm úp bụng dưới thân thể người khác sẽ làm tụt hết hứng thú trên giường. Điều hắn thích là điều khiển, chinh phục chứ không phải khuất phục.

Nhưng hắn không thể từ chối Tiêu Nam.

Thiên Vũ cười.

“Sao thế, vẫn chưa chơi đủ à?”

Hắn muốn nói chuyện để dập tắt ý nghĩ trong đầu Tiêu Nam, thế nhưng nhìn ánh mắt y thì hắn không nói gì nữa. Tiêu Nam ấn vai hắn, môi hạ xuống.

Thiên Vũ chịu đựng trận hôn của y. Tiêu Nam vừa hôn hắn vừa xoay người hắn lại. Chiếc chăn đang che phía dưới bị kéo xuống khiến phía dưới của Thiên Vũ lộ hết cả. Tiêu Nam áp người vào lưng Thiên Vũ, nhiệt độ của phía dưới đang sưng lên cọ giữa hai đùi trong của hắn.

Thiên Vũ kiềm chế cảm giác nhục nhã, vùi đầu xuống gối.

Hắn im lặng, lặng lẽ chấp nhận.

Tiêu Nam kề sát vào sau lưng hắn, đột nhiên mở miệng.

“Lưu Cường bên Thiên Thành vừa ý với cậu, đề nghị tôi nhường cậu một đêm. Cậu vui vẻ với người ta một lần đi.”

Thiên Vũ nghĩ mình nghe nhầm. Hấn quay đầu lại.

“Gì cơ?”

“Hấn thuần 1, hai người đều muốn nằm trên, tôi xem ai làm được ai.”

Hình như Tiêu Nam cảm thấy thú vị, khi nói lại hơi cười cười, tiếp tục hôn Thiên Vũ.

“Tôi nói với anh ta tôi còn chưa chịch cậu ... Nếu anh ta muốn chịch thì chỉ ăn thừa của tôi thôi ...”

Thiên Vũ xoay mạnh người, xốc Tiêu Nam từ trên người mình xuống. Hấn nhìn Tiêu Nam.

Tiêu Nam cũng không cáu giận, ngồi trần truồng trên giường, hơi không tự nhiên lắm mà nhìn hấn.

“Cậu không muốn à?”

Tiêu Nam từ từ hỏi.

“Người ta không chơi miễn phí đâu, năm sau sẽ cấp dự án cho Biển sau, số thế này này.”

Tiêu Nam giơ 8 ngón tay lên quơ quơ, cân nhắc trong lúc nhìn Thiên Vũ.

“Vì cậu nên tôi mới đồng ý. Cậu nói xem, tôi đối với cậu thế nào?”

Thiên Vũ không nói lời nào, xuống giường mặc quần áo. Hấn mặc xong thì đứng ở đầu giường.

“Đệt mẹ anh!”

Hấn buông ba chữ này cho Tiêu Nam rồi đi ra cửa.

Hấn nghe thấy Tiêu Nam đột nhiên bật cười rõ to ở phía sau. Tiêu Nam cười vô cùng hỗn hởi, cười to, sau đó Tiêu Nam đuổi theo ôm cổ Thiên Vũ, đẩy hấn vào tường rồi đột nhiên vừa điên cuồng hôn hấn vừa nói tôi thích cậu lắm Tiểu Vũ chết tiệt, sau đó tiếp tục hứng thú dâng trào mà nằm trên giường như thể quên sạch chuyện lúc trước, để Thiên Vũ làm hấn ...

Thiên Vũ cảm thấy Tiêu Nam là một kẻ điên. Mãi mãi là kẻ điên không hiểu nổi.

Người của công ty giải trí Hàn Quốc tới, Thiên Vũ tiếp đón bọn họ, trong bữa tiệc công ty giải trí nói lần này đến Trung Quốc còn có kế hoạch tuyển người, nếu Thiên Vũ chọn được người thích hợp thì cứ đề cử, nếu được thì công ty kinh doanh của Thiên Vũ và công ty Hàn Quốc có thể hợp tác đào tạo nghệ sĩ.

Về mặt này Thiên Vũ cũng có chuẩn bị, đưa cho phía Hàn Quốc xem ảnh chụp một số nam thanh nữ tú đều từ đợt tìm kiếm ngôi sao lần trước trong thành phố. Bên Hàn Quốc không hài lòng mấy, nói yêu cầu rất đầy đủ rõ ràng, đặc biệt nhấn mạnh mặt mũi và tài năng. Sếp bên kia nhìn đi nhìn lại Thiên Vũ, nói thật đáng tiếc Thiên Vũ là ông chủ, nếu không thì thật sự phù hợp.

Thiên Vũ nói đùa vài câu, xong nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi có chọn được một người, vẻ ngoài không tệ lại biết nhảy múa.” Bên kia thấy hứng thú, Thiên Vũ bèn dẫn dò trợ lý dẫn bọn họ đi Hoàng Long gặp Trương Thư Thần, còn mình có cuộc họp khác nên không đi cùng.

Người Hàn Quốc đi khỏi, Thiên Vũ gọi điện cho Lục Thành kể lại sự việc, bảo anh ta nói Trương Thư Thần chuẩn bị một chút. Sau khi trả lời Lục Thành cố tình hỏi thêm một câu: “Sếp Lý, cậu không đến à?”

“Tôi không đến được. Cũng đừng nói cho Trương Thư Thần, căng thẳng quá không nhảy múa tốt được đâu.”

Thiên Vũ hết cuộc họp, trợ lý gọi điện cho hân bảo phía Hàn Quốc không vừa ý với Trương Thư Thần nhưng ở Hoàng Long lại nhìn thấy ảnh chụp Long Hạo đang nhảy múa dán trên cửa, liếc mắt một cái là vừa ý luôn, đang đi tìm người.

Thiên Vũ kinh ngạc.

“Lâu rồi Long Hạo không còn ở Hoàng Long nữa, sao vẫn còn ảnh chụp của cậu ta?”

“Nghe bảo do có vị khách thích xem cậu ấy biểu diễn yêu cầu, trước đây Long Hạo ăn khách lắm.”

Ngắt điện thoại, người Hàn Quốc kia cũng đến đây, phàn nàn Thiên Vũ không đem người tốt nhất cho bọn họ, còn hỏi “traí đẹp nhảy múa” kia giờ đang ở đâu, bọn họ muốn sớm tìm gặp người đó. Thiên Vũ đành phải từ chối, nói người này đã nghỉ việc lâu rồi, bọn họ cũng không tìm được.

Người Hàn Quốc nghe xong nói luôn, tôi nói ngày sếp Lý, chúng tôi nghe nói người này và anh rất quen thuộc với nhau nên anh nhất định có thể tìm được cậu ấy, còn nếu sếp Lý giữ người thì tức là có dự định khác.

Thiên Vũ không kiềm chế được.

“Các vị nhất định muốn người này sao?”

“Chúng tôi đã xem băng ghi hình cậu ấy nhảy múa, hiện giờ là người xuất sắc nhất.”

Thiên Vũ không nói gì thêm nữa. Hắn không muốn làm mất lòng phía Hàn Quốc nên đồng ý sẽ thử tìm “traị đẹp nhảy múa” kia.

Xoay người lại Thiên Vũ hỏi trợ lý nhóm người Hàn này xem Long Hạo nhảy múa ở đâu, trợ lý nói quản lý Lục cho xem băng ghi hình, còn giới thiệu cho người Hàn lúc trước Long Hạo được chính sếp Lý giới thiệu.

Thiên Vũ nghe xong thì hơi bất ngờ, lạnh lùng cười.

Lục Thành này đúng là cũng có tình có nghĩa.

Thiên Vũ quảng cho trợ lý một địa chỉ, dặn dò sau khi gặp Long Hạo thì không nên tự giới thiệu bên này, chỉ nói Lục Thành bảo cậu đến, nói nói rõ ý định của nhóm người Hàn Quốc kia với Long Hạo.

Trợ lý vâng dạ chuẩn bị đi, Thiên Vũ lại thêm một câu, bất kể cậu ta có hứng thú không thì nói với cậu ta đây là một cơ hội.

Trợ lý gật đầu rồi đi. Sau đó trở lại rất nhanh, bối rối nói sếp Lý ơi không có ai, hàng xóm nói đã dọn đi được một tuần rồi.

Thiên Vũ ngẩng phắt lên.

“Dọn đi đâu? Dọn đi đâu thế?”

“Không biết được nữa, một tuần trước đã dọn đi rồi.”

Thiên Vũ ngồi thừ ra một chút rồi nói, tìm cho tôi.

Trợ lý rất bối rối: “Chuyện này khó lắm, Hán Thành lớn như thế, tìm người như mò kim đáy bể vậy. Vả lại cũng là người ngoại tỉnh, không tra được hộ tịch đâu anh.”

Thiên Vũ cáu lên:

“Dùng cách gì tôi cũng không quan tâm, tóm lại tìm người đến cho tôi! Tìm không thấy thì đến hỏi ông nội cậu ta!”

Trợ lý không ngờ Thiên Vũ sẽ cáu lên, đành vội vàng vâng lời.

Thiên Vũ nhìn trợ lý đóng cửa lại, giơ tay ném bộp đồng tài liệu đang cầm xuống bàn.

Hắn nhìn chòng chọc bức tường đối diện như thể đang nhìn chính A Hạo, mãi đến lúc bật dọc mới mắng:

“Long Hạo! Cậu đến mức này cơ à?”

Thiên Vũ trừng mắt với trần nhà ...

Mấy ngày trôi qua, thật sự không tìm thấy A Hạo.

Người Hàn Quốc không kịp chờ nên về nước trước, lúc sắp đi để lại một thư mời, dặn dò sau khi tìm được A Hạo thì có thể mời cậu trực tiếp đến Hàn Quốc phỏng vấn, bọn họ sẽ trả chi phí đi lại.

Thiên Vũ bảo người tiếp tục tìm. Trợ lý nói với Thiên Vũ, Đình Đình làm vài ngày ở tiệm bánh mỳ rồi đi mất, giờ không biết đi đâu, Thiên Vũ bảo trợ lý đi tìm Chu Tiểu Châu, hắn tin chỉ cần Chu Tiểu Châu còn ở Hán Thành thì A Hạo sẽ không rời đi. Trợ lý rất nhanh tìm hiểu được nơi Chu Tiểu Châu ở nhưng lại quay về trả lời Thiên Vũ Chu Tiểu Châu này hình như không phải người họ muốn tìm.

“Nghe nói người đó lẩn lộn xã hội đen.”

Thiên Vũ nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hắn không tin mình không tìm ra Long Hạo. Lúc hắn muốn cậu phải đi thì cậu không rời Hán Thành. Giờ hắn muốn tìm cậu thì đừng hòng cậu chạy được!

Thiên Vũ nghĩ hắn có cách tìm ra Long Hạo. Cho dù Long Hạo có thật sự biến mất, thật sự rời khỏi Hán Thành thì hắn vẫn có thể tóm trong tay bất kì lúc nào như lúc trước, chỉ cần hắn muốn, hắn mong muốn.

Thiên Vũ không tin mình không có cách nào tóm được vũ công nam này.

Buổi tối Thiên Vũ quay về nhà, một người ngồi trên cầu thang. Đèn xe lướt qua mặt người đó, cậu ta ngẩng đầu nhìn thấy xe Thiên Vũ thì đứng lên.

Thiên Vũ nhìn rõ mặt cậu ta.

“Sao cậu lại đến đây?”

Thiên Vũ vào nhà, để chìa khóa xe lên bàn. Trương Thư Thần đi theo hấn, im lặng đi vào phòng. Thiên Vũ mệt mỏi ngồi lên sô pha, nâng mắt lên nhìn Trương Thư Thần, chờ một lúc mà Trương Thư Thần cũng không nói gì.

“Có việc gì không?”

Trương Thư Thần cúi đầu, khẽ nói:

“Anh Thiên. Lâu lắm rồi anh không đến Hoàng Long.”

Thiên Vũ tựa đầu vào sô pha.

“Gần đây tôi nhiều việc.”

Trương Thư Thần không nói gì, một lúc sau mới từ từ lên tiếng.

“Anh chán tôi rồi đúng không? Nếu anh chán rồi thì cứ nói thẳng với tôi. Tôi sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Thiên Vũ thật sự rất mệt. Ban ngày phải xử lý một vụ kiện còn sót lại của công ty đã khiến hấn tinh thần mệt mỏi sức lực cạn kiệt, thật sự không muốn gương mặt oán giận này của Trương Thư Thần. Hấn kiềm chế sự khó chịu.

“Hai ngày nữa có thời gian tôi sẽ tìm cậu. Tôi rất mệt, cậu cũng về đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Thiên Vũ nói xong thì đứng lên lấy quần áo đi tắm. Trương Thư Thần bất động.

“Tôi ở lại được không?”

“Hôm nay tôi không có tâm trạng đâu.”

“Không phải tôi muốn làm. Tôi muốn ngủ cùng anh. Tôi sẽ không gây âm ỉ gì cho anh đâu.”

Thiên Vũ cầm quần áo rồi lại để xuống, nhìn cậu ta.

“Về đi.”

Thiên Vũ nói rồi đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Lúc hắn đi ra, Trương Thư Thần vẫn ngồi trên sô pha ở phòng khách, cúi đầu bất động. Thiên Vũ ngồi đối diện cậu ta, nhìn cậu ta một lúc rồi mặc áo khoác vào, lấy chìa khóa xe.

Trương Thư Thần đột nhiên đứng bật dậy, cướp lấy chìa khóa xe của Thiên Vũ quăng ra ngoài.

Tiếng chìa khóa rơi giòn tan, Thiên Vũ sững sốt, cúi lên:

“Cậu gan quá nhỉ?”

“Lý Thiên Vũ! Anh chơi tôi chán rồi phải không? Tôi là người! Không phải chó cưng của anh!”

Trương Thư Thần hơi sput sput, bùng nổ như gọi trời gọi đất. Thiên Vũ lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng như mắc bệnh cuồng loạn như thế của cậu ta thì ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Trương Thư Thần, cậu đừng có giống những người khác vậy chứ? Không hay đâu.”

“Không hay? Vậy với anh thế nào mới là hay? Hỏi anh chuyện tình cảm là không hay? Tôi chịu đựng đủ rồi, tôi không muốn ngày nào cũng chờ, chờ anh đến tìm tôi, thương hại tôi!”

Thiên Vũ mất kiên nhẫn.

“Đừng nói chuyện tình cảm, từ đầu tôi đã nói rồi còn gì.”

“Không nói chuyện tình cảm thì tôi có thể nói gì đây?”

Thiên Vũ cười khẩy.

“Cậu cũng đừng nói việc này. Tiêu Nam bảo cậu tới hỏi tôi, cái ấy là tình cảm hả?”

Trương Thư Thần im lặng, đôi mắt đỏ bừng, sau đó nói rõ từng chữ:

“Đúng, lúc trước là sếp Tiêu bảo tôi đi theo anh, kể cho anh ấy tình hình của anh. Nhưng tôi không làm gì có lỗi với anh cả, tình cảm của tôi với anh đều là thật!”

Thiên Vũ không phản bác nữa. Hắn thấy phiền phức với tình huống này.

“Được rồi. Với ai tôi cũng giống nhau cả. Cậu còn muốn ở bên tôi thì đừng cảm râm mấy chuyện này nữa.”

Trương Thư Thần im lặng một chút rồi thình lình chạy vào phòng ngủ của Thiên Vũ. Thiên Vũ không rõ cậu ta muốn làm gì thì Trương Thư Thần đã kéo ngăn kéo tủ đầu giường, lấy một thứ ở trong đó ra.

“Vậy đây là cái gì?”

Một vòng trang sức màu mè rẻ tiền bị Trương Thư Thần nắm chặt trong tay.

“Cái thứ đồ chơi này mà giờ anh giữ như của báu, vậy là vì sao?”

Thiên Vũ nhìn rõ thứ trong tay cậu ta thì mặt lạnh đi.

“Bỏ xuống.”

Trương Thư Thần cầm cái vòng trang sức kia hình như định giật đứt.

“Là vì anh ta đúng không?”

“Bỏ xuống!”

Thiên Vũ quát lên!

Trương Thư Thần giật mình vì tiếng quát của Thiên Vũ, sau đó rất căm hận:

“Với ai cũng giống nhau? Anh định lừa ai chứ?”

Cậu ta đột nhiên cầm vòng trang sức, quay về phía cửa sổ.

Thiên Vũ lao về phía trước giữ chặt Trương Thư Thần, tay kia giật vòng trang sức từ trong tay cậu ta. Trương Thư Thần loạng choạng, lùi về sau mấy bước, lưng đập vào tường.

Thiên Vũ cúi đầu xem xét chiếc vòng, xác nhận không hư hại gì thì đem chiếc vòng nhét vào trong túi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Thư Thần.

Trương Thư Thần nhìn hắn, mặt đã ngập tràn nước mắt.

53. Chương 5-4

Trương Thư Thần rời đi, trước khi đi không nói gì cả.

Thiên Vũ ngồi trên sô pha, nhìn vòng trang sức trong tay.

Hạt tròn giá rẻ đã bắt đầu phai màu được khâu bằng hai sợi dây, chẳng hề sáng sửa chứ đừng nói là sáng bóng. Thiên Vũ cảm thấy buồn cười, tự nhiên mình lại vô vị đến mức vì một cái vòng đồ chơi như vậy mà nổi cáu.

Hắn nhắm vào sọt rác ở góc phòng, nhắm chuẩn một đường vào giữa, vung tay một phát, vòng trang sức rơi vào trong sọt rác.

Không có gì là hắn không dám vứt đi cả. Thiên Vũ lạnh lùng nghĩ.

Trợ lý đến nói với Thiên Vũ đã tìm được Long Hạo.

Thiên Vũ ngẩng đầu: “Ở đâu?”

Trợ lý đưa cho Thiên Vũ một địa chỉ. Thiên Vũ nhìn lướt qua, giật mình nhìn trợ lý, nét mặt không tin được:

“Công trường á?”

Thiên Vũ đỗ xe cạnh công trường cũ bản này. Đây chân là bùn đất, bụi cát khắp nơi. Đống sỏi, gạch ở gần đó, máy trộn bê tông rung ầm ầm. Một số công nhân mặc quần áo loang lổ vết bẩn đi qua đi lại liên tục trong công trường, đẩy sỏi và thép phục vụ cho xây dựng.

Thiên Vũ cau mày nhìn dưới chân, ngay cả chỗ để chân cũng chẳng có. Hắn hỏi thăm một công nhân về Long Hạo, công nhân mù tịt lắc đầu. Lại hỏi mấy người nữa, không có ai nghe nói về người này cả. Nhóm công nhân đều tò mò quan sát hắn, Thiên Vũ bị bụi cát và gió cát khắp nơi thổi cho nhứ cả mày lại.

Hắn nghĩ nhất định trợ lý nhìn lầm người. Long Hạo có hồ đồ cũng không đến làm ở nơi này.

Thiên Vũ xoay người chuẩn bị quay về xe, ánh mắt lướt qua một bóng dáng trên không thì đứng lại.

Một công nhân đứng trên giàn giáo, đang làm việc ở trên cao. Người đó quay lưng về phía này làm cái gì đó, sau đó giơ tay lên cao. Một bó thép được máy từ từ kéo lên, lên đến giữa trời. Người công nhân nghiêng người, đứng trên một tấm ván chỉ có ba bốn mươi centimet, di chuyển ở độ cao cách mặt đất tám chín mét. Phía dưới có người hô rõ to, hình như bảo người đó cẩn thận. Người công nhân xoay nửa người, muốn di chuyển sang bên kia. Khi chân dẫm lên một tấm ván phía ngoài thì tấm ván dưới chân đột nhiên lung lay

một cái, thân thể người đó cũng vì thế mà mất thăng bằng, lắc lư dữ dội.

Người đó phản ứng rất nhanh, hai tay rất nhanh túm được một cái khung lồi ra, giữ vững thân thể. Công nhân phía dưới lại hét to gào với người đó, công nhân kia xua tay với phía dưới ra hiệu không sao đâu, chân dẫm lên tấm ván, xác định đứng vững rồi mới xoay người tiếp tục làm việc.

Người đứng dưới chỗ kia xoay người nhìn thấy Thiên Vũ thì vội vàng ngăn cản: “Tránh xa một chút, xa một chút! Không được đến gần chỗ này, ra ngoài đi!”

Lúc này Thiên Vũ mới nhận ra mình đã đứng ở chỗ gần tòa nhà không biết từ lúc nào. Hắn lùi lại mấy bước.

Sau tầm mười phút công nhân kia đi ra từ tòa nhà, khiêng một bao tải, lưng ướt đầm. Người đó đi một đoạn dài, bỏ bao tải xuống chiếc xe ở phía sau tòa nhà rồi lại quay lại. Khiêng liên tục bảy tám bao mới đứng thẳng người, lau mồ hôi, dỡ dây buộc miệng bao tải.

Thiên Vũ đi đến sau lưng người đó. Đối phương phát hiện sau lưng có người, cảnh giác quay đầu lại.

“Chịu đựng giỏi quá nhỉ?”

A Hạo ngừng một chút, liếc Thiên Vũ một cái. Sau đó không nói lời nào, xoay người tiếp tục dỡ đồ trong tay.

“Công nhân cũng làm được, tiếp theo là gì? Bớt rác à?”

Thiên Vũ cười khẩy.

“Quay về thị trấn nhỏ của cậu mà nhảy múa còn kiếm được nhiều tiền hơn. Có chết cũng muốn đổi chọi với tôi à? Cậu đang thách thức ai đấy, chờ tôi đến xin cậu quay về à?”

A Hạo chẳng quan tâm, chỉ dỡ bao tải, bên trong toàn là sỏi.

“Tôi gặp cậu một lần là cậu đổi sang chỗ khác. Lúc gửi tiền cho tôi sao lại không trốn tránh? Có khả năng thì cậu cứ trốn đi, xem chúng ta ai kéo dài được lâu hơn.”

Thiên Vũ nhìn chòng chọc A Hạo, thế nhưng A Hạo chẳng nhìn hắn lấy một lần, mặt dưới mũ trùm đầu mờ mờ, im lặng làm việc của mình.

Thiên Vũ ghét sự im lặng của cậu, đó chính là một cách coi thường, không thèm đếm xỉa đối với hắn. Hắn sốt ruột nói:

“Cậu định làm tôi phải mất mặt phải không? Sao cậu lại làm mấy cái bản thủ rẻ tiền này, đừng tưởng thế này tôi không có cách tóm được cậu! Cậu có ngã chết ở đây tôi cũng đứng nhìn như trước thôi!”

Thấy cậu không nói gì, Thiên Vũ túm cánh tay cậu.

“Tôi nói chuyện với cậu đây cậu có nghe thấy không? Cậu ...”

Hắn chưa nói dứt lời thì A Hạo đột nhiên quay người, đem đồ chụp lên đầu hắn.

Thiên Vũ kinh ngạc, A Hạo đã quay lưng lại, tiếp tục cưỡi một bao tải khác.

Thiên Vũ sờ sờ phía trên đầu, hóa ra là mũ bảo hộ lao động.

Mấy công nhân đi đến chào A Hạo: “Thay ca! Còn chưa tan cả hả A Hạo?” A Hạo trả lời: “Sắp rồi.”

Nhóm công nhân tò mò quan sát Thiên Vũ quần áo đẹp đẽ gọn gàng lại đội chiếc mũ bảo hộ xiêu vẹo.

“Bạn em à?”

“Vâng.”

Mấy công nhân tinh tường quan sát nhãn hàng hiệu trên cổ tay áo Thiên Vũ, giày da dưới chân, nét mặt vừa thêm muốn vừa lấy làm lạ, nhìn hai người rồi đi.

Hai người ở đây không lên tiếng, Thiên Vũ cảm thấy nét mặt của chính mình hơi kì quái.

“... Đến xe tôi đi.”

A Hạo trộn sỏi với cát vàng.

“Tôi còn phải làm việc.”

“Được. Tôi không lo cậu chạy mất.”

Thiên Vũ đi đến lán trại, hỏi mấy công nhân kia thì biết A Hạo không ở cùng lán trại với bọn họ mà ở một mình trong một ngôi nhà mái bằng ở khu nhà ở tạm bợ ngoài công trường. Thiên Vũ cho tiền một công nhân để anh ta dẫn đường đến một ngôi nhà mái bằng bé xíu. Công nhân cầm tiền đi rồi, Thiên Vũ để ý thấy hóa ra cửa không khóa, chỉ dùng một sợi xích lỏng lẻo để móc lại. Hắn gạt dây xích đẩy cửa đi vào,

thấy đây là một phòng nhỏ tối om chừng 10 mét vuông, hiểu luôn tại sao chẳng cần khóa cửa.

Tường bốn phía dán báo, cạnh tường có một tấm lót giường. Trần nhà không biết bị cái gì hun đen xì treo một chiếc đèn huỳnh quang kiểu cũ. Thiên Vũ sờ lần công tắc, bật nhưng đèn cũng không sáng lên, rút cục tìm được một chiếc đèn bàn ở đầu giường, bật lên.

Thiên Vũ bỏ mũ bảo hộ sang một bên, an vị chờ trên giường.

Trời đã tối, một người bần thủ toàn thân đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy Thiên Vũ thì dừng lại một tẹo, xoay người, lấy mũ bảo hộ ngoắc vào sau cửa.

A Hạo phẩy phẩy mái tóc rối bù dính đầy đất cát, quay lưng về phía Thiên Vũ, im lặng cởi bộ quần áo công nhân bần thủ mặc bên ngoài, lộ ra áo ba lỗ màu đen. Cậu ngâm quần áo công nhân vào trong chậu, mức nước bắt đầu gọi đầu rửa mặt.

Cậu im lặng làm mọi thứ như thể trong phòng không còn người khác. Thiên Vũ thờ ơ nhìn cậu gội đầu xong rồi quay người bê chậu ra sân sau, cởi áo ba lỗ, giơ chậu nước lạnh dội từ đầu xuống. Sau đó lấy khăn xoa khắp người, mặc quần ướt quay vào nhà, lục ra một chiếc áo ba lỗ và quần đùi sạch sẽ để thay.

Thiên Vũ quan sát khuôn mặt A Hạo dưới ánh đèn. Tim hắn đột nhiên hơi thất lại. Chính hắn cũng không nói rõ được cảm giác đau khổ trong khoảnh khắc ấy là gì.

A Hạo gầy. Nhất là hàm dưới trông càng gầy. Hai má hõm sâu.

Thiên Vũ nhớ mấy tháng trước hắn liên tục mời cơm A Hạo, từng chút từng chút một tấm bổ cho đôi má hõm sâu kia phẳng lại. Hắn còn cười nhạo cậu, gọi cậu là lợn nhỏ, lợn ngốc nhỏ. Lúc ấy A Hạo vừa buồn cười vừa mặc kệ mà nhìn hắn, trong mắt để lộ sự thân mật, dịu dàng không chút đề phòng ...

A Hạo đột nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì không?”

“Không có việc thì không được đến à? Tôi đến xem giờ bộ dạng cậu ra sao rồi.”

A Hạo ngồi trên giường, chiếc đèn bàn lơ mờ chiếu lên cánh tay trần của cậu.

“Giờ anh thấy rồi đấy. Về đi.”

Thiên Vũ không nói gì, im lặng một lúc.

“Cậu nói thật đi, vì sao cậu lại làm thế này.”

A Hạo không trả lời.

“Cậu đừng nói là vì tôi. Tôi không tàn nhẫn ép buộc cậu như vậy! Nếu cậu không có lí do thì nhất định là muốn ra oai với tôi. Cậu cố tình đúng không?”

A Hạo ngừng một chút.

“Nhiều tiền. Ngày nào có tiền ngày đó luôn.”

“Đừng lười tiền nong ra nói chuyện, làm công trường hết ngày cầm tiền luôn thì bị bớt một nửa! Chu Tiểu Châu đâu, thấy cậu nghèo đói là chạy mất hả?”

A Hạo không lên tiếng, Thiên Vũ cũng không hỏi lại. Thiếu niên như Chu Tiểu Châu Thiên Vũ thấy nhiều lắm rồi, yếu đuối, thực dụng, không có tiền mà muốn bọn họ á, chuyện đó chẳng có đâu.

Ánh mắt Thiên Vũ lướt qua rồi dừng lại. Hắn thấy vài trên cánh tay A Hạo rách lớn rách nhỏ. Có một vết thương không biết bị cái gì sượt qua, miệng vết thương là một đường màu đen uốn lượn lan rộng trên làn da vốn nhẵn nhụi của A Hạo, khó coi mà lại nổi bật.

Thiên Vũ không nói gì, trừng mắt lên rồi đi đến ngồi bên cạnh A Hạo. Hắn túm tay A Hạo kéo gần đến ngọn đèn, khi chạm vào A Hạo thì cậu né tránh, Thiên Vũ mạnh tay cầm chặt lấy, kiên quyết kéo vết thương này đến dưới đèn.

A Hạo không để Thiên Vũ nhìn rõ mà giật tay về. Thiên Vũ xoay mặt cậu.

Hắn nhìn thật kỹ xem trên gương mặt gầy gò mệt mỏi này có vết sẹo nào không, quét kỹ từng chỗ một, lông mi, mắt, chiếc mũi rất thẳng, đôi môi trên mỏng dưới dày, cái cằm xương xương. Không tệ, khuôn mặt không có vết sẹo nào. Thiên Vũ thả lỏng tay, đột nhiên lướt qua chỗ lộ ra dưới trán đầy mồ hôi của A Hạo, có một đường sẹo kéo nghiêng bị tóc che mất.

Thiên Vũ vội gạt tóc trên trán A Hạo, nhìn vết thương dài kia, A Hạo xoay mặt né tránh, chặn tay Thiên Vũ lại.

Thiên Vũ buông tay, lấy bao thuốc từ trên người ra, rút một điều rồi châm thuốc. Hắn hút một lúc, một lúc lâu không lên tiếng.

Sau đó hắn nói rành mạch từng chữ:

“Cậu nói một câu cậu sai rồi đi. Tôi để cậu quay lại.”

Lúc nói lời này Thiên Vũ rất bực mình lại không cam tâm, nhưng hấn chấp nhận. Tận mắt nhìn A Hạo sa sút đến hoàn cảnh này, tim hấn dường như thắt cả lại, đau bịch bịch. Hấn không muốn nghĩ vì sao lại thế nữa. Nếu đến cầu xin hấn thì đã không phải là Long Hạo, không phải Long Hạo hấn mấy lần không nhận được đứng chờ dưới cửa sổ chỉ để cậu liếc mình một cái, tự mình còn cảm thấy bản thân không có lòng tự trọng!

Nhưng hấn không nghe thấy câu trả lời. Thiên Vũ xoay đầu nhìn chằm chằm A Hạo.

“Chỉ cần cậu thấy trước giờ tôi đều không sai, là được.”

Thiên Vũ quan sát cậu.

“Cậu căm ghét tôi nên kiểu gì cũng muốn tôi phải khuất phục cậu đúng không?”

A Hạo dù khuôn mặt hốc hác nhưng nét mặt trầm tĩnh, trầm tĩnh đến mức Thiên Vũ cảm thấy từ đầu đến giờ cậu chẳng tồn tại trong chính căn phòng của mình.

“Làm thế vì tôi cần tiền mặt, không có lí do gì cả. Tôi không căm ghét anh.”

“Đừng nói một đằng nghĩ một nẻo đi! Tôi làm thì không sợ cậu căm ghét tôi.”

A Hạo im lặng một lúc.

“Gần đây có ai tìm anh không?”

“Ý cậu là gì?”

“Chuyện Chu Tiểu Châu hôm đó là tôi hiểu lầm anh. Xin lỗi anh. Tôi không căm ghét anh, anh nghĩ thế nào tôi cũng hiểu được.”

Hấn ngừng lại.

“Làm hết tháng này tôi sẽ không ở đây nữa. Mấy người như Tiêu Nam, sau này nếu tách khỏi được thì nên sớm tách ra đi. Thiên Vũ, nghe tôi khuyên một lần đi.”

“Cậu muốn đi đâu?”

A Hạo không nói gì, cũng không định trả lời. Có cái gì đó bắt đầu bốc lên trong lòng Thiên Vũ. Hắn ra sức rít thuốc.

Qua làn khói dày đặc hắn nhìn A Hạo ở đối diện. Dáng vẻ A Hạo bây giờ đã không còn bóng dáng lúc trước. Trong tâm trí Thiên Vũ là bóng dáng kia, mái tóc dài màu vàng, áo bó màu vàng, dây buộc tóc như thể có tính mạng, nhảy múa chuyển động trên thân thể trẻ trung và đầy sức sống. Ánh đèn rọi sáng khuôn mặt đầy vẻ phấn chấn, mỗi khi tiếng trống bắt đầu là khuôn mặt kia ngẩng lên, một nụ cười vương giả, hết như một con sư tử được bạo ngược, kiêu hãnh, đỉnh đạc ...

Thiên Vũ ném toẹt tàn thuốc xuống đất.

“Để cậu nói một câu cậu sai rồi, mẹ kiếp khó thế à?”

A Hạo im lặng, cương quyết.

Thiên Vũ biết cậu sẽ không trả lời. Thiên Vũ nghĩ đó là vì trong lòng cậu không hề có hắn. Nếu trong lòng cậu có hắn thì bản thân có thể nhận lỗi vì hắn, vì sao cậu không chịu để bản thân mình bị khuất phục

Lý Thiên Vũ chưa bao giờ quan tâm người khác có để mình trong lòng không. Hắn thấy không quan trọng cũng chẳng cần thiết lắm, thế nhưng hiện giờ hắn để ý chuyện này, hơn nữa còn để ý đến mức khó chịu.

Hắn đứng lên.

“Long Hạo, xem như cậu lợi hại. Trong tâm Lý Thiên Vũ tôi đối với cậu thế nào thì chính cậu cũng hiểu! Cậu muốn đùa bọn tôi thì đùa được, đừng có đùa ai thông minh!”

Nỗi tủ thân, ầm ứ, căm giận xông lên não, Lý Thiên Vũ hắn chưa bao giờ bị coi thường như thế, chưa bao giờ phải sống chết cầu xin trách móc vô ích, ngay cả lúc chạy theo Tiêu Nam cũng không cảm thấy mình như bây giờ, giống hệt một con chó thấp hèn đuổi theo không chiếm được đồ cũng không chịu từ bỏ! Hắn muốn tìm chỗ xả giận, hắn đá vào một chiếc ghế gỗ hỏng bên cạnh, đứng lên ném vào bức tường đối diện!

Ghế gỗ rơi bộp xuống đất, tay Thiên Vũ đau nhức, nâng tay lên thì trong tay toàn là máu, lòng bàn tay bị đinh chọc thủng, đâm gỗ đâm đầy bên trong.

A Hạo vội vàng chạy đến kéo tay Thiên Vũ.

Thiên Vũ đang căm giận bức tức lại bị đau, vốn không muốn A Hạo chạm vào nên ra sức giẫy ra.

“Biến!”

A Hạo không để ý, ép buộc để kéo tay Thiên Vũ lại, kéo đến cạnh bồn nước, mở vòi dùng nước rửa trôi miệng vết thương. Dòng nước chảy qua miệng vết thương, máu loãng chảy xuống, lại có dằm nên Thiên Vũ rất đau, phải chịu đựng.

A Hạo lấy khăn sạch lau máu loãng đi, bắt Thiên Vũ ngồi xuống ghế, quay người lấy một bình rượu từ trong ngăn kéo ra, đổ một ít rượu trắng lên khăn sạch. Cậu cầm tay Thiên Vũ, tránh đám dằm gỗ, cẩn thận lấy khăn đã nhúng rượu xoa vết thương. Giữ chặt cho đến khi máu ngừng chảy, lại đi lấy một cái nhíp.

Cậu ngồi xổm trước mặt Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn cậu một cái, A Hạo cũng nhìn hắn. Sau đó cậu kéo đèn bàn lại gần, kéo tay Thiên Vũ rồi cúi đầu nhỏ dằm.

Thiên Vũ vẫy tay cậu ra.

A Hạo nhìn thẳng hắn một cái, rất nghiêm túc, không để hắn từ chối, một lần nữa giữ chặt tay hắn.

Thiên Vũ cười khẩy: “Không phải tôi cùng một dạng với đám khốn nạn đó à? Cậu quan tâm kẻ khốn nạn làm gì?”

A Hạo vốn chẳng nghe hắn đang nói cái gì, chỉ im lặng dùng nhíp cẩn thận nhỏ từng cái từng cái dằm ra.

Thiên Vũ lại hất tay cậu ra.

A Hạo đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

“Anh biết điều tí đi!”

A Hạo quát!

Thiên Vũ giật mình mà ngừng lại. A Hạo trừng mắt với hắn, trên mặt kiềm chế cơn giận. Sau đó mạnh tay kéo tay Thiên Vũ lại, kê trên đầu gối của chính mình, cúi đầu xuống gần tìm những cái dằm rất nhỏ trong lòng bàn tay.

Thiên Vũ ngồi im.

Chiếc nhíp đầu nhọn nhỏ từng cái dằm đang đâm vào da thịt. Mỗi lần nhỏ một cái thì bớt đau một phần.

Bàn tay ấm áp chuyển động trong lòng bàn tay hắn.

Không ai lên tiếng. Im lặng bao trùm căn phòng.

Thiên Vũ cảm nhận độ ẩm truyền đến từ bàn tay kia, qua làn da thấm vào thân thể. Cơn đau biến mất từng chút từng chút một, bàn tay kia mạnh mẽ mà dịu dàng, nhịp nhàng, kiểm chế, nhẹ nhàng lấy đi những cái dằm nhỏ, những cái dằm đâm vào thịt, đâm vào tim.

Thiên Vũ nâng mắt lên, nhìn A Hạo đang ngồi xổm trước mắt, đang cúi đầu xuống, chuyên tâm, tập trung.

Hắn nhìn khuôn mặt cậu. Hắn nhìn đi nhìn lại đôi lông mày đẹp đẽ, ánh mắt trầm lặng, mũi thẳng, đôi má gầy, ngăm đen lại mệt mỏi ...

Thiên Vũ đột nhiên cúi người. Hắn lấp kín đôi môi trước mắt.

54. Chương 5-5

Hắn hôn môi A Hạo đầy khát vọng, khó mà kìm nén được, cạy mở hai cánh môi, càng hôn càng sâu hơn. Hắn vươn tay ôm gáy A Hạo, giữ chặt đầu cậu, nhắm chặt hai mắt, hôn sâu đến mức không kiểm chế nổi. Chỉ có hôn mới có thể giải tỏa sự sốt ruột lẫn khổ sở khác lạ trong lòng hắn, hắn di chuyển môi lưỡi, nồng nàn quấn lấy đầu lưỡi A Hạo.

A Hạo không né tránh hắn, Thiên Vũ cảm giác được cậu đang do dự nhưng dần dần hơi thở của cậu cũng hỗn loạn, Thiên Vũ nghe thấy tiếng thở hổn hển kín đáo đầy kiểm chế, sau đó A Hạo ôm hắn.

Lúc bắt đầu hai người im tiếng, sau đó dần dần hôn dữ dội, môi lưỡi nồng nhiệt quấn lấy nhau. A Hạo lấy cả thân thể tiếp xúc với nửa thân trên của Thiên Vũ, lúc hai đôi môi không chạm nhau Thiên Vũ nghe thấy giọng nói khàn khàn của bản thân, hắn khàn giọng gọi “A Hạo” thì bị A Hạo tiến vào lấp kín môi hắn. Hôn đến khi sắp không thể kiểm chế nổi nữa thì A Hạo đẩy vai Thiên Vũ làm thân trên của hắn dựa thẳng vào giường, Thiên Vũ giữ chặt cậu, kéo cậu vào lòng, đầu ghì chặt xuống vai hắn rồi lại kéo A Hạo vào trong lòng mình.

Hắn ôm chặt lưng cậu, kề sát bên tai A Hạo mà khàn khàn: “Về đi ... về đi tôi sẽ đối xử với cậu thật tốt...”

A Hạo dựa vào ngực hắn. Thiên Vũ ra sức ôm cậu, tay quàng quanh lưng rồi vuốt ve tóc cậu, dán chặt vào mặt cậu.

“Tôi nhất định sẽ đối xử rất tốt với cậu ... Thật sự đấy ...”

Thiên Vũ nói xong thì cũng không biết nói thêm những lời tình cảm yêu thương nào nữa, chỉ hôn lên khắp người A Hạo, dái tai, cúi đầu hôn vai cậu từng chút từng chút một. Hắn cảm nhận được một loại tình cảm khác lạ và khẩn thiết mà hắn không thể giữ trong tay. Hắn muốn có được cậu, hắn muốn cậu còn mãi mãi

liệt hơn chính hấn từng nghĩ. Có lẽ bởi vì đây là người đầu tiên hấn thật sự muốn chinh phục, người đầu tiên hấn thật sự muốn chinh phục nhưng lại chẳng chiếm được. Bất kể thật sự là vì cái gì, khi bị kích động hấn có ảo giác chân thành, hấn cảm thấy mình thực sự thích người này, thích đến mức như một thằng ngốc bó tay chịu chết. Kinh nghiệm, cách thức, bản lĩnh của hấn từ trước đến giờ đều không có tác dụng với người trước mặt, khiến hấn chỉ có thể hạ mình đi cầu xin, làm việc mà chưa bao giờ mình làm cả.

“Thế nhé? A Hạo ... Thế nhé? ...”

Hấn coi sự im lặng của A Hạo là ngầm đồng ý, nhiệt liệt và vội vàng hôn cổ A Hạo. A Hạo gọi hấn “Thiên Vũ”, Thiên Vũ không để ý, ôm chặt A Hạo mà không ngừng hôn lên cổ lên gáy cậu, mãi đến khi A Hạo đẩy tay Thiên Vũ ra, giữ chặt thân thể hấn.

“Thiên Vũ!”

A Hạo nhìn Thiên Vũ, kiềm chế, khổ sở.

“Thiên Vũ, anh còn chưa hiểu sao?”

Trong giọng nói của A Hạo còn có cả sự mất kiên nhẫn, cậu nhìn thẳng vào Thiên Vũ, trong mắt là kìm nén bất đắc dĩ lẫn buồn rầu.

“Điều tôi muốn là một người có thể cùng chịu khổ, sống cả đời, không phải là tình cảm nhất thời. Thiên Vũ, trong lòng tôi có anh, nhưng tôi biết anh không thể đi cùng tôi suốt cuộc đời. Tôi cũng từng muốn mặc kệ chuyện tương lai, chỉ cần hiện tại. Nhưng tôi sợ, tôi sợ mình rơi vào rồi thì không dứt ra được! Thiên Vũ, anh hiểu chưa? Hiểu lời tôi nói chưa?”

Thiên Vũ nhìn A Hạo. Đây là lần đầu tiên A Hạo thẳng thắn nói với hấn, lần đầu tiên nói cho hấn trong lòng cậu có hấn. Thiên Vũ không đồng tình với lời nói của A Hạo, cái này đâu phải vấn đề. Thiên Vũ vuốt ve khuôn mặt A Hạo với tình cảm mãnh liệt chưa dứt, hấn nói: “Cậu muốn gì ... hứa hẹn chẳng? Tôi đồng ý với cậu ... chúng ta mãi mãi bên nhau ... Tôi đảm bảo.”

Thiên Vũ trôi chảy nói xong thì lại muốn hôn A Hạo.

A Hạo im lặng.

Cậu im lặng giữ thẳng thân thể Thiên Vũ, nhìn chăm chăm hấn.

Sau đó A Hạo vẫn nhìn hấn, không hề lên tiếng.

Thiên Vũ, chúng ta không cùng đường với nhau đâu.

Rất lâu về sau, Thiên Vũ vẫn nhớ rõ biểu cảm của A Hạo khi nói những lời này.

55. Chương 6-1

Hoàng Long. Ăn chơi trác táng, trai xinh gái đẹp. Đám đông cuồng nhiệt nhảy nhót trong tiếng nhạc âm ỉ, trên sân khấu là một trai nhảy đang xoay eo lắc mông. Khi Thiên Vũ đi vào là lúc đêm khuya đông người nhất. Thiên Vũ dẫn theo đám bạn bè, bao một phòng riêng cỡ lớn, rượu thì kêu hai ba mươi chai. Hắn gọi công chúa thiếu gia sáng giá nhất Hoàng Long đến tiếp khách, mấy chục người trong một phòng lớn, hát karaoke, nhảy múa, âm ỉ hăng hái. Tâm trạng của Thiên Vũ rất tốt, cả karaoke cũng hát rất nhiều, đến đoạn cao trào thì hát to đến điếc cả tai, lại nốc rượu với người khác, chơi xúc xắc đánh bạc, đến cả Lục Thành cũng hơi giật mình mà nói lâu lắm rồi chưa thấy sếp Lý ăn chơi điên cuồng thế.

Có bạn bè cười hỏi, hề hề Thiên Vũ, lâu lắm rồi anh không đưa bọn em đi vui vẻ thế này, vậy hôm nay có lí do gì thế? Thiên Vũ ngậm chéo điều thuốc, nheo mắt cười nói chú nghĩ là vì sao? Vì tôi thất tình, chú có tin không? Tất cả mọi người trong phòng bật cười, có người rống lên bảo anh thất tình á? Anh mà thất tình á? Ý anh là thất tiết hả?

* Thất tiết: với trường hợp bạn Vũ là mất zin mông đó:3

Mọi người đều cười lớn, rất âm ỉ! Thiên Vũ cũng cười to, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp!”

Trương Thư Thần vẫn ở Hoàng Long, Thiên Vũ nghĩ sau đêm đó Trương Thư Thần sẽ không qua lại với hắn nữa, thế nhưng cậu ta vẫn đang ngồi cạnh Thiên Vũ, không hề đề cập đến buổi tối kia như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thiên Vũ cũng không hỏi, hai người giờ vẫn đang qua lại với nhau nên không nhắc đến chuyện khác, chỉ gặp mặt và làm tình. Thiên Vũ gọi Trương Thư Thần thì cậu ta sẽ đến, vài ngày không gặp Trương Thư Thần cũng không hỏi hắn vì sao không đi tìm mình.

Thiên Vũ đi công tác ở Thượng Hải, mỗi tối đều lưu lại quán bar ở đường Hành Sơn. Ở chỗ đó hắn gặp một ca sĩ sống ở thành phố này, nhìn lần đầu tiên đã bị người đó thu hút. Ca sĩ kia trông đẹp trai, u buồn, dùng chất giọng khêu léo uyển chuyển hát một ca khúc đau buồn, Thiên Vũ nghe xong bài hát kia thì đặt tiền xuống dưới chai rượu, nói nhân viên phục vụ đưa lên sân khấu mời ca sĩ kia liên tục hát lại bài đó, đưa bao nhiêu lần thì hát bấy nhiêu lần.

Sau đó hắn mời ca sĩ kia uống rượu, ca sĩ kia từ chối rồi đi. Hôm sau Thiên Vũ lại đến, vẫn giống hệt như đêm trước, đợi ca sĩ hát xong thì mời anh ta uống rượu. Đến ngày thứ ba thì ca sĩ kia rút cục cũng ngồi trước bàn Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn anh ta cúi đầu hộp thứ rượu đỏ sẫm trong ly, đôi mắt thanh tú, ánh mắt u buồn, sạch sẽ.

Sau khi đi khỏi quán bar ca sĩ tạm biệt hắn, Thiên Vũ kéo anh ta lại, hôn anh ta. Ca sĩ kia lập tức đẩy hắn ra. Thiên Vũ lại kéo anh ta lại, anh ta lại đẩy ra. Lần thứ ba Thiên Vũ ghì chặt anh ta vào ngực mình, khi đẩy anh ta vào tường để hôn thì ca sĩ kia ôm Thiên Vũ.

Sau đó ở trên giường, Thiên Vũ bảo anh ta hát lại bài kia một lần. Ca sĩ kia nói bài hát này tên là “Chẳng xứng đáng”. Sau đó anh ta bắt đầu hát, từng câu từng câu một.

Anh hơi hột với em

Từng lần từng lần một chẳng để ý đến cảm giác của em

Em thật sự cảm thấy bất lực

Chẳng còn sức để tiếp tục

Tình cảm này chẳng xứng đáng để em lưỡng lự

Chẳng xứng đáng để em cân nhắc

Chẳng xứng đáng với việc em đã yêu anh

Loại ký ức không xứng đáng để em nhắc tới

Không đáng nhắc tới

Không đáng để khóc

Tình cảm này đã sớm nên từ bỏ

Đã sớm không nên phí phạm thời gian tìm phép lạ

Người như anh chẳng đáng để em hận

Chẳng đáng để em đau khổ vì anh

Chẳng vì anh mà không thể yêu nữa

Chẳng vì anh mà đau đớn con tim

Thiên Vũ ở lại Thượng Hải một tuần. Sau khi về Hán Thành hắn thấy nhớ ca sĩ kia. Hắn gọi điện cho anh ta, gọi video với anh ta. Sau đó ca sĩ kia đi từ Thượng Hải đến Hán Thành. Khi dựa vào lòng Thiên Vũ ca

sĩ kia hỏi hần, anh ta hỏi em nhớ anh à? Thiên Vũ nói nhớ. Ca sĩ kia lại hỏi em yêu anh không? Thiên Vũ nói, yêu.

Trợ lý nói A Hạo từ chối bên Hàn Quốc, phía Hàn muốn nhờ ngài giúp chuyện này. Thiên Vũ bảo, nói cho bọn họ biết dân số Trung Quốc là một tỉ ba đấy.

Một ngày nọ Thiên Vũ uống rượu một mình. Hần gọi điện bảo ca sĩ kia đến uống cùng, ca sĩ đến rồi, Thiên Vũ nhìn xong lại bảo anh ta về đi. Ca sĩ kia mất hứng, hỏi hần có ý gì, Thiên Vũ nói vừa rồi nhớ anh, giờ đột nhiên lại không nhớ nữa.

Sau khi ca sĩ đi về Thiên Vũ nhớ đến Trương Thư Thần. Hần cảm thấy bây giờ lại mong Trương Thư Thần cùng uống với hần. Vì thế hần lấy di động ra tìm số của Trương Thư Thần, thế nhưng tìm được rồi thì hần cảm thấy suy nghĩ lại thay đổi.

Thiên Vũ nhớ từ xưa mình đã hay như vậy. Cảm giác ngay lúc này có thể thay đổi luôn sau đó. Hần nhớ tới học trưởng thời đại học kia, hần không nghĩ ra nổi tại sao lúc trước còn hưởng thụ việc anh ta chăm sóc mình mà lát sau đã cảm thấy phiền phức. Hần cũng không biết khi nào mình sẽ đổi ý, nhưng muốn thay đổi thì nên đổi, rõ ràng hợp lý mà.

Vài ngày sau Thiên Vũ và ca sĩ kia chia tay nhau. Lúc đi ca sĩ kia hỏi hần có biết vì sao chúng ta đi đến cuối con đường nhanh như thế không?

Thiên Vũ hỏi, vì sao?

Ca sĩ nói nếu anh vẫn từ chối em thì em sẽ không từ bỏ anh được. Nhưng em có được thì sẽ chóng chán. Người thích em cũng sẽ có kết quả giống anh thôi, em chỉ cố chấp khi em chưa có được thôi.

Sau khi ca sĩ kia đi rồi, Thiên Vũ cảm thấy anh ta nói rất có lý.

Hần nghĩ, hóa ra là thế.

Vì thế, trước đây hần chưa từng, sau này cũng sẽ không yêu mình ai, chỉ yêu ai lâu dài, bền lâu. Trước giờ người hần yêu nhất là chính mình.

Công ty tổ chức biểu diễn của Thiên Vũ sắp thành lập, công ty này không dựa vào quan hệ của Tiêu Nam mà do chính hần ra sức xây dựng, Thiên Vũ cực kì chú trọng vào đây, tuy phía Hàn Quốc chấp nhận từ bỏ Long Hạo nhưng cuối cùng vẫn tuyển được một cô gái 16 tuổi đưa sang huấn luyện ở Hàn Quốc, cũng lập kế hoạch hai bên hợp tác bồi dưỡng nghệ sĩ.

Tiêu Nam không hứng thú với tổ chức giải trí, hoàn toàn không nhúng tay vào việc này. Thiên Vũ tự do, điều này càng làm hần mừng tính nhiều hơn. Gần đây Tiêu Nam ít gặp hần, Thiên Vũ cũng không biết hần bận cái gì mà cũng chẳng quan tâm. Hần cảm thấy nhiệt tình của Tiêu Nam với mình đã giảm xuống, điều

này khiến hắn thấy thoải mái.

Hôm nay Tiêu Nam đột nhiên xuất hiện ở văn phòng của hắn, muốn hắn đến Hán Dương vào buổi tối.

Thiên Vũ nói: “Hôm nay không được.”

“Không được á?”

“Ngày mai ngày kia đều tùy anh.”

Tiêu Nam nhú mày: “Hôm nay là ngày gì?”

Thiên Vũ không trả lời. Tiêu Nam nhìn lịch, cười một tẹo rồi ngồi lên sofa.

“Tôi còn tưởng là cậu đến tháng. Là ngày bố cậu chết đúng không? Buổi chiều cậu đi thăm mộ, buổi tối tôi chờ cậu.”

“Hôm nay không được.”

Tiêu Nam lấy hoa quả bên cạnh để ăn.

“Tôi muốn hôm nay. Ngày mai tôi không muốn.”

“Ngày mai, anh muốn hay không thì tùy.”

Thiên Vũ nhú mày. Hiện giờ hắn không muốn nhìn thấy Tiêu Nam. Tiêu Nam cũng không tức giận, y nói: “Nhắc đến bố cậu, tôi vẫn nghĩ chưa ra bố cậu chết thế nào? Tôi nghĩ ...”

Tiêu Nam giả vờ suy nghĩ.

“A, tôi nhớ ra rồi, bố cậu không phải buôn lậu thuốc phiện, bị lộ thì tự tử sao? Chuyện âm ỉ như vậy sao không lên báo nhỉ?”

Thiên Vũ ném cây bút đang cầm trong tay.

“Anh im đi!”

Tiêu Nam cười, cười khinh thường, u ám.

“Lần trước vừa mới nói qua mà đã quên nhanh thế. Nếu không có tôi thì sao bố cậu có thể làm đám tang rình rang đình đám như vậy, chết vẻ vang như thế được? Lý Thiên Vũ cậu đã sớm thành con của kẻ buôn thuốc phiện mà bị theo dõi, không bị cấm thăm vấn héo người thì cũng bị nước miếng dìm chết. Hầy, cậu đừng nói với tôi là bố cậu bị hãm hại, mười vụ buôn thuốc thì chín là bị hãm hại, còn lại một vụ là bị oan, bị tóm đều nói thế.”

Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ, từ từ nói tiếp:

“Đừng trách tôi lôi chuyện cũ ra với cậu, tôi rất ghét mấy lời kịch này lắm. Buổi tối mười giờ. Chỗ cũ.”

Tiêu Nam đi mất.

Tối hôm đó Thiên Vũ không đi Hán Dương. Hấn uống rượu một mình ở một chỗ chẳng ai biết hấn.

Lúc mới học uống rượu Thiên Vũ thích uống rượu trắng, không thích uống rượu vang. Hấn thấy đàn ông cần phải uống rượu trắng, thể hiện khí phách đàn ông. Tuy không phải kẻ khỏe như vâm nhưng hấn có thể luyện tập được tửu lượng như thế. Vì thế Thiên Vũ ít khi uống say.

Hấn vừa uống rượu vừa nghĩ về bố mình.

Năm 21 tuổi Thiên Vũ thừa kế công ty của bố mình. Năm ấy hấn quen biết Tiêu Nam, cũng năm ấy bố hấn bị phát hiện lỡ uống thuốc quá liều, chết trong văn phòng.

Thật ra hấn không nhớ được nhiều lắm về bố mình. Sau khi bố mẹ ly hôn hấn sống với mẹ, phần lớn ký ức là về mẹ hấn, còn với bố thì suốt thời niên thiếu hấn hầu như chẳng nhớ rõ được hình dáng bố mình. Mãi đến khi tốt nghiệp cấp 3, mẹ hấn ra nước ngoài, Thiên Vũ mới đến gia đình của bố mình, bố hấn gặp chuyện không may, sống cùng nhau tổng cộng 2-3 năm.

Bố hấn là chủ doanh nghiệp nổi tiếng trong thành phố, mẹ hấn cũng không kém. Vì thế cho đến giờ cuộc sống vật chất của hấn chưa bao giờ kém. Giờ hồi tưởng lại, ký ức của hấn về bố mình khá mơ hồ. Hấn thậm chí còn không nhớ rõ được khuôn mặt, giọng nói của ông. Những việc hấn có thể nhớ rõ là vài việc nhỏ nhặt linh tinh, như trước đây có một lần đi chơi công viên, bố hấn làm cho hấn một con châu chấu cỏ, Thiên Vũ bỏ quên một đồng đồ chơi đắt tiền mà chơi nó vì chưa thấy lần nào. Lúc học cấp 3, ở trường Thiên Vũ chơi bóng bị ngã và bị thương ở chân, mẹ hấn gọi người hàng ngày đưa hấn đến lớp học, một ngày nọ bố hấn tới đón, không cho lái xe công mà tự mình công hấn vào hàng ghế phía sau của ô tô. Đến lúc lên đại học, ở cùng bố, bố hấn phát hiện con trai mình giấu tập chí đàn ông khóa thân ở dưới giường, trò chuyện với hấn, nói đến mức chẳng nói được lời nào nữa ...

Lúc bố hấn chết, Thiên Vũ cũng không cảm thấy thực sự đau khổ. Giờ là vài năm từ ngày đó rồi, Thiên Vũ lại thấy kì lạ, giờ nhớ lại đều là điểm tốt của bố hấn, thế nhưng khi ấy, trước đó, ký ức về quan hệ với bố mình đều không tốt. Lúc hấn còn rất nhỏ, bố hấn ít khi về nhà. Lúc hấn ở cùng với mẹ, bố hấn xây

dựng gia đình với người khác. Lúc ly hôn mẹ đến hỏi hần có muốn ở cùng bà không, bố hần nhìn thấy hần nhưng chẳng nói gì cả.

Sau khi bố mất, trong tài liệu phát hiện một ngăn hồ sơ bị che giấu, ghi lại quá trình ông bị ép và lừa gạt buôn bán thuốc phiện. Khi đó Thiên Vũ bắt đầu qua lại với Tiêu Nam, hần để Tiêu Nam xử lý vụ việc này. Cuối cùng lấy lý do bố hần chết vì làm việc quá sức khi đang tại vị, được nhân viên cũng như giới làm ăn tôn trọng.

Thiên Vũ cảm thấy suy nghĩ của mình quá đơn giản. Hần mới tiếp nhận công ty này, hần muốn công ty này, hần không thể để việc của bố mình ảnh hưởng đến tương lai của bản thân.

Đôi khi Thiên Vũ nghĩ Tiêu Nam thường nhắc đến chuyện này vì có lẽ y cho rằng đây là một nhược điểm, vì có thể gây tổn thương cho hần. Thế nhưng Thiên Vũ thường không nghĩ ra liệu mình có thật sự đau khổ như thế, hay là chỉ vì muốn che giấu.

Hần nghĩ về góc độ này trời sinh hần là kẻ lạnh lùng. Có lẽ hần cũng từng đau khổ, có lẽ người hần nghĩ đến lại là bản thân mình. Như thế hần từng có rất nhiều người, rất nhiều bạn nhưng đêm hôm thế này hần lại uống rượu một mình, lại chẳng tìm được ai để hần có thể nói chuyện trước kia.

Từ trước đến giờ hần cảm thấy người duy nhất hần thật sự có được là bản thân mình.

Thiên Vũ say khướt quay về nhà, nhìn thấy có người đứng trước cửa. Thiên Vũ không thấy rõ mặt người đó, hình như là Tiêu Nam, mà cũng có thể là Trương Thư Thần, lại chả giống ai. Hần đưa người đó vào nhà, lại nhìn ra đường nét mặt mũi của Long Hạo, Thiên Vũ hình như nói rất nhiều, hình như lại nổi giận, cuối cùng hần đẩy Long Hạo xuống giường khi nồng nặc mùi rượu.

Hần làm hung bạo, điên cuồng. Nghe thấy Long Hạo rên rỉ vì vừa đau vừa sướng, Thiên Vũ điên cuồng thúc hông, đè lên thân thể người kia, lúc cao trào Thiên Vũ ôm chặt lấy người đó, hần nói, có yêu tôi không?

Buổi sáng Thiên Vũ tỉnh dậy, thấy người bên cạnh thì giật mình ngơ ngác một lúc.

Tiêu Nam ngồi trên giường, vừa hút thuốc vừa nhìn hần.

“... Là anh à?”

Thiên Vũ nói. Tiêu Nam phúi hết tàn thuốc từ trên giường xuống sàn nhà.

“Tỉnh rượu rồi à?”

Thiên Vũ nhìn hần một lát rồi ngồi dậy. Hần ôm đầu đang đau như búa bổ, cố nhớ lại tối hôm qua đã nói gì nhưng nghĩ không ra. Hần quan sát Tiêu Nam, Tiêu Nam trần truồng, chỉ ngồi hút thuốc, chẳng vội

vàng gì.

Thiên Vũ đứng lên, mặt quần lót vào, cầm quần lót vương trên sàn nhà của Tiêu Nam ném cho y, mặc quần vào, thắt dây lưng.

Ánh mắt Tiêu Nam dõi theo hắn. Thiên Vũ ngoảnh đầu lại nhìn hắn.

“Nhanh mặc vào đi. Tôi phải đi họp.”

Tiêu Nam vẫn thong thả hút thuốc.

“Tôi qua sao lại không đến?”

Thiên Vũ khẽ cười.

“Anh đến rồi đó, không phải giống nhau à?”

Thiên Vũ mặc quần áo, rửa mặt mũi xong thì vội vàng đứng trước gương đeo cà vạt, trong gương thoáng thấy Tiêu Nam vẫn đang ngồi. Tiêu Nam hút hết một điếu thuốc, lấy một tấm thiệp cưới đỏ chót đặt ở bên giường.

“Ngày 15. Chuyện quan trọng, đừng đến muộn.”

Thiên Vũ liếc nhìn một cái.

“Ai kết hôn đấy?”

“Tôi.”

Tiêu Nam nói.

Thiên Vũ sửng sốt. Hắn ngoảnh đầu lại ...

Lễ cưới của Tiêu Nam được tổ chức vô cùng linh đình, long trọng. Cô dâu là người có địa vị ngang ngửa và gia thế lừng lẫy. Để tránh điều tiếng trong tỉnh nên lễ cưới tổ chức ở Hongkong, thuê máy bay riêng đón khách, khăn che đầu cô dâu có giá mấy vạn.

Lễ cưới điển hình cho phong cách của Tiêu Nam, vô cùng xa hoa lộng lẫy. Lúc trước Thiên Vũ không biết

Tiêu Nam sẽ kết hôn, ngày tổ chức lễ cưới cũng không cần hỗ trợ y, ở trên tàu du lịch hắn cầm chén rượu, nhìn Tiêu Nam và cô dâu thề nguyện hẹn ước, hôn nhau rất tình cảm sâu đậm. Tiêu Nam đẹp trai, quyến rũ, tác phong tao nhã, thảnh thơi lại thì thầm với cô dâu đang tựa vào ngực mình, bày ra nụ cười chín chắn, quan tâm. Mọi người vô cùng hâm mộ mà khen trai tài gái sắc, khen nơi tổ chức lễ cưới thật giàu sang xa hoa quá mức, khen một đôi trời sinh.

Thiên Vũ thở dài trước hành động của Tiêu Nam, cảm thán y có thể vì một cuộc mua bán cao cấp mà diễn nòng nàn tình cảm thế, có ý có vị.

Sau lễ cưới Tiêu Nam và vợ đi du lịch trăng mật ở nước ngoài, Thiên Vũ quay về Hán Thành, lập tức bắt đầu ra tay mua mấy công ty biểu diễn khác, cũng chuyển tiền vốn đúng chỗ nhanh nhất có thể.

Hắn có dự cảm ngày mình tách rời Tiêu Nam sẽ không còn xa nữa.

Khi Lục Thành có việc gọi điện cho Thiên Vũ thì có nói Trương Thư Thần muốn nghỉ việc.

Thiên Vũ cũng không bất ngờ lắm. Hắn và Trương Thư Thần đã rất ít qua lại với nhau, tác dụng của hắn với Tiêu Nam cũng hết rồi, muốn rời đi cũng chẳng có gì kì lạ. Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi gọi điện cho Trương Thư Thần, mời cậu ta đi ăn cơm.

Lúc Trương Thư Thần đến thì vẫn im lặng, ngoan ngoãn như lần đầu tiên gặp cậu ta. Thiên Vũ không nhìn ra cậu ta có đang oán hận mình hay không. Hai người rất hòa nhã ăn cơm, Thiên Vũ đưa cho cậu ta một bộ trang sức, lúc trước Trương Thư Thần từng nói là muốn có mà Thiên Vũ chưa đáp lại.

Trương Thư Thần cũng không khách sáo, nhận lấy. Thiên Vũ hỏi cậu ta sau này có dự tính gì chưa, Trương Thư Thần nói muốn một người tốt với mình. Thiên Vũ không nói gì, Trương Thư Thần ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi mở miệng.

“Anh Thiên, tôi sắp đi. Trước khi đi tôi có chuyện muốn nói cho anh biết. Là về Long Hạo.”

56. Chương 6-2

Thiên Vũ bảo, là chuyện gì?

Ánh mắt Trương Thư Thần lạng lẽ.

“Lúc trước tôi không nói với anh vì anh sẽ không tin tôi. Giờ tôi sắp đi, không cần phải lừa dối anh. Anh có biết Tân Đông không?”

Thiên Vũ từng nghe qua. Tân Đông là băng đảng xã hội đen hoạt động ở khu vực Giang Hán, từng phát triển rất mạnh, sau đó vì một vụ án, liên quan đến một người nổi tiếng, bị những bên liên quan ở vùng kiểm soát nhưng không áp chế hoàn toàn, nghe nói sau lưng có hậu thuẫn. Khi Đầu báo và Thiên Vũ nói chuyện phiếm từng nhắc tới, Đầu báo nói nếu ở Hán Thành này còn có gì không thoải mái thì chính là Tân Đông này. Nếu Tân Đông vừa ý với Hán Thành thì đây là cục diện một núi hai hổ, nhưng Tân Đông và Đầu báo không giống nhau, Đầu báo đi trên con đường tối, Tân Đông đã có “quan sáng”. Quan sáng là gì, Đầu báo không nói rõ nhưng Thiên Vũ cũng hiểu được.

Trương Thư Thần nói: “Chu Tiểu Châu là người của Tân Đông. Long Hạo cũng thế.”

Thiên Vũ không nói gì, chỉ cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm.

“Tôi biết anh không tin. Cứ coi như nghe thấy vậy. Chu Tiểu Châu vào Hoàng Long là do Tân Đông bảo A Hạo sắp xếp, bọn họ muốn làm gì ở Hoàng Long thì tôi không rõ lắm. Hai người bọn họ giả vờ là một đôi, thuê phòng ở bên ngoài là để liên lạc với Tân Đông. Lần bị anh bắt gặp không phải là lần đầu đâu.”

Thiên Vũ dừng lại một chút.

“Sao cậu lại biết chuyện này?”

Trương Thư Thần im lặng một chút.

“Tôi và Chu Tiểu Châu từng lên giường với nhau, nghe được cậu ta nói.”

Thiên Vũ nhìn cậu ta.

“Tôi nghe thấy Chu Tiểu Châu gọi điện cho Tân Đông ở ký túc xá. Chu Tiểu Châu lôi kéo tôi. Cậu ta nói anh và Tiêu Nam đùa cợt tôi, tôi căm ghét hai người. Cậu ta thấy tôi chưa nói ra ngoài nên tin tôi, muốn tôi che giấu giúp bọn họ. Trước khi Chu Tiểu Châu và Long Hạo biết nhau, Long Hạo có phải người bên Tân Đông không thì tôi không rõ, Chu Tiểu Châu nói Long Hạo làm việc này là có điều kiện, một trong các điều kiện chính là muốn Tân Đông bảo vệ bạn gái anh ta, anh ta mới từ chối anh, làm mất lòng sếp Tiêu, sợ hai người sẽ làm gì bất lợi với bạn gái anh ta.”

Thiên Vũ không lên tiếng, Trương Thư Thần tiếp tục.

“Tân Đông vốn muốn bảo Long Hạo thân thiết trực tiếp với anh, Long Hạo không đồng ý. Chu Tiểu Châu nói hình như Long Hạo và Hoàng Long từng có thỏa thuận gì đó nhưng Long Hạo không chịu nói, cậu ta chỉ biết Long Hạo có quan hệ với Kim Mậu.”

“Sau khi anh đuổi Long Hạo đi, Chu Tiểu Châu nói Long Hạo sẽ không rời Hán Thành. Cậu ta không cho tôi biết lý do. Mà ... địa chỉ công trường của A Hạo là tôi đưa cho người công ty anh. Tôi biết anh tìm anh ta nên đi tìm Chu Tiểu Châu. Cậu ta cho tôi biết địa chỉ của Long Hạo.”

Trương Thư Thần nói xong thì im lặng một lát.

“Tôi chỉ biết đến vậy thôi. Thật hay không anh có thể đi hỏi. Lúc trước tôi muốn nói, lại sợ anh cảm thấy tôi đang ghen, nói vớ nói vẩn. Hôm nay tôi đi rồi, nói ra, anh sẵn lòng tin thì sẽ tin, không tin thì cứ coi như tôi bịa ra vậy.”

Trương Thư Thần ngừng lại, giọng nói cũng nhỏ dần.

“Anh Thiên, tôi biết trong lòng anh có Long Hạo. Tôi không muốn anh chẳng biết gì cả. Anh ta không phải người đơn giản. Sau này anh nên đề phòng chút đi.”

Thiên Vũ chỉ nghe.

Trương Thư Thần nói xong lời này thì bước đi.

Sau đó Thiên Vũ cũng không dành thời gian suy nghĩ lời của Trương Thư Thần.

Nếu là một tháng trước thì hắn sẽ lập tức đi tìm Chu Tiểu Châu để hỏi đến ngọn nguồn. Hoặc là cẩn thận cân nhắc các chi tiết trong lời nói của Trương Thư Thần xem có lỗ hổng nào hoặc tìm hiểu xem sự việc có khớp không.

Thế nhưng hiện giờ hắn nghe thì chỉ nghe thôi, không hề suy nghĩ gì.

Có thể những điều Trương Thư Thần nói đều là sự thật, cũng có thể là thổi phồng, mà cũng có thể là bịa đặt. Thì có sao? Thiên Vũ nghĩ. Long Hạo đã không còn quan hệ với hắn nữa. Tương lai của cậu thế nào đều không liên quan đến hắn, quá khứ cậu thế nào càng chẳng liên quan đến hắn. Hiện giờ nghĩ đến người này là hắn thấy mệt. Hắn đã không còn sức đi ép buộc A Hạo lần nữa, cũng không muốn ép buộc bản thân thêm lần nữa.

Vì thế Lý Thiên Vũ không phản ứng gì. Hắn quảng chuyện này ra khỏi đầu.

Công ty biểu diễn của Thiên Vũ thành lập, lúc hắn bận rộn với công ty mới đi vào hoạt động, Đầu báo tìm đến hắn. Đầu báo đề xuất đầu tư vào công ty biểu diễn của hắn, Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc.

Hắn đã từng suy tính muốn tận dụng chợ đen để hoạt động tài chính, nhưng sau đó cảm thấy quá mạo hiểm, hơn nữa cũng không muốn dính dáng quan hệ lợi ích với xã hội đen như Đầu báo nên lại thôi. Không ngờ ấy vậy mà Báo đầu chủ động tìm đến hắn, ngổ ỷ hứng thú với kinh doanh giải trí, muốn trở thành cổ đông của công ty.

Thiên Vũ nói chuyện xã giao với Đầu báo, trong lòng lại cân nhắc mục đích thật sự của Đầu báo.

Hắn biết Đầu báo có thể hợp ý một thứ còn chưa tượng hình, đến cả việc kinh doanh thật sự còn chưa tính đến, chẳng qua chỉ là một công ty mới lần đầu tiên tiếp cận với biểu diễn và kinh doanh vé thì cũng không đơn giản là “có hứng thú” như ông ta nói bề ngoài. Lúc trước Đầu báo vào Hoàng Long, nguyên nhân mà Tiêu Nam nói cho Thiên Vũ, Thiên Vũ cũng biết đó không phải lí do thật sự.

Căn cứ vào tư duy của Đầu báo, với thể lực ở Hán Thành e rằng không chỉ vừa ý với việc làm ăn ngằm tại Hoàng Long. Thiên Vũ vẫn nghi ngờ Đầu báo và Tiêu Nam còn làm ăn khác, nhưng chuyện này không phải việc hắn nên hỏi đến, mà hắn cũng không muốn biết.

Giờ Đầu báo tìm đến hắn, Thiên Vũ không thể không nghi liệu có phải giống kiểu làm ăn với Tiêu Nam, thực chất lại có mục đích khác.

Nhưng Thiên Vũ chờ Đầu báo mở miệng mãi thì từ đầu đến cuối ông ta không nói chuyện khác, hình như đơn giản chỉ muốn đầu tư để rửa tiền.

Thiên Vũ cân nhắc mấy ngày rồi đồng ý với Đầu báo. Hắn biết một khi Đầu báo đã vừa ý thì sớm muộn mình cũng không có đường từ chối.

Đầu báo đầu tư không ít, hơn nữa còn làm trung gian giới thiệu kinh doanh biểu diễn nghệ thuật trong nước, chỉ có nửa năm ngắn ngủi đã mở rộng công ty biểu diễn của Thiên Vũ thành tập đoàn biểu diễn nghệ thuật.

Biển sao cũng đang hoạt động, trong nửa năm Tiêu Nam từng cố tình thành lập một công ty quảng cáo, sát nhập dưới tên Biển sao, sau đó Thiên Vũ suy nghĩ suốt, đưa ra ý kiến từ chối, lí do là số liệu và kế hoạch kinh doanh chi tiết chứng minh công ty này tự mình hoạt động, do có Biển sao lót đường nên sẽ kiếm được nhiều hơn, nhanh hơn so với việc sát nhập vào Biển sao.

Tiêu Nam nhìn kế hoạch kinh doanh tỉ mỉ chu toàn của Thiên Vũ, không nói gì, chỉ mỉm cười. Thiên Vũ cũng không nói nữa, chờ hắn lên tiếng.

Sau đó Tiêu Nam chỉ cho hắn một chữ đơn giản: “Được.”

Thỉnh thoảng Thiên Vũ nghi liệu mình có hấp tấp quá không, thể hiện quá mức vội vàng, rõ ràng.

Nhưng hắn nghĩ Tiêu Nam cũng hiểu rõ, một ngày nào đó hắn không còn giá trị với Tiêu Nam, hai người đều đi con đường khác nhau.

Đến lúc đó Tiêu Nam sẽ đá văng hắn đi. Về điểm này, Thiên Vũ cũng không nghi ngờ gì. Hắn không có động thái gì thì sớm muộn Tiêu Nam cũng sẽ có động thái. Chẳng qua hắn không mong đến lúc cuối Tiêu Nam lại giả trò gì.

57. Chương 6-3

Tiêu Nam trước và sau khi kết hôn cũng chẳng khác gì, Thiên Vũ nghĩ sau khi kết hôn Tiêu Nam sẽ bớt ăn chơi đi một chút, không ngờ lại còn tồi tệ hơn lúc trước. Thiên Vũ thắc mắc, Tiêu Nam ăn chơi đến mức ấy mà vợ y có thể chấp nhận được sao, Tiêu Nam lại cười: “Làm âm ỉ á? Làm âm ỉ có gì hay cho cô ta? Thôi đi, chuyện của cô ta cũng chẳng ít. Chồng trước mặt mà, ngoan ngoãn đi.”

Thiên Vũ không thể hiểu nổi cuộc hôn nhân chính trị này.

Có một lần Tiêu Nam và Thiên Vũ xem nhảy múa ở Hoàng Long, trên sân khấu là vũ công nam múa cột Lục Thành mới mời đến, nghe nói là đạt được giải thưởng lớn trong cuộc thi toàn quốc. Vũ công nam kia dáng người rất đẹp, gần như trần trụi, chỉ mặc đúng một chiếc quần lót tam giác, nhảy múa dưới ánh đèn mờ mờ trông vô cùng nóng bỏng.

Tiêu Nam cũng thấy thêm khát, cười quay sang hỏi Thiên Vũ một câu: “Này, cậu xem so với Long Hạo ngày trước thế nào?”

Lâu lắm rồi Thiên Vũ không nhớ đến người này, đột nhiên nhớ đến thì trong đầu mờ mờ xuất hiện bộ dạng cậu múa cột lúc trước. Thiên Vũ chỉ xem A Hạo múa cột một lần, nhớ rõ hình dáng của cậu khi di chuyển nhảy múa, còn ghéech cảm lên, tung ra một ánh mắt. Thiên Vũ nghĩ đến ánh mắt kia thì thở dài một câu: “Tuyệt diệu.” Tiêu Nam kinh ngạc, không còn hứng thú với Thiên Vũ nữa, ánh mắt dính chặt vào khối phồng lên giữa quần lót của vũ công nam kia.

Sau lần cuối gặp A Hạo ở công trường, Thiên Vũ chưa từng gặp lại cậu. Lúc mới đầu hẳn rất hay nhớ đến cậu, qua một thời gian thì không còn thường xuyên thế nữa. Chỉ khi vô tình đi ngang qua mấy nơi từng đi cùng A Hạo mới nhớ đến người này. Lúc nhớ đến cậu, Thiên Vũ nghĩ liệu có phải cậu đang nhảy múa ở thành phố khác, còn làm vũ công nam hay đã tìm việc khác, không biết hiện giờ lẫn lộn thế nào rồi. Thế nhưng cũng chỉ nhớ đến mà thôi, sau đó chuyển sang nghĩ việc khác luôn.

Trong hơn nửa năm này, Thiên Vũ có khoảng thời gian dễ chịu với một thiếu niên, dễ chịu đến mức tuyệt vời. Thiếu niên kia là sinh viên một trường đại học danh tiếng, đối tượng được chú trọng quan tâm bởi dư luận của trường. Lúc bắt đầu Thiên Vũ cũng chỉ chơi đùa, thế nhưng thiếu niên kia vô cùng thuần khiết, cương quyết, cố chấp theo đuổi hẳn, rút cục Thiên Vũ cảm thấy mình không biết nên đối diện thế nào với dáng vẻ của cậu ta, khao khát và bị thương hiện cả ra trong đôi mắt, cậu ta bó tay hoàn toàn, cực kì bất lực. Dáng vẻ bất lực kia làm Thiên Vũ có một cảm giác quen thuộc và đau lòng. Thiếu niên này vì để ở lại Hán Thành cùng hẳn mà công khai mình là người đồng tính với gia đình, cũng không để tâm đến lời đồn đại trong trường. làm âm ỉ long trời lở đất, bướng bỉnh từ bỏ cả công việc lương cao do cha mẹ sắp xếp cho, cắt đứt tất cả đường lui của mình. Cậu ta nói với Thiên Vũ làm như thế không phải để ép hẳn ở cùng mình, miễn là cậu ta có thể ở lại nơi nhìn được hẳn, cùng người mình yêu hít thở cùng một bầu không khí là cậu ta thỏa mãn rồi. Cậu ta yêu hẳn, cậu ta dám để tất cả mọi người biết, cậu ta dám hi sinh, dâng hiến vì người mình yêu.

Lời nói ngờ nghệch lại sôi nổi, vào tai Thiên Vũ nghe thật non nớt ngây thơ. Thế nhưng Thiên Vũ lại thích thẳng thắn thế này, dám tiến đến bắt chấp kết quả.

Hắn nghĩ, ai cũng sợ bị thương tổn thì sao lại có người hiểu rõ mà bứt ra ngoài thế này được nhỉ?

Thiên Vũ thấy chơi cũng được, yêu cũng được, đều như vậy cả. Bằng không thì rất mệt.

Thiên Vũ quay lại công ty, cấp dưới báo cho hần quảng cáo rượu vào buổi biểu diễn tối của một số chi nhánh ủy thác đến thành phố D bị cắt bớt, có thể là do chi nhánh tiêu thụ không hiểu phép tắc, không làm việc theo quy củ nên bị xã hội đen trong vùng cắt bớt.

“Có tra được tổ chức ấy tên là gì không?”

“Tên là Tân Đông.”

Thiên Vũ nhớ ra cái tên này, nhú mày.

Hần sắp xếp chi nhánh tiêu thụ chuẩn bị đồ đi hối lộ đối phương, cần sửa chữa cái gì cần cung cấp cái gì thì nói cấp dưới cứ việc đưa. Hần biết cách giao tiếp với đám người đó, tiền luôn luôn là có ích nhất. Thế nhưng người của chi nhánh trở về, nói bên kia không chịu thả hàng ra, còn bảo bọn họ không hiểu quy tắc, muốn sếp công ty tự mình đến nhận hàng.

Thiên Vũ hơi bực mình. Nhưng mấy kẻ như vậy có thể tránh thì nên tránh, tốt nhất đừng tự chuốc lấy. Hần gọi điện cho Đầu báo, quả nhiên Đầu báo không muốn dây với rắc rối, chỉ bảo Thiên Vũ tự mình đi, thể hiện đủ thành ý, bọn họ thấy được nể mặt thì tự nhiên dễ xử lý.

Đầu báo hỏi buổi biểu diễn tối của ai ở thành phố D. Thiên Vũ nói tên buổi biểu diễn, Đầu báo nghe xong thì cân nhắc một chút, bảo: “Sao cậu lại đụng chạm đến người đó vậy?”

Thiên Vũ hỏi, ai cơ?

Đầu báo không nói gì nữa, buổi tối phái tay chân đến Hoàng Long, giải thích cho Thiên Vũ về phép tắc đưa tiền bảo hộ, lễ nghĩa cần thực hiện. Tay chân này nói với Thiên Vũ, Tân Đông ở thành phố D có hai phạm vi ảnh hưởng, buổi biểu diễn tối thuộc quyền Đông thành, Đông thành là địa bàn của người có biệt danh “Long sẹ”. Long sẹ này là đại ca mới vào, trước đó tên tuổi chưa ai biết đến, mấy tháng trước đơn thương độc mã gây chiến với đại ca Đông thành, đánh xong một trận thì thành danh, trở thành người đứng đầu Đông thành. Nghe nói người này không xuất đầu lộ diện nhưng làm việc cực kì táo bạo. Tay chân này nói cho Thiên Vũ một sự vụ: khi thành phố D tu sửa quốc lộ, trên bờ sông phía dưới cầu lớn đào một hố to, lắng xuống thành mấy vạn mét khối cát sông, với lượng cát sông này thì một năm có thể thu được mấy chục triệu, đã mấy lần Tân Đông muốn đoạt chỗ làm ăn, cướp mỏ vàng này từ tay kẻ có thể lực kia nhưng chưa làm nổi. Long sẹ này mới tiếp nhận Đông thành được vài ngày, dùng thủ đoạn găm cái mâm bánh này về, quảng tiền mua một đồng máy móc vận chuyển và máy sàng cát cỡ lớn, tiền kiếm được từ bãi khai thác cát tăng 3-4 lần, chia bớt tiền cho mấy người có thể lực trước giờ vẫn ở bãi cát này, từng người chịu quy phục, cuối cùng nhanh chóng nổi danh trong giới này. Hơn nữa với thể lực của Tân Đông, hiện giờ đều là cấp dưới tâm phục.

Thiên Vũ nghe hết, hần cực kì ghét cái đám gọi là đại ca xã hội đen. Tay chân mất mạng, ngoài việc chém giết thì còn biết cái gì nữa? Ngoài mặt anh em tốt, chẳng qua là đám giò bám quanh xương.

Thế nhưng trước mắt hắn phải đối mặt với vai diễn như thế, phải lấy lòng đối phương. Thiên Vũ hỏi bên kia thích cái gì, tay chân này nghĩ: “Trong giới truyền nhiều lắm, nhưng gặp trực tiếp lại chẳng mấy. Nghe bảo tuổi không nhiều, trên mặt có vết sẹo. Haizzz, đi lẫn lộn thì đâu ngoài tiền và sắc, sếp Lý đây cứ chi tiền đi vậy!”

Đúng giờ hẹn Thiên Vũ đến thành phố D, lúc xuống xe thì một chiếc xe con và một chiếc xe van đậu ở đó chờ hắn.

Mấy người trong xe đi xuống, mời Thiên Vũ lên xe, thái độ rất khách sáo. Để phòng ngừa chuyện bất trắc, Đầu báo phái hai ba người rất có bản lĩnh hóa trang thành nhân viên công ty Thiên Vũ, liên tục đi theo hắn. Sau khi Thiên Vũ lên xe, đối phương lần sờ người hắn và người đi theo, sau đó lịch sự nói đây là phép tắc, sếp Lý đừng để ý.

Những người này khách sáo hơn tưởng tượng nhiều, thế nhưng Thiên Vũ vẫn hơi bồn chồn. Chuyện này và đối mặt với Đầu báo không giống nhau, ở nơi xa lạ, không biết mức độ của đối phương, không nhìn thấy tâm can. Hắn ngồi trên xe tới một câu lạc bộ đêm lớn, cẩn thận xuống xe, ngoài cửa đã có người chờ sẵn, đưa bọn họ vào.

Thiên Vũ đi qua hành lang rất dài, dọc đường đều có người bảo vệ tinh anh khỏe mạnh quan sát hắn. Hành lang rất dài, đi vào thang máy, ra khỏi lại đi một đoạn rẽ trái quẹo phải 7,8 lần. Đến một cửa ra vào uốn cong, người đi cùng Thiên Vũ bị chặn lại, kẻ dẫn đầu nói, sếp Lý, đại ca chúng tôi ngay ở đằng trước, mời ngài đi vào một mình.

Thiên Vũ gật đầu, một mình đi theo người dẫn đường vào căn phòng phía trước. Có người mở cửa từ bên trong, dẫn vào rồi cung kính nói: “Anh Hạo, người đến rồi.”

Thiên Vũ đi vào phòng.

Căn phòng lờ mờ, cả nam lẫn nữ có bảy tám người ngồi. Ánh sáng đèn treo tường rất tối, một phòng đầy mùi rượu và thuốc lá. Thấy Thiên Vũ đi vào thì ngẩng đầu lên quan sát hắn.

Thiên Vũ hơi thích ứng được với ánh sáng lờ mờ, nhìn thấy một người ngồi giữa sô pha. Mấy tay vai u thịt bắp ngồi hai bên người đó, vẻ mặt hung hãn, cảnh giác. Hình dáng người này ẩn trong bóng tối, Thiên Vũ không thấy rõ mặt kẻ đó, chỉ nhìn thấy dưới chiếc áo đen đang phanh ra có một chiếc dây xích kim loại hơi phản sáng treo trước ngực. Người đó chìm vào chiếc ghế sô pha, lưng dựa rất sâu, không nhìn thấy đường nét khuôn mặt, tóc màu đen rủ xuống, để lộ quai hàm cương nghị lạnh lùng rắn rỏi.

Xem chừng còn rất trẻ, Thiên Vũ cảm thấy rất bất ngờ.

Người dẫn đường nhìn Thiên Vũ: “Đây là anh Hạo.”

Thiên Vũ gật đầu, gọi một tiếng: “Anh Hạo.”

58. Chương 6-4

Người dẫn đường nói: “Sếp Lý, anh Hạo của chúng tôi chờ anh lâu rồi.”

Thiên Vũ muốn nhìn rõ hình dạng của Long sẹo kia nhưng thật sự tối quá, nhìn không rõ. Hắn ngồi xuống sau khi mấy người đàn ông ra hiệu, đặt chiếc hộp trong tay xuống bàn trà.

“Anh Hạo, lúc trước không biết phép tắc, đã làm mất lòng. Đây là chút tâm ý để các anh em tiêu vặt, không va chạm thì không quen biết, mọi người thành bạn bè.”

Thiên Vũ khom người nói xong thì đẩy hộp đến. Có người nhận rồi mở ra, đều là tiền mặt. Thiên Vũ quan sát Long sẹo trong bóng tối, thấy hắn chỉ ngồi, chẳng ngẩng lên liếc chiếc hộp lấy một cái, ánh sáng lơ mơ soi khỏa môi không biểu cảm của người đó. Trong lòng Thiên Vũ rơi bộp một cái, không biết người này rút cục tham lam cỡ nào. Hắn cân nhắc rồi mở lời:

“Chỉ là một phần quà gặp mặt. Biết các anh em vất vả, lần này tôi đến nhất định sẽ chu đáo với mọi người. Anh Hạo có gì dặn dò thì cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm thì nhất định sẽ cố hết sức.”

Thiên Vũ còn muốn nói nữa, Long sẹo đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Khoảng khắc Thiên Vũ nhìn rõ khuôn mặt kia, tiếng nói như thể bị ai kéo xuống, kẹt ở cổ họng.

Hắn kinh hãi, không thể tin nổi mà nhìn người kia, đầu như thể bị cái gì đập trúng, trong đầu kêu rầm một tiếng.

Sự im lặng khác thường làm những người khác nhận ra sự bất thường, đều nhìn đến. Long sẹo ngẩng đầu: “Mọi người ra ngoài trước đi.”

Mọi người lui ra, trong phòng sớm chỉ còn hai người bọn họ. Sau khi kinh hãi Thiên Vũ lấy lại tinh thần, im lặng một chút rồi từ từ nở nụ cười.

“Phô trương quá đấy ... ‘anh Hạo’”.

Thiên Vũ nói, cực kì nhấn mạnh hai chữ “anh Hạo”. Hắn quan sát khuôn mặt kia, sau đó lại quan sát căn phòng này một chút. Hắn nhớ lần đầu tiên gặp nhau cũng ở chỗ thế này. Ai ngờ hiện giờ cảnh cũ lại diễn ra, chẳng qua thay đổi người so với lúc trước. Trong đầu Thiên Vũ hiện ra hình dáng vũ công nam đầy mồ hôi trước mặt trong trí nhớ của mình. Không biết vừa rồi khi mình đi vào thì trong mắt cậu ta là cảnh gì, liệu có giống như lần đầu tiên hắn thấy cậu không.

“Chuyện kinh ngạc đáng mừng này thật sự quá lớn luôn.” Thiên Vũ lấy thuốc từ trong túi áo ra, lên tiếng với người kia, “Không vấn đề gì chứ, anh Hạo?” Hắn nheo mắt lại, châm thuốc.

” “Long sẹ”, “Anh Hạo”, ... Cậu làm tôi phải suy nghĩ nên đến thế nào, hóa ra lại chính là cậu ... ha ha” Thiên Vũ cười, cảm thán, tự giễu. Thiên Vũ bảo cậu nói xem, trên thế giới này mọi chuyện thật là ... cái câu quảng cáo gì của hãng Nokia, tất cả đều có thể ấy?

Long Hạo không trả lời.

Thiên Vũ nghĩ, chuyện kinh ngạc đáng mừng này đúng là to lớn quá. Trò đùa cũng quá lớn.

A Hạo kia là “Long sẹ” trước mắt sao? Khi nào cậu ta gia nhập xã hội đen, thành đại ca như thế nào? Thế nhưng sự thật ngay trước mắt, người này chính là Long Hạo.

Tất cả chuyện này đều khó mà tưởng tượng nổi, lại xảy ra quá nhanh quá đột ngột, đột ngột đến mức làm Thiên Vũ hoàn toàn không kịp suy nghĩ.

Thiên Vũ nói, cứ bảo sớm là cậu muốn gặp tôi, để tôi tiếp đón là được. Không cần luẩn quẩn vòng vo đến cỡ này. Còn làm phiền các anh em phải lao động chân tay nhiều như thế, tôi rầy áy này.

Long Hạo ngẩng đầu.

“Thiên Vũ, hôm nay tôi mời anh đến là có chuyện muốn bàn bạc với anh.”

Thiên Vũ vươn người, dập điếu thuốc xuống gạt tàn.

“Cậu huy động nhân lực mời tôi đến đây chắc không phải chỉ đến ôn lại chuyện cũ. Nói chuyện chính đi. Đồng hàng lớn kia của tôi, xin anh Hạo nể mặt, giờ cao đánh khề. Phép tắc tôi đã biết, cậu cho giá đi.”

Long Hạo đẩy hộp tiền mặt về phía Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn lướt qua.

Có ý gì thế?

“Lúc anh vào cửa thì hàng đã giao cho người công ty anh, bất kì lúc nào cũng có thể lấy về.”

Thiên Vũ cười.

“Chuyện này, xin cảm tạ. Cậu bảo tôi đến chắc không phải chỉ vì muốn nghe tôi nói lời này thôi đấy chứ.”

Long Hạo dường như hoàn toàn không nghe hắn lảm nhảm. Gương mặt kia trong bóng tối không nhìn ra biểu cảm gì.

“Thiên Vũ, có phải anh có một đồng hàng đi cùng hàng của Hoàng Long, ngày 20 tháng này sẽ chuyển đến Thái Lan đúng không?”

Thiên Vũ nghi ngờ: “Sao cậu lại biết?”

“Ngừng vụ làm ăn này lại đi. Đầu báo đã đem một phần làm ăn của Hoàng Long chuyển sang cho Tân Đông, tôi sẽ tiếp nhận. Sau này một nửa việc làm ăn của Hoàng Long sẽ do chúng tôi làm, cũng sẽ hợp tác với anh, từ giờ đến lúc ấy tốt nhất anh đừng thảo luận vụ làm ăn nào với Hoàng Long nữa.”

Thiên Vũ gần như không tin vào tai mình. Hắn ngây hết cả người ra, nhìn chòng chọc A Hạo, còn nghĩ mình nghe nhầm.

“Tôi đã tiếp xúc với bên Thái rồi. Mấy ngày nữa họ sẽ đến gặp anh để hủy hợp đồng.”

Thiên Vũ bắt đầu tức giận. Hắn trừng mắt với Long Hạo đứng trong bóng tối, mức độ kinh hãi thậm chí còn hơn lần đầu nhìn thấy cậu ban nãy. Hắn ra sức kiềm chế bản thân, đè giọng xuống:

“Long Hạo, cậu muốn làm gì? Cậu định chơi công ty tôi à?”

“Mỗi người đi đường của mình, khó tránh phải cạnh tranh. Hợp tác làm thị trường, có tiền cùng nhau kiếm.”

Thiên Vũ không nói lại được. Hắn thấy đầu mình ù ù. Hắn nhanh chóng bước mấy bước trong phòng, trong ngực có gì đó bùng lên lên đến tận đỉnh đầu, rút cục không kiềm chế được, hắn đột ngột quay lại, chỉ vào A Hạo:

“Có phải từ đầu mày đã là người của Tân Đông không? Vì sao lúc trước lại tiếp cận tao?”

Lời nói của Trương Thư Thần vang bên tai Thiên Vũ. Thiên Vũ nghe thấy giọng nói của mình cực kì to, thái dương giật thình thịch.

Lúc trước hắn chưa từng tin lời Trương Thư Thần, bởi vì câu chuyện quá sức lạ lùng! Thế nhưng tất cả những chuyện trước mắt thì phải giải thích thế nào, A Hạo hai bàn tay trắng, một vũ công nam nằm dưới đáy xã hội, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã biến thành đại ca của đám lưu manh? Đây có phải đóng phim đâu, Lý Thiên Vũ hắn cũng rất tỉnh táo mà.

A Hạo ngẩng mặt lên nhìn hắn. Trên khuôn mặt kia Thiên Vũ không tìm thấy biểu cảm quen thuộc, ánh mắt quen thuộc. Hoàn toàn là một người xa lạ.

Rút cục ai mới là con thú bị sập bẫy? Đều là vì ngày hôm nay? Đều là vì thu hoạch đầy ắp ngày hôm nay, lớn tiếng công khai bản thân?

Thiên Vũ phẫn nộ, xong lại nở nụ cười.

“Ông chủ cho cậu bao nhiêu?”

Thiên Vũ vừa đau vừa giận.

“Hỏi thăm xem tôi đáng giá bao nhiêu, chắc cũng không quá đáng chứ?”

Lại giả vờ cảm điếc như lúc trước hả? Ha ha! Đúng là đồ khốn nạn, Thiên Vũ nghĩ. Hắn tiến lên, túm lấy áo Long Hạo, kéo giật cậu đứng dậy.

“Mày muốn quay về trả thù tao đúng không?”

Mấy gã đàn ông bên ngoài xông vào, mấy người cao to lực lưỡng xô Thiên Vũ vào góc phòng, đá một phát vào bụng hắn.

“Dừng tay.”

Thiên Vũ bị mấy gã đàn ông đẩy, ngã xuống trước mặt A Hạo. Thiên Vũ ngẩng cổ, ngẩng đầu nhìn chòng chọc A Hạo, A Hạo nhìn hắn từ trên xuống.

“Thiên Vũ. Cứ làm như tôi nói.”

Hắn quay đầu lại, dẫn dò người phía sau:

“Đưa sếp Lý quay về, đừng chậm trễ.”

Mấy cánh tay đang giữ Thiên Vũ buông ra. Thiên Vũ lắc lắc cổ tay đã được tự do, đi về phía A Hạo. Người bên cạnh cảnh giác muốn cản lại, bị A Hạo liếc mà phải lùi lại.

Thiên Vũ dựa lên người A Hạo, chóp mũi hắn như chạm vào chóp mũi cậu.

“A Hạo ...”

Thiên Vũ nhẹ nhàng nói, mặt úp lên vai cậu, kề sát hai má cậu, hơi thở lướt qua đám tóc sau tai cậu.

“Mày được lắm ...”

59. Chương 7-1

Vụ làm ăn với số tiền rất khả quan giữa Tân Đông và bên Thái Lan thất bại. 3 tiếng trước lúc ký hợp đồng bên Thái Lan đột nhiên thay đổi, ký riêng hợp đồng làm ăn với tập đoàn Đại Vũ Hongkong, đẩy Tân Đông ra ngoài. Không ai biết tại sao Đại Vũ lại thọc một gậy vào chuyện làm ăn chẳng liên quan đến phạm vi kinh doanh, bên kia còn là Tân Đông – ở trong nước vẫn có bang phái chống lưng.

Tân Đông đã đổ một số tiền vào vụ làm ăn này, tiền trôi mất là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn. Đây là hoạt động lớn đầu tiên khi Tân Đông thâm nhập vào Hán Thành, cũng là vụ làm ăn lớn đầu tiên mà tâm phúc Long Hạo của Tân Đông phụ trách. Giá cổ phiếu của công ty bẽ nổi của Tân Đông sụt giảm, tổn thất không ít.

Thiên Vũ ngồi trong văn phòng, nghe cấp dưới báo cáo, ngón tay gõ trên bàn một cách vô thức.

“Sếp Lý, liệu Tân Hâm có thể điều tra chuyện Đại Vũ bên kia không, chúng ta có cần đề phòng không nhỉ?”

Thiên Vũ cười.

“Đề phòng gì chứ? Đường rộng thênh thang, ai đi bên nấy”.

Thiên Vũ xoay xoay cây bút trong tay.

Cho dù rút cục Long Hạo là ai, cũng không quan tâm gã đã lẫn lộn xã hội đen thế nào, muốn cướp việc làm ăn của hắn á, chờ mười năm nữa nhé.

Hắn liên tục chờ động thái tiếp theo của Long Hạo, chờ xem khi nào sẽ bị một đám người trói lại tống vào một phòng đen thui. Hắn ra một đòn phủ đầu với Tân Đông. Lý Thiên Vũ không phải người hành động dựa trên cảm tính, hề có việc là hắn lên kế hoạch chu đáo, tìm thời cơ thích hợp, nghĩ đường lui xong mới hành động. Vì thế hắn không sợ. Bất kì việc gì cũng có chừng mực, có tiến có lùi, còn con đường phía sau thế này thì phải chờ đối thủ ra tay.

Đáng tiếc là chuyện hắn chờ không xảy ra. Tân Đông không chỉ không có phản ứng gì, mà Long Hạo cũng không lộ mặt. Giống như kiểu chuyện lần này tan thành mây khói, đến giờ cũng chưa từng xảy ra.

Trước sự việc này, Thiên Vũ có gặp Long Hạo.

Một đêm nọ hắn hẹn gặp mặt Long Hạo ở bãi đỗ xe ngầm. Long Hạo đến một mình. Thiên Vũ tựa vào cửa

xe, lấy bao thuốc lá ra, cúi đầu cắn một cái, lấy một điếu ra.

“Tôi đã điều tra về cậu. Ở Destiny cậu là một vũ công nam, không liên quan gì đến Tân Đông cả. Chuyện trong nhà cậu, những chuyện cậu nói, đều là thật.”

Hắn nhìn về phía Long Hạo.

“Hiện giờ tôi chỉ muốn biết khi nào, vì sao cậu vào Tân Đông, mà tại sao lại nhằm vào tôi.”

Im lặng như đã đoán trước. Thiên Vũ không vội nghe câu trả lời, đợi một lúc mới dời ánh mắt đến khuôn mặt Long Hạo.

“Hôm nay tôi hẹn cậu ra vì muốn nghe lời nói thật. Lúc trước tôi,”

Hắn ngừng lại, từ từ rút một hơi thuốc.

“... thật sự thích cậu, hôm nay cậu cho tôi lời nói thật đi.”

A Hạo ngẩng đầu, ánh mắt chạm đến mắt Thiên Vũ. Hai người nhìn nhau dưới ánh đèn như thể muốn tiến vào nơi sâu nhất của đôi mắt ấy.

“Là tôi lợi dụng anh.”

“Lợi dụng tôi? Vì sao, tiền, trở nên nổi bật, một bước lên trời?”

Thiên Vũ cúi đầu chế nhạo.

“Đừng coi tôi là thằng ngu. A Hạo, bây giờ tôi còn gọi cậu một tiếng A Hạo. Cậu không phải người thế này, trong lòng tôi rõ. Lần trước trước mặt nhiều người, không tiện cho cậu. Hôm nay ...”

Hắn im lặng một lúc.

“Hôm nay, cho dù là lý do gì, chỉ cần cậu nói, tôi tin.”

Âm thanh vang lên giữa bãi đỗ xe yên tĩnh. Điếu thuốc sắp nóng đến ngón tay, Thiên Vũ mới nghe được câu trả lời của A Hạo.

“Tôi chỉ muốn làm một việc.”

“Không hối hận chứ?”

Long Hạo im lặng một lúc, kiên quyết nói:

“Không hối hận.”

Thiên Vũ không ý kiến gì nữa, cầm điều thuốc trong tay.

“Chu Tiểu Châu là người của Tân Đông à?”

A Hạo ngừng một chút, gật đầu coi như trả lời.

“Ngày đó cậu với cậu ta ở khách sạn là tiếp xúc với người của Tân Đông?”

“Đúng.”

“Nói như thế, thời điểm kia cậu đã gia nhập Tân Đông đúng không?”

A Hạo ngừng một tẹo.

“Đúng.”

“Cậu đưa nước, làm công nhân, đều là diễn cho tôi xem đúng không?”

A Hạo im lặng một lúc, vẫn trả lời một câu “Đúng.”

Thiên Vũ ngẩng đầu, không nhìn rõ chớp xi măng trong làn khói mờ ảo.

“Câu vẫn không chịu nói nguyên nhân cho tôi.”

Ánh mắt A Hạo lướt qua hắn, hết như đang nhìn về một nơi xa xăm.

“Mỗi người đều muốn riêng một cái gì đó. Tôi cũng thế.”

Thiên Vũ cười.

“Giống như chiếc ô tô nhỏ trong cửa hàng?”

Thiên Vũ từ từ xoay người, nhìn a Hạo, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt gã, giống như lần đầu thấy gã, lại như thể chưa từng nhìn thấy gã.

“Cậu có biết, sau hôm nay tôi sẽ ... không cậu cơ hội giải thích nữa không?”

A Hạo nhìn Thiên Vũ. Bóng tối của chiếc đèn quẹt lên mặt gã.

“Tôi hiểu.”

Thiên Vũ bước từng bước, đi đến trước mặt A Hạo. Hắn đứng rất gần A Hạo, ngẩng mặt lên, nhìn kỹ gã từ khoảng cách rất gần, sau đó giơ tay lên gạt những lọn tóc để dài cạnh hai má A Hạo, lộ ra nửa mặt bị che phía bên trái.

Ở chỗ vốn là gương mặt nhẵn nhụi, phía dưới mắt có một vết sẹo gồ ghề thẫm màu rất dài, kéo dài một đường từ đó xuống hai má, đột ngột, dự tợn phô bày trên nửa bên mặt trái khiến người nhìn kinh hãi.

Thiên Vũ quan sát vết sẹo kia.

“Muốn có cái gì, sẽ phải trả giá.”

Ánh mắt từ từ đi lên, nhìn vào đôi mắt kia.

“Giống như vết sẹo này ... cũng là một trong những cái giá, phải không?”

Đầu Báo nói với Thiên Vũ là ông ta đã có thỏa thuận với Tân Đông, cuối tháng Tân Đông sẽ vào Hoàng Long, sắp xếp phân chia cùng Đầu Báo, sòng bạc buôn tiền về với Đầu Báo, việc làm ăn công khai giao cho Tân Đông. “Tân Đông vừa ý với con đường xuất khẩu của cậu ở Hoàng Long, cũng muốn ăn phần ngon. Tôi là người đầu tư cho cậu, cũng coi là người nhà một nửa, muốn nhắc cậu một câu, hảo hán không so đo chuyện trước mắt.”

Thiên Vũ cảm ơn Đầu Báo, lời lẽ thoải mái không có chút uất ức nào. Đầu Báo vỗ vai hắn: cậu là người thông minh.

Tân Đông vào Hoàng Long. Tiêu Nam gọi điện, nói có bạn cũ đến, muốn tụ tập với Thiên Vũ. Trong lòng Thiên Vũ hiểu, lúc vào đến Hoàng Long Tiêu Nam đã chờ sẵn ở đó.

Tiêu Nam ngồi trên sô pha, nét mặt thản nhiên, xa xa nhìn thấy Thiên Vũ thì cười: “Cậu đến muộn, A Hạo của chúng ta chờ cậu lâu lắm rồi đó.”

Y nghĩ xong, à một tiếng.

“Sai rồi. Giờ nên gọi là anh Hạo chứ.”

Cầm ly rượu lên, tỏ ý với Long Hạo ngồi cách đó một khoảng.

“Trước đây gọi A Hạo thật dễ gọi. Tên ấy à, gọi ra thật thân thiết, anh Hạo, anh không để ý chứ?”

Long Hạo ở đầu bên kia sô pha.

“Sếp Tiêu khách sáo rồi.”

Tiêu Nam mỉm cười uống một hớp rượu, ánh mắt dừng trên người A Hạo, không nói lời nào, khóe miệng lại hiện ý cười.

Bình thường khi Tiêu Nam dùng ánh mắt ấy để đánh giá người khác thì không nói lời nào. Rất ít người có thể đối mặt thẳng với ánh mắt này, thế nhưng Long Hạo đối mặt với y, trên mặt không có động tác gì, cũng không dời tầm mắt.

Tiêu Nam nhìn một lúc, tiếp tục cười. Lục Thành đi vào, Tiêu Nam quay đầu lại.

“Này Lục Thành, anh xem ai đang ở đây này, không đến thăm hỏi một cái à?”

Lục Thành cười theo.

“Sao có thể như vậy chứ, tôi nhìn thấy là đến chào hỏi luôn.”

“Trước đây là trước đây. Giờ không vậy nữa, lễ tiết nên thế nào, lễ tiết nên thế nào. Anh có nhầm như tôi không?”

Lục Thành vội nói: “Đúng đúng, là tôi sơ suất.”

Đến trước mặt Long Hạo, khom lưng cung kính chào.

“Anh Hạo, tôi là quản lý của Hoàng Long, về sau gọi tôi là Tiểu Lục là được. Mấy chỗ kia ông chủ Báo đã sắp xếp ổn thỏa rồi, sau khi tiếp nhận có việc gì xin anh Hạo cứ dạy bảo, các anh em cũng cứ yên tâm làm việc ở đây. Sau này mong anh Hạo chiếu cố nhiều.”

Long Hạo vỗ đôi tay Lục Thành đang châm thuốc cho gã.

“Quản lý Lục, gọi như trước đây là được. Tôi ở Hoàng Long nhảy múa, sau đó đi ra ngoài, các anh em đều biết cả. Không cần câu nệ làm gì.”

Tiêu Nam cười.

“Một kẻ dưới thôi, không cần khách sáo với bọn họ đâu. Anh hùng không hỏi xuất xứ, đáng tiếc thật, năm đó Hoàng Long không giữ được phượng hoàng, lại còn tặng một con rồng cho sếp Trương. Thế nhưng không như vậy thì không lộ ra được duyên phận của chúng ta. A Hạo, giờ cậu là người có tiếng, Hoàng Long cũng được thơm lây, sau này còn nương nhờ bên Tân Đông rất nhiều, đã là bạn cũ, Thiên Vũ, đến lượt chúng ta kinh ngạc vui mừng đúng không?”

Thiên Vũ không lên tiếng.

“Sếp Tiêu đã từng quan tâm, tôi sẽ không quên đâu.”

Long Hạo nói.

Tiêu Nam mặt đối mặt với Long Hạo, bốn mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu cười.

“Khách sáo rồi.”

Uống rượu ăn cơm, qua 3 lượt cơm rượu thì phía dưới thay đổi tiếng nhạc, chương trình biểu diễn đã bắt đầu. Phòng VIP nhìn thẳng xuống tầng dưới, tầm nhìn không sót cái gì, trên sân khấu từng nhóm vũ công nam nữ bắt đầu uốn éo vặn vẹo, kéo không khí nóng lên, phía dưới tiếng người sôi sục, lại một đêm điên cuồng bắt đầu.

60. Chương 7-2

Tiêu Nam gọi Lục Thành: “Mấy cái này nhảy nhót lộn xộn quá, chả có tí đẳng cấp nào là sao?”

Lục Thành cúi đầu: “Mấy người nhảy múa hiện giờ không thể so với trước kia được.”

Tiêu Nam quay sang phía A Hạo: “Cậu xem, để cậu chê cười rồi.” Y nhìn mọi người xung quanh: “Mấy người chưa từng thấy anh Hạo nhảy đúng không? Lúc trước cậu ấy là át chủ bài của Hoàng Long đó! Ngay cả sếp Lý kén chọn hết mức của chúng tôi cũng say mê như điên đó.”

Ánh mắt trêu đùa của Tiêu Nam xoay chuyển trên mặt Thiên Vũ.

“Nay chẳng bằng xưa.” Tiêu Nam gõ lên tay ghế xô pha, nhìn thấy ánh mắt Long Hạo thì đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc: “A Hạo, vết thương trên mặt cậu sâu thật đấy?”

Long Hạo ngẩng đầu lên. Ánh sáng rọi lên nửa mặt bên trái của gã, dưới ánh sáng mờ mờ vết sẹo không được che giấu trông hơi đáng sợ.

“Vết sẹo cũ.”

Tiêu Nam cẩn thận quan sát đường sẹo này, tấm tắc mấy lời vô cùng tiếc nuối:

“Đáng tiếc thật, một khuôn mặt đẹp trai như thế lại bị một vết sẹo làm hỏng.”

Long Hạo nghe xong, đột nhiên bật cười.

Từ sau khi vào phòng VIP gã vẫn không có biểu cảm gì, tiếng cười nhẹ nhàng đột ngột này khiến ánh mắt mọi người bất chợt tập trung hết lên mặt gã.

“Nhưng tôi thật sự cảm ơn nó.” Long Hạo bình tĩnh nói: “Không có nó, sẽ không có Long sẹo hôm nay.”

Tiêu Nam nhìn gã, không nói gì nữa, chỉ mỉm cười.

Hai người đối mặt, trong phòng đều im lặng.

Một lát sau, Tiêu Nam đột nhiên đổi đề tài.

“Nghe nói vụ làm ăn với bên Thái kia, Tân Đông có bị tổn thất, giữa Biển sao và Tân Hâm vẫn còn hiểu lầm. Thế nào, đã giải quyết xong chưa?”

Thiên Vũ tiếp lời.

“Sau này có tiền chính là mọi người cùng nhau được lợi, còn phân biệt Biển sao với Tân Hâm gì nữa? Sếp Tiêu, anh đang coi tôi với anh Hạo là người xa lạ đấy.”

Hắn chuyển hướng nhìn sang Long Hạo. Từ lúc Thiên Vũ đi vào, Long Hạo chưa nhìn hắn lần nào, bây giờ như thế rút cục gã cũng để ý đến sự tồn tại của hắn, ánh mắt tập trung vào người Thiên Vũ.

Thiên Vũ nghĩ không thể có chuyện Long Hạo không biết hắn thọc gậy sau lưng. Hắn quan sát đôi mắt Long Hạo, con ngươi kia quá sâu, không nhìn ra chút dấu vết nào.

Một hồi trống mạnh mẽ xuyên qua lan can bay vào phòng. Tiêu Nam cười “haha”, đứng dậy.

“Đã không còn hiểu lắm thì nên tìm chuyện vui. Thiên Vũ, hôm nay A Hạo là khách, lại là người quen cũ của cậu, dù gì cũng nên có chút thể hiện chứ nhỉ?”

Thiên Vũ cảnh giác nhìn Tiêu Nam đi về phía mình, có dự cảm không tốt.

“Làm gì?”

Tiêu Nam đến bên người Thiên Vũ, xoay vai hẳn về phía sân khấu phía dưới căn phòng.

Giữa sân khấu có mấy cô gái đang uốn éo vặn vẹo như rắn, nhảy thoát ý. Lớp trang phục mỏng manh bị các cô trút bỏ một cách khiêu khích, đám đàn ông hừng hực kêu gào, không khí phóng túng lại đòi bại. Đây là tiết mục mỗi đêm Hoàng Long đều biểu diễn, Thiên Vũ nghi ngờ không biết Tiêu Nam bảo hẳn nhìn cái gì.

Mấy vũ nữ tách sang hai bên, một vũ nữ mặc bikini xuất hiện, kéo một chiếc ghế dựa. Cô đem chiếc ghế kéo lại, dặng chân ngồi lên, phía trước dính sát vào lưng ghế, vừa cởi đồ vừa làm những động tác khó coi. Tiếng nhạc chuyển thành tiếng rên rỉ, hỗn hển, đám đàn ông trên sàn nhảy dần rơi vào khao khát điên cuồng.

Tiêu Nam ghé sát tai Thiên Vũ, khẽ cười “Eo của cậu còn hăng hái hơn cô ta, nhảy nhất định rất đẹp.”

Thiên Vũ choáng váng.

“Cái gì?”

Hắn nghĩ mình nghe không rõ.

Tiêu Nam gọi Lục Thành đến, chỉ vào cái ghế dựa của vũ nữ kia.

“Tìm về đây.”

Ghế dựa nhanh chóng được đưa đến. Tiêu Nam cười ha ha, ló đầu sát vào Long Hạo.

“A Hạo, từng xem Thiên Vũ nhảy chưa? Nhất định là chưa rồi! Ài, tôi nói cho cậu nghe, eo của cậu ấy ... muốn khỏe có khỏe, muốn dẻo có dẻo, cực kì hăng hái. Ít khi vui vẻ như hôm nay, chúng ta để Thiên Vũ nhảy đi, cái này người bình thường nhất định không được xem.”

Thiên Vũ nhìn chăm chăm Tiêu Nam, không thể tin nổi. Hắn cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân hướng thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn đã nghĩ hôm nay Tiêu Nam sẽ làm gì ở đây, lại không thể ngờ Tiêu Nam lại xuống tay với hắn.

Hiện giờ thân phận Long Hạo đã thay đổi, là người Tiêu Nam không thể dễ dàng động đến. Thế nhưng Tiêu Nam có thể động đến hắn, vì thế Tiêu Nam lấy hắn ra để xuống tay cho Long Hạo xem?

Chuyện này là phong cách điển hình của Tiêu Nam. Thiên Vũ nghĩ, phải chăng đây là mục đích Tiêu Nam gọi hắn đến? Biết chuyện của hắn và Long Hạo năm ấy, ngay trước mặt Long Hạo, sỉ nhục gã, làm mất thể diện của gã?

Ha ha!

Thiên Vũ muốn cười, thế nhưng nụ cười đến bên miệng cũng làm cơn giận bùng phát.

“Sếp Tiêu đùa ghê thật đấy.”

Tiêu Nam liếc hắn một cái, rất chi là kinh ngạc.

“Đừng mà Tiểu Vũ, không phải đang tìm trò vui à? Đều là người một nhà, nhảy không tốt cũng không ai cười cậu, đến đây đi, nhảy một lúc, cậu nhảy xong thì tôi nhảy, được chưa?”

Tiêu Nam nói xong thì cười rất vui vẻ như thể kể chuyện tiểu lâm cực kì hài hước vậy.

Long Hạo không nói gì, cũng không phản đối. Lục Thành bình tĩnh nháy mắt ra hiệu với người phục vụ trong phòng. Có người bắt đầu lui ra ngoài.

“Không ai được ra ngoài hết. Như thế là không nể mặt sếp Lý rồi.”

Tiêu Nam nói. Mọi người cũng yên lặng.

Ánh mắt Thiên Vũ chạm vào ánh mắt Tiêu Nam. Tiêu Nam cười nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Thiên Vũ cầm ly rượu trên bàn uống một ngụm. Hắn chậm rãi lắc lắc chất lỏng trong ly. Hắn nghĩ nếu bây giờ mình khẽ đảo tay, hất vào khuôn mặt kia của Tiêu Nam thì nhất định trông rất khó coi.

Nhưng hắn không làm thế. Hắn ung dung uống ly rượu kia, sau đó cười với Tiêu Nam.

“Tôi không nhảy đâu.”

Tiêu Nam từ từ đi đến trước mặt hắn, cúi người xuống.

“Sếp Lý của chúng ta vẫn còn xấu hổ nha. Theo tôi lâu như vậy mà sao vẫn non thế này?”

Thiên Vũ ngẩng đầu, trừng mắt với Tiêu Nam.

Nếu là trước đây, nếu là tình huống khác, có lẽ Lý Thiên Vũ sẽ coi như bị chó cắn. Lý Thiên Vũ là người thông minh. Hắn sẽ không cãi lời Tiêu Nam, bất kể là quá khứ hay hiện tại. Hắn rất tỉnh táo, biết mình chưa có được phần vốn trong tay Tiêu Nam.

Thế nhưng hiện giờ không giống thế. Trước mặt Long Hạo, không giống.

Muốn Lý Thiên Vũ hắn làm một gái điếm thấp hèn trước mặt Long Hạo, để Long Hạo cười nhạo hắn, hắn không làm được!

Tiêu Nam đùa cợt nhìn Thiên Vũ, cúi đầu kề sát tai Thiên Vũ.

“Thanh niên cứng à? Cậu còn chưa nắm được quyền đại cổ đông của Biển sao đâu.”

Thiên Vũ cứng người.

Ánh mắt hắn và Tiêu Nam vẫn giữ nguyên, không nhúc nhích.

Thiên Vũ đứng lên, đi về phía chiếc ghế dựa kia.

“Được được, vỗ tay cổ vũ nào!”

Tiêu Nam cả mặt tươi cười, vỗ tay bồm bộp.

Thiên Vũ từ từ đem ghế dựa lại, ngồi lên.

Hắn muốn quyền đại cổ đông của Biển sao. Hắn muốn thoát khỏi số vốn của Tiêu Nam. Hắn làm thế này không hẳn là có thể có được, nhưng nếu hắn thật sự không làm thì nhất định không chiếm được.

Trong đầu Thiên Vũ đây là một cách giải toán đơn giản. Vì ngày này, hắn đã nhẫn nhịn rất nhiều năm. Hắn không nên quá để tâm đến chuyện lần này.

Trước đây rất lâu, khi vừa mới cặp kè cùng Tiêu Nam, không phải hắn chưa từng phục tùng yêu cầu tương tự. Khi đó hắn nói với chính mình, chuyện này cũng chẳng có gì. Khi một người đối mặt với một đám cầm thú, mặc đồ hay lột trần cũng có khác gì nhau đâu?

Thiên Vũ mặt không đổi sắc dần cởi khuy áo, tuột áo khoác xuống đất.

Hắn nhớ Long Hạo ngồi ở đối diện cũng từng làm động tác này trước mặt hắn. Lúc ấy cậu thanh cao trong sạch, mà hắn cùng lắm chỉ là một trai nhảy thấp hèn.

Hắn sẽ có nét mặt thế nào khi nhìn thấy chính mình? Thiên Vũ đột nhiên nghĩ chẳng biết động tác thoát y của mình có đủ nóng bỏng không, có đủ thấp hèn không.

“Ấy ấy.” Tiêu Nam không quá hài lòng. “Thiên Vũ, đừng lột hết, cậu phải lắc hông, phải nhảy ý!”

Dưới ánh mắt trách cứ, Thiên Vũ từ từ lắc hông.

Cà vạt, tiếp theo là áo sơ mi. Thiên Vũ giữ cổ áo sơ mi, từng chiếc từng chiếc cởi cúc áo xuống.

Cởi đến cái cuối cùng, hắn cởi thật lâu cũng không cởi được. Tay hắn run run, ảnh hưởng đến động tác. Ánh sáng gai mắt trên trần phòng dội vào mặt vào người làm mỗi biểu cảm cũng như động tác của hắn đều bị mọi người trong phòng nhìn thấy.

Khoảnh khắc làn da tiếp xúc với không khí, Thiên Vũ nghĩ, hóa ra cảm giác của trai nhảy là thế này.

Hóa ra hắn vẫn luôn là một trai nhảy.

Tiêu Nam dán mắt vào động tác chậm chạp của Thiên Vũ, không hài lòng nên đi về phía trước, cầm lấy tay Thiên Vũ.

“Được rồi, để tôi dạy cậu.”

Tiêu Nam kéo tay Thiên Vũ, kéo về phía quần Thiên Vũ.

“Giữ chỗ này, lại thúc mấy cái ...”

Bàn tay đến nửa chừng thì bị kéo lại.

61. Chương 7-3

Long Hạo buông tay ra:

“Sếp Tiêu, tôi là khách, sau này còn làm phiền nhiều, đáng lẽ nên để tôi tỏ chút thành ý trước chứ.”

Gã quay đầu lại, thuộc hạ đã mời Thiên Vũ đứng lên, đưa chiếc ghế dựa ra. Long Hạo cầm theo ghế, đặt trước mặt mình.

“Tôi từng nhảy ghế dựa, các anh em cổ vũ, cũng từng xem rồi. Sếp Tiêu, tôi mượn hoa hiến phật, làm một lúc.”

Tiêu Nam rất kinh ngạc.

“A Hạo, cậu đùa đấy hả, ai ăn gan hùm mà dám để đại ca Tân Đông nhảy chứ?”

“Sếp Tiêu nói đúng!” “Ai dám chứ?!” Đám thuộc hạ phía sau Long Hạo bắt đầu hò hét ầm ĩ. Một gã đầu trọc đi ra, giọng rất to: “Sếp Tiêu nói chí phải! Hạo ca là người có máu mặt, muốn nhảy thì để mấy anh em làm là được, mấy việc để ông chủ Tiêu thấy vui đương nhiên là để bọn tôi làm!” Gã nhếch miệng cười với Tiêu Nam: “Ông chủ Tiêu, ngài đừng chê cười, anh em chúng tôi đều là mấy kẻ thô kệch, nhảy cao cấp như thế không làm được nhưng tranh ghế cướp ghế gì đó thì làm tốt! Sau này mọi người là người một nhà, mấy kẻ quê mùa chúng tôi chơi điên lắm, ngài là ông lớn xin đừng chê cười.”

Nói xong gã vẫy tay một cái, hét to: “Các anh em, cướp ghế đi!” đám đàn ông phía sau Long Hạo bắt đầu vây quanh, hớn hở ba chân bốn cẳng bắt đầu cướp ghế, cả phòng lập tức ồn ào hết cả.

“Dem thêm mấy cái ghế nữa đến đây!”

“Các anh em Hoàng Long cùng lên đi!”

Phục vụ bối rối nhìn Lục Thành, Lục Thành nhìn về phía Tiêu Nam.

Không nhìn ra vẻ mặt của Tiêu Nam, y xoa xoa cằm.

Tiếng ồn ào cướp giật, tiếng ầm ĩ rồi mù, tiếng người bên Tân Đông kẻ vai sát cánh lôi kéo người bên Hoàng Long rót rượu oản tù tì*. Cả phòng thoáng cái đã loạn lên.

* Trò oản tù tì: khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

Long Hạo hình như cũng chẳng biết phải làm sao, đành quay sang Tiêu Nam.

“Đều là mấy người thô lỗ, không được giáo dục. Đã làm sếp Tiêu chê cười.”

Tiêu Nam chậm rãi cong khóe miệng lên.

“Không dám.”

“Nếu sếp Tiêu không ngại, tôi có mấy lời muốn nói riêng với sếp Lý.”

Tiêu Nam ngẩng đầu nhìn Long Hạo. Hai ánh mắt không chút biểu cảm đánh giá nhau.

Tiêu Nam nhìn Long Hạo rời khỏi phòng, ngồi xuống sô pha, vươn tay.

Lục Thành châm thuốc cho hắn.

Tiêu Nam hơi nheo mắt lại.

Bãi đỗ xe bên ngoài Hoàng Long, Thiên Vũ đi nhanh về phía trước. Cánh tay hắn bị Long Hạo giữ chặt, Thiên Vũ gạt tay gã ra.

Long Hạo ra sức kéo hắn lại, kéo Thiên Vũ xoay vòng.

Thiên Vũ dừng bước, theo thói quen với tay vào túi quần lấy thuốc, ngẩng đầu nhìn Long Hạo.

“Cậu theo tôi làm gì, đến cười nhạo tôi à?”

Tối nay hắn chính là trò cười. Trong lòng Thiên Vũ tự giễu mà sửa lại, không phải đêm nay thì hắn vẫn luôn là trò cười.

“Xem đủ rồi, vừa lòng chưa?”

Thiên Vũ hơi cong khóe miệng cười cười, đưa điều thuốc lên miệng, cười đến suông sã lại phóng đăng.

“Xem đủ rồi thì biến, đừng có đi theo.”

Hắn cười nói, xoay người đi về phía trước.

“Anh vẫn còn muốn theo anh ta à?”

Thiên Vũ dừng bước. Long Hạo đi đến trước mặt hắn, bóng người chặn ánh đèn lờ lẹt đằng xa.

“Rời xa Tiêu Nam đi.”

Long Hạo nói.

Thiên Vũ nhìn lên. Trong đêm ánh mắt Long Hạo rất tối, rất đen. Hắn chăm chú nhìn gã làm người ta có cảm giác ánh mắt rất dịu dàng. Thiên Vũ quan sát đôi mắt kia, như thể bị cảm động, lặp lại một câu:

“Rời xa hả?”

Rời xa ... Lời nói thật khiến người ta cảm động. Thiên Vũ lại buồn cười.

“Rời xa kiểu gì? Dựa vào tôi á? Hay là ... nhờ cậu?”

Thiên Vũ cầm điều thuốc xuống, nụ cười lan tỏa bốn phía theo cơn gió.

“Anh Hạo nhầm rồi. Vì sao tôi phải đi? Tiền của tôi, quyền, địa vị, có gì để tôi phải rời xa? Hử? Hay là cậu nói cho tôi đi?”

“Rời xa anh ta, anh có thể bắt đầu một lần nữa như vậy.”

Thiên Vũ nghe xong lời “bắt đầu một lần nữa” của Long Hạo như thể nghe thấy chuyện buồn cười nhất trần đời, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là bật cười rõ to. Mãi đến khi vai run lên Thiên Vũ mới ngừng cười, nhìn đôi mắt Long Hạo.

“Không ai ép tôi. Là tự tôi không có tự trọng, tôi tự nguyện. Biết làm sao để Lý Thiên Vũ tôi có được tất cả những thứ bây giờ không? Chính là làm mấy chuyện như hôm nay để đổi lấy đấy, không, mà còn thấp hèn hơn, giống gái điếm hơn. Cậu muốn nghe, tôi có thể nói ba ngày ba đêm, đảm bảo cậu sẽ hài lòng, sẽ không hối lại nữa đâu.”

Long Hạo không nói gì, chỉ nhìn hắn. Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt của gã thì lập tức bị chọc giận.

“Cậu thấy tôi đáng thương lắm hả? Có phải vui lắm không? Thấy tôi với cậu giống nhau, cũng cmn là trai nháy! Có phải vui lắm không?”

Phần nộ, nhục nhã, mất thể diện và chán nản ... Ngọn lửa bùng cháy toàn thân hắn, theo từng dây thần

kinh, mỗi tế bào đều bị nung đến mức đau tận xương tủy. Đúng vậy, hắn là một trai nhảy, hắn mới thật sự là một trai nhảy! Đối diện với thế giới này, ngay cả một cơ hội nói ra một câu “Không” như Long Hạo cũng không có! Thế nhưng hắn không cam lòng, hắn đã đi lên con đường này, hắn phải đạt được, phải giữ lấy, không chấp nhận những chuyện thế này thì hắn lấy đâu ra tiền, quyền, địa vị, hắn thậm chí chẳng là gì cả, ngay cả một người nguyên vẹn cũng không phải nốt!

“Anh Hạo! Nhìn người trước kia sỉ nhục mình bị người khác sỉ nhục thì có cảm giác gì? Có phải cực kì kích thích không? Tôi không sợ người nhìn, càng không sợ bị cậu nhìn. Cậu đừng đến công ty tôi, gạt tôi quay mòng mòng là vì lí do gì, không phải muốn nhìn tôi thành trò cười à? Giờ đạt được mục đích rồi, cảm giác thế nào? Có vui không? Lúc cậu đối với tôi như ngày xưa tôi đối xử với cậu thì có vui không?”

Thiên Vũ quát to, tâm trí cuộn trào mãnh liệt, ngọn lửa chấn trong ngực gào thét muốn phun trào, giải tỏa.

Long Hạo nhìn Thiên Vũ. Đã không còn phản ứng bị chọc giận, cũng không còn biểu cảm thương hại, chỉ cúi đầu nhìn hắn, vết sẹo trên mặt rất đậm, không thấy bóng trong đêm tối mịt mù.

Hình như có một tiếng thở dài, một lúc sau Long Hạo nhỏ giọng mở miệng.

“Tiêu Nam sẽ một chuyến hàng bán cho nước ngoài, cuối tuần sẽ xuất hàng từ Biển sao. Anh để đầy kho của mình trước đi, để anh ta phải đổi sang bến tàu khác. Tôi biết anh muốn hỏi nguyên nhân nhưng giờ không phải lúc. Thiên Vũ, làm theo lời tôi đi.”

Thiên Vũ nâng mí mắt lên, nhìn Long Hạo một lúc lâu.

“Anh Hạo, đang tính gì thế? Để lộ tin cho tôi là muốn giúp tôi sao? Nếu không định nói rõ, vậy xin cậu ...”

Thiên Vũ nhỏ giọng nói, kẻ sát cầm gã, hơi thở phả lên mặt Long Hạo.

” ... đừng tỏ vẻ lúc nào cũng đặc biệt quan tâm tôi, nói chuyện với giọng điệu đặc biệt tốt với tôi. Vậy được không?”

Thiên Vũ quát xong thì trừng mắt với Long Hạo rồi đột nhiên cười. Hắn vươn tay đẩy Long Hạo về bức tường phía sau, đè người lên, nhẹ giọng nói:

“Quan tâm tôi như thế nào làm gì? Chẳng lẽ là ... vẫn còn hứng thú với tôi?”

Vai Thiên Vũ nhẹ nhàng run lên, cúi đầu cười.

“Đúng rồi, lúc trước cậu chê tôi không phải người đàn ông, không muốn ở gần tôi. Giờ cậu chẳng phải người tử tế gì, đúng lúc để chúng ta chơi ...”

Nói xong hắn nghiêng người về phía trước, hôn Long Hạo.

Bị cánh tay Long Hạo lắc một cái, đẩy ra.

“Sao vậy?” Thiên Vũ cười đến mức giật cả mình, “Không lẽ đến giờ cậu còn giả vờ thanh cao hả? Anh Hạo, giờ cậu là xã hội đen đấy. Không biết xã hội đen khác với tôi thế nào, sạch sẽ hơn chẳng?”

Long Hạo ngậm chặt môi, ngằm kiềm chế.

“Đừng hạ thấp bản thân.”

Thiên Vũ kinh ngạc một chút, im lặng một lát rồi lại cười.

“Cậu biết gì?”

Nếu có thể thoát thân ... thì đã sớm thoát ra rồi. Hắn cũng từng cố gắng, từng thử nghiệm, từng nỗ lực ...

Vậy thì sao? Có lẽ từ ngày bước chân lên con đường này thì chắc chắn không thể quay đầu lại.

Thế nhưng ...

Thiên Vũ cẩn thận nhìn Long Hạo, lên tiếng.

“Long Hạo, cho dù ngày nào đó Lý Thiên Vũ tôi cùng đường cũng nhất định không đến xin cậu.”

62. Chương 7-4

Công ty biểu diễn nghệ thuật dưới trướng Truyền thông Biển sao liên tục hoạt động. Thiên Vũ mở rộng công ty kinh doanh giải trí càng lúc càng lớn. Văn hóa Biển sao vốn chỉ hoạt động như thường lệ, việc buôn bán với nước ngoài chỉ giữ ở bề ngoài.

Thiên Vũ cảm thấy hắn không có nhiều thời gian lắm.

Hắn từng nghĩ Tiêu Nam đá bay hắn đi chỉ là chuyện sớm hay muộn, khác nhau ở chỗ trước khi Tiêu Nam hoàn toàn chán hắn thì phần lợi ích từ y bị gián đoạn nhiều hay ít. Thế nhưng sau buổi tối hôm ấy, Thiên Vũ đột nhiên hiểu ra. Hắn hiểu bản thân mình quá sai lầm rồi. Ngay từ đầu Tiêu Nam vốn không định tha cho hắn, cho dù một ngày kia y không còn một chút hứng thú nào với hắn thì hắn cũng vẫn tiếp tục là một

món đồ chơi trong tay Tiêu Nam. Tiêu Nam sẽ không để cho món đồ chơi của mình đành hoàng quay về làm người, cho dù chơi hỏng thì cũng chỉ có thể một món đồ chơi!

Khi Thiên Vũ hiểu được điểm này thì thấy lạnh từ trong ra ngoài.

Theo trực giác của bản thân, có lẽ cả đời hắn cũng không thoát khỏi Tiêu Nam.

Hiển nhiên Tiêu Nam đã sớm phát hiện ý nghĩ muốn thoát thân của hắn, cũng hiểu rõ công ty kinh doanh thành lập mua bán, từng bước mở rộng thế lực bản thân, nhưng Tiêu Nam chưa hành động gì. Thiên Vũ sẽ không ngờ đến mức cho rằng Tiêu Nam gai mắt với mấy việc làm ăn nhỏ đó, chỉ là mắt nhắm mắt mở mà thôi, hắn biết sớm hay muộn Tiêu Nam sẽ ra tay, thế nhưng không nghĩ ra Tiêu Nam sẽ hành động thế nào.

Vì thế, ngày đó ở Hoàng Long chính là một lời cảnh cáo?

Nghĩ bản thân đã bắt đầu lớn mạnh, ấy thế mà y nói cho hắn, y chỉ dùng một ngón tay cũng có thể phá tan hắn.

Thiên Vũ nghĩ, cười lạnh.

Thế nhưng Lý Thiên Vũ cũng không còn là Lý Thiên Vũ 21 tuổi nữa.

Thiên Vũ bình tĩnh sắp xếp công việc, một bên hoạt động theo kế hoạch, một bên lo trước tính sau chuẩn bị đường lui.

Chỉ cần hắn còn khả năng cung ứng, điều hành thì chẳng sợ Tiêu Nam hủy hoại toàn bộ Biển sao của hắn, hắn cũng chưa đến mức cùng đường.

Còn có thể phá hoại đến mức nào? Chẳng lẽ tung ảnh giường chiếu hắn đang đè đàn ông? Thiên Vũ nghĩ rồi giễu cợt một tiếng.

“Rời xa Tiêu Nam.”

Trong đầu nhớ đến lời nói của Long Hạo, ánh mắt Thiên Vũ trùng xuống.

Nói bốn chữ này thì ai chả nói được. Long Hạo, cậu bảo tôi rời xa, chỉ cần tôi dứt khoát là được chắc? Cậu nói một câu rời xa là tôi thoát khỏi được sao? Nói mấy lời cmn nhẹ nhàng thế thì có ích gì?

Thiên Vũ nhớ ban đầu Long Hạo là người chỉ lo giữ mình. Hắn biết gã không nói thành thật nói chuyện với mình thì kiên quyết làm bạn với gã, hắn sợ “rơi xuống hố thì không kéo ra được nữa”, nhất quyết không rơi vào.

Một người lý trí rõ ràng như vậy, đặt bản thân lên đầu như vậy, ngoài việc chỉ nói miệng thì đã thật sự làm gì cho người khác?

Thiên Vũ lạnh lùng nghĩ, người có thể cứu hắn chỉ có mình hắn mà thôi.

Vài ngày sau vụ việc ở Hoàng Long, Tiêu Nam đến nhà Thiên Vũ. Tiêu Nam rất thích thú hỏi cảm giác thoát y ngày đó thế nào, Thiên Vũ vốn im lặng, rút cục sau khi Tiêu Nam lải nhải vài lần thì không chịu được, thui cho Tiêu Nam một cú.

Tiêu Nam xoa xoa bên mặt bị đánh, không giận mà chỉ cười lại.

“Nhiệt tình quá, tôi cứng lên rồi nè.”

“Mẹ kiếp đúng là chưa bị làm đủ.”

Thiên Vũ nói.

Tiêu Nam nghe xong lời này thì càng hưng phấn, đẩy Thiên Vũ lên sofa, ngồi trên đùi hắn, ghé vào bên tai hắn.

“Cậu nói đúng đó. Cậu đè tôi đi, tôi muốn bị đè ... Xin cậu đẩy cục cưng ... Mau đè tôi đi ...”

Thiên Vũ chịu đựng sự ghê tởm quá mức, nhìn y ngồi trên người mình, nói với Tiêu Nam đang biểu cảm lộ liễu hết sức dâm dăng: Tiêu Nam, anh đúng là đê tiện.

Tiêu Nam cười trả lời: tôi thích đê tiện đấy.

63. Chương 7-5

Quá trình thâm nhập vào Hán Thành của Tân Đông đột nhiên biến thành một đợt phản công. Tân Đông cắn nuốt Hán Thành với tốc độ khiến người khác phải kinh ngạc.

Đầu tiên, công ty bề ngoài của Tân Đông là Tân Hâm mua tập đoàn Thụy Hoa, vốn là doanh nghiệp quốc doanh. Tốc độ rất nhanh. Sau đó đến lượt công ty Tân Long được thành lập dưới trướng Tân Hâm, đường xuất khẩu hàng hóa ra nước ngoài chủ yếu tại Hán Thành cũng bị tấn công.

Quảng trường thời đại ở khu trung tâm Hán Thành đột nhiên không có dấu hiệu báo trước gì mà ngừng kinh doanh để cải tạo, không lâu sau một tòa nhà khổng lồ, xa xỉ đến mức người ta khó có thể tin đó chỉ là

một trung tâm phục vụ tắm rửa, spa tên “Hoa Thế” long trọng khai trương.

Giống như Hoàng Long mà người Hán Thành biết rõ, Hoa Thế cũng tỏa ra mùi xã hội đen như thế. Thế nhưng rất nhiều người biết hậu thuẫn của Hoàng Long lại hoàn toàn không biết hậu thuẫn thâm sâu của Tân Đông.

Dần dần có chút thông tin truyền ra, ví dụ như Tân Hâm găm được Thụy Hoa mà vô số người thèm muốn, đó vốn là khúc xương cực kỳ khó găm nhưng lại chỉ cần đúng một tờ giấy nhẹ hều; ví dụ như việc quảng trường thời đại cải tạo vốn do tập đoàn Tín Phi đầu thầu nhưng thành viên hội đồng quản trị của Tín Phi đột nhiên chữa lại, phủ nhận sạch sẽ dự toán đầu tư trong lần đầu thầu trước. Ví dụ như ông chủ tin đồn của Hoa Thế là một người trẻ tuổi, là một trong các đàn anh trong Tân Đông, không chỉ là trợ thủ đắc lực do một tay ông chủ Tân Đông cất nhắc mà những sự vụ ngầm này nọ đều do gã ta thay mặt làm được hết. Lời đồn đại về người này bị thổi phồng và gây chấn động nhưng gã ta xuất hiện rất ít, hay xuất hiện ở Hoa Thế là một tên đầu trọc tên Trác Cần, hẩn thu xếp hoạt động kinh doanh bề ngoài của Hoa Thế, nghe bảo là thủ hạ của chính Long sẹo Tân Đông.

Sau khi Hoa Thế khai trương, do nghi ngờ liên quan đến xã hội đen nên bị cảnh sát điều tra, một người là người của Long Hạo bị coi là đối tượng tình nghi nên bị cảnh sát mời đến, thế nhưng vì không đủ chứng cứ mà cảnh sát phải sớm thả người. Từ đó về sau cảnh sát không động gì đến Hoa Thế nữa, thậm chí sau sự kiện cộng đồng có quy mô không nhỏ tổ chức ở Hoa Thế, ngày hôm sau các phương tiện truyền thông lớn cũng không nhắc đến quá vài ba câu.

Thiên Vũ nghe hết tin tức truyền đến truyền đi ở khắp nơi, hẩn sẽ cảm thán vài câu cùng một đám người, suy đoán hậu thuẫn của Tân Đông, đoán già đoán non ông chủ của Hoa Thế liệu có phải là vị Long sẹo lên chức rất nhanh của Tân Đông không.

Có người hỏi hẩn: “Sếp Lý, nghe nói Hoàng Long cũng có hoạt động của Tân Đông, mấy tin tức này hẩn là chú phải thạo hơn mấy người chúng tôi chứ?”

Thiên Vũ cười: “Đây là việc phía trên quan tâm, chúng tôi làm ăn buôn bán, sao biết nhiều thế được.”

Nghe câu “phía trên” này, mọi người ngầm hiểu rồi.

Còn có người đến mời rượu Thiên Vũ, nửa lộ nửa ngầm mời hẩn làm trung gian để kết thân với cảnh cao Tân Đông, hỏi Thiên Vũ chắc hẩn sếp Lý và cái người tâm phúc này cũng có quan hệ đúng không?

Thiên Vũ cười, bảo thật ra tôi cũng muốn lắm.

Thỉnh thoảng Long Hạo sẽ đến gặp Thiên Vũ yêu cầu hẩn làm một việc, Thiên Vũ chẳng quan tâm nhưng Long Hạo có cách khiến hẩn làm như gã đã nói.

“Anh Hạo, tôi xin cậu cho tôi biết,” một lần nọ Thiên Vũ hỏi hẩn, giọng điệu vô cùng cầu xin. “Rút cục cậu muốn làm gì?”

Nhưng Long Hạo không trả lời,

Đêm nay Thiên Vũ đến một cuộc gặp mặt. Trong căn phòng xa hoa chén chú chén anh với Đầu Báo.

Vài ngày trước Long Hạo đã gọi điện bảo hắc đừng gặp mặt với Đầu Báo lần này. Thế nhưng Thiên Vũ vẫn ngồi trong phòng như kế hoạch, mang theo tài liệu hợp đồng ký sẵn.

Không khí rất tốt, Đầu Báo giới thiệu bên làm ăn mới cho hắc. Thiên Vũ thận trọng, cẩn thận điều tra về đối phương, ít nhất hiện giờ hắc và Đầu Báo có chung quyền lợi, hắc không cho rằng vụ làm ăn thử nghiệm chẳng đáng mấy tiền này sẽ có vấn đề gì cả.

Vì thế lúc cửa phòng bị đá mạnh ra, rất nhiều người lao vào rút dao ra, trong khoảng khắc ấy Thiên Vũ không phản ứng nổi. Hắc kinh ngạc đứng lên, trong lúc hỗn loạn được Đầu Báo giúp mà lao ra hành lang, mù mờ chạy ra bên ngoài. Sau khi Thiên Vũ nghe thấy tiếng bước chân đuổi tới phía sau, một luồng gió mạnh tạt về phía hắc, cả đầu hắc mù mịt, theo bản năng giơ tay lên chắn thì đột nhiên bên cạnh có người giữ chặt tay hắc kéo hắc sang một bên, sau đó đá về phía ngực kẻ phía sau, ngay cả khi người cầm dao lật mình, quay đầu né tránh rồi vùng dao đến, người đó giữ chặt cổ tay rồi cướp lấy con dao, dùng sống dao hạ mấy người xung quanh!

“Anh Hạo!”

Một đám đàn ông lao đến bắt đầu một trận hỗn chiến. Thiên Vũ còn chưa kịp nhìn rõ hết thì bị người kia giữ chặt kéo ra ngoài, nhét vào một chiếc xe dừng ở cửa.

Long Hạo đóng cửa xe: “Lái xe!”

Xe lao nhanh ra ngoài, leo lên đường lớn, Thiên Vũ thở hổn hển, tim còn đập thình thịch.

Long Hạo quay đầu sang, tay còn nắm chặt cánh tay Thiên Vũ.

“Không phải tôi bảo anh đừng tới rồi à!”

Long Hạo gầm lên!

64. Chương 7-6

Thiên Vũ hồi phục tinh thần xen lẫn kinh ngạc.

“Rút cục sao lại thế này?”

Long Hạo không để ý, quay đầu nói địa chỉ nhà Thiên Vũ cho lái xe. Thiên Vũ giữ chặt gãi.

“Hôm nay cậu phải nói rõ ràng cho tôi, nếu không sau này đừng mong tôi nghe mấy lời điều khiển chẳng hiểu từ đâu ra của cậu!”

Cả người Long Hạo tỏa ra sự tàn ác.

“Anh không cần biết nhiều như thế, đợi ở nhà, tất cả đều ngừng lại hết!”

Thiên Vũ quay đầu nói với lái xe: “Dừng xe!”

Long Hạo túm tay Thiên Vũ đang vươn ra phía cửa xe.

Xe chạy đến bờ sông, đứng xa một đoạn phía ngoài. Thiên Vũ lo lắng lấy điều thuốc nhét vào miệng.

“Cậu thành thật nói cho tôi biết rút cục có chuyện gì, cậu không muốn tôi bị cuốn vào đúng không? Có việc như vậy đúng không?”

Từ khi Long Hạo lần đầu nhúng tay vào vụ làm ăn giữa hắn và bên Thái Lan, hắn đã nghi ngờ. Với hậu thuẫn cũng như thủ đoạn cứng rắn của Tân Đông, Long Hạo hoàn toàn không cần ham muốn vụ làm ăn kia.

“Nếu cậu còn không nói, cho dù cậu không muốn tôi ảnh hưởng đến cậu hoặc muốn giúp tôi, sau này tình huống như hôm nay vẫn có thể xảy ra.”

Long Hạo không tin nổi: “Hôm nay là anh cố tình à?”

“Nếu tôi không làm thế thì khi nào cậu mới chịu nói thật?”

“Anh!” Long Hạo vừa giận vừa sợ, “Nếu tôi không đến kịp thì giờ này anh đã nằm thẳng cẳng rồi đấy!”

“Vậy nói thật đi!”

“Anh biết càng ít càng tốt!”

Thiên Vũ dừng lại, mắt nhìn thẳng Long Hạo, sau đó mở miệng nói từng chữ một.

“Cậu là cảnh sát à?”

Long Hạo ngậy người ra, vẻ mặt cứng ngắc.

“Lần đầu gặp nhau, ở nhà tôi, ban công đó không phải người nào cũng leo lên được. Ở tầng sáu đấy. Cậu là cảnh sát, chuyện này sẽ dễ giải thích hơn. Cậu lên vào Hoàng Long, giờ thì là Tân Đông à? Cậu đang điều tra, hoặc đang tìm chứng cứ gì đó ... còn về tôi ...” Thiên Vũ cân nhắc. “Tôi có thể giúp cậu vào Hoàng Long nhanh hơn. Mà giờ cậu đang điều tra, nhiệm vụ của cậu, xuất phát từ nguyên nhân nào đó tôi không được phép cuốn vào nên cậu trăm phương nghìn kế cản trở tôi dính vào. Cậu không thể giải thích cho tôi là vì cậu là cảnh sát. Là thế phải không?”

“Lúc nào cậu cũng bí ẩn, cuối cùng tôi không nhìn thấu được cậu. Nếu cậu là cảnh sát thì chuyện này đều có thể giải thích hợp lý. Chỉ có chút việc tôi nghĩ không ra ...”

Im lặng một lát, Thiên Vũ nhỏ giọng mở miệng.

“... Ở nhà cậu, điều tôi nhìn thấy, lời cậu nói với tôi ... đều là diễn kịch à?”

“... Không phải!”

“Vì thế tôi có ép cậu như vậy mà cậu cũng không rời Hán Thành, là vì cậu “không thể” rời đi.”

Thiên Vũ nhớ khi ấy hắn chờ dưới cửa sổ phòng Long Hạo, nhìn gã quăng thân thể mệt mỏi vào căn phòng tối đen. Nhớ đến lúc ở công trường cũ kỹ kia, chiếc mũ bảo hộ lao động chụp lên đầu; nhớ đến trong tầng một ngôi nhà cũ kỹ, dưới ngọn đèn ảm đạm, hắn hôn gã.

“Lúc đó ... ở khu nhà công nhân ... cũng là diễn kịch à?”

Thiên Vũ nhìn Long Hạo, khẽ mỉm cười hỏi, cười đến mức hơi đau lòng.

65. Chương 7-7

Long Hạo giữ chặt bả vai Thiên Vũ.

“Tôi không phải cảnh sát.” Long Hạo nói, vẻ mặt mang theo sự đau đớn dán chặt lên đôi mắt Thiên Vũ.

“Thiên Vũ, tôi không thể nói được. Nhưng tôi không lừa anh.”

Giọng nói mang theo sự đau khổ nhưng kiên quyết.

“Tiêu Nam và Đầu Báo lợi dụng Biển sao, anh sẽ biến thành bia đỡ đạn của bọn họ, bị bọn họ kéo xuống bùn. Giờ tôi cũng chưa chắc đã thành công nhưng tôi không thể nhìn anh bị bọn họ dồn đến đường cùng. Thiên Vũ, vì mấy lí do nên giờ tôi không thể kể toàn bộ cho anh được, nếu anh tin tôi thì cứ làm như lời tôi nói đi. Tôi không biết mỗi lần đều có thể kịp thời giống hôm nay không, vì thế anh đồng ý đừng lấy bản thân ra đánh cược đi. Thiên Vũ, đồng ý với tôi đi.”

Long Hạo giữ chặt cánh tay. Thiên Vũ cảm nhận được sức lực trên vai, ngón tay gã găm vào vai hắn. Thiên Vũ im lặng nhìn vào mắt Long Hạo, nhìn thấy trong mắt gã tràn ngập lo lắng và đau lòng.

“Cậu vì để giúp tôi, tôi không phải người tay không tác sát, nói ra đi chúng ta cùng giải quyết.”

“Đó là một cái bẫy. Nếu Tiêu Nam phát hiện ra anh biết sự việc thì anh sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tiêu Nam muốn đối phó với tôi thì không cần vòng vèo nhiều thế.” Thiên Vũ cười lạnh. ” Tuy anh ta là thằng khốn nạn nhưng nếu muốn đối phó với tôi thì chẳng cần chờ đến bây giờ. Đúng là hai năm nay anh lợi dụng công ty của tôi, rửa được không ít tiền. Thế nhưng không phải tôi không giữ miếng. Nếu thật sự muốn điều tra, tôi có thể làm cho hạng mục đó hợp pháp, hợp lý, bọn họ không tra ra được gì. Anh ta có không ít điểm yếu của tôi nhưng cũng để rơi vào tay tôi không ít, về điểm này thì chúng tôi không hơn không kém đâu. Còn về Đầu Báo,” Thiên Vũ cân nhắc một chút, “Ông ta là người đầu tư vào hạng mục biểu diễn nghệ thuật của Biển sao, hoạt động này có trái pháp luật hay không cũng không liên quan gì đến tôi. Hơn nữa, ông ta muốn mưu toan gì với tôi? Đừng bảo với tôi là tiền nhé.”

Long Hạo nhú mày.

“Không đơn giản như vậy.”

“Thế thì là gì?” Thiên Vũ liếc Long Hạo, tay vươn vào trong người lấy di động, nét mặt trở nên lạnh lùng. “Tôi không chấp nhận ý tốt không rõ ràng, cậu không nói thì tôi sẽ hỏi thẳng Tiêu Nam. Long Hạo, đừng coi bản thân là chúa cứu thế, đừng quên là tôi còn chưa biết nội tình của cậu.”

Thiên Vũ lấy di động ra, khi bắt đầu bấm vào dãy số đó thì Long Hạo mở miệng.

“Hắn buôn lậu ma túy.”

Thiên Vũ bình tĩnh lại, nét mặt hơi nghi ngờ, một lúc sau mới nói: “Cậu nói cái gì?”

“Tiêu Nam và Đầu Báo buôn lậu ma túy.”

Thiên Vũ nhìn Long Hạo, im lặng, kinh hãi.

Tiêu Nam ... buồn lậu ma túy? Anh ta điên rồi à?

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi?”

“Bọn họ cần lợi dụng anh, lợi dụng kênh xuất khẩu của Biển sao.”

“Không thể có chuyện đó được. Mỗi lô hàng của Biển sao đều phải qua tay tôi, lại có nhiều trạm kiểm tra kiểm hóa như vậy, tôi đi đều là đường hợp pháp, bọn họ không thể buôn lậu ma túy ngay dưới mắt tôi được. Đây là ma túy, không phải đồ chơi trẻ em! Tôi không nhìn ra được chắc?”

Long Hạo nhíu mày đôi lông mày.

“Giờ tôi chưa có chứng cứ chứng minh bọn họ đã làm gì với Biển sao. Tuy nhiên Tiêu Nam với Đầu Báo liên tục tiếp xúc với đám buôn thuốc ở biên giới. Mấy tháng rồi Kim Mậu không xuất khẩu gì, Đầu Báo lại đầu tư cho anh đúng lúc này, chuyện này không phải ngẫu nhiên đâu. Có lẽ bọn họ còn chưa ra tay, chờ đến lúc bọn họ ra tay thật thì chậm rồi!”

Thiên Vũ nhanh chóng suy xét. Khi xâu chuỗi sự việc trong đầu, Thiên Vũ kinh hoàng, cảm giác lạnh lẽo dấy lên trong lòng.

“Tiêu Nam liên tục tìm người chịu tội thay, tôi lo người đó chính là anh.” Giọng Long Hạo nặng nề. “Nếu anh ta thật sự tính toán thế, nếu phát hiện anh có ý nghi ngờ thì tôi không biết anh ta sẽ làm gì anh, vì thế mới không muốn cho anh biết.”

Thiên Vũ không chú tâm vào lời nói của Long Hạo, trong đầu hần hiện lên một cảnh tượng từ ngày xưa. Văn phòng tối tăm, người đàn ông nằm sấp trên mặt bàn, đầu nghiêng sang một bên, đã không còn thở nữa. Nét mặt của ông ấy trước khi chết, máy tính đang mở trên bàn ông ấy, còn có một file trong máy tính của ông.

“Thiên Vũ ...?”

Phát hiện vẻ mặt khác thường của hần, Long Hạo giữ hần.

“Đừng lo. Tôi luôn đối phó với bọn họ, sẽ ngăn cản ... Anh hãy tin tôi.”

Thiên Vũ không lên tiếng. Hần đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi không rõ ràng. Tiêu Nam, Đầu Báo, từng kẻ đều đeo mặt nạ. Có lẽ hần có thể nhìn thấy lớp thứ nhất thứ hai, thế nhưng mãi mãi không biết dưới kia còn bao nhiêu lớp nữa. Từng kẻ đều không thể tin được.

Thiên Vũ tập trung ánh mắt lên mặt Long Hạo.

Bao gồm cả người này.

Thiên Vũ đẩy tay Long Hạo ra.

“Tin cậu?” Thiên Vũ hỏi lại, quan sát gã từ đầu đến chân.

Bóng dáng màu vàng trong trí nhớ lôi kéo tất cả ánh sáng mặt trời lẫn hơi ẩm thân thể, ẩm áp như thế, ánh sáng tỏa ra bốn phía, không hề vấy bẩn. Ánh sáng dưới một sinh mệnh sống như nam châm vững vàng thu hút ánh mắt hắn, điều ấy mới khiến hắn mê mẩn, bị cuốn vào, không tự kiểm chế nổi!

Thế nhưng người trước mặt này ... tóc đen, quần áo đen, ánh mắt màu đen tối tăm, trên mặt còn có vết sẹo. Thiên Vũ ghét phải nhìn kỹ vết sẹo kia, đây là bằng chứng của việc bạo lực đánh đấm, là xã hội đen!

“Cậu muốn tôi tin cậu kiểu gì? Cậu, một trai nhảy, vèo một cái thay đổi thành anh Hạo của Tân Đông, ông chủ của Hoa Thế! Chuyện này có thể sao, một thằng nhóc nghèo đói ở vùng khỉ ho cò gáy có thể làm được sao? Anh Hạo, cậu thay đổi nhanh quá, cậu leo lên nhanh quá. Nhanh quá làm tôi thấy kỳ quái, làm tôi cũng không dám quen biết. Giờ vẫn là A Hạo trước kia sao? A Hạo người ta đưa 200 đồng cũng dám nhận sao? A Hạo nói với tôi ô tô nhỏ gì đó, nói hai người không phải người chung đường!”

66. Chương 7-8

Sắc mặt Long Hạo cứng ngắt, sau đó u ám, cuối cùng là im lặng.

“Chuyện này chẳng có gì khó cả.” Gã từ tốn nói. “Ra tay độc ác, cứng rắn là có thể leo lên. Ai xuống tay được thì có thể đi đến tầm này.”

Thiên Vũ nhìn gã tự thuật một cách bình thản, thậm chí như chết lặng, sự chán ghét tuôn từ đáy lòng lên ngực.

“Đúng thế. Vì thế sự tích của cậu truyền khắp nơi. Oai phong áp chế Thụy Hoa, ức hiếp Tín Phi, đe dọa uy hiếp, trắng trợn cướp phá, ngấm ngầm thọc dao.”

Thiên Vũ nói, đột nhiên nhớ đến việc gì đó.

“Nói như vậy thì ông nội với em gái cậu cũng không phải sống khổ nữa, nếu đây đúng là ông nội cậu, mẹ kiếp.”

Thiên Vũ cười lạnh khi thấy sắc mặt Long Hạo thay đổi.

Gã dán mắt xuống mặt đất, không thốt được lời nào.

Một khoái cảm trả thù bốc lên trong lòng Thiên Vũ. Vũ công nam này, tên xã hội đen khiến hắn căm ghét! Hắn ngồi xổm xuống, dựa sát vào Long Hạo, môi kề rất sát, hơi thở phả lên mặt Long Hạo.

“Cậu biết ... trước đây tôi mê mẩn cậu thế nào không? Chỉ nghĩ thấy mùi của cậu là tôi điên mẹ nó lên rồi. Giờ ...:

Hắn kề sát tai Long Hạo, gần từng chữ.

“...chỉ nhìn thấy vết sẹo trên mặt cậu là tôi buồn nôn rồi!”

Hắn nói xong thì đứng lên, không hề liếc Long Hạo lấy một cái, nhanh chóng rời khỏi bờ sông.

Đầu Báo gọi điện đến giải thích chuyện hôm nay. Đầu Báo nói là kẻ thù tìm đến cửa, đã làm phiền Thiên Vũ, hôm nào nhất định sẽ mở tiệc rượu chiêu đãi an ủi hắn.

Thiên Vũ cười nói không dám, có đại ca Báo can dao cho là vinh hạnh của Lý Thiên Vũ tôi.

Đầu tháng, Thiên Vũ ở văn phòng, Tiêu Nam đi đến. Tiêu Nam mang đến một đơn hàng, hai người cùng nhau bàn việc. Đây là thói quen của hai người, rất nhanh đã thảo luận xong. Thảo luận công việc xong Tiêu Nam nhắc đến chuyện ngày đó với Đầu Báo, Thiên Vũ nói đã giải quyết xong rồi.

Trên sofa Tiêu Nam thông thả nhấc chân, đầu ngón tay thoải mái châm lửa trên đùi.

“Nghe nói ngày đó là Long Hạo cứu cậu. Long Hạo này đúng là có tình có nghĩa với cậu nhỉ.”

Thiên Vũ nhìn tài liệu trên máy tính.

“Anh đang phóng đại sức hấp dẫn của tôi đó.”

Tiêu Nam chép miệng, “Nếu không phải trên mặt cậu ta có vết sẹo làm người ta chán ngán thì tôi cũng thật sự muốn ném chút mùi vị, trở thành ông lớn như thế không biết có mùi vị thế nào ta.”

“Vậy ném thử đi, sếp Tiêu đã muốn ra tay thu phục thì đâu có khó.”

“Không thể đâu,” Tiêu Nam dài giọng. “Địa vị của Tân Đông cứng lắm, tôi cũng không dễ động vào.”

“Mấy người toàn là ông lớn, cứ từ từ hợp lại với nhau đi. Dân đen bọn tôi xem kịch là được.”

Thiên Vũ lơ đãng trả lời, đứng lên đem tài liệu đã đóng dấu nhét vào giá sách bên tường. Cảm giác thấy Tiêu Nam đến gần, hắn xoay người thì cánh tay Tiêu Nam đã quấn vào eo hắn.

“Lên cơn gì đấy?”

Thiên Vũ mất kiên nhẫn.

Tiêu Nam bật cười, ánh mắt đảo qua eo và chân Thiên Vũ một cách trắng trợn, tay duỗi tới lật cổ áo Thiên Vũ, sau đó giữ cầm hắn, nhẹ nhàng nâng lên.

Thiên Vũ mặc kệ động tác của y, trong đầu bận nghĩ đến cuộc họp buổi chiều.

“Cậu với cậu ta từng ngủ vài lần rồi à?”

Tiêu Nam đột nhiên hỏi, giọng nói rất dịu dàng.

Thiên Vũ kinh ngạc, sau đó mới phản ứng được là y hỏi Long Hạo.

“Không lẽ anh ghen à?”

“Đúng thế,” Tiêu Nam cũng cười lại, từ từ nói: “Cậu nuôi một tình nhân tốt nha.”

“Ai nuôi ai?” Thiên Vũ cũng cười, cười đến mức Tiêu Nam nhìn không chớp mắt. “Không phải anh nuôi tôi ở bên cạnh à? Anh nói có đúng vậy không, sếp Tiêu?”

Tiêu Nam nhìn chằm chằm đôi mắt Thiên Vũ một lát rồi đột nhiên buông hắn ra.

“Hôm nay cậu chủ động ghê.”

“Ồ?” Thiên Vũ quay lại trước bàn làm việc, giữ cà vạt. “Sếp Tiêu có nề mặt, sớm vào sổ sổ hàng này không?”

Tiêu Nam nở nụ cười, cười đến là vui sướng như thể câu trả lời của Thiên Vũ rất vừa ý hắn vậy.

“Không thiếu anh được đâu. Là anh mà tôi còn không yên tâm sao?” Tiêu Nam nói, hình như phải đi, song lại quay đầu lại.

“Cậu không muốn biết tình nhân bé nhỏ kia của cậu giờ đang làm gì à?”

“Không muốn.”

Thiên Vũ nói.

Tiêu Nam ra khỏi cửa, đi mất.

67. Chương 7-9

Sau ngày đó bên bờ sông, Thiên Vũ chưa từng gặp lại Long Hạo.

Chuyện về Tân Đông vẫn không ngừng truyền đến tai hần, thế nhưng Long Hạo không xuất hiện trước mặt hần nữa. Thiên Vũ sắp xếp bộ phận xuất khẩu xuất hàng bình thường, nhất là hợp tác với Kim Mậu, tất cả đều bình thường. Ngoài việc có một nhân viên trong bộ phận xuất nhập khẩu nghỉ sinh thì nhìn qua không có gì thay đổi.

Vào một cái đã hơn một tháng. Hơn một tháng sóng yên biển lặng.

Long Hạo biến mất rất lâu. Nhưng Thiên Vũ không quan tâm.

Có lúc Thiên Vũ nhớ tới lời Tiêu Nam ngày đó.

Long Hạo đang làm gì?

Hần có thể làm gì chứ? Ngoài việc lấy đen đổi đen* thì gã ta còn có thể làm gì chứ?

*hắc ngật hắc: dùng cách phi pháp để giải quyết chuyện phi pháp

Thiên Vũ nhớ đến Long Hạo ngày trước. Khi đó cậu ta cũng rất có tham vọng. Cậu ta không muốn mãi chỉ là một vũ công nam, ngay lúc ấy hần cũng nghĩ thế.

Giờ thì sao?

Ở dưới lòng đất của Hoàng Long, phòng VIP thối nát tối tăm trong sông bạc, đám đàn ông bị thua bạc giống như một đám cặn bã quỳ dưới chân Long Hạo cầu xin sự khoan dung, mà Long Hạo mặt không đổi sắc nhìn xuống bọn chúng đang run sợ dưới chân gã.

Thế giới này chẳng có ai làm việc mà không có mục đích cả. Thiên Vũ nghĩ.

Long Hạo cũng thế. Hấn cũng thế.

Vì thế Thiên Vũ không chẳng quan tâm chuyện lâu rồi không thấy Long Hạo xuất hiện. Mãi đến một ngày nọ, Thiên Vũ đang ở trong công ty thì thư ký nói có người tìm. Thiên Vũ bảo cô để người đó vào, sau đó ngẩng đầu lên.

Hấn hơi sững sốt.

“... Chu Tiểu Châu?”

Chu Tiểu Châu ngồi trên sofa. Thiên Vũ dựa lưng vào ghế, quan sát Chu Tiểu Châu qua bàn làm việc.

Vẫn là khuôn mặt kia nhưng lại biến thành một người khác. Bộ dạng cậu trai trẻ yếu ớt, nhát gan trong ấn tượng đã không còn, trước mặt là một gã đàn ông mặc quần áo màu đen, trên cánh tay rắn chắc xăm trổ chữ màu xanh, ánh mắt sắc bén, nhanh nhẹn.

Lúc ở Hoàng Long thì bộ dạng run run rẩy rẩy, giả vờ giả vịt giống thật đấy. Giống Long Hạo, đều có thiên phú diễn kịch. Thiên Vũ chợt nghĩ, đây là kiểu người mà Tân Đông chuyên sản xuất ra hả?

“Chắc anh cũng đoán được rồi. Tôi là người bên Tân Đông.”

Chu Tiểu Châu nói. Thiên Vũ tỏ ý bảo gã tiếp tục.

“Gần đây Long Hạo có tìm anh không?”

Chu Tiểu Châu hỏi thẳng vào vấn đề.

“Cậu thấy tôi có cần trả lời cậu không?” Thiên Vũ bình tĩnh hỏi. Chu Tiểu Châu không nói gì, nhìn Thiên Vũ một lát, trong đôi mắt ấy Thiên Vũ nhìn thấy sự tức giận và sốt ruột đang bị che giấu.

“Cậu ấy mất tích.” Một lúc sau Chu Tiểu Châu nói.

Thiên Vũ không phản ứng gì. Hấn suy nghĩ một chút, mặt không có biểu cảm gì.

“Chuyện này có liên quan gì đến tôi à?”

“Sếp Lý, anh biết ai ra tay.” Chu Tiểu Châu nói. “Anh có thể hỏi từ chỗ Tiêu Nam, hỏi chỗ A Hạo mất tích.”

Thiên Vũ mỉm cười.

“Chỉ sợ tôi không có bản lĩnh như thế.”

“Anh có, hơn nữa anh phải hỏi.”

Giọng nói của Chu Tiểu Châu bình tĩnh như đang kể lại một sự việc có thật.

“Việc cậu ấy mất tích có liên quan rất lớn đến anh.”

“Đến tôi?” Thiên Vũ hỏi lại. “Thế á?”

“Lý Thiên Vũ,” Chu Tiểu Châu đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to nhìn thẳng Thiên Vũ khiến hắn cảm nhận phần nộ khó hiểu của gã. Chu Tiểu Châu như thể đang kiểm chế gì đó, ngực hơi phập phồng, từ từ mở miệng: “Làm người không cần giả bộ hồ đồ đâu.”

Thiên Vũ nghiêng người về phía trước, kéo điện thoại ở trên bàn.

“Anh Chu. Chắc tôi không gọi sai chứ, nếu đây đúng là tên của anh. Anh chạy đến văn phòng tôi, nếu chỉ đến giảng giải thì xin mời về cho.”

Cầm điện thoại lên, ấn nút.

“Giờ A Hạo đang gặp nguy hiểm.” Chu Tiểu Châu đứng lên đi đến mép bàn làm việc. “Lý Thiên Vũ, nếu anh còn chút lương tâm thì đi tìm xem cậu ấy đang ở đâu, đừng ngồi đây khua môi múa mép với tôi!”

Thư ký đi đến. “Sếp Lý.” Cô do dự bối rối, không biết có mời khách rời đi hay không nữa.

“Đây là chuyện giữa mấy người và Tiêu Nam.” Thiên Vũ mặt không đổi sắc, ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Châu.

“Muốn tôi giúp, cũng được. Cho tôi một lý do đi.”

Chu Tiểu Châu nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ nhìn kỹ gã, gã cũng nhìn kỹ hắn.

Sau đó Chu Tiểu Châu xoay người ngồi xuống sô pha.

Thiên Vũ liếc thư ký một cái, thư ký đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Không phải anh luôn muốn biết vì sao Long Hạo gia nhập xã hội đen đúng không?”

Chu Tiểu Châu nói.

“Tôi nói cho anh.”

68. Chương 7-10

“Nếu cậu muốn bịa ra một cái lí do cảm động thì miễn đi. Vở kịch của cậu với Long Hạo tôi đã được lĩnh giáo rồi.”

“Anh coi tôi đang bịa chuyện cũng được. Cậu ấy mạo hiểm vì anh, anh lại coi là diễn kịch.”

“Vì tôi? Cậu ta gia nhập xã hội đen là do tôi ép chặc?”

Chu Tiểu Châu ngẩng phắt lên, bùng nổ:

“Vì sao á? Điều là để hủy bằng chứng phạm tội chết tiệt của anh đó!”

Thiên Vũ sững sốt, khựng lại.

“Cậu nói gì?”

Chu Tiểu Châu xoay đầu, dãn mắt xuống đất, lên tiếng.

“Tôi với A Hạo là đồng hương, lúc trước đã biết nhau rồi. Tân Đông muốn tiếp cận Hoàng Long và Đầu Báo nên bảo tôi trà trộn vào thông qua A Hạo. Chỗ Hoàng Long kia rất kín đáo, không có người bên trong dẫn vào thì tôi không vào được. A Hạo trọng nghĩa khí, lúc tôi mới đến Hán Thành không người quen biết, là cậu ấy nhận tôi, cho tôi ăn ở. Tôi không muốn liên lụy đến cậu ấy nên nói rõ chuyện Tân Đông với cậu ấy. Tân Đông cũng muốn có nội ứng, muốn kéo cậu ấy gia nhập băng nhóm nhưng A Hạo không chịu. Cậu ấy là người trong sạch, không chấp nhận mấy chuyện bẩn thỉu này. Sau đó Tân Đông nhìn trúng anh.”

“Tôi?”

“Tân Đông biết quan hệ của anh với Tiêu Nam, muốn tác động vào suy nghĩ của anh. Sau khi biết thì A Hạo tìm Tân Đông, nói với bọn họ chấp nhận để tôi vào Hoàng Long, điều kiện là không được cuốn anh vào.”

“Cậu ấy đưa tôi vào Hoàng Long. Thế nhưng có một thì sẽ có hai, khi ấy Tiêu Nam cất nhắc cậu ấy, để cậu ấy vào Kim Mậu, bên trên cảm thấy đây là một cơ hội, cậu ấy còn dễ dàng trà trộn vào trung tâm Hoàng Long hơn tôi nhiều nên đã uy hiếp cậu ấy, muốn cậu ấy làm việc cho bọn họ. A Hạo tính tình cứng rắn, không để mình bị cuốn vào, Tân Đông cũng sợ cậu ấy lại đầu quân cho Tiêu Nam, bèn đứng bọn họ nên không làm căng nữa.”

“Sự việc vốn chỉ thế, thế nhưng Tân Đông giả trò. Bọn họ vẫn muốn biết nhược điểm của Tiêu Nam. Rút cục không chạm được đến Tiêu Nam nhưng tìm được một thứ trong máy tính của anh ta.”

Thiên Vũ có dự cảm không tốt.

“Là cái gì?”

“Là ghi chép anh rửa tiền. Tất cả sổ sách đen, từng khoản từng khoản một, đều ghi trong máy tính của Tiêu Nam.”

Thiên Vũ đã nghi ngờ, cũng lơ mờ đoán được phía sau.

“Tôi từng tìm trong máy tính của anh ta rồi.”

“Tiêu Nam là người thông minh, anh ta làm chuyện gì cũng sẽ để lại một đường lui. Anh chính là đường lui của anh ta, sao anh ta có thể không giữ miếng chứ.”

“Tân Đông bất ngờ có được thứ đó, thế nhưng bọn họ phát hiện ra có thể dùng anh để đe dọa A Hạo nên đã cho cậu ấy xem sổ tài liệu kia. Tân Đông cho A Hạo hai con đường, một là bán mạng cho bọn họ, hai là đem sổ tài liệu này đến cục công an.”

“Chuyện sau đó thì anh thấy rồi đấy. A Hạo chấp nhận, giả vờ là một đôi với tôi ra ngoài thuê phòng bàn bạc với cấp trên của Tân Đông. Cấp trên biết anh có ý với cậu ấy, muốn A Hạo cặp với anh, tiếp cận Tiêu Nam. A Hạo không đồng ý, cậu ấy ghi âm cuộc bàn bạc, ngược lại còn ép Tân Đông, nếu Tân Đông ra tay với anh thì chính Tân Đông cũng không tránh khỏi liên lụy, cho dù có thể giải quyết với cảnh sát nhưng sẽ đánh động Tiêu Nam, kế hoạch lúc trước cũng xôi hỏng bống không. Vì thế Tân Đông không còn cách nào khác để ép cậu ấy lợi dụng anh, cũng vì thế mà A Hạo làm mất lòng Tân Đông, nếu không phải sau này sổ cậu ấy may, xảy ra một chuyện thì đã sớm bị người ta hại rồi. Cậu ấy mạo hiểm như thế, đã hủy được một chứng cứ phạm tội trong tay Tân Đông, thế mà anh lại đá luôn cậu ấy khỏi Hoàng Long làm cậu ấy không tiếp tục ở Hán Thành được nữa!”

Thiên Vũ không nói lời nào, khiếp sợ quan sát Chu Tiểu Châu.

Lần đầu tiên hắn được nghe mấy chuyện này. Cho đến bây giờ hắn chưa từng nghĩ lại có chuyện như vậy.

Vì hắn?

Đây là Long Hạo kia sao, là Long Hạo nói với hắn “không phải người chung đường”, đẩy hắn đi thật xa sao?

Có thứ gì đó kêu gào trong đầu hắn, Thiên Vũ cảm thấy mọi thứ đều loạn rồi.

... Có gì đó ngược rồi. Điều ngược hết rồi!

Lời nói của Trương Thư Thần và Chu Tiểu Châu quay mòng mòng trong đầu hắn. Hắn lảng máng đoán được cái gì, lại lảng máng nghiệm chứng cái gì đó, nhưng hắn khó mà chấp nhận được kết quả này!

“Mấy người mỗi người nói cmn một kiểu, tôi tin ai được chứ?”

Chu Tiểu Châu không nhìn hắn, giọng nói cũng không run nữa.

“Hôm nay tôi đến không phải để xin anh giúp mà muốn nói sự thật. A Hạo không nói cho anh, cậu ấy không muốn anh cảm thấy thiếu nợ mình, cậu ấy muốn chống đỡ cho anh. Giờ không rõ cậu ấy mất tích ở đâu, tôi thật sự không chịu được nữa. Cậu ấy đã làm gì cho anh, anh không biết, người có mắt đều nhìn được. Anh có thể không tin tôi, có thể không nhận tình cảm của cậu ấy nhưng A Hạo là kiểu người gì, trong lòng anh đều rõ. Tôi không trông chờ kẻ có tiền như mấy người thừa ra chút lương tâm nào, còn nếu anh có thể nhớ rõ cậu ấy đã làm gì cho anh thì giúp cậu ấy đi. Hiện giờ cậu ấy đang cực kì nguy hiểm.”

Thiên Vũ không nhúc nhích. Hắn dán mắt vào mặt bàn, một lúc mới nói rõ từng chữ.

“Cho dù là thế, cậu ta không cần thiết phải gia nhập Tân Đông, cũng không phải lý do để cậu ta làm đàn anh xã hội. Tốt nhất cậu nói rút cục là vì sao.”

Chu Tiểu Châu không nói gì, gã nhìn Thiên Vũ.

“Anh nói đúng.”

Chu Tiểu Châu nói, ánh mắt rơi xuống, im lặng một lúc.

“Đáng nhẽ cậu ấy không cần gia nhập Tân Đông.”

Gã im lặng một lúc, đột nhiên nói:

“Anh có biết tại sao trên mặt cậu ấy lại có vết sẹo không?”

Trong lòng Thiên Vũ hồi hộp, ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Châu.

Chu Tiểu Châu gần từng chữ.

“Do Tiêu Nam làm trên mặt cậu ấy, cắt từng vết từng vết một.”

“... Cậu nói gì?”

“A Hạo vào Kim Mậu, liên tục thu thập chứng cứ. Cậu ấy muốn xóa sạch cho anh, bị Tiêu Nam phát hiện. Sau khi anh đuổi A Hạo đi, Tiêu Nam đã tìm cậu ấy, sau đó tìm được. Do Trương Thư Thần báo tin.”

Sắc mặt Thiên Vũ thay đổi.

“Trương Thư Thần liên tục đốc thúc cho Tiêu Nam. Cậu ta từng muốn tóm được A Hạo từ chỗ tôi, không được thì nghe được chuyện cậu ấy từ Tiêu Nam, chia rẽ anh với A Hạo. Cậu ta đã làm thế, không sai đâu.”

“Tiêu Nam bắt được A Hạo, tra tấn cậu ấy. Tiêu Nam tra tấn người thế nào, dùng cách gì, anh còn rõ hơn tôi. Vết sẹo kia là Tiêu Nam dùng tua vít, khoét từng vết từng vết trên mặt A Hạo.”

“Anh hỏi tại sao Long Hạo muốn vào Tân Đông, vì sao lại thành đàn anh, vì sao phải làm xã hội đen. Anh nên hỏi Tiêu Nam trước xem anh ta đã làm gì với Long Hạo.”

“Một ngày nào đó anh sẽ biết lý do thật sự cậu ấy gia nhập xã hội đen. Nhưng chuyện ấy không nên để tôi nói, phải để chính miệng cậu ấy nói cho anh.”

Chu Tiểu Châu cúi đầu, lấy từ trong túi ra một thứ.

“Khi hành hạ người khác Tiêu Nam sẽ chụp ảnh, sau đó đi ăn chơi.”

Gã đứng lên, đặt thứ nọ xuống trước mặt Thiên Vũ.

“Tôi giữ cái này. Nếu anh không tin thì xem đi.”

Có tiếng động rất nhỏ, ánh sáng biến mất, màn hình quay về màu đen.

Cả phòng bị bao trùm trong tĩnh lặng.

Thiên Vũ ngồi trên sô pha nhìn chăm chăm màn hình đen như mực kia như thể nó chưa chiếu hết.

Sau đó nhắm chặt mắt lại.

Trước mặt là bóng dáng rung lắc rối loạn.

Khuôn mặt lẫn lộn máu thịt, tiếng gào thét thống khổ khi dao nhọn khoét và ánh mắt dính đầy máu không chịu khuất phục ...

“Muốn thứ gì đó thì sẽ phải trả một giá lớn.”

“Vết sẹo này cũng là một cái giá lớn đúng không?”

“Vừa nhìn thấy sẹo trên mặt cậu là tôi đã buồn nôn rồi!”

...

Thiên Vũ gập hông từng tí từng tí một, cúi người xuống.

Hắn hai tay ôm đầu.

“Sếp Lý ạ?”

Trần Phi chào, ngạc nhiên cười theo.

“Hiếm khi thấy anh đến, đúng là chuyện tốt. Anh có chỉ thị gì không ạ?”

Thiên Vũ đi vào kho để hàng cũ.

“Sếp Tiêu của mấy cậu không phải đi Vân Nam à, bảo tôi đến xem.”

“Anh cứ yên tâm, có em ở đây, chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu ạ.”

Thiên Vũ nhìn xung quanh, neho mắt lại.

“Chỉ có mấy người thế này mà quản lý được hết việc di chuyển hàng hóa sao?”

Trần Phi kinh ngạc, đã hiểu ý của Thiên Vũ, cười hề hề.

“Anh cũng biết đấy ... Gần đây không hành hạ gì, hành hạ rồi thì sếp Tiêu cũng không vui vẻ ở đây.”

Trong tầng hầm của kho hàng truyền đến tiếng quật, tiếng rên rỉ không rõ lắm.

“Lại giam người ở đây à?”

“Là người không biết điều thôi ... đã giam mấy ngày rồi, có kiên cường mấy cũng không ra hình người nữa, giờ có khi đã tắt thở rồi ý.”

Thiên Vũ hình như có hứng thú, bước chân cũng hơi vội vàng.

“Đi xem một chút.”

Trần Phi mở cửa tầng hầm, một lối đi nhỏ lộ ra. Mùi ẩm mốc thối nát xộc lên cùng mùi tanh khó ngửi của máu. Tiếng rên rỉ và tiếng quật truyền đến.

Thiên Vũ vội vàng bước về căn phòng tối có chút ánh sáng kia, tim đập càng lúc càng nhanh.

Hắn đẩy cửa ra, thấy rõ cảnh tượng bên trong. Kẻ đánh người quay mặt về phía hắn, người bị đánh toàn thân là máu đang bị treo lên, đầu gục xuống.

Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt kia, mặt không biểu cảm gì, đóng cửa lại.

“Có mỗi cái này thôi à?”

“Đúng vậy. Sếp Tiêu đến nơi khác rồi, với lại dù sao cũng hơi ngứa tay ...”

Thiên Vũ đi vào bên trong. Phòng mở cửa, phòng tối đóng cửa, tất cả đều mở ra nhìn một lần.

Trần Phi không biết rút cục hắn có ý định gì, hơi nghi ngờ nhưng cũng không hỏi, chỉ đi theo sau.

Thiên Vũ đi thẳng đến cuối hành lang, chắc chắn trong tầng hầm không còn ai nữa.

Đây là chỗ Tiêu Nam từng dẫn hắn đến. Tiêu Nam hành hạ người khác sẽ đưa đến nơi này, bình thường sẽ không đưa đến nơi khác. Người đến đây rồi đều biết bên trong nơi này có cảm giác gì. Tiêu Nam nuôi Trần Phi cũng là vì thế.

Không có ở chỗ này, vậy người ở đâu?

Thiên Vũ đứng trong không gian tối đen của căn phòng sâu nhất, nôn nóng xoay người đi.

Một người dựa vào cửa, ung dung nhìn hắn.

“Tìm ai thế?”

69. Chương 7-11

Lúc Thiên Vũ nói ra, trong lòng hắn đột nhiên thấy thẳng thắn lẫn thoải mái. Giống như một thứ nặng nề hỗn loạn đột nhiên được giải phóng, toàn thân đều trở nên nhẹ nhõm.

Hắn nghĩ, đúng thế, hết sức đơn giản. Chính là như thế.

Cho đến bây giờ Lý Thiên Vũ không nghĩ có một ngày lời này lại xuất phát từ chính miệng mình, nhưng vừa rồi hắn nói, còn nói rất tự nhiên, rất dĩ nhiên. Hắn nghĩ mình phát hiện ra lúc nào nhỉ? Hắn thật sự không biết, nhưng ngay lúc hắn nói ra, có lẽ chính là giây phút hắn nói ra, hắn đột nhiên nhận ra, hơn nữa còn tin tưởng vững chắc. Không sai chút nào, đúng là có chuyện như thế.

Hắn đến thật sự là vì Long Hạo.

Chuyện này buồn cười lắm hả? Đặt vào Thiên Vũ trong quá khứ, hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc, rất khinh thường. Hắn, Lý Thiên Vũ, thật sự đã đến, chuyện này giống như sao Hỏa va vào Trái đất*, thế giới biến thành sao Hỏa cả rồi. Với hắn thì đám đàn ông kiểu này không phải là gì khác mà chính là đồ ngu, cực kì đạo đức giả, giả dối, nực cười, cười suýt chết. Vì thế đến bây giờ Lý Thiên Vũ cũng không ngờ nổi có một ngày chính hắn lại là một thằng ngu, hơn nữa lại nói ra một câu mà hiện giờ hắn chẳng thấy ngu tí nào.

*Sao hỏa va vào Trái đất: mỗi hành tinh thuộc hệ mặt trời quay theo một quỹ đạo riêng dưới sức hút của Mặt trời, trừ khi có sự biến đổi cực kì khủng khiếp, còn không thì sao Hỏa không thể va vào Trái đất. Ý chỉ là chuyện vô cùng khó xảy ra. Nguồn: sogou

Chỉ là hắn thấy bối rối, thời gian dài đến như thế rồi hắn còn đang làm cái gì vậy? Chuyện đơn giản như thế mà đến tận hôm nay hắn mới hiểu được, mới biết rõ được, còn luẩn quẩn nhiều như vậy.

Vì thế Lý Thiên Vũ nghĩ, hóa ra mình là một thằng ngu.

Cũng may là, hiện giờ hắn không còn ngu nữa.

Vì thế hắn cười, vẻ mặt tươi cười tỏa ra bốn phía trong bóng tối, xuyên suốt từ trong ra ngoài, sáng khoái.

Hóa ra là không khó.

Hóa ra thừa nhận yêu một người, thật sự không khó chút nào.

Vẻ mặt của Tiêu Nam cực kì kinh ngạc.

Hắn nhìn Thiên Vũ một lúc, đột nhiên bật cười, cuối cùng cười lớn.

“Ha ha!”

Tiêu Nam cười, điệu cười cực kỳ sâu sắc, cực kỳ cân nhắc, không có chút thoải mái nào, còn nheo mắt lại, quan sát Thiên Vũ như thể gặp hắn lần đầu, trong mắt lộ vẻ sự mới mẻ, hứng thú.

Mấy năm trước, lần đầu tiên Tiêu Nam nhìn thấy Thiên Vũ trên bàn rượu cũng dùng ánh mắt đó. Chi tiết ngày đó Thiên Vũ đã quên quá nửa nhưng lại nhớ rõ ánh mắt này của Tiêu Nam.

Đây là một ám thị, cũng có thể là sự bày tỏ rõ ràng. Đôi khi tâm tình Tiêu Nam thay đổi rất rõ ràng, có khi hắn chỉ dùng một ánh mắt.

“Được. Rất được.”

Tiêu Nam cười vô cùng vui vẻ.

“Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Trò đùa này buồn cười thật.”

Ánh mắt hắn di chuyển xuống, nhặt một sợi tóc trên vai Thiên Vũ, nhẹ nhàng ném đi.

“... Thế nên muốn dứt tình với tôi à?”

Tiêu Nam kề sát tai Thiên Vũ, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Thiên Vũ cười lạnh. “Tôi làm gì, không phải anh rất rõ à?”

“Tôi không tuyệt tình như thế.” Tiêu Nam nhàn nhã ngồi xuống ghế. “Cậu giở trò, không phải tôi vẫn mắt nhắm mắt mở sao? Cậu là do mình tôi nâng đỡ, mấy năm nay không có công lao thì cũng có khổ lao. Để tự tôi phải ra tay chèn ép, tôi cũng không nhẫn tâm.”

“Anh giúp tôi, tôi rất cảm kích.” Thiên Vũ thừa nhận, hắn từng cảm kích Tiêu Nam. “Nói đến việc không đành lòng, anh chờ đến lúc tôi có thể trở mặt thì cho tôi một nhát trí mạng đúng không?”

“Biết cậu phạm sai lầm lớn nhất là gì không?”

Tiêu Nam ngẩng đầu, mặt đầy tức nuối nhìn Thiên Vũ.

“Cậu vẫn luôn sai lầm, xem nhẹ vị trí của mình trong lòng tôi, Tiểu Vũ à. Đây là sai lầm lớn nhất của cậu.”

Thiên Vũ lặng cả người. Hắn không biết vì sao Tiêu Nam nói ra những lời này mà không hề biến sắc.

“Tôi sẽ không làm như thế.” Tiêu Nam cười mà như không cười, nét mặt có thể gọi là cực kỳ dịu dàng. “Tôi không nữ.”

“Tôi chỉ hơi tò mò, giờ mà đã lật bài với tôi, cậu không bị ngu đấy chứ? Điều cậu muốn là cái kia à? Hay là không muốn?”

“Muốn. Là anh ép tôi không được.”

“Một tên Long Hạo, làm cậu ngu đi.”

Tiêu Nam giơ ngón tay lên, từ từ xoa lên nhẫn trên tay.

“Sớm biết thế thì tôi đã móc cả mặt cậu ta xuống, làm cậu càng cảm kích tôi hơn.”

“Chớ cần ắt có lý do.”

Thiên Vũ nói.

Tiêu Nam nâng mắt lên, tầm mắt chuyển từ chiếc nhẫn đến mặt Thiên Vũ.

“Cậu uy hiếp tôi đấy à? Đừng căng thẳng, cậu không đơn giản, nắm được không ít nhược điểm của tôi. Tôi giật mình lắm đấy, tiểu Vũ mao của tôi còn rất có bản lĩnh, sau lưng mò ra được cái gì, đúng là có thể làm tôi lạnh hết cả người. Mấy năm nay cậu đi theo tôi, tôi thật sự không thể không để ý. Nên đừng giống như mèo, đuổi hết cả móng ra mà giữ.”

Thiên Vũ nhìn kỹ Tiêu Nam. Lúc càng tức giận, y lại càng bình tĩnh. Thiên Vũ đoán nhất định Tiêu Nam đã tức giận đến cực điểm rồi.

“Tôi cũng rất tò mò, hẳn là tôi đã sớm vô dụng với anh rồi chứ. Giữ lại một người không trung thành, lại không có giá trị lợi dụng, không phải là tác phong của Tiêu Nam. Đừng nói với tôi anh tiếc thứ cỏ dại này, vẫn nên ù bài đi.”

Tiêu Nam do dự một chút, sau đó mỉm cười.

“Thằng thán quá nhể.”

Hắn nâng mí mắt lên, ánh mắt sắc bén, cân nhắc.

“Cậu không cần cổ phần công ty nữa à?”

Thiên Vũ cười.

“Tôi nghĩ thông rồi, giun để câu cá không xơi nổi đâu.”

Tiêu Nam đứng lên, cười vô cùng dịu dàng.

“Vì thế tôi mới nói cậu luôn phạm sai lầm.”

Hắn lại gần Thiên Vũ, sau đó ghé vào tai hắn, khước miệng cong lên, nhỏ giọng nói:

“Cổ phần công ty đã chuyển nhượng sang tên cậu, ngay buổi sáng hôm nay. Chúc mừng cậu nhé, chủ tịch Lý. Biển sao hoàn toàn là của cậu rồi.”

Thiên Vũ giật mình.

“Không chỉ có Biển sao. Công ty biểu diễn nghệ thuật, công ty xuất nhập khẩu, sau này tôi cũng không nhúng tay vào nữa đâu.”

“... Anh đang đùa đấy à?”

“Cậu kiểm tra lúc nào cũng được.” Tiêu Nam giơ điện thoại đến bên tai Thiên Vũ. “Gọi một cuộc điện thoại là biết tôi nói đúng hay không.”

Thiên Vũ dán mắt vào nụ cười của Tiêu Nam ngay trước mặt, phỏng đoán dụng ý của y.

“Điều kiện là gì?”

“Nói điều kiện là làm tổn thương tình cảm đấy. Tôi đã cho cậu rồi còn có thể yêu cầu gì nữa sao?” Tiêu Nam gõ gõ ngón tay: “Không chỉ không cần, còn có chuyện tốt cho cậu nữa. Tôi có một thứ, cầm trong tay rất phiền. Cuối tháng này cậu có xuất lộ hàng đi Macao đúng không? Mang hộ thứ kia nhé. Thứ này cứ đến là tự nhiên cậu có lợi.”

“Là cái gì?”

“Không có gì, chẳng qua là mấy thùng đồ chơi trẻ em thôi. Đương nhiên ... có thêm ít bột nữa.”

Tiêu Nam mỉm cười như thể đang bình luận thời tiết vậy.

Thiên Vũ không lên tiếng. Trong bóng tối hắn nhìn trừng trừng Tiêu Nam. Hắn vẫn chờ Tiêu Nam nói ra miệng, thế nhưng khi nghe được là thật, Thiên Vũ vẫn như bị búa tạ đập rầm một phát.

Hắn đi về phía trước, cúi người vươn tay tóm lấy cravat của Tiêu Nam, ngón tay trắng bệch.

“Anh muốn tôi chịu tội thay à?”

Tiêu Nam cười, cười đến mức không dừng được.

“Yên tâm, chỉ là chút bột thôi, đã xử lý cẩn thận. Tôi đã sắp xếp đầy đủ rồi, phương pháp của tôi mà cậu còn không tin sao?”

“Đây là buôn lậu thuốc phiện! Không phải đồ chơi!!!” Thiên Vũ kéo Tiêu Nam lên, máu trong cơ thể như đang chảy ngược, trước mắt như tối sầm lại.

Hắn biết câu trả lời này, hắn luôn chờ Tiêu Nam tự nói ra, nhưng đến khi Tiêu Nam nói ra, khi tất cả đều được kiểm chứng, hắn vẫn không kiểm soát được nỗi sợ hãi và phẫn nộ chạy tán loạn theo tứ chi bách hại.

“Anh muốn tôi buôn lậu thuốc phiện giúp anh á? Nếu có chuyện thì ngồi tù thay anh à?”

“Đừng nói khó nghe như thế.” Tiêu Nam đẩy tay Thiên Vũ ra. “Tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu. Chúng ta đều làm ăn buôn bán, đều theo đuổi lợi ích. Cậu xem, tôi có chuyện tốt thì có lúc nào quên cậu đâu?”

“Đây là mục đích anh giữ tôi lại à?” Vẫn còn ôm một chút ảo tưởng, thậm chí may mắn rằng mấy năm nay Tiêu Nam đối xử với hắn không tệ, có lẽ Tiêu Nam vẫn chưa đến mức dồn hắn đến đường cùng, thế nhưng giây phút này đều bị thùng nước đá dội cho tỉnh cả người.

“Anh giữ tôi lại vì một ngày nào đó tôi thành kẻ chết thay, chết thay anh???”

“Đừng cực đoan như thế.” Tiêu Nam giễu cợt. “Chẳng qua là chia sẻ lợi ích cao nhất với cậu thôi.”

“Nếu tôi không muốn thì sao?”

Tiêu Nam cười ha hả như thể chuyện tiểu lâm cực kì hài hước. Khóe miệng hắn cong lên thành một nụ cười kì diệu, thở dài một tiếng, kéo dài âm thanh.

“Đã làm mấy lần rồi mới định từ chối, không phải muộn mất rồi à?”

Trái tim Thiên Vũ chợt lạnh xuống. “Anh nói cái gì?”

“Long Hạo muốn bảo vệ cậu,” Tiêu Nam ung dung, “Đáng tiếc là chậm rồi. Cậu ta mấy lần muốn cản trở kế hoạch của tôi, để cậu không buồn thuốc phiện. Đáng tiếc là cậu ta phòng được giờ nhưng chẳng phòng được ngày trước. Có nhớ mấy buổi biểu diễn ở Đông Nam Á không, chà chà, hiệu quả sân khấu thật sự không tệ đâu, ánh đèn này gái đẹp này, là hạng nhất đấy, thiết bị mới từng thùng từng thùng một, vận chuyển đến cũng nặng lắm nhỉ?”

Cảm giác lạnh thấu xương tiếp tục đi từ trái tim Thiên Vũ xuống lòng bàn chân.

Hắn nhớ đến đợt biểu diễn kia Đầu Báo rộng rãi đầu tư, tự mình giới thiệu thiết bị biểu diễn nhập khẩu của Nhật, nhớ những thùng hàng rất lớn, rồi cảng ra khơi ...

“... Mày với Đầu Báo thông đồng hại tao à?”

Vì sao Đầu Báo lại vừa ý với công ty hắn mới bước đầu kinh doanh, lại nhiều lần muốn đầu tư, vài lần chủ động bỏ vốn làm mới đi biểu diễn ở Đông Nam Á, giờ hắn hiểu được rồi.

Hắn nhớ đến gương mặt Đầu Báo, Đầu Báo cảm khái nói không muốn tiếp tục những ngày đao kiếm vấy máu, muốn làm ăn đứng đắn mấy năm, không muốn nơm nớp đề phòng lo sợ, bình an là phúc rồi ...

“Chúng mày đã tính từ lâu rồi, lấy tao làm đường lui phải không?”

Vì thế Tiêu Nam vẫn giữ hắn lại như chó bên người, để hắn tự do đi tìm đám người tiêu tiền như rác, vì hắn sẽ gánh hết tội trạng đúng không?

Ngay từ đầu hắn đã nhằm hướng, hắn nghĩ tính toán của Tiêu Nam cùng lắm chỉ là loại lợi ích trên thương trường chứ không thể biết mục đích của Tiêu Nam là như vậy, làm con cừ non chết thay y!!!

Trái tim chìm xuống tận đáy, kéo hắn chìm vào bóng đen sâu không thấy đáy. Não Thiên Vũ trống rỗng.

“Cậu đã buồn thuốc phiện rồi.” Tiêu Nam nói, nhấn mạnh từng chữ. “Chúng ta là đám châu chấu trên cùng một sợi dây rồi, không ai chạy được đâu.”

“Đừng manh động.”

Tiêu Nam thản nhiên lần tự đắc xoa xoa nếp nhăn trên vai Thiên Vũ.

“Có chuyện gì thì tất cả chúng cứ đều sẽ hướng về mình cậu. Mà không chừng cậu không chỉ buồn thuốc phiện, có khi còn hít thuốc ấy chứ ... lúc chẳng có ai biết ấy.”

Hắn nhìn ngấm sắc mặt biến đổi của Thiên Vũ.

“Hơn nữa, cảnh sát sẽ tin cậu à?”

Tiêu Nam ghé sát vào tai Thiên Vũ, nhẹ nhàng nói:

“Đừng quên bố cậu đã chết thế nào? Nếu tìm cảnh sát mà có ích thì sao ông ta lại tự sát?”

Một lát sau Thiên Vũ nâng mí mắt lên, nhìn Tiêu Nam.

Vì sao lại đối xử như thế với tôi?

Trên mặt Tiêu Nam có chút ý cười, dừng lại trên người Thiên Vũ, gần như không xúc động vì ánh mắt của đầu đón phần nộ tuyệt vọng của hắn.

Cậu không rời khỏi tôi được đâu.

Tiêu Nam nói.

“Không có đường lui đâu.”

70. Chương 8-1

Thiên Vũ lái xe trên con đường lầy lội.

Bên ngoài mưa đang rơi. Cần gạt nước đơn điệu quét tẩm kính chắn gió phía trước xe, thế nhưng lại nhanh

chóng nhòe một mảng. Ánh sáng đèn mờ mờ chiếu xuống mặt đường, tiếng mưa dày hạt rơi xuống bị ngăn lại sau cửa kính, nghe không rõ lắm.

Thiên Vũ tiếp tục lái xe ra khỏi thành phố, đi về hướng ngoại thành. Dưới chân một ngọn núi nọ, Thiên Vũ dừng xe.

Di động vang lên. Thiên Vũ sờ lần một lúc, lấy từ trong người ra, trên màn hình sáng lên là một dãy số lạ.

“Thiên Vũ!”

Từ đầu kia của di động truyền đến tiếng gọi u ám vội vã.

“Tôi đến Hoa Thệ, tôi không sao! Anh đi tìm Tiêu Nam à? Nhanh quay lại đi!”

Thiên Vũ nhanh chóng đưa điện thoại kề sát tai, nghe giọng nói kia.

“Anh đi đâu thế ... Tôi không tìm thấy anh.”

“Xin lỗi anh, tôi vừa mới sờ đến điện thoại, gọi cho Chu Tiểu Châu. Anh ấy nói anh đi tìm Tiêu Nam, nhanh quay lại đi, tôi không ở chỗ anh ta, đừng manh động!”

“Cậu không sao là tốt rồi. A Hạo ...”

Thiên Vũ lại im lặng.

A Hạo hình như nhận ra điều gì đó.

“Anh sao thế?”

“Tôi không sao?”

“Anh đang ở đâu?”

Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn màn đêm bị cơn mưa tầm tã bao phủ.

“Đông Sơn.”

“Đồng Sơn?” A Hạo nhắc lại. “Anh ở đó làm gì?”

“...” Thiên Vũ không lên tiếng. Đuôi xe đột nhiên cục một tiếng như bị cái gì vaई, Thiên Vũ đột nhiên bị đẩy về phía trước, di động trượt từ tay xuống, rơi vào cửa sổ xe.

Một lái xe mặt đầy hoảng sợ đến gõ cửa xe. Thiên Vũ mở cửa xe đi xuống.

“Xin lỗi xin lỗi! Mưa to quá tôi không nhìn rõ! Không đụng hỏng đấy chứ? Anh xem ... Này! Này!”

Lái xe ngạc nhiên nhìn Thiên Vũ không hề quay đầu lại mà đi thẳng lên trên núi.

Bật chiếc bật lửa, châm hai điếu thuốc. Thiên Vũ để một điếu trước một, một điếu ngậm trong miệng, ngồi xuống nền bằng phẳng cạnh ngôi mộ.

Mưa nhanh chóng làm ướt điếu thuốc trước mộ. Thiên Vũ kiên nhẫn, lại châm thêm một điếu nữa, đặt xuống trước bia mộ.

Làn khói lượn lờ hòa lẫn với mưa bụi, cả khu công viên nghĩa trang không có lấy một người nào, Thiên Vũ lặng lẽ ngồi, hút thuốc.

Lâu lắm rồi hắn không đến đây. Lúc ba hắn mất năm đó, hắn mua khu mộ sang trọng nhất thành phố, theo tiêu chuẩn sang trọng nhất lúc bấy giờ mua vị trí trong công viên nghĩa trang, một mình lo liệu đám tang rầm rộ. Buổi tang lễ này lên TV, lên báo, mà Lý Thiên Vũ thành nhân vật tiêu biểu cho hiếu tử hiền tôn, được các chú các bác vỗ vai thở dài cảm khái: “Ba cháu không uống công có đứa con này.”

Thiên Vũ không nhớ được nét mặt của mình khi ấy. Hắn nghĩ, thoát nhìn chắc là đau buồn, dờ dẫm. Mặc dù trong lòng hắn, chỉ có sự tê dại. Hắn từng thử nhớ lại chi tiết ba hắn yêu thương mình để có thể làm rơi nước mắt, thế nhưng mọi mớ hết cả trong trí nhớ thì hình như chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trong ấn tượng của hắn, ba là một con người trầm lặng, hiếm khi ở nhà, cũng rất ít khi nói chuyện. Thiên Vũ chỉ nhớ rõ lần hắn từng ăn món trứng chần do ông làm cho mình, đấy là chuyện duy nhất hắn nhớ được.

Lúc ba hắn mất, hắn là người đầu tiên nhìn thấy hiện trường.

Buổi đêm hôm đó, hắn vốn định thể hiện với ba hắn, nói với ông hắn đã thuê nhà ở ngoài, hôm sau sẽ dọn ra. Lúc trước hai cha con hắn vì thế mà tranh cãi, Thiên Vũ nói với ba hắn rằng mình chẳng qua là một công cụ giả nhân giả nghĩa mà ông dùng, sau đó ra khỏi cửa, sau lưng là sự im lặng kéo dài.

Buổi đêm cùng ngày, ngay ở trước bàn làm việc của ông, hắn nhìn thấy thi thể.

Thiên Vũ thấy ba hắn đầu nghiêng sang một bên, mắt mở trừng trừng, cái chết không an lành, hắn đứng rất lâu trong văn phòng yên tĩnh mới lấy di động gọi số 110. Vì thế lúc kiểm tra sau khi cảnh sát đến, đã

từng cẩn thận vặn hỏi hấn, trong khoảng thời gian đến hiện trường cho đến lúc gọi điện thoại hấn đã làm gì.

Thiên Vũ không làm gì hết. Hấn chỉ nhìn cái bàn làm việc kia, nhìn cái người hấn rất quen thuộc, lại cũng rất xa lạ kia.

Khói thuốc nóng đến ngón tay, Thiên Vũ bỏ đầu lọc đi, lại rút một điếu khác.

Trên bia khảm hình của ba hấn. Trong đêm đen là một cái hình ảnh đen. Thiên Vũ vừa hút thuốc vừa chăm chú nhìn tấm hình trong làn khói. Hấn đã hơi không nhớ được diện mạo của ba hấn thế nào, giờ hấn muốn nhìn rõ hơn một chút.

Hấn từng nghĩ chờ ba hấn già rồi, không mở mày mở mặt được nữa thì phải trả thù ông thế nào. Thế nhưng tại một đêm nọ, hấn mãi mãi mất đi cơ hội ấy.

Luật sư công bố di chúc, công ty, của cái, tất cả tài sản, toàn bộ để lại cho Lý Thiên Vũ. Ngoài cái này ra, không để lại cho Thiên Vũ một chữ nào.

Thiên Vũ nghĩ, đến chết ba hấn cũng không biết, rút cục hấn muốn cái gì.

Giống như bây giờ, Thiên Vũ nghĩ, hấn cũng chưa từng hiểu về ba mình.

Trước khi chết ông đã nghĩ gì? Người cuối cùng mà ông lo lắng là ai? ... Ở khoảnh khắc cuối cùng kia, ông đã cảm giác được tuyệt vọng là thế nào.

Cái tâm trạng này, Thiên Vũ từng không thể hiểu được, cũng không muốn hiểu. Sau khi phát hiện lời giải bày tự sát vì bị lừa buôn thuốc phiện, Thiên Vũ đã tiêu hủy nó. Lúc ấy hấn cho rằng đây chẳng qua là cái cớ. Cái cớ để một người nhu nhược vứt bỏ người thân lẫn trách nhiệm.

Thế nhưng hiện giờ, hình như hấn hơi hiểu được tâm trạng này.

Thiên Vũ lặng lẽ ngồi, chăm chú nhìn tấm ảnh trên bia mộ. Mưa dày hạt đập xuống mặt ông, Thiên Vũ vươn tay lau nước trên tấm ảnh.

“Ba ...”

Thiên Vũ đau khổ.

“Con đến thăm ba đây.”

Lại có nước mưa nặng hạt rơi xuống. Thiên Vũ mệt mỏi dựa vào bia mộ, mưa tẩy sạch mặt hắn.

Thiên Vũ nghĩ, có lẽ trong lễ tang kia, đáng nhẽ hắn nên rơi nước mắt.

Có tiếng bước chân chạy tới, đứng trước mặt hắn. Ô che hết đầu Thiên Vũ, tiếng mưa dày hạt nặng nề đập xuống tán ô.

Thiên Vũ nâng mí mắt lên, nhìn thấy người đang ngồi trước mặt hắn. Một khuôn mặt cũng ướt nhẹp vì mưa.

Mưa chảy theo dòng, lướt qua vết sẹo bị khắc từ dao.

Thiên Vũ im lặng nhìn hắn. Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Thân thể bị kéo vào trong ngực, một chiếc áo khoác mang hơi ấm cơ thể bao lấy thân thể ướt đẫm của Thiên Vũ. Ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau nước mưa trên mặt hắn.

“... Về đi nào ...”

Thiên Vũ nhắm mắt lại, nghe tiếng nói trầm và dịu dàng bên tai ...

71. Chương 8-2

Thiên Vũ được A Hạo đưa về một căn hộ trong thành phố. Đẩy cửa ra, phòng rất đơn giản, giản dị, hoàn toàn chẳng giống chỗ mà Long Hạo hiện giờ đáng nhẽ nên ở.

A Hạo lấy một cái khăn lớn quấn quanh Thiên Vũ, lại vào phòng trong lấy quần áo sạch nhét vào tay hắn.

“Nhanh đi tắm đi, đừng để bị cảm. Người anh ướt hết rồi.”

A Hạo đi vào phòng tắm, vội vàng điều chỉnh nhiệt độ nước. Đi về phía Thiên Vũ đang đứng bất động, gã đi đến, nhẹ nhàng ôm lấy vai hắn.

“Đừng nghĩ gì hết. Cứ tắm một cái, ngủ một giấc đã. Cởi quần áo ướt ra.”

A Hạo cởi áo khoác ướt đẫm của Thiên Vũ, lộ ra áo sơ mi.

Gã ngừng lại một chút, Thiên Vũ vẫn đứng im nên gã vươn tay cởi cúc áo sơ mi cho hần.

Thiên Vũ im lặng nhìn từng động tác của gã. Khi A Hạo cởi đến cúc áo cuối cùng, hần túm lấy tay gã.

A Hạo ngẩng đầu. Bốn mắt nhìn nhau.

Thiên Vũ dừng lại ở đôi mắt luôn trầm tĩnh lại sâu xa kia, sống mũi thẳng, đôi môi vững vàng. Hần di chuyển ánh mắt, nhìn hai bên gò má nhô cao đẹp đẽ, vươn tay, xoa vết sẹo kia.

A Hạo cứng người, hơi nghiêng mặt tránh đi. Thiên Vũ giữ chặt mặt gã.

“... Sao lại không nói cho tôi biết?”

“...”

A Hạo quay về phía sau, giấu mặt trong bóng tối.

“... Không sao. Đã nhạt đi rồi.”

A Hạo cười, né tránh ánh mắt của Thiên Vũ.

Thiên Vũ lấy ngón tay vuốt ve vết sẹo kia. Đầu ngón tay rơi xuống bề mặt gồ ghề như một con dao dè vào trái tim hần.

“... Nếu Chu Tiểu Châu không nói thì cậu còn muốn giấu đến khi nào?”

Thiên Vũ hỏi, giọng khản đặc.

“Lúc ấy, lúc tôi ép cậu đi ... Sao cậu lại không nói???”

Biết tâm trạng hiện giờ của hần là gì không???

“... Cậu làm nhiều việc cho tôi như thế, có hỏi tôi có muốn hay không không?”

Khi nhìn tấm màn kia, khi Tiêu Nam vẽ mặt cười cợt cầm dao, khi Chu Tiểu Châu nói ra những lời kia, khi Tiêu Nam nói y lợi dụng hần để buôn thuốc phiện ... Thiên Vũ đã hiểu hết. Hần hiểu được ánh mắt A Hạo nhìn hần, khi hần bắt gặp gã và Chu Tiểu Châu ở khách sạn kia, ở trong phòng Hoàng Long tra hỏi gã về quan hệ với Chu Tiểu Châu, ở công trường đầy cát, trong lán trại cũ kỹ tối tăm, khi hần kẻ sát tại

gã, nói với gã chỉ cần nhìn thấy vết sẹo của mày là tao đã buồn nôn rồi ...

“... Mẹ kiếp tôi là thằng khốn nạn! Không đáng để cậu vì tôi nhiều thế đâu! A Hạo ...”

Thiên Vũ ra sức ôm cổ A Hạo, kéo hắn lại gần mình. Hắn nhìn ánh mắt gã, đôi môi gã, đôi gò má của gã, gương mặt này đã xuất hiện vô số lần trong tâm trí hắn, lại không biết đối mặt với gã có thể khiến hắn đau lòng đến thế!

“Sao ... cậu lại ngu thế chứ?!”

A Hạo cầm bàn tay Thiên Vũ đang xoa mặt gã, nhiệt độ của bàn tay truyền đến mu bàn tay Thiên Vũ. Gã thậm chí còn có thể cảm nhận được mạch đập truyền đến từ nơi đó.

“Tôi không ngốc.”

A Hạo nhỏ giọng nói.

“Tôi nói rồi, mỗi người đều muốn cái gì đó.”

Thiên Vũ ngẩng đầu lên. A Hạo ở rất gần hắn, ánh mắt kinh sâu xa, kiên quyết, dịu dàng tình cảm.

“Tôi cũng có.”

72. Chương 8-3

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì, chỉ yên lặng chăm chú nhìn người kia, cuối cùng rơi vào im lặng.

Một lúc sau, Thiên Vũ đẩy A Hạo ra, nhặt chiếc áo khoác ướt trên nền nhà.

“Tiêu Nam sẽ không buông tha cho tôi.” Thiên Vũ nói, giọng bình tĩnh. “Tôi không muốn liên lụy đến cậu. Nhân lúc còn chưa lún sâu vào, cậu dừng lại đi, đừng nhúng tay vào nữa. Chuyện của tôi và Tiêu Nam, tự tôi sẽ giải quyết. A Hạo, hôm nay tôi nói rõ ở đây rồi, sau này cậu càng rời xa tôi càng tốt. Nếu cậu tiếp tục dính dáng đến chuyện của tôi, tôi sẽ cho cậu chịu khổ trước.”

Thiên Vũ nói xong, im lặng đi ra ngoài.

Khi tay hắn chạm lên cửa phòng thì bị nắm lại, bị ra sức kéo lại.

“Buông ra!”

Thiên Vũ giãy mạnh nhưng lại bị Long Hạo đẩy vào tường.

“Đến lúc này mà anh còn nói dĩnh dáng à?”

“Chuyện gì Tiêu Nam cũng làm được hết! Tôi không muốn hủy hoại cậu!”

“Tôi không quan tâm!”

“Cậu ...”

Thiên Vũ tức giận:

“Việc này vốn có liên quan gì đến cậu hết! Cậu tự lỗi mình vào làm gì!

“Không liên quan? Thế như thế này thì có liên quan không?”

A Hạo đột nhiên túm tóc Thiên Vũ, nâng cằm hắn, hôn lên môi hắn.

Thiên Vũ ngừng một giây, áo khoác trong tay rơi xuống nền nhà. Hắn đè mạnh gáy A Hạo, ôm chặt cổ gã, điên cuồng đáp trả.

Cái lưỡi nóng như lửa cong lên tiến vào miệng Thiên Vũ, tiến vào mà không cho kháng cự, đòi hỏi, dấy dựa thật sâu. Hơi thở nồng nhiệt, tiếng thở hỗn hển dày đặc hòa lẫn với nhau. Bờ môi vừa tách xong lại dán lại luôn, đầu lưỡi quấn lấy uốn lượn điên cuồng, hai người dựa vào tường, điên cuồng hôn nhau, mãi đến khi sắp không thở nổi nữa Long Hạo mới buông hắn ra.

Hai người thở hỗn hển, nhìn nhau.

Ngực Long Hạo phập phồng, gã chăm chú xoa khuôn mặt Thiên Vũ, giọng khàn đi.

“Tôi sẽ không để anh đi nữa đâu.”

“ ... ”

Thiên Vũ nhìn chăm chăm gã, sau đó ôm chặt lấy gã, đẩy gã lên giường.

Hắn nằm phía trên Long Hạo, hôn từng ly từng tý một, gần như là điên cuồng.

Hắn hôn tóc gã, mí mắt gã, cổ gã, chiếc cằm làm hắn say mê, cắn cắn gặm gặm phía trên, nhìn gã nhăn mi vì đau, nhìn ánh mắt gã rơi xuống người mình trong bóng tối vừa kiềm chế lại vừa muốn bùng nổ, giống như một tia chớp đánh trúng tay tim Thiên Vũ! Chỉ ngửi mùi của gã thôi là hắn đã điên cuồng không dứt, hắn cảm thấy mình đã phát điên vì người này rồi!

“... Cái tên ngốc này!”

Thiên Vũ ghé sát vào tai A Hạo, đau khổ thì thầm. Hắn vén tóc A Hạo, nâng mặt gã lên, dùng môi hôn lên vết sẹo kia, lặp đi lặp lại, hôn từng lần từng lần một, vươn lưỡi cẩn thận vượt qua từng cen-ti-met của vết sẹo kia như thể làm vậy là có thể xoa nhẵn nó, khiến nó biến mất khỏi khuôn mặt A Hạo, biến mất khỏi tim hắn!

Đây là vết thương của hắn, là của riêng hắn, không ai có thể chạm vào nó. Hắn phải lưu dấu của mình, đây là dấu hiệu thuộc về một mình hắn, chỉ thuộc về hắn!

Hắn nâng người lên, giữ cằm A Hạo, nhìn xuống gã, giọng hắn hơi run rẩy.

“... Chỗ này là của tôi, chỉ tôi mới được chạm đến!”

Ngực A Hạo phập phồng, nhìn hắn mà không lên tiếng, ánh mắt kia khiến máu trong cả người Thiên Vũ chảy xuống phía dưới.

Chưa bao giờ làm tình lại khiến Thiên Vũ bị kích thích đến mức trước mắt đều biến thành màu đen. Hắn cởi quần áo của mình lần A Hạo mà tay run run. Hắn kéo hết áo sơ mi, thắt lưng của A Hạo ra, túm lấy khóa quần, vừa tham lam lại thô lỗ vuốt ve gã, da thịt cường tráng, mềm dẻo của gã, đường cong bắp thịt đầy sức mạnh ẩn chứa sự hoàn mỹ của gã, bắp vai, lồng ngực lẫn vòng eo trần trụi của gã ... Thiên Vũ nhìn xuống khuôn mặt cương nghị tuấn tú kia, nghe thấy chính mình thở hổn hển, hắn giống như một gã trai trẻ chưa từng lăn lộn qua cuộc vui nào nên cách thức rối loạn, chẳng có tí tiết tấu nào, chỉ biết vội vàng chôn xuống dưới, hôn xuống lồng ngực đẹp đẽ trần trụi kia, hôn, ngậm, xoa nắn, lấy lòng gã, nhích xuống từng chút từng chút một ...

Hơi thở này, mùi vị này đều thuộc về hắn, chiếc dây buộc tóc nhiều màu tung bay, thân hình màu vàng chuyển động dưới ánh đèn rực rỡ, người nhảy với hắn bên hồ Kim Ngưu, người thanh niên nồng nhiệt hôn hắn, ở bên bờ sông yên lặng nhìn hắn chăm chú, trong mắt mang theo nỗi buồn thương sâu sắc ... là A Hạo ...

“... A Hạo ... A Hạo ...!”

Giọng Thiên Vũ run run, gọi tên gã.

Hắn cảm thấy thân thể A Hạo cứng lại, có một sức mạnh ngầm chưa bùng phát. Sức mạnh của giống đực kia làm Thiên Vũ say mê, hắn tiếp tục xuống phía dưới, hôn lên eo A Hạo, kéo mép quần lót của gã ... chỗ ấy kích cỡ kinh người làm Thiên Vũ kinh hãi, hắn choáng váng hết cả đầu óc ...

Đột nhiên tay hắn bị giữ lấy. A Hạo xoay người một cái thật mạnh, đặt Thiên Vũ xuống phía dưới.

Sức lực kia quá lớn, Thiên Vũ không phản ứng lại nổi thì đã bị A Hạo đè xuống, không động đậy nổi. Hắn nhìn lên A Hạo. Ngực A Hạo phập phồng, hơi thở nóng hổi rối loạn mà gấp gáp phả lên mặt Thiên Vũ, mang theo khí thể tấn công, giữ chặt hắn, cúi đầu nhìn hắn.

Ánh mắt kia sâu xa nồng đậm lại có cả sự nôn nóng, có dịu dàng tình cảm, cũng có dục vọng bị kiềm chế.

Cách tay Thiên Vũ bị túm chặt, đẩy xa nhau ra, giữ chặt trên gối, sau đó A Hạo cúi đầu xuống.

... Đó là một nụ hôn như thế nào chứ! A Hạo tựa như cuồng phong dữ dội, lại triền miên giống như mưa Giang Nam, nụ hôn vừa sâu vừa dày, đầu lưỡi quấn quýt, đẩy, gạt, cuốn, tiếng thở gấp gấp liên tục. Thiên Vũ chưa bao giờ bị một người hôn như thế, đầy sự thương tiếc lẫn vỗ về, trong thế giới của cảm giác chỉ còn môi lưỡi vương vấn bên nhau, khoái cảm và kích thích tuôn trào khắp hướng vào lòng, rút sạch không khí trong phổi hắn, khiến trái tim hắn hoảng sợ, khiến hắn không thở nổi ...

Thiên Vũ mở mắt ra, thấy A Hạo đang nhắm chặt mắt hôn hắn. Bóng lông mi rơi xuống khuôn mặt tuấn tú khiến hắn đắm chìm, vẻ mặt của gã tập trung như thế, mê mết như thế ... A Hạo buông môi Thiên Vũ ra, gã lấy một bàn tay đè hắn xuống, một đường từ trên xuống hôn thân thể Thiên Vũ, hôn hạt đậu của hắn, gã kéo quần Thiên Vũ xuống, kể cả quần lót, ném xuống bên giường ...

Thiên Vũ muốn nhồm người lên nhưng lại bị A Hạo đẩy về trên giường. Tay A Hạo bao phủ phía dưới nóng như lửa của hắn, gã không chút do dự cúi đầu xuống ...

Thiên Vũ cong lưng về phía sau.

Hắn nhắm mắt lại, ngực điên cuồng phập phồng, thở dồn dập ... Tay hắn luồn vào trong tóc A Hạo, túm thật chặt, cảm giác được gã đang di chuyển lên xuống.

Cách an ủi thiếu kỹ thuật đúng là không quen chút nào, nhưng chưa có lần khẩu giao nào có thể khiến Thiên Vũ ngập chìm trong khoái cảm như thế. Chỉ nghĩ đến việc người làm việc này cho hắn là A Hạo thì gần như đã muốn bắn ra rồi ... Thiên Vũ rên rỉ, một cách thỏa mãn, một cách say mê ... Hắn nhìn A Hạo ở phía dưới, nhìn gã ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt giống như một con sư tử đực trẻ tuổi, tỏa ra sự chinh phục của giống đực, ở trong lãnh địa thuộc về mình ...

Cả người Thiên Vũ như bắt lửa, khó có thể tự điều khiển nổi ... Hắn ngời mạnh xuống, thô lỗ đẩy A Hạo

ra, túm lấy gã, xoay người định nằm lên trên.

Thế nhưng, hắn lại bị đẩy xuống giường. Thiên Vũ sững sốt, A Hạo đã lần át hắn, đè lên người hắn.

Vật cứng nóng như lửa, to lớn nhô lên giữa chân Thiên Vũ. Hắn cứng cả người, kinh ngạc nâng mí mắt lên.

A Hạo nhìn từ trên xuống, nhìn mi lại, thở hổn hển nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khao khát khó kiềm chế nổi.

Hai người trao nhau hơi thở ánh mắt trong cự ly rất gần. Thiên Vũ đã hiểu được cái gì trong ánh mắt gã.

“... Thiên Vũ ... Cho tôi đi!...”

A Hạo ôm chặt hắn, kiên nhẫn gầm nhẹ, giọng nói khản thiết, khàn khàn.

Thiên Vũ chưa bao giờ nhìn thấy A Hạo như vậy, từng lỗ chân lông đều kêu gào đã tính đàn ông, ngón tay A Hạo lún vào da thịt hắn, thân hình cường tráng dán chặt lên người hắn, vẻ mặt ra sức kiềm chế, mồ hôi nhễ nhại trên xương quai xanh, gợi cảm, quyến rũ ...

Ánh mắt Thiên Vũ dừng lại ở vết thương trên mặt gã, bị mồ hôi làm ướt đầm trong bóng tối ... Hắn vươn tay vuốt ve mặt gã, song lại bị A Hạo túm lấy, hôn lên tay.

Thiên Vũ im lặng chăm chú nhìn gã, từ từ vươn tay, vòng qua lưng gã.

Hắn thả lỏng cơ thể, nằm xuống giường. Lặng lẽ ngẫm đồng ý ...

A Hạo hôn hắn, điên cuồng mà yêu thương ...

Cơn đau buốt người lần đầu khiến Thiên Vũ có cảm giác bị rách ra, cơn đau chưa bao giờ trải qua kia làm hắn đau vô cùng. Thân thể lắc lư theo chuyển động của A Hạo, hắn cảm nhận được đau đớn chưa bao giờ gặp phải, cũng cảm nhận sâu sắc được sức mạnh lẫn sự to lớn của A Hạo ...

Hắn không biết đau đớn này có thể thấm sâu như vậy, sâu đến tận xương, không biết là đau hay là thích ...

Lần đầu tiên Lý Thiên Vũ biết ngoài việc phát tiết về thể xác thì hóa ra làm tình còn có cảm giác thứ hai, một thứ mà hắn chưa từng cảm nhận thấy. Không chỉ là hành vi giao hợp thân thể, không phải là kích thích giác quan, không có sự trống rỗng sau khi xả ra, mà là đến cả từ trái tim, khiến hắn có thể chịu được sự khổ sở này, tiếp nhận tất cả những thứ không thể chấp nhận, chỉ muốn theo ý người khác, cho đi tình cảm, làm cho thỏa mãn ... Lần đầu tiên hắn cảm giác trọn vẹn việc có được một người nào đó, cũng được người nào đó chiếm hữu mình, hắn đột nhiên hiểu được nếu trong lòng có ai đó thì dù ở trên hay ở dưới, dù

dẫn dắt hay được dẫn dắt, dù tư thế nào đáng vẻ nào cũng không quan trọng, càng không liên quan đến danh dự, chinh phục hay bị chiếm giữ, chỉ muốn bay lên cùng người kia, cùng nhau đặt chân lên đỉnh cao nhất ... Đó là sự thỏa mãn rất lớn, nâng hân lên trời ...

Mùi vị nam tính hòa vào nhau, thân thể quấn chặt lấy nhau, tiết tấu không thể khống chế, tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ, tiếng kêu cuồng loạn ...

Mười ngón tay lồng vào nhau, cọ sát, va chạm rất sâu ...

Trong khoảnh khắc chuẩn bị cao trào, A Hạo ngẩng cao đầu, Thiên Vũ say sưa nhìn biểu cảm gọi tình không gì sánh bằng của gã, dốc hết ra ...

“... Thiên Vũ ...!”

Khi A Hạo bắn ra, Thiên Vũ nghe thấy hân gọi tên mình, từ sâu trong cổ họng gã ...

Thiên Vũ mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Ánh mặt trời rực rỡ, đã là giữa trưa rồi. Thiên Vũ mở mắt, thấy có bóng người chuyển động ở phòng khách bên ngoài. Hân ngồi dậy, vừa mới cử động thì một cơn đau tê tái làm hân hít một hơi.

“Tỉnh rồi à?”

A Hạo đẩy cửa phòng ra, đi đến đầu giường. Gã mặc áo may ô màu đen, quần bò, tóc mới gội xong còn chưa lau khô, ướt sũng xuống mặt, cả người hớn hở sáng khoải.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Thiên Vũ không kiềm chế được mà nhìn sang hướng khác. Hân chưa từng có cảm giác xấu hổ vào ngày kế tiếp sau khi làm tình.

Nét mặt A Hạo cũng hơi mất tự nhiên.

“Tôi mua cháo rồi, dễ tiêu hóa ... Anh ăn chút nhé?”

Thiên Vũ nhớ đến buổi sáng sau khi bọn họ gặp nhau lần đầu, A Hạo cũng đứng trước giường như thế, nói với hân là gã đã mua cơm, để trên bàn ...

Nhìn thấy bộ dạng hớn hở sáng khoải của A Hạo, Thiên Vũ thấy hơi tức.

A Hạo thấy sắc mặt hân không tốt lắm thì ngồi bên giường kéo hân vào lòng, nhỏ giọng ngượng ngùng kể

sát tai hấn.

“... Vẫn còn đau à?”

Thiên Vũ bắt đầu khó lên tiếng, bị làm phiền thì khàn giọng quát:

“Cậu thử đi!”

A Hạo kinh ngạc, áy náy ôm chặt hấn, nhỏ giọng nói:

“Do tôi không tốt, tối hôm qua ... tôi dùng nhiều sức quá ...”

Dù Lý Thiên Vũ đã lặn lội qua vô số cuộc vui, nghe nói như thế trên mặt cũng không nén giận được. Hấn còn chưa thích ứng được với việc mình bị người khác đè xuống làm, mà người đó là A Hạo mà hấn luôn mồm đòi “chịch”. Hấn nghĩ lúc trước nhìn A Hạo chính trực như vậy, rất biết kiềm chế, hóa ra đều là bề ngoài thôi, đến lúc lên giường thật thì ...

Thiên Vũ nghiêng đầu, liếc A Hạo một cái.

“Trước đây chưa làm lần nào à?”

Hấn cảm thấy hình như A Hạo không có kinh nghiệm với người cùng giới.

A Hạo hơi chật vật.

“... Với nam, chưa có.”

Chẳng hiểu sao trong lòng Thiên Vũ lại vui vẻ. Tuy hấn chưa bao giờ để ý chuyện này, nhưng A Hạo thì khác. Hấn có lòng chiếm hữu với A Hạo, chỉ nghĩ mình là người đàn ông duy nhất từng quan hệ với A Hạo thì đã cảm thấy đắc chí không thể diễn tả được.

A Hạo đột nhiên giữ chặt cằm Thiên Vũ, quay về phía mình, ngừng một chút, bộ dạng vất vả lấm mới nói ra nổi, “... Anh thấy thế nào ...?”

Thiên Vũ nhìn thấy nét mặt mới mẻ, hiếm có khó gặp của A Hạo, hiểu gã có ý gì thì không nhịn cười được. A Hạo giữ chặt cằm hấn. Thiên Vũ nhìn thấy cổ gã đỏ hết cả lên, không nghĩ A Hạo lại có lúc ngây thơ như thế, cảm thấy gã đáng yêu không chịu nổi nên định trêu chọc, cố ý liếc A Hạo, giả vờ như đang tự hỏi.

“Tạm được.”

Thiên Vũ cố ý nói, lông mày hơi nhướn lên.

A Hạo nhìn hần, cúi người xuống, ghé vào tai hần.

“Tạm được? Tạm được mà sao anh ra nhiều quá vậy ...”

Thiên Vũ chờ ra, A Hạo cúi đầu cười rất xấu xa. Thiên Vũ nhấc mạnh chân lên, muốn đá gã.

A Hạo cười lấy lòng, sau đó lại ôm Thiên Vũ, hai người nửa tán gẫu nửa tán tỉnh trên giường một lúc, A Hạo mới buông hần ra.

“Anh ...”

A Hạo hơi do dự, ánh mắt cũng tối xuống.

“... là lần đầu như thế à?”

Thiên Vũ biết gã hỏi cái gì.

“... Lúc trước anh ... chưa ...”

Thiên Vũ bắt đầu bực mình. Hần nghĩ lúc trước tám phần là A Hạo nghĩ mình từng đã nằm dưới người khác rất nhiều lần, nhất là với Tiêu Nam. Đột nhiên một cơn giận dữ vô cớ bùng lên, hần chịu đau, hung hăng xoay người, lấy hết sức lực lôi A Hạo lên giường, giữ chặt gã.

“Lúc trước? Lúc trước chỉ có chuyện tôi đè người khác thôi nhé! Cả Tiêu Nam cũng nằm dưới tôi luôn đấy! Thế mà cậu ...” Thiên Vũ hung dữ giữ chặt A Hạo. “Nếu không phải tôi để cậu làm thì cậu mới là úp mặt chống mũi lên nhé! Nói, cậu định trả lại tôi thế nào?”

A Hạo không hề cười đùa, im lặng nhìn Thiên Vũ.

Vẻ mặt hần mang theo một cảm giác không thể diễn tả thành lời, khiến Thiên Vũ bị hút chặt vào đó. Thiên Vũ đã quên luôn cái khí thế vừa rồi, không kiềm chế được mà nhìn A Hạo đến ngây người.

A Hạo vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mặt hần.

Ánh mắt gã di chuyển trên gương mặt hần, trong mắt có cái gì đó rất sâu sắc, Thiên Vũ cảm nhận được A Hạo chưa từng dùng ánh mắt như vậy mà chăm chú nhìn hần.

“... Thiên Vũ...”

A Hạo gọi hần một tiếng, lại không nói gì nữa.

Thiên Vũ nhìn hần, cũng không lên tiếng.

Như thể rất ăn ý, tuy rằng đều im lặng nhưng đều hiểu được nhau.

Thiên Vũ từ từ cúi đầu, môi hai người cứ tự nhiên như vậy mà chạm nhau. A Hạo nâng tay giữ cổ Thiên Vũ, nhẹ nhàng hôn hần, yêu thương, dịu dàng ...

Ánh nắng mặt trời xuyên vào qua tấm kính cửa sổ lớn, cả phòng đều sáng bừng

73. Chương 8-4

Một lúc sau A Hạo từ từ kể chuyện lúc trước cho Thiên Vũ.

Điều Thiên Vũ muốn biết nhất là gã vào Tân Đông kiểu gì. A Hạo nói cho hần lúc gã và Chu Tiểu Châu hợp tác làm việc cho Tân Đông, có một lần bàn bạc thì bị cuốn vào một vụ đánh nhau bằng vũ khí giữa băng nhóm, trong lúc hỗn loạn A Hạo vô tình cứu được một người đàn ông trung niên người bê bết máu. Lúc ấy người đàn ông kia bị bỏ lại một mình, bị bảy tám người quây lại chém trong một chiếc xe, thấy sắp có chết người A Hạo dùng một cây gậy bên công trường ven đường đánh tan đám người đó, lên xe lái đi, cánh tay mình cũng trúng một dao. Đưa người nọ đến bệnh viện, người đó nhặt lại được cái mạng, vô cùng cảm kích với A Hạo, nói A Hạo là người có ơn cứu mạng với ông ta, hỏi gã phải người bên Tân Đông không, ngày sau nhất định sẽ báo đáp. A Hạo không muốn liên quan đến Tân Đông quá nhiều nên không nói mấy lời đã đi mất.

Sau khi A Hạo rời Hoàng Long, không lâu sau khi Thiên Vũ gặp A Hạo ở lán trại thì Tiêu Nam tìm được A Hạo. Y tra tấn A Hạo xong thì Tân Đông đột nhiên tới đòi người, hơn nữa lại chính Đại ca Tân Đông là Trương Cường ra mặt. Tuy vô cùng kinh ngạc nhưng Tiêu Nam vẫn thả người. A Hạo ra khỏi đó là trở thành người của Tân Đông luôn, khi ấy A Hạo mới biết người mình vô tình cứu lúc trước lại chính là Đại ca Tân Đông.

Nội tình chuyện Trương Cường, không ai biết cả. Hậu thuẫn rõ ràng khác với Tiêu Nam, Trương Cường này rút cục bí ẩn cỡ nào cũng không ai đoán ra nhưng thế lực của Tân Đông là mở, Tiêu Nam nể mặt không kêu một tiếng, cũng là mở bề ngoài. Trương Cường đón A Hạo ra, nói cho gã biết đưa gã ra, thứ nhất là để báo ơn, thứ hai là vừa ý với bản lĩnh dũng khí của gã, muốn gã vào Tân Đông làm việc cho mình.

Trương Cường giải thích với A Hạo, bây giờ bất kể hần có bằng lòng gia nhập xã hội đen hay không thì cũng chỉ có một con đường này thôi. Muốn ra khỏi cửa hay muốn rơi vào tay Tiêu Nam. Thứ duy nhất có thể che chở gã chính là Tân Đông.

“Vì thế sau đó cậu gia nhập Tân Đông à?”

Thiên Vũ hỏi. A Hạo ừ một tiếng.

A Hạo không nhắc chữ nào đến lúc ở chỗ Tiêu Nam, Thiên Vũ cũng không hỏi. Hắn nhớ tới người duy nhất dám từ chối Tiêu Nam, đến lúc đưa về đã thành người tàn phế ...

Bản lĩnh của A Hạo được luyện ra lúc ở trường dạy võ ở quê. Lần trước về quê A Hạo, hắn nhìn thấy ven đường không ít trường dạy võ. A Hạo nói với hắn, nhà bọn họ có truyền thống dưỡng cầm, là quê võ. Trong thị trấn ở quê đều là trường võ, chỗ đó không có nhà trẻ, rất nhiều đứa bé khi còn nhỏ cũng vào học võ mấy năm. A Hạo cũng học qua, học tán thủ, tham gia biểu diễn võ thuật, đi biểu diễn ở trong vùng. Cũng vì có nền tảng mấy năm học võ nên sự mềm dẻo, tốc độ phản ứng của cơ thể đều tốt, năm 9 tuổi mới được giáo viên trường múa nhìn trúng mà đưa đi. Tuy sau này lại vào trường học nhảy nhưng A Hạo vẫn tham gia thi đấu cho đội võ thuật trên huyện, kiếm ít tiền phụ giúp gia đình. Về sau, vì sở thích cá nhân nên trình độ vẫn không giảm sút, đến Hán Thành nhảy múa nhưng có thời gian rảnh là tự luyện tập.

“Chẳng trách cậu dám leo trèo ở ban công nhà tôi.”

Thiên Vũ nhớ đến buổi tối đầu tiên ở cùng nhau. A Hạo mỉm cười.

“Lúc còn nhỏ thầy tôi nói, sau này tôi nên đi làm nhân viên phòng cháy chữa cháy, leo cao nhảy thấp ... là sở trường của tôi.”

A Hạo bị Trương Cường sắp xếp vào Tân Đông, đầu tiên ở Tân Hâm – công ty bề ngoài của Tân Đông, sau khi thực hiện mấy vụ làm ăn Trương Cường thấy gã có đầu óc kinh doanh nên cất nhắc gã rất nhanh. Ban đầu chỉ có chuyện công khai, sau thì chuyện ngầm cũng để gã tham gia. Không lâu sau, Trương Cường lệnh cho gã đơn đả độc đấu, chọn đại ca phía Đông thành phố D, trận độc chiến này trước mặt rất nhiều người trên đường, một trận thành danh, Trương Cường đầy đủ lý lẽ để nâng đỡ A Hạo lên thành đại ca phía đông thành phố, tên tuổi “Long sọc” cũng lưu truyền từ đó.

Chuyện sau đó A Hạo không kể chi tiết nhưng Thiên Vũ cũng đoán được. A Hạo xây dựng được uy tín thông qua công việc, sự thể hiện làm Trương Cường vô cùng hài lòng, dưới bàn tay nâng đỡ của ông ta gã nhanh chóng lên chức trong thời gian ngắn, lại tiến vào Hán Thành dưới sự sắp xếp của ông ta, quản lý Hoa Thế và Tân Long, nghiễm nhiên được Trương Cường nâng đỡ thành một tâm phúc.

Quá trình này A Hạo kể rất đơn giản, có chỗ chỉ nói qua 1,2 câu, thế nhưng Thiên Vũ nghe xong thì tâm trạng càng tồi tệ.

Hắn biết chuyện A Hạo làm cho Trương Cường phải đến mức nào thì mới có thể đổi lấy “địa vị” như bây giờ, được trọng dụng như bây giờ.

Lúc trước A Hạo leo lên con đường này là hoàn toàn bất đắc dĩ, thế nhưng một khi đã bước chân vào con đường này thì khó mà quay đầu lại được nữa. Nói thoát ra gì chứ, chẳng qua là tự an ủi bản thân, người

bước vào con đường này chỉ có thể ngày càng lún sâu hơn, có mấy người có thể toàn vẹn thoát ra? Hơn nữa A Hạo đã làm rất nhiều việc vì Tân Đông, vì Trương Cường, cho dù gã có chủ định hay không thì cuối cùng cũng không thể quay về thành vũ công nam đơn thuần trong quá khứ được nữa. Chẳng lẽ sau này chờ đợi gã là con đường tối tăm xấu xa dẫn đến đáy ...

Tim Thiên Vũ trùng hẫ xuống.

A Hạo bước đến mức này là do Tiêu Nam ép. Nhưng xét đến cùng, là do Lý Thiên Vũ hẫ ép.

Nếu A Hạo không vì hẫ mà làm việc cho Tân Đông, đến nỗi bị Tiêu Nam bắt được rồi bị trả thù, nếu A Hạo không vì nghĩ cho hẫ, dù bị hẫ đuổi khỏi Hoàng Long vẫn không nói gì, nếu A Hạo không vì ngăn cản Tiêu Nam lợi dụng hẫ buôn thuốc phiện mà lợi xuống mớ nước bẩn này, lại một lần nữa bị Tiêu Nam theo dõi, dẫn thân vào nguy hiểm ...

Nếu không vì hẫ thì giờ gã vẫn là một người bình thường trong sạch, cả đời cũng không liên quan gì đến xã hội đen.

Thiên Vũ im lặng một lúc thì nói:

“Cậu vẫn muốn tiếp tục bán mạng cho ông ta à?”

A Hạo không lên tiếng.

“Cậu mới vào Tân Đông một thời gian ngắn mà Trương Cường lại tin tưởng cậu như thế, chuyện này không hợp lý. Dù cậu có cứu ông ta thì những người này đều đa nghi cả. Cậu càng làm nhiều vì ông ta thì sau này ...”

Thiên Vũ không nói tiếp.

A Hạo im lặng nghe, sau đó cười im lặng cười cười.

Thiên Vũ nhìn nụ cười kia của gã thì trong lòng như bị đâm từng nhát.

“Không phải ông ta tin tưởng tôi đâu, chẳng qua cần một kẻ dẫn đầu.” A Hạo bình tĩnh nói. “Tôi là bia ngắm ông ta dựng lên, bia càng lớn thì ông ta ở phía sau càng an toàn. Đợi đến khi chấn đủ đao kiếm bên ngoài, thành cái bia đã dùng hết thì sẽ bỏ đi, đổi người, giống như đại ca phía đông thành phố lúc trước ý. Hôm nay ông ta để Long sẹo lên ngôi thì ngày mai cũng có thể cho Hồ sẹo Xà sẹo. Chỉ cần làm chuyện bẩn thỉu cho ông ta thì nhất định có người ở vị trí này.”

Thiên Vũ hơi giật mình liếc A Hạo một cái. Hẫ không nghĩ A Hạo đã nhìn ra sớm như thế.

Nếu như vậy thì vì sao còn để mình làm bia ngắm? ... Những lời này dừng ở cổ họng Thiên Vũ, cuối cùng lại không thốt ra.

Không cần hỏi nữa, hắn biết rõ đáp án mà.

Thiên Vũ im lặng nhú mày, A Hạo vươn tay cầm tay hắn.

“Tiêu Nam liên tục quan sát anh, lúc trước thì quan sát tôi. Tôi để anh ta thấy chúng ta đã trở mặt với nhau thì tạm thời anh ta sẽ không làm gì anh. Vì thế trong phòng ở thành phố D, tôi chỉ có thể gặp anh như thế thôi. Anh đừng tức giận.”

Vì thế khi ấy gã chấp nhận bị hấn hiểu lầm chứ không giải thích. Cũng giống hệt như lúc gã bị hấn đuổi đi, chấp nhận bị sỉ nhục như vậy, bị ép không có chỗ nào để đi nhưng vẫn chẳng giải thích một câu. Ánh mắt Thiên Vũ ngưng lại trên vết sẹo trên mặt A Hạo, trong lòng quay cuồng từng cơn.

Hắn hận gã không chịu giải thích!

“Cậu kiểm chế giỏi thật đấy, sao cậu không chịu nói?” Thiên Vũ đau lòng. “Nếu Chu Tiểu Châu không tìm tôi thì cậu còn định im lặng đến khi nào? Lúc ở Hoàng Long tôi ép cậu đến mức ấy mà sao cậu lại không chịu nói gì? Nếu lúc ấy cậu chịu nói sự thật, ít nhất ... sẽ không phải gia nhập xã hội đen! Xã hội đen đấy, cậu nghĩ nó là trò đùa hả?!”

Hắn nhớ đến A Hạo trong sạch, chính trực ngày trước. Cái hình bóng kiêu ngạo đang xoay người ở Destiny, người thanh niên nhú mày nói bọn họ rửa tiền, đó giống như ánh mặt trời mà bóng tối không kìm giữ nổi. Thật sự hấn rất khó tưởng tượng nổi một người như vậy mà hiện giờ lại bước trên con đường bẩn thỉu xấu xa, làm chuyện mà ngày xưa mình căm ghét nhất. Làm sao gã có thể chịu đựng chuyện ấy chứ?

Chỉ vì để bảo vệ hấn, vì không muốn làm hại hấn, sợ Tiêu Nam sẽ đối phó với hấn.

Trên đời này liệu có nổi tên ngọc thứ hai tự cho mình đúng như thế không, ngu ngốc, ngớ ngẩn à?!

Trong ngực như có gì đó cuộn cuộn dâng lên khiến Thiên Vũ buồn bã khó chịu. Hấn áy náy, vừa chẳng nghĩ ra cách nào để báo đáp vừa nặng nề trách cứ bản thân. Hấn chưa bao giờ muốn thiếu nợ ai, hơn nữa cũng không muốn thiếu nợ Long Hạo, thế nhưng hấn thiếu nợ gã giống như quả cầu tuyết dồn lên ngày càng nhiều, khiến hấn chẳng biết phải làm sao. Hấn thật sự muốn hỏi A Hạo làm như thế có đáng không.

A Hạo cầm tay hấn, đặt vào lòng bàn tay mình.

“Anh đừng nghĩ nhiều. Tôi làm vậy không phải chỉ vì mình anh mà còn nguyên nhân khác, sau này sẽ từ từ kể cho anh. Chuyện đang làm hay việc gia nhập Tân Đông, tôi đều không hối hận. Nếu anh vẫn cảm thấy thiếu nợ tôi thì tin tôi, chỉ cần anh tin tưởng tôi là đủ rồi.”

Trong lòng bàn tay truyền đến hơi ấm vững vàng mà kiên quyết. Thiên Vũ ngẩng đầu, A Hạo ngồi trước hắn, nhìn sâu vào mắt hắn.

“Thiên Vũ, lúc trước tôi chỉ là một vũ công với hai bàn tay trắng, chỉ có thể nhìn anh bị Tiêu Nam điều khiển. Giờ không giống nữa. Tôi muốn dẫn anh đi. Rời khỏi anh ta.”

74. Chương 8-5

Thiên Vũ không nói lời nào, chỉ nhìn A Hạo. Hắn cứ im lặng như vậy mà nhìn gã, nhìn rất lâu. Mãi đến khi A Hạo không chịu được nữa, bảo anh đừng nhìn tôi kiểu buồn nôn như thế được không.

Đột nhiên Thiên Vũ vươn mạnh tay tóm một cái, đẩy A Hạo ngã xuống giường. Hắn đè A Hạo xuống, giữ cằm hắn rồi kéo lên.

Nói, cậu bắt đầu thích tôi từ khi nào?

A Hạo không nói gì, chỉ cười cười. Trong mắt là sự yêu chiều, khẽ mỉm cười, tràn ra mỗi lúc một nhiều.

Nói!

Thiên Vũ ghét gã cứ cười ậm ở mấp mờ, tay tăng thêm lực. Hắn nghe thấy tiếng tim mình đập.

Trái tim hắn đang nhảy nhót, chẳng cảm nhận được là kéo dài bao lâu nữa.

Hắn tra hỏi ép buộc mãi thì A Hạo mới nói: lúc anh ăn hiếp tôi đó.

Thiên Vũ bảo, tôi ăn hiếp cậu khi nào?

A Hạo lại cười. Cười đến mức yêu chiều lại thâm tình.

Như anh bây giờ ý, bộ dạng hung ác ăn hiếp tôi đó.

Thiên Vũ ngồi lật giấy trước cửa sổ. Cửa sổ sát nền có ánh mặt trời mềm mại ấm áp chiếu vào, rơi xuống người hắn. Ở ban công đối diện có cô gái trẻ đang ngồi chải đầu. Thiên Vũ nhận ra ánh mắt thì nhìn lại, cô gái kia vội vàng quay mặt kia, nhưng vừa chải đầu vừa liếc về phía đối diện.

Thiên Vũ quyết định bỏ sách xuống, thản nhiên nhìn cô mãi đến khi cô gái đỏ mặt đi vào phòng.

Thiên Vũ nhìn ánh dương chói chang bên ngoài, trong lòng rất bình tĩnh.

Mấy bữa trước A Hạo mất tích là để xử lý mâu thuẫn bang phái bất ngờ phát sinh, giờ đã giải quyết xong. A Hạo mấy lần phá hỏng kế hoạch buôn thuốc phiện của Tiêu Nam nên đã bị y theo dõi từ lâu, vì thế lúc mất liên lạc với A Hạo Chu Tiểu Châu nghĩ Tiêu Nam đã ra tay, đành tìm Thiên Vũ. A Hạo vừa về, nghe nói Thiên Vũ đã biết sự thật, đoán hẳn sẽ đi tìm Tiêu Nam, sợ Tiêu Nam làm gì bất lời với hẳn nên vội vàng ngăn cản hẳn. Cái đêm bất thường kia Thiên Vũ ở cả đêm trước mộ ba hẳn như vậy, sau đó hẳn không nói, A Hạo cũng không hỏi. Trong lòng mỗi người đều không định đụng chạm vào vết thương, Thiên Vũ nghĩ A Hạo còn hiểu điều này hơn cả người khác.

Hai người giống như ngầm hiểu nhau. A Hạo chỉ im lặng nắm thật chặt tay Thiên Vũ. Thiên Vũ cũng giữ chặt tay hẳn.

A Hạo nói với Thiên Vũ vụ làm ăn cùng bên Thái của hẳn lúc trước, chỉ cần tàu cập bến Thái Lan, bên trong sẽ có rất nhiều bột. Đây là vụ buôn bán thuốc phiện với số lượng rất lớn của Tiêu Nam với bên Thái, vụ làm ăn bị ngăn cản nên Tiêu Nam tổn thất rất nhiều. Gần đây Tiêu Nam hoạt động rất thường xuyên. Hiện giờ gã cũng không có thông tin chính xác về hoạt động tiếp theo của Tiêu Nam, chỉ biết y vạch ra một kế hoạch còn lớn hơn nữa.

A Hạo nói, hai ngày này anh cứ ở chỗ tôi đi. Ít người biết chỗ này, an toàn.

Thiên Vũ nói, cậu muốn ở cùng với tôi à?

A Hạo cười. Lại hỏi, hôm qua Tiêu Nam không làm khó dễ anh chứ.

Thiên Vũ ngừng một chút.

“Không.”

A Hạo quan sát hẳn, không nói gì.

Thiên Vũ nhìn hẳn một cái, cười trấn an rằng không có gì đâu.

“Yên tâm đi, tôi còn giá trị với anh ta, anh ta sẽ chưa làm gì tôi đâu.”

A Hạo không hỏi lại.

Thiên Vũ dời hai buổi họp, gọi điện cho thư ký nói hôm nay hẳn nghỉ một chút, có chuyện gì thì tìm trợ lý, không có việc quan trọng thì đừng gọi hẳn. Thư ký vắng xong thì do dự một chút, nói sếp Tiêu gọi điện đến nói số di động kia của anh vẫn tắt, bảo anh sau khi khởi động lại máy thì gọi cho anh ấy.

Thư ký nói thêm, sếp Tiêu nói nếu anh bận quá, không có thời gian gọi cho anh ấy thì cứ đọc tin nhắn của anh ấy là được.

Thiên Vũ tắt điện thoại. Điện thoại thường dùng mà đêm trước nhận cuộc gọi của A Hạo còn đang ở trong xe cạnh núi, hẳn mở một chiếc khác ra. Vừa khởi động lại xong thì có âm báo, có tin nhắn gửi đến.

“Đừng căng thẳng, tôi ra nước ngoài. Cậu thử phào nhẹ nhõm phải không? Mấy ngày nay sẽ để cậu tạm nghỉ, nghỉ kỹ về tôi. Gửi lời cho tình nhân bé nhỏ của cậu, cậu ta cho tôi không ít niềm vui đâu. Hẹn gặp lại, bảo bối.”

Nét mặt Thiên Vũ không thay đổi khi xem hết.

Hôm sau đến công ty, Thiên Vũ gọi trợ lý, bảo ông ấy gọi quản lý xuất khẩu đến. Người đến, Thiên Vũ bảo người đó vào, đến khi mấy quản lý xuất khẩu xuất hiện thì nét mặt đều mù tịt.

“Chuyện xuất khẩu mấy năm nay, cần mấy thứ lâu như vậy, sếp Lý muốn chúng ta làm gì?”

“Không lẽ là kiểm tra sổ sách, có trời chứng giám, có ai khua môi múa mép gì ở sau lưng nên lật lại chuyện cũ?”

“Tôi thấy chuyện này lạ lắm, sợ là ... lại giở giời ...”

Thiên Vũ nhìn trang web trước mặt, lợi về phía trước. Nét mặt hẳn chăm chú, lạnh lùng.

75. Chương 8-6

Thiên Vũ lướt từng trang web trên máy tính. Nét mặt hẳn chăm chú, lông mày hơi nhíu lại, lạnh lùng mà bình tĩnh. Ánh mắt hẳn dừng lại ở một trang web, hẳn nhìn rất lâu, tắt trang đó đi, suy xét.

Thiên Vũ làm lại mấy việc này, đến lúc ánh trời chiều rơi đến bàn làm việc thì mới để ý trời đã sắp tối. Hẳn cảm thấy hơi mệt, đứng lên đi đến bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Ánh mắt lướt xuống, hẳn ngừng lại.

Bên vệ đường rợp màu xanh ở tầng dưới, một người tựa vào thân cây, bên cạnh đậu một chiếc xe đạp. Người kia hình như đang đợi ai đó, dựa vào thân cây một lúc thì lại từ từ đi đi lại lại, nét mặt thả lỏng, trong mắt đều hiện ra vẻ sung sướng. Người thanh niên đó lúc thì nhìn đồng hồ, lúc thì ngồi xổm xuống trên mấy con chó mà người đi đường dắt theo. Ánh mặt trời màu cam hơi vàng xuyên qua lá cây chiếu lên người gã, nhuộm bóng dáng của người trẻ tuổi kia thành một lớp vàng óng, gã mặc áo sơ mi quần bò, nhìn qua giống như một sinh viên bình thường, thế nhưng khuôn mặt đẹp trai áp đảo người khác vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng dù cách một đoạn xa.

Thiên Vũ đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn gã. Có người đẩy xe nô đi qua hẻm đường, người kia chỉ đường cho cô rồi ngồi xổm xuống, cười cười véo má đứa nhỏ, mặt đột nhiên mở to, làm mặt hề khiến đứa trẻ cười khanh khách không ngừng.

Nhìn qua mẹ con qua đường, người kia ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ phòng Thiên Vũ, tầm mắt chạm nhau với ánh mắt Thiên Vũ.

Gã nở nụ cười.

Thiên Vũ cũng cười.

Qua lớp kính, Thiên Vũ ra hiệu cho gã đi lên.

Một lát sau, bên ngoài có tiếng ồn ào. Giọng nói xuất phát từ bộ phận xuất nhập khẩu, giọng của Tiểu Lưu ở bộ phận xuất nhập khẩu rất cao.

“Đây không phải A Hạo sao? Cậu nhóc này, lâu lắm mới thấy mặt! Đến chỗ kiếm được nhiều tiền hả?”

Thiên Vũ nhìn từ cửa, A Hạo đang bị mấy người ở bộ phận xuất nhập khẩu vây quanh nhiệt tình nói chuyện. Đều là mấy người quen lúc A Hạo đến đây học về xuất nhập khẩu, A Hạo chào hỏi từng người một, Tiểu Lưu hỏi gã: “Người đưa nước lần trước có phải cậu không, lúc ấy không phải cậu đang ở Kim Mậu sao? Có chuyện gì thế nhóc?”

A Hạo cười bảo: “Kém quá nên bị cho nghỉ.”

Tiểu Lưu bối rối bảo, một người có khả năng như cậu mà bị cho nghỉ là sao?

Một cô gái đẹp sợ hãi á một tiếng, A Hạo sao mặt cậu lại bị thế kia?

Tiểu Lưu nói anh thấy ổn mà, trông rất đàn ông đó. Giờ đang làm việc ở đâu thế?

A Hạo nói, chờ một thời gian ở chỗ khác, giờ đã quay lại Hán Thành rồi.

Tiểu Lưu cười.

“Giờ Hán Thành có Hoa Thế, ông chủ tên cũng giống hệt như cậu, cũng tên Long Hạo! Long Hạo kia lợi hại lắm, ở Hán Thành không ai không biết, không phải cậu đấy chứ!”

Nói xong thì mọi người xung quanh cười rộ lên.

“Đúng thế! Nghe bảo Long Hạo kia cũng trẻ lắm!”

“A Hạo, bảo nhân viên Hoa Thế của cậu cấp thẻ VIP cho chúng tôi đi!”

“Đúng đến xã hộ đen bọn tôi sẽ nói là người quen của cậu!”

Mọi người vui vẻ nói xong thì bắt đầu đùa.

A Hạo không ngắt lời, nghe mọi người nói cùng thì cười.

“Lần sau mọi người đi Hoa Thế đi, tôi chiêu đãi.”

Mọi người đồng loạt hoan hô.

Lúc A Hạo đi vào phòng Thiên Vũ, Thiên Vũ nhạy cảm cảm nhận được một chút ảm đạm trên mặt hắn, nhưng khoảnh khắc nhìn đến Thiên Vũ thì biến mất, lộ ra nét cười.

Thiên Vũ cũng nghe thấy cuộc trò chuyện bên ngoài nhưng không đề cập đến, chỉ hỏi:

“Sao cậu lại đến đây?”

A Hạo nói: “Chờ anh hết giờ làm.”

“Chờ tôi hết giờ làm làm gì?”

Thiên Vũ cố tình hỏi hắn.

A Hạo trả lời kiểu rất đương nhiên.

“Nấu cơm cho tôi.”

“...”

Thiếu chút nữa thì ghen hòng.

Hắn trừng A Hạo như thể đang nhìn một thứ đáng ngờ. A Hạo ôm tay, mỉm cười kệ hắn nhìn.

Đến khi hai người xuống tầng, Thiên Vũ nhìn cái xe đạp mãi.

“Cậu đi cái này tới à?”

Nhiều năm rồi hắn không nhớ có cái gọi là xe đạp.

A Hạo vỗ vỗ yên xe, về áy náy.

“Lái ô tô sẽ bị theo dõi, đành phải đạp xe. Lên xe đi, tôi đèo anh.”

Thiên Vũ đánh giá cái miếng vừa cứng vừa nhỏ ở đằng sau xe, trong đầu nhớ lại một lần ngồi thứ này là từ thời cấp hai. Hắn nhìn A Hạo đứng ở kia chờ hắn, câu “Để tôi về lấy xe” đành nuốt trở lại. Hắn giơ chân định ngồi phía sau, A Hạo kéo hắn lại.

“Không phải chỗ này, đây cơ.”

A Hạo vỗ vỗ thanh ngang đằng trước.

Thiên Vũ đứng im, mãi sau mới bảo, cái gì?

Trên mặt A Hạo hiện lên vẻ kỳ quái, giọng hơi nhỏ.

“Chỗ đó ... không phẳng lắm, khó chịu đấy. Đằng trước tốt hơn ...”

Thiên Vũ nghe rõ ý tứ của gã, trên mặt đương nhiên là không có chuyện đó đâu, cầm lấy tay lái.

“Tôi đèo, cậu ngồi sau đi!”

A Hạo lại thuận thế vòng cánh tay ra, nhấc một cái ấn Thiên Vũ ngồi trên thanh ngang phía trước, không để hắn kịp phản ứng A Hạo đã chống chân lên, đạp xe về phía trước.

“Đi thôi!”

A Hạo cười to, Thiên Vũ đương nhiên sẽ không để gã tự tung tự tác như thế, đang định nhảy xuống thì A Hạo một tay túm hắn, một tay lắc đầu xe.

“Á, ngã giờ ngã giờ!”

Thiên Vũ sợ hấn ngã thật, quả nhiên không nhúc nhích nữa, hai tay A Hạo giữ đầu xe, hai cánh tay kẹp Thiên Vũ vào ngực, ngực gã dán vào lưng hấn, vững vàng đạp về phía trước, trên mặt tràn đầy ý cười.

Quản lý bộ phận kế hoạch trong công ty Thiên Vũ lái xe từ gara ra thì tình cờ chạm mặt, thấy rất khó xử, chào thì không ổn mà không chào cũng không xong, cuối cùng vẫn thò đầu ra.

“Sếp Lý, anh về ạ?”

Thiên Vũ cười xấu hổ.

“... Ồ đúng.”

“Mai gặp sếp nhé!”

Thiên Vũ ngồi trên thanh ngang, nụ cười cứng đờ.

A Hạo đạp xe chở Thiên Vũ khoe khoang nghênh ngang cả chặng đường, một lúc lại cúi đầu cười nói với Thiên Vũ hai câu, để trốn cảnh sát giao thông thì toàn đi đường tắt ngõ nhỏ, xuyên qua con phố nhỏ bán đồ ăn vặt, xuyên qua đám người đang gào thét, xuyên qua vườn hoa xanh tươi nồng nàn mùi hương. Dọc đường đi thỉnh thoảng có người nhìn bọn họ, ánh mắt đều có ý tốt, như thể đang nhìn hai thằng bé lớn đầu đùa giỡn nghịch ngợm. Lúc đầu Thiên Vũ vẫn không chấp nhận nổi cái bộ dạng A Hạo coi xung quanh như chẳng có ai, hấn có ngượng ngùng thể hiện sự khó chịu thì cũng chẳng xi nhê, thấy đằng trước có người còn ấn chuông xe ding ding. A Hạo cười, khi đạp xe đến dưới bóng cây ở góc tường, đằng trước có một dải cành cây rủ xuống, A Hạo khom lưng xuống, cúi đầu ghé sát hai má Thiên Vũ. Thiên Vũ cảm nhận nụ hôn nhẹ nhàng ở nơi ấy, kinh ngạc được một chút thì A Hạo đã thẳng lưng như thể chẳng có việc gì, hất cằm đạp xe đi tiếp.

Thiên Vũ cảm thấy như quay về tuổi mười sáu, dù khi còn ở tuổi đó hấn cũng không trong trẻo thế. Thiên Vũ chưa bao giờ biết một ngày bản thân mình cũng nhớ đến từ này, hình như từ này trời sinh không phù hợp với hấn, thế nhưng giây phút này lại khiến hấn có cảm giác lạ lẫm mà mới mẻ.

Xe đến sườn đồi, A Hạo dừng lại không đạp nữa, để xe cứ lao xuống như vậy. Gió vù vù tạt vào mặt, thổi tóc hai người tung bay không ngừng, mùi hương theo mùa trộn lẫn với gió ấm ôm chặt lấy Thiên Vũ, hình như có gì đó thoát từ trong ngực ra, trong tim chỉ còn sự thông suốt và dễ chịu.

“A a a a a!!!!!!”

A Hạo reo hò, hai cẳng chân dài duỗi xuống dưới, hưởng thụ cảm giác gió tạt nhanh vào mặt. Về mặt gã phần chân, hăm hở trong làn gió. Thiên Vũ cũng vui sướng cười theo, phát ra tiếng reo hò như A Hạo, vẻ tươi cười của đôi bên chìm vào trong gió, theo gió tỏa ra khắp muôn phương.

Đèn trong thành phố dần sáng lên, ánh nắng vàng của trời chiều vây quanh hai thanh niên đi chung một

chiếc xe đạp. Hai người dựa vào nhau trong làn gió thổi vù vù, bóng dáng bình dị vui sướng tan ra trong cảnh chiều sâu lắng ...

76. Chương 8-7

Thiên Vũ đi Hongkong một chuyến. Hấn nói với A Hạo là đi đàm phán làm ăn, đàm phán xong sẽ về.

Gặp được người mời từ Mỹ về nhưng tình hình cũng không khả quan lắm. Cho dù là vụ án quốc tế hay pháp luật trong nước, chuyện bị Tiêu Nam hãm hại này Thiên Vũ cũng hiểu rất khó để mình thoát ra mà không sứt mẻ gì.

Kết quả này nằm trong dự kiến của hấn. Chẳng qua hấn muốn xác nhận chi tiết cũng như hậu quả có thể xảy ra. Sau ba ngày nói chuyện với mấy vị luật sư nổi tiếng trong và ngoài nước, Thiên Vũ khách sáo quà cáp tiền bạc, chu đáo tặng cho họ, hào phóng ra tay làm cho mấy vị luật sư đều hơi ngại ngùng.

Sau đó Thiên Vũ nhốt mình trong phòng khách sạn, hút thuốc một mình.

Bên ngoài cửa sổ chính là cảnh đêm cảng Victoria. Thiên Vũ đã đến Hongkong nhiều lần, lần nào cũng vội vàng quay về, đến bây giờ cũng chưa từng có thời gian nhìn kỹ cảnh đêm cảng Victoria. Lúc này hấn nhìn thấy biển đèn phồn hoa kia, một Hongkong như mơ, đột nhiên hấn thấy thật sự rất đẹp. Ngày trước hấn chẳng có thời gian để ý những thứ này, sau này sẽ trở thành một nỗi nhớ nhưng.

Hấn nhớ đến Biển sao. Từng có rất nhiều báo đài cũng như trang web đưa tin về quá trình ba hấn thành lập Biển sao, quá trình trôi dạt huy hoàng thì Thiên Vũ cũng quên dần rồi. Hấn chỉ nhớ rõ lúc mình tiếp nhận thì muốn biến Biển sao thành một chiếc tàu sân bay chứ không chỉ là một chiếc du thuyền xa hoa. Hấn bừa bừa quyết tâm, tham vọng điên cuồng, hấn trả một cái giá lớn nhưng cho rằng như thế đáng giá.

Hấn là một thành phần đầu tư, biết rằng chỉ có mạo hiểm nhiều thì mới nhận lại được nhiều. Cả cái vòng luẩn quẩn này đều là sự thật, mà hấn chọn cách tuân thủ quy tắc trò chơi. Đây là trò mà mọi người đang chơi, ai cũng đều hiểu chỉ cần quy tắc còn tồn tại thì trò chơi sẽ tiếp tục, thế nhưng người chơi và người bị chơi có thể thay đổi. Thiên Vũ cảm thấy như thế không sai, khi hấn thật sự nắm giữ được thứ gì đó. Tiền, danh dự, địa vị. Có nói gì thì đây vẫn là thực tế không thể thay đổi.

Hấn luôn luôn nghĩ như vậy, cũng luôn làm như thế. Hấn biết mình không quay đầu lại được nhưng cũng không hối hận.

Vì thế Thiên Vũ muốn chuẩn bị tâm lý. Về cái ngày sắp đến, hấn vẫn luôn có chuẩn bị.

Hấn còn nhiều việc muốn làm. Thời gian lại chẳng còn nhiều lắm. Khi có chuyện nhất định phải làm, suy nghĩ của hấn có thể thay đổi lớn đến mức độ ấy, Thiên Vũ kinh ngạc với sự bình tĩnh của bản thân.

Hắn chăm chú nhìn một con tàu rời cảng, đột nhiên muốn nghe tiếng của A Hạo dù mấy tiếng trước hắn đã gọi điện.

Điện thoại rất nhanh có người bắt máy.

“Đánh thức cậu à?”

Thiên Vũ nghe thấy giọng A Hạo chào “A lô”, nhìn lướt qua đồng hồ. 1h sáng.

“Không. Thảo luận làm ăn thế nào?”

“Tạm được.”

Thiên Vũ lại châm một điếu thuốc.

“Anh nhớ gì thế, không ngủ được hả?”

Giọng A Hạo như đang nói đùa.

Thiên Vũ không trả lời ngay. Hắn rít một hơi thuốc rồi từ từ phả ra.

“Nhớ cậu.”

Thiên Vũ nói.

“...”

Đầu bên kia không có tiếng động nào, hình như A Hạo vẫn chưa quen nói.

“Mai đến sân bay đón tôi đi.”

A Hạo hơi do dự.

“Ngày mai tôi không đi được. Để tôi phái người đi.”

Cúp điện thoại xong, Thiên Vũ nhớ lại câu mình vừa nói lúc nãy. Hắn nghĩ chắc A Hạo không tin, ngay cả hắn cũng không tin, đây là lần đầu hắn nói hai chữ này với người khác.

Lúc Thiên Vũ về sân bay là hơn 7h tối. Người A Hạo phái đến chưa liên hệ với hắn, có lẽ tắc đường nên xe chưa đến. Thiên Vũ theo dòng người đi đến cửa ra, vừa ngẩng đầu thì liếc thấy một bóng dáng.

Người kia đứng lẫn trong đám đông, trông vô cùng bất mắt. Bộ âu phục may đo riêng màu đen, bên trong áo màu đen cổ chữ V, cả người đẹp trai áp đảo người khác, dáng vẻ tuấn tú làm người xung quanh không kiềm chế được mà nhìn gã.

Gã nhìn thấy Thiên Vũ thì vội vàng đến đón hắn.

“Không phải bảo là không đi được à?”

Hành lý được A Hạo cầm lấy, ánh mắt Thiên Vũ dừng trên người gã.

“Lừa anh thôi.”

A Hạo nói, liếc mắt cười với hắn, đi về phía bãi đỗ xe.

Hai người cùng nhau đi về hướng chiếc xe, dọc đường nói chuyện phiếm. Thiên Vũ lên xe, A Hạo bỏ hành lý vào cốp sau, đi qua mở cửa xe, sau đó ngồi vào ghế của lái xe.

Gã đóng cửa lại, vừa mới quay đầu thì đột nhiên bị Thiên Vũ nghiêng người hôn mình.

Thiên Vũ đè lên người A Hạo, vội vàng hôn gã. Lúc vừa nhìn thấy A Hạo hắn đã có kích thích muốn hôn gã, mới xa nhau mấy ngày mà lại gom góp nhớ nhung nhiều đến vậy, hắn muốn kéo chiếc áo cổ chữ V kia xuống, điên cuồng vứt đi, muốn đặt gã dưới thân mình. A Hạo ra sức ôm hắn, đáp lại hắn, hai người âu yếm ôm hôn trong chiếc xe tối đen.

Khó khăn lắm môi lưỡi mới rời nhau ra được, Thiên Vũ hơi lùi người lại, cúi đầu nhìn A Hạo. Đèn của một chiếc ô tô bên ngoài chiếu lên đôi mắt như đá thủy tinh núi lửa của A Hạo, lại cả khóe miệng nửa cười nửa không của gã.

“Anh muốn lưu manh hả?”

A Hạo mỉm cười hỏi.

Thiên Vũ nhìn gã.

“Thì lưu manh đấy, bất mãn thì cậu phản kháng đi?”

A Hạo không nói gì, đột nhiên hai tay nâng lên kéo Thiên Vũ từ ghế phó lái lại đây, Thiên Vũ bị kéo mạnh qua, không thể không giang hai chân ra, ngồi vòng chân trên đùi A Hạo.

A Hạo ra sức ôm lưng hắn mà kéo về phía mình, môi đuổi theo rồi lấp kín môi Thiên Vũ.

Hai người hôn, cổ quấn tréo nhau, thân thể dán sát vào nhau. Chỗ nhạy cảm nhất của Thiên Vũ áp sát phần eo khỏe mạnh dẻo dai của A Hạo, một ngọn lửa hừng hực hướng xuống dưới, ở chóp mũi cũng như môi lưỡi toàn là mùi vị của A Hạo, mùi hương của giống đực làm Thiên Vũ không kiềm chế nổi, nụ hôn của hắn biến thành cắn gặm, cắn xe để phát tiết sự chiếm hữu, hắn vòng chân ngồi trên đùi A Hạo, ra sức kéo áo khoác A Hạo ra.

Thiên Vũ chưa bao giờ kiềm chế ham muốn của mình, hắn không muốn mất kiểm soát trong xe nhưng giờ lại không hãm nổi lửa lại. Buổi tối hôm đó yêu thương gã, không nỡ đụng chạm gã, tự nguyện để gã thỏa mãn, thế nhưng điều Lý Thiên Vũ hắn muốn vẫn không thay đổi.

Thiên Vũ thở hổn hển, hơi thở nồng đậm mùi khao khát.

“... Hôm nay sẽ không buông tha cho cậu nữa đâu.”

Hắn khàn giọng, kề sát tai A Hạo.

“Để tôi nằm trên!”

Hắn thô lỗ khiêu khích. Môi dán lên sườn mặt A Hạo mà hôn, giở tay một chút kéo áo vest của A Hạo xuống.

A Hạo bật ra một tiếng rên rỉ đau đớn nhỏ. Rất ngắn, nhưng Thiên Vũ nghe thấy được. Thiên Vũ ngừng lại, phía dưới áo A Hạo hình như có cái gì đó, không kéo xuống được.

Thiên Vũ liếc A Hạo một cái, A Hạo vô thức che một bên tay áo. Thiên Vũ đẩy tay gã ra, từ từ chậm chậm kéo nốt tay áo hắn xuống.

Nhìn rõ ngực A Hạo, đầu óc đang bốc hỏa của Thiên Vũ như bị nước dội vào, đột nhiên lạnh ngắt.

Băng gạc quần thật dày quanh chỗ mấy cen-ti-met dưới ngực trái, quần vào cánh tay phải để cố định, băng gạc rất dày, nhưng vì động tác vừa rồi mà loang ra những chấm đỏ, vẫn còn chảy tiếp.

Một hồi im lặng.

Tầm mắt Thiên Vũ chuyển lên mặt A Hạo.

“Không sao đâu, vết thương nhỏ.”

A Hạo cười kiêu không có gì đáng kể hết.

Thiên Vũ không lên tiếng. Hắn dán mắt nhìn một lúc rồi kéo áo khoác A Hạo lên, không chạm đến vết thương của gã, che cẩn thận cho gã. Sau đó nâng người lên, ngồi lại vào chỗ phó lái.

“Lái xe đi.”

Hắn lạnh lùng.

A Hạo quan sát sắc mặt hắn, thấp thỏm khởi động xe.

“Về chỗ tôi nhé?”

“Đến bệnh viện!”

Thiên Vũ quay phắt sang.

“Cậu muốn chết à? Không thấy máu đang chảy à?”

A Hạo quẹo tay lái, xe lao lên cao tốc.

Không khí ban nãy chẳng sót lại chút gì nữa, cảm xúc mạnh mẽ tụt hết, chỉ có bực mình. Thiên Vũ không chịu được mà kéo áo, mấy nút thắt trong tay hắn bung ra.

“Cậu lại làm gì?”

“Thật sự không có gì mà.”

Giọng A Hạo rất nhỏ.

Thiên Vũ đột nhiên cúi lên.

“Cậu đừng để bản thân thành thương tích đầy mình được không? Không chỗ này thì là chỗ kia! Tôi mới đi được ba ngày mà cậu đã thành bộ dạng này!”

A Hạo im lặng một chút.

“Tôi dính vào chút việc.”

“Mẹ kiếp vậy cậu đừng làm nữa! Ông đây không muốn phải nhặt xác cậu đâu!”

77. Chương 8-8

Thiên Vũ không muốn nổi giận nhưng không kiềm chế nổi. Hắn không rõ mình đau lòng hay tức giận, hắn không chịu nổi khi nhìn vết thương trên người A Hạo, một vết sẹo trên mặt gã đã khiến hắn tổn thương lắm rồi, giờ hắn thật sự không chịu thêm được nữa. Hắn vất vả một mội vò vàng trở về, chẳng dừng lại ở chỗ khác giây nào phút nào, không phải để về nhìn thấy cái này!

“Sau này tôi sẽ cẩn thận. Đừng giận.”

Giọng điệu của A Hạo như dỗ trẻ con.

Thiên Vũ hỏi: “Ai làm?”

“Không rõ. Chắc không vừa mắt với tôi thôi.”

Thiên Vũ không hỏi nữa, nhìn đằng trước, nghĩ ngợi gì đó.

“Có phải Tiêu Nam không?”

Hắn bình tĩnh hỏi lại.

A Hạo nhìn hắn một cái, cười cười mà xoay vô lăng.

“Tôi đắc tội với nhiều người như thế, anh nghĩ có mỗi Tiêu Nam chắc.”

“Cậu đừng lừa tôi.”

“Thật sự không phải mà.”

Thiên Vũ cảm thấy A Hạo chưa nói thật. Nhưng hắn biết A Hạo không định nói thì có hỏi cũng vô ích.

A Hạo nhìn thấy vẻ mặt hần thì cười trêu hần.

“Sếp Lý, nếu anh đau lòng thì thưởng cho tôi một cái mặt cười đi.”

“Biến, còn để cái tính tình này nữa thì quay về giường đi.”

A Hạo bật cười.

“Quay về giường làm gì?”

“Úp mặt chống mộng!”

A Hạo bật cười rõ to.

Cười xong, hần nhìn Thiên Vũ, một tay quẹo xe, tay kia duỗi lại, cầm tay Thiên Vũ.

“Đừng lo.”

A Hạo nói. Sườn mặt dịu dàng mà kiên định.

“Tôi đã nói rồi, tôi còn chưa làm được. Vì chuyện ấy tôi không thể có chuyện được. Yên tâm đi.”

Thiên Vũ không nói gì, hần im lặng.

Lúc Thiên Vũ đi vào văn phòng, điện thoại reo. Hần nhận điện.

“Tôi đoán cũng không sai mấy nhĩ.” Giọng Tiêu Nam uể oải. “Sao, có nghĩ về tôi không?”

“Nghĩ tại sao anh vẫn còn sống.” Thiên Vũ trả lời. Bên kia truyền đến tiếng cười.

“Tôi chết thì lấy ai nhớ đến sinh nhật cậu? Tiểu Vũ, mấy ngày nữa là đến ngày rồi, ngày nay hàng năm tôi đều không quên đâu, sao, có thấy cảm động không?”

Thiên Vũ nhìn lịch trên bàn. Quả thật hần đã quên ngày tháng rồi.

“Tôi đưa quà sinh nhật rồi đấy, cậu có thích không?” Tiêu Nam kéo dài giọng, rất háo hức. “Tặng hơi sớm, ngại quá.”

Thiên Vũ giữ điện thoại một lúc. Giọng nói lạnh lẽo như băng.

“Là anh động đến cậu ấy đúng không?”

“Tôi đã nói trước rồi, cậu ta cho tôi không ít trò vui, một trò sao bằng nhiều trò được chứ. Bản lĩnh của cậu ta không tệ, xử lý tốt phết, cái mạng nhỏ của cậu, tôi tiếc lắm.”

“Tiêu Nam, tài ăn nói của anh chẳng thụt lùi tí nào. Nói thẳng ra đi, anh muốn gì.”

“Cậu muốn tôi biết gì mà.” Tiêu Nam ung dung nói. “Đừng mưu tính gì, tôi không kiên nhẫn được nhiều đâu. Tìm được người vừa ý đâu có dễ, chết rồi thì tôi phải đền A Miêu A Cầu cho cậu, mất công lắm.”

Tiêu Nam cười, trước khi tắt điện thoại nói: “Chúc mừng sinh nhật!”

Thiên Vũ đoán được Tiêu Nam sẽ xuống tay, vừa nhìn thấy vết thương của A Hạo, trực giác đã nói cho hắn biết.

Tiêu Nam không phải là kẻ dễ bắt nạt. Cho đến giờ mục đích của hắn đều rất rõ ràng. Về điểm này, không ai rõ hơn Thiên Vũ cả.

Khi Thiên Vũ mang rất nhiều đồ vào bếp, A Hạo kinh ngạc nhìn hắn.

“Anh định làm gì thế?”

“Vỗ béo cho lợn.”

A Hạo dựa vào khung cửa, dáng vẻ dường như rất hưởng thụ nhìn Thiên Vũ nhanh nhẹn chuẩn bị, bày ra vô số thứ trên bếp. Bản lĩnh nấu ăn của Thiên Vũ được gây dựng từ hồi cấp hai, lúc ấy ba mẹ hắn ngày đêm đều không ở nhà, đồ ăn người giúp việc làm cũng khiến hắn chán ngán, sau đó hắn tự mình sắp xếp chuẩn bị, không biết có phải do thiên phú không mà mấy món cầu kỳ, đồ ăn canh súp phức tạp cũng không làm khó được hắn. Nhưng sau này hắn cũng ít khi tự mình động vào, mỗi lần nấu cơm lại khiến hắn nhớ đến gian phòng to lớn vắng vẻ.

Hắn biết A Hạo thích đồ hắn nấu, lần trước ở ký túc xá Hoàng Long A Hạo uống sạch canh đến mức không còn giọt nào.

Thiên Vũ đập trứng chim cút. Hắn không hề thấy có tạo cảm giác mất tự nhiên nào, hơn nữa còn lấy bột mì bao xung quanh, đảo đảo sườn lợn trong nồi bên kia, vô cùng chuyên tâm nấu nướng.

Ráng chiều đỏ rực rơi xuống từ cửa sổ chiếu lên gương mặt hắn. A Hạo đứng ở cạnh cửa lẳng lặng nhìn,

sau đó đi tới.

Khi Thiên Vũ đang cầm nước tương định đổ vào nồi thịt thì một đôi tay vòng quanh hắn từ phía sau.

“Đừng có nghịch.”

Tay Thiên Vũ bị chạm một cái, suýt nữa thì đổ thừa nước tương.

A Hạo kê đầu trên vai hắn, cười khế, khẽ sát tai hắn:

“Anh như vợ tôi vậy.”

Thiên Vũ nhấc chân định đạp, A Hạo cười mà né đi, vươn tay muốn cầm chai tương trong tay Thiên Vũ ra. Thiên Vũ nhớ đến lần nọ hắn cũng vươn tay ôm eo A Hạo như vậy. Thiên Vũ đột nhiên nói, lần trước ở ký túc xá tôi ôm cậu, cậu biết hết đúng không?

A Hạo cười mà không trả lời.

Thiên Vũ quay đầu lại, ra sức đổ tương vào nồi thịt.

“Á á, mặn!”

“Mặn chết cậu đi!”

Ăn cơm xong, A Hạo đòi rửa bát, Thiên Vũ bắt hắn qua về giường dưỡng thương, đi vào bận bịu trong bếp.

Bận rộn xong, hắn rửa tay đi vào phòng, A Hạo nằm trên giường cười với hắn.

“Cảm giác làm bệnh nhân thích thật.”

Thiên Vũ ngồi xuống bên giường.

“Được hầu hạ có thích không?”

“Thích.”

A Hạo chỉ vào lòng mình.

“Anh ngồi vào đây thì còn thích hơn.”

Thiên Vũ kinh ngạc, trước giờ A Hạo chưa bao giờ nói mấy lời thế này, giờ hẳn dần thấy rõ bản chất của thằng nhóc này rồi.

Thiên Vũ quăng một quả táo vào ngực hắn coi như là câu trả lời thì thấy A Hạo hơi nhú mày.

“Sao thế? Đụng vào vết thương à?”

“Không.” A Hạo nói xong, sắc mặt không ổn lắm.

Thiên Vũ cho rằng gã đang giả vờ thì thấy nét mặt gã bất thường, vội vàng đến trước mặt gã, kéo vạt áo lên.

“Đau chỗ nào? Lại vỡ ra à? Để tôi xem!”

A Hạo nhìn thấy hắn căng thẳng thì nhếch mép cười. Thiên Vũ ngẩng đầu thấy mặt gã, nét cười dịu dàng nào có chút bóng dáng đau đớn đâu thì ném vạt áo lại.

“Giả vờ giả vịt, vờ vịt. Tôi mà mắc mưu cậu thì tôi làm con cháu cậu luôn.”

A Hạo giữ chặt hắn.

“Đừng mà, sếp Lý, Thiên Vũ, anh Thiên.”

Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn gã, A Hạo lại bĩu môi, liếc mắt, giọng nũng nịu: “Anh không thương tôi thì không ai thương tôi đâu.”

Nói xong thì hai người đều im lặng, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, không ai mở miệng.

A Hạo kiểm chế không nổi, cười rõ to, cười ngã cả xuống giường.

“Không được, buồn nôn quá thế!”

Thiên Vũ cũng cười, quay đầu nhìn gã. Hai người mỉm cười nhìn nhau rồi dần im lặng.

Thiên Vũ ngồi trên ghế cạnh giường, lấy thuốc lá từ trong người ra.

Hắn rút một điều bỏ vào miệng, châm lửa. Nâng mắt lên, nhìn ngực A Hạo, nhìn một lúc.

“Còn đau không?”

Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Đã khá rồi. Tôi cũng tăng ồi thịt nè.”

A Hạo lẩm nhẩm trấn an.

Thiên Vũ không hỏi nữa, chỉ hút thuốc. Căn phòng chìm vào im lặng.

“Mấy ngày nữa tôi muốn đi Bắc Kinh một chuyến.” A Hạo mở miệng.

“Là hội thảo đầu tư, làm ăn đứng đắn. Mấy thuộc hạ đều đi cùng, đừng lo.”

Thiên Vũ rút thuốc. Khói thuốc tràn khắp đôi mắt dưới hàng lông mi dài.

“Cậu từng đồng ý sẽ tự chăm sóc bản thân cho tốt. Tôi tin.”

Thiên Vũ bảo.

“Nhớ cẩn thận.”

A Hạo gạt đầu.

“Anh cũng thế.”

Thiên Vũ gạt đầu. Không nói thêm gì, chỉ hút thuốc.

A Hạo nhìn hắn bỏ đầu lọc vào gạt tàn, lại rút một điều đưa lên miệng thì đứng dậy vào ngồi cạnh giường, vươn tay lấy điều thuốc từ miệng hắn ra.

“Anh hút ít thôi. Nghiện thuốc lá nặng quá đấy.”

Thiên Vũ nheo mắt.

“Chê tôi mùi à?”

A Hạo nhướn mí mắt lên, cười mà không đáp.

Thiên Vũ nhìn gã, cầm điều thuốc gã đang giữ trong tay về, châm lửa, nhét vào miệng, vẫy tay với A Hạo.

A Hạo cúi đầu xuống. Thiên Vũ rít mạnh một hơi, lấy điều thuốc ra, ôm lấy cổ A Hạo, cầm điều thuốc kia, hôn lên môi gã.

Khói thuốc quấn quanh giữa hai môi lưỡi hai người dần tản ra. A Hạo ôm hân vào lòng.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt, hòa cùng gió đêm nhẹ nhàng ...

78. Chương 8-9

A Hạo đi Bắc Kinh. Chuyến này cần đi một tuần, Thiên Vũ bảo gã cuối tuần này mình cũng rất bận, không cần để ý, cứ làm việc của mình đi.

Thiên Vũ vẫn nhốt mình trong văn phòng, thỉnh thoảng lại gọi mấy nhân viên vào. Không khí kỳ lạ bao trùm công ty, nhân viên đều thảo luận với nhau. Có rất nhiều lời đồn đại nhưng chẳng ai nói chuẩn cả.

Thiên Vũ gọi thư ký đến, bảo cô mời phó tổng giám đốc Tề đến.

Tề Chính Phong năm nay 60 tuổi là phụ tá đắc lực của ba Thiên Vũ, là người có công lâu năm của Biển sao. Sau khi ba Thiên Vũ qua đời, ông vẫn trung thành và tận tâm ở lại Biển Sao, vẫn giúp đỡ Thiên Vũ. Hân cũng không bạc đãi ông, rất tôn trọng ông, đối xử với ông như chính cha mẹ mình.

Tề Chính Phong đến, Thiên Vũ mời ông ngồi xuống, im lặng một lúc rồi lấy một tập tài liệu từ ngăn kéo ra đưa cho ông.

Tề Chính Phong nghi ngờ mở tài liệu, vẻ mặt dần chuyển từ sợ hãi đến không dám tin, ánh mắt kinh ngạc với cả Thiên Vũ và tài liệu đang cầm trong tay.

“Phó tổng giám đốc tập đoàn Dịch Trữ kiêm tổng thanh tra bộ phận ngoại thương, lương một năm và cổ phần công ty, thưởng đều viết bên trong, ngày mai sếp Lưu bên Dịch Trữ sẽ chính thức đưa thư mới đến đây.

Ngữ điệu của Thiên Vũ rất hùng dũng.

“Đãi ngộ của Biển Sao bên này, trong điều khoản cũng viết rõ, chú hãy xem kỹ. Có yêu cầu gì thì cứ đề đạt với cháu.”

Tề Chính Phong nhìn chăm chăm vào tài liệu, mãi sau mới ngẩng đầu lên.

“Sếp Lý, cháu ...”

Giọng ông run run.

“... Cháu muốn đuổi chú à?”

Thiên Vũ lắc đầu. Nhìn thấy người đàn ông tóc hoa râm trước mặt, tâm trạng hẳn rất phức tạp.

“Chú Tề.”

Thề Chính Phong kinh ngạc. Ở công ty Thiên Vũ hiếm khi xưng hô với ông như vậy.

“Tình hình công ty mấy năm nay thế nào, chú là người rõ nhất. Có một số việc, cháu không nói nhưng chú cũng hiểu được.”

Tề Chính Phong im lặng. Ông biết Thiên Vũ đang nói về cái gì.

“Sắp tới công ty sẽ có chút thay đổi, chắc chú cũng cảm giác được. Lưu Phong bên Dịch Trữ là người tin được, ông ấy vẫn muốn mời chú qua. Cháu tự quyết định, đã đồng ý rồi. Chú đến chỗ ông ấy, cháu yên tâm.”

Tề Chính Phong nhìn ánh mắt Thiên Vũ, trong mắt đều là lo lắng.

“Thiên Vũ, cháu nói thật cho chú biết, rút cục công ty đến mức nào rồi?”

Thiên Vũ không trả lời.

“Cháu không lừa được chú đâu, cháu sắp xếp để chú rời đi, xử lý việc tài chính, cháu định làm gì? Cháu ...”

Ánh mắt dày dạn sương gió của Tề Chính Phong hình như đã nhìn rõ tất cả, trong đó là sự căng thẳng và lo lắng, nhìn Thiên Vũ xong lại chưa nói tiếp, ngoảnh lại đặt tài liệu sang một bên.

“Chú sẽ không rời công ty lúc này đâu. Tiểu Vũ, tấm lòng của cháu, chú nhận. Chú lớn tuổi rồi, không thể

giúp gì cho cháu nhưng cháu có chuyện khó khăn thì chú cháu ta cùng nhau gánh.”

Thiên Vũ ầm áp trong lòng, cảm kích nhìn Tề Chính Phong. Nếu nói mấy năm gần đây, bên cạnh còn có một người thật sự nghĩ cho hắn, coi hắn như con trai mình thì chính là người đàn ông này. Thế nhưng hiện giờ hắn không thể không đưa ông đi, mà còn phải càng nhanh càng tốt.

“Chú Tề.”

Thiên Vũ gọi nhỏ.

“Chú đi theo ba cháu, giúp đỡ cháu, đã qua quá nửa đời người. Cháu không có gì báo đáp chú, để cháu là người đi sau được lo lắng cho chú một lần, vậy có được không?”

Tề Chính Phong nhìn Thiên Vũ, trong mắt càng ngày càng tích tụ nhiều lo lắng và kinh hãi.

Ông đã sớm cảm giác thấy gì đó, chỉ là không muốn tin. Tài liệu trước mặt hiện giờ khiến nỗi bất an của ông nhanh chóng lan rộng. Công ty rồi ren mấy ngày liền chứng tỏ sẽ phát sinh chuyện lớn, dựa vào bản năng, một số hành động của Thiên Vũ đều khiến Tề Chính Phong cảm giác được hắn đang vứt bỏ Biển Sao. Ông có thể đoán được nguyên nhân và mục đích hắn làm như thế nhưng trước giờ đều không muốn tin thật sự đã đi đến mức này.

Người đàn ông sáu mươi này nghĩ đến cái gì đó, đáy lòng ông trở nên khủng hoảng.

“Thiên Vũ, cháu nói thật cho chút biết rút cục cháu định làm gì ... Cháu định ...”

Ông dừng lại, muốn nói ra từ làm ông đau lòng nhất.

Thế nhưng, ông vẫn mở miệng một cách vô cùng khổ sở, như không thể chấp nhận nổi:

“... đi tự thú?”

Đến tối, Thiên Vũ ra ngoài công ty thì màn đêm đã buông xuống lâu rồi.

Hắn không muốn quay lại nhà, lái xe không mục đích khắp nơi rồi đến cầu cạn. Đèn nê ông rọi xuống sông sáng bừng, chiếu lên mặt hắn.

Bỗng nhiên Thiên Vũ chẳng biết đi đâu, hơi mù mờ. Hắn đi ngang qua một quán bar, định vào uống chén rượu, ô tô vào vị trí rồi nhưng hứng thú không còn, lại không đi nữa, phía sau lưng là ánh mắt chẳng hiểu ra làm sao của nhân viên đứng ở cửa.

Hắn lòng vòng trong thành phố rất lâu, cũng chẳng biết đi đâu. Trước giờ hắn toàn đi rượu chè xã giao hoặc những nơi ăn chơi hưởng lạc, nghĩ lại chưa hề có lúc nào chẳng biết đi đâu như bây giờ.

Lúc dừng xe chờ đèn đỏ, chiếc xe bên cạnh nhẹ nhàng phát ra giọng nói dịu dàng của người dẫn radio: “Hôm nay là ngày 26, có rất nhiều bài hát để tặng bạn bè ...”

Thiên Vũ nghe số 26 kia thì đột nhiên kinh ngạc, sau đó tự giễu.

Hôm nay là sinh nhật hắn.

Thiên Vũ gần như quên mất ngày này. Hắn không nhớ được sinh nhật là thế nào từ hồi cấp hai. Sinh nhật hắn lúc còn nhỏ, mỗi lần đều vui vẻ, không giống là sinh nhật cho hắn mà giống cuộc họp hàng năm của công ty, đối tác bố mẹ hắn xã giao trên thường trường, chỗ nào cũng bàn luận làm ăn với buôn bán, hắn được diện đẹp như kim đồng nhưng lại một thân một mình ngồi ngẩn ra cạnh bàn.

Sau đó hắn thấy sinh nhật là một chuyện cực kì tẻ nhạt, khi hắn có thể tự chủ cuộc sống thì thấy không tệ như vậy nữa. Cũng có đám hồ bằng cầu đẳng ồn ào với hắn, nhưng đây chẳng qua là cái cớ để lấy tiền của hắn tiêu vào tiệc rượu.

Lần sinh nhật gần đây nhất mà Thiên Vũ nhớ là Tiêu Nam ở cùng hắn. Khi hắn mới ở cùng Tiêu Nam một năm, hôm sinh nhật đó Tiêu Nam bao cả Sao Trời, bảo muốn tạo vui sướng bất ngờ cho Thiên Vũ. Cái bất ngờ kia là bốn thanh niên trần truồng cường tráng nằm trên giường, Tiêu Nam chỉ vào bọn họ, hứng thú ngẩng cao đầu hỏi hắn, cậu từng thử sáu người chưa? (OTL)

Thiên Vũ mỉa mai những kẻ thích sinh nhật. Cho đến bây giờ ngày này chẳng có gì đặc biệt với hắn hết.

Thế nhưng tối nay hắn lại rất mong bên cạnh có người, cùng hắn uống rượu, nói chuyện.

Hắn lấy di động ra, lấy dây số quen thuộc kia ra, nhìn nhìn, chán chừ một lúc rồi lại thả di động vào trong túi.

Hắn không muốn truyền tâm tình này cho A Hạo ở xa. Có rất nhiều chuyện, hắn không muốn cho gã biết.

Sau đó Thiên Vũ lái xe ra bờ sông. Đèn đỏm của các tòa nhà cao tầng san sát nhau ở bờ sông bên kia rực rỡ, bóng chiếu trên mặt sông dập dềnh sắc vàng, gần đó có tiếng cười tiếng hoan hô của nhóm người vang đến, các đôi yêu nhau tình cảm ngã vào nhau đi sau hắn.

Cảnh tượng náo nhiệt này lại chẳng liên quan gì đến hắn hết.

Lý Thiên Vũ cũng không đa sầu đa cảm, cũng ít khi cảm thấy yếu đuối. Nhưng chưa bao giờ giống như đêm nay, hi vọng có ít nhất một người bên cạnh mình chứ không phải ở một mình.

Hắn nhìn mặt sông phía xa, nghĩ ngày này năm sau có lẽ hắn không đến được nữa. Đây có lẽ là sinh nhật cuối cùng hắn ở bên ngoài, lại cô đơn một mình, chẳng có chỗ nào để đi.

Hắn thấy thật mĩa mai, không khỏi nở nụ cười tự giễu.

Hắn thấy chưa bao giờ cô đơn cả.

Trên đường lái xe về, Thiên Vũ nhận được một cuộc gọi. Là Tony quản lý của Destiny, việc này làm hắn bất ngờ.

“Cậu đẹp giai, sao lâu rồi không đến thế?”

Giọng trêu chọc của Tony.

“Có người lăn giường cùng chưa đủ sao?”

Thiên Vũ trả lời cho có.

“Quá nguy, tôi không cổ vũ mấy vị kim chủ thế nhé, vậy làm sao tôi kiếm tiền được? Đến đây đi! Đêm nay có tiết mục đặc biệt.”

Đầu bên kia là tiếng hát hò nhảy nhót âm ỉ, Thiên Vũ không hứng thú lên chút nào cả.

“Anh tự vui vẻ đi, tôi phải về.”

“Giữ mình trong sạch đấy hả?”

Tony cười đến kỳ quái.

“Tôi nghe nói giờ cậu có đối tượng rồi hả? Còn là tình sâu nghĩa nặng nữa? Sao, giữ mình vì người ta?”

Thiên Vũ quẹo tay lái, miệng trả lời:

“Cứ coi là thế đi.”

Tony rõ ràng không nghĩ hắn như thế là lại thừa nhận, ngẩn người, “Bố khi” một câu, rất sợ hãi.

“Mặt trời mọc đằng Tây! Ai mà đẹp lại có bản lĩnh lớn thế!” Tony đổi ngữ điệu, không lăm lờ nữa, “Coi như cậu đến tụ tập với tôi đi, không làm gì khác, ngồi dưới võ tay cũng được?”

“Hôm khác đi, hôm khác tôi mời anh,”

Tony không nói nữa, ngừng một chút, nói một câu:

“Không phải vì cái khác, hôm nay là sinh nhật cậu. Tôi là bạn cậu, đến đây đi.”

Thiên Vũ không lên tiếng.

Lúc Thiên Vũ đi vào Destiny, nơi này vẫn như vô số lần hắn từng đi vào.

Trên sân khấu có vũ công nam đang khiêu vũ, Thiên Vũ ngồi phòng VIP, nhìn khán đài.

Góc độ này rất quen thuộc, hắn nhớ lần đầu gặp A Hạo ở đây, hắn cũng ngồi phòng này, an vị ở vị trí hiện tại.

79. Chương 8-10

Hắn nhớ lại cảnh lần đầu nhìn thấy bóng dáng kia, như thể mới là ngày hôm qua, rõ ràng trước mắt, miệng không kiềm chế được mà hiện lên một nụ cười.

Tony đi vào, Thiên Vũ hỏi anh ta: “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

Tony cười: “Tôi không nhớ được, đương nhiên người quan tâm cậu thì nhớ rõ.”

Anh ta chỉ chỉ bên ngoài rực sáng đang phản chiếu trong mắt Thiên Vũ: “Người nhớ cậu còn nhiều mà.”

Thiên Vũ nhấp một ngụm rượu, không để ý gì, Tony đứng dậy vỗ tay một cái, tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại, ánh đèn cũng tắt, có người cầm micro nói.

“Thưa các vị, hôm nay là sinh nhật một vị khách quý của Destiny chúng tôi, anh ấy là người trong mộng của rất nhiều người ở đây, thế nhưng thật đáng tiếc, đêm nay sân khấu đặc biệt dành cho anh ấy đã có người bao hết rồi!”

Tiếng hò hét diếc tai vang lên khắp nơi, Thiên Vũ nhìn Tony.

“Cái gì thế?”

Tony cười.

“Đương nhiên là người theo đuổi cậu.”

“Đừng giày vò tôi nữa, tôi không hứng thú.”

Vẻ mặt Tony thần bí.

“Giờ chào tạm biệt còn sớm quá, nhìn thì biết ngay.”

Đột nhiên tất cả tối đen như bị mất điện hết, đám đông hơi xôn xao. Thiên Vũ cũng không để ý bên ngoài đang có chuyện gì, chỉ cúi đầu uống rượu.

Một chùm sáng đột nhiên bùng lên, tụ ở chính giữa sân khấu. Ở đó xuất hiện bóng dáng một vũ công nam.

Ánh sáng ngược chiều làm cả mặt lẫn thân thể gã đều chìm trong bóng tối. Trang phục gã không giống một người nhảy múa mà giống người mẫu trong ảnh, áo da ngắn màu đen, bộ vét áo sơ mi cà vạt rất vừa người. Quần tây màu đen bao lấy đôi chân rất dài của gã khiến dáng người đẹp trai cao ráo mạnh mẽ, gã đứng trên sân khấu, cúi đầu, chỉ có ánh đèn mờ mờ từ trên xuống, rơi xuống giữa người hắn, không nhìn thấy mặt gã, cũng không có tiếng động gì.

Sự im lặng càng khiến đám đông mất kiên nhẫn đến cực điểm, rồi đột nhiên một nhịp trống mạnh mẽ như đập thẳng xuống, giống như ngọn lửa đột nhiên bùng lên, hình dáng như được điêu khắc ngừng đầu, đột nhiên chuyển động.

Giây phút gã chuyển động, cả Destiny phát ra tiếng hò hét điên dại, Thiên Vũ không chịu nổi mở âm thanh hỗn độn kia, mắt nâng lên, liếc về phía sân khấu đằng kia.

Ly rượu dừng ngay bên miệng hắn.

Trong nháy mắt kia, hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Thời gian quay lại, hắn quay về ngày nào đó, liếc mắt một cái.

Người trên sân khấu đang nhảy một mình.

Đó là một thân thể tràn ngập sức mạnh lẫn dã tính, mỗi đốt xương đều nhảy như có sinh mệnh của riêng

mình, chính xác theo từng tiết tấu, đầy kích động. Không ai nhìn ra được chỗ nào trên người gã bắt đầu nhảy múa, cũng không thấy chỗ nào ngừng hẳn, chỉ nhìn thấy tay chân làm hoa cả mắt, nhảy múa như nước chảy mây trôi. Gã chuyển động ngón tay thôi mà thay đổi đến ba bốn kiểu, gã chuyển ngón tay trước ngực một cách kiêu ngạo ngang ngược, cơ bắp như muốn xé rách quần áo mà vươn ra khiến đám đông kêu gào ầm ầm! Thân thể kia chính là ma lực, là trung tâm của bão táp, cả sân khấu đều trở thành vòng xoáy không khí, hẳn ở giữa vòng xoáy ấy, xoay như chong chóng khiến đám đông điên đảo, khiến người khác chưa kịp thở đã bị gã chặn yết hầu, tước mất hơi thở!

Ánh mắt kiêu ngạo phóng túng đảo qua đám đông đang trợn mắt há mồm ở phía dưới, gã đột nhiên cười lên khiến đám đông hò hét điên dại, ánh mắt gã lướt mạnh đến một hướng, trong khoảnh khắc nhìn về nơi ấy ngay cả vẻ mặt gã cũng trở nên dịu dàng.

Khi mọi người còn đang thở hổn hển thì bóng dáng đang nhảy múa đột nhiên dừng lại. Trong khoảnh khắc động chuyển sang tĩnh, sự mạnh mẽ lúc trước như thể chưa tồn tại, gã nghiêng người đứng lại, thân thể thoát ra từ những động tác phức tạp mà đẹp mắt, xòe ra một cách phóng khoáng, để tay phải kề sát miệng. Bàn tay đột nhiên mở ra, trống rung một cái, lông vũ màu trắng bay ngợp trời từ lòng bàn tay đang xòe ra của hắn, nhẹ nhàng uyển chuyển hết như mưa hoa khắp trời, bông bèo rơi xuống.

Mưa lông vũ đổ xuống, vắt ngang qua những gương mặt đang hồn bay phách lạc, vắt ngang qua biểu cảm ngạo nghễ của gã. Gã được bao trùm trong một thế giới ánh sáng và lông vũ, cao cao tại thượng.

Gã liếc nhìn đám đông, giống như nhà vua đang thị sát dân chúng.

Miệng hắn cong lên thành một nụ cười, nụ cười của một vị vua.

Thiên Vũ vẫn không nhúc nhích.

Tay cầm ly siết chặt một cái, hắn không nghe thấy âm thanh gì.

Bóng dáng trước mặt trùng khít với vô số lần trong trí nhớ, hắn như xuyên qua thời gian trở về quá khứ. Hắn được đưa về buổi tối hôm ấy, ngồi ở vị trí này, cứ nhìn gã như vậy, biểu cảm giống như thế, thấy gã mỉm cười như thế.

Bóng dáng áo chên màu vàng, vũ công nam mà lần đầu tiên nhìn thấy đã chiếm mất ánh mắt lẫn hơi thở của hắn. Không có tất cả những chuyện xảy ra sau này, không có dò xét, hiểu lầm, không có thương tổn hắn đã gây ra cho gã, cũng không có vết sẹo kia. Hắn sẽ không ra giá mua gã, hắn muốn bọn họ quen biết theo một khởi đầu hoàn toàn mới. Lúc ấy hắn sẽ không lãng phí thời gian nữa, hắn sẽ chờ đợi gã một cách tử tế, quý trọng gã, nói với gã rằng mình không phải là chiếc ô tô nhỏ trong cửa hàng, hắn muốn gã, hắn có sự chân thành ...

Đám đông bùng nổ, trần nhà của Destiny cũng bị tiếng gào thét làm rung lên, người trên khán đài lại hình như chẳng nghe thấy gì.

Hắn chăm chú nhìn một phía, mở miệng.

“Ở sân khấu này, ngay tại chỗ này, tôi cũng từng nhảy điệu nhảy này. Một ngày nọ, tôi quen một người.”

“Trước kia, điệu nhảy này tôi nhảy cho mọi người xem. Nhưng hôm nay, tôi nhảy chỉ vì anh ấy,”

Đám đông huyết sáo lẫn hoan hô, hò hét, đầy hưng phấn và vô cùng hâm mộ.

Thiên Vũ nhìn thẳng lên sân khấu, ánh mắt hắn chạm vào đường nhìn của A Hạo, đã có người theo ánh mắt của A Hạo mà nhìn qua, ào ào quay đầu lại, ánh mắt hướng đến phòng VIP của Thiên Vũ.

“Có biết hôm nay tôi nhảy vì ai không?”

Ở trên sân khấu A Hạo đột nhiên hét to!

Đám đông sôi nổi hét to đáp lại.

“Lý Thiên Vũ! Lên sân khấu lên sân khấu!”

A Hạo hướng về phòng Thiên Vũ, hét ầm lên!

Tiếng hò reo và huyết sáo bùng lên tứ phía, đỉnh tai nhức óc. Đám đông đều quay lại nhìn về phía phòng Thiên Vũ, trong ánh mắt có hâm mộ, ghen tị, cảm thán, cũng có cảm động và chúc phúc.

Thiên Vũ nhìn thấy A Hạo đứng trên sân khấu, ánh mắt nhìn thẳng hắn không hề che giấu. Tony ở bên cạnh cười to đẩy hắn.

“Còn không mau lên đi?”

Nhìn điệu cười của Tony thì chắc chắn là biết từ sớm rồi.

“Mấy người thông đồng với nhau đúng không?”

“Hỏi gì nữa, người ta đang chờ cậu trên sân khấu kìa!”

Tony kéo Thiên Vũ dậy. Khoảng khắc Thiên Vũ đứng lên, đám đông lại bùng nổ tiếng hò hét vui mừng và vỗ tay, Thiên Vũ lại không nghe thấy gì, hắn đi ra khỏi phòng VIP, nhìn thấy Hạo nhảy xuống từ sân khấu đi thẳng về phía hắn.

Đám đông tự nhiên tách ra để dành một lối đi cho bọn họ, Thiên Vũ hơi ngần ngại nhìn A Hạo đi đến trước mặt mình, A Hạo nhìn hắn đầy tình cảm, vươn tay, dùng ngón tay giữ lấy thắt lưng Thiên Vũ, vừa ngang ngược lại mê hoặc kéo hắn lại, ôm Thiên Vũ từng bước từng bước đi về phía sân khấu.

Động tác này quá sức khiêu khích gợi cảm, người xung quanh đều hò hét ầm ĩ, tiếng huýt sáo lại vang lên, tiếng hò hét cả đầy cả không gian mà hình như Thiên Vũ vẫn chưa tỉnh táo. Trong mắt hắn chỉ có người trước mặt, hắn bị gã ôm lấy, kéo đi, trong mắt hắn chỉ có đôi mắt đầy tình cảm, miệng mỉm cười. Mỗi bước chân của hắn đều như dẫm lên mây, chìm trong mê hoặc, tâm trí mơ hồ, đến khi nhận ra thì bản thân đã theo A Hạo lên sân khấu, đến giữa ánh đèn. Nhạc bắt đầu nổi lên, ánh đèn nhẹ đi, một giai điệu vang lên, một giọng ca nữ vừa trầm vừa quyến rũ bao phủ cả Destiny:

“I’m lonely lonely lonely, I’m lonely lonely in my life.....”

(Tôi cô đơn cô đơn cô đơn, tôi lẻ loi lẻ loi lẻ loi trong cuộc đời này ...)

Giọng hát say đắm lòng người, mọi người bắt đầu say mê nhảy múa.

Đôi mắt A Hạo chăm chú nhìn Thiên Vũ, nhẹ nhàng di chuyển cơ thể, ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi Thiên Vũ. Gã cười nhẹ, cười thật dịu dàng, tình cảm sâu nặng. Gã kề sát Thiên Vũ, cúi đầu, mắt mờ ám, tha thiết lại quyến rũ đảo qua đôi mắt, chớp mũi, môi Thiên Vũ, đảo qua cổ và xương quai xanh của hắn, tựa sát vào như thể muốn hôn rồi lại lùi ra, để lại khoảng cách khiến người ta muốn phát điên. Miệng hắn cong lên lộ ra một nụ cười nhẹ, bình thường Thiên Vũ không nhìn thấy nụ cười kia của A Hạo, nụ cười gợi cảm một cách bất trị và ... khiêu khích. Gã dùng đưa sát ngay người Thiên Vũ, nhẹ nhàng dán vào eo hắn, mỉm cười, hai tay vòng thành vòng tròn, từ từ lượn từ trên xuống, buộc đến eo hắn thì cánh tay thu lại kéo Thiên Vũ về phía mình. Thân thể hai người dính vào nhau, eo hông kề sát nhau, hơi thở nóng bỏng phả vào nhau, nghe thấy tiếng tim đập của nhau. Trán A Hạo kề sát trán Thiên Vũ, chớp mũi chạm vào chớp mũi, mặt kề mặt mà đóng đưa, hơi ấm im lặng hòa vào nhau, trong tiếng nhạc say mê thân thể Lý Thiên Vũ nhẹ nhàng lắc lư ...

“..... lonely lonely lonely, I’m lonely lonely in my life.....”

(... cô đơn cô đơn cô đơn, tôi lẻ loi lẻ loi lẻ loi trong cuộc đời này ...)

Thiên Vũ nghe từ lonely lặp lại, tiếng nhạc say mê cuốn hút đám đông, cuốn hút buổi tối này, cuốn hút cả thế giới của hắn.

“I’m lonely lonely lonely, God help me to survive!”

(Tôi cô đơn cô đơn cô đơn, Chúa giúp tôi sống sót!”)

Hắn từng cô đơn như vậy, nghĩ trên đời này chỉ có mình mình. Hắn từng quyết tâm tiến lên, tự nói với bản thân mình có được tất cả, khi xung quanh mở mắt thì phát hiện mình cô độc, hai bàn tay trắng.

Hắn dối lừa chính mình, nói với mình rằng hắn không cần, khi hắn dừng bước, quay đầu lại mới biết mình vẫn lẻ loi.

“That’s why I’m lonely lonely lonely,I’m so lonely lonely lonely.....”

(Vì thế mà tôi cô đơn cô đơn cô đơn, tôi thật lẻ loi lẻ loi lẻ loi ...”)

Thiên Vũ vươn tay vòng qua lưng A Hạo, kề sát ngực hắn mà say sưa lắc lư. Hai mắt hắn dừng ngay phía trước, nơi ấy chỉ phản chiếu bóng dáng hắn, thấy chính mình trong đôi đồng tử đầy tình cảm. Bản thân mình trong đôi mắt ấy trông thật xa lạ, hắn không biết nữa, bản thân mình lại có thể có khuôn mặt đẹp đẽ, có thể cười thuần khiết như thế, chân thật, thỏa mãn.

Hai người đang đưa bên nhau, hơi thở quện vào nhau, ánh mắt không rời giây nào phút nào.

Ánh đèn mờ ảo đổ xuống hai thân hình trẻ tuổi đang ôm nhau, vành tai tóc mai chạm nhau, lưu luyến triền miên ...

Thế giới cũng biến mất trong giây phút này, mọi thứ mọi chuyện không liên quan đến bọn họ.

Thiên Vũ biết mình sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Trên sân khấu rơi đầy giấy vàng bay qua vai hai người, trong mưa hoa như trong cõi mộng A Hạo cúi đầu, nâng hai má Thiên Vũ lên.

Gã nhìn sâu vào mắt hắn, nói nhỏ.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Tiếng nói phát ra, A Hạo từ từ nghiêng người hôn lên môi Thiên Vũ.

Tiếng hò hét vang vọng Destiny, vô số ánh mắt yêu thích lẫn ngưỡng mộ bao phủ bọn họ.

Dưới ánh đèn như ban trưa, dưới vô số ánh mắt đang theo dõi họ, hai người say mê hôn nhau. Thời gian lúc này đọng lại, thế giới cũng ngừng chuyển động, tất cả đều đã quên mất, đọng lại trong khoảnh khắc này ...

80. Chương 8-11: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

81. Chương 8-12

“Nếu anh ta tìm anh thì nói cho tôi biết.”

A Hạo nhìn hấn. Thiên Vũ hiểu ý gã là gì.

Thiên Vũ không để tâm mà cố trêu chọc.

“Anh ta tìm tôi để lên giường thì cũng phải nói với cậu à?”

A Hạo không nói gì, Thiên Vũ tự thấy lời này không ổn, đang định đi về thì A Hạo xoay người ngăn hấn.

“Đừng để anh ta chạm vào anh nữa.”

Thiên Vũ nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt A Hạo, khóe miệng cong lên.

“Cậu ghen à?”

“Tôi ghen.”

A Hạo không chút do dự, nhấn mạnh từng chữ một.

Thiên Vũ chăm chú nhìn gã một lúc lâu rồi đột nhiên véo cằm gã mà nâng lên.

“Lúc trước ở Hoàng Long, lúc cậu xông vào thấy tôi và Trương Thư Thần như thế thì có ghen không?”

A Hạo nhìn hấn thật chăm chú, lát sau phát ra tiếng thở dài u ám.

Thiên Vũ nghe thấy tiếng thở dài kia thì ngẩng phắt đầu lên, hoàn toàn chẳng biết tại sao hôn luôn lên môi..

A Hạo kéo chặt hấn vào người mình ...

Đêm kia A Hạo ra sức hôn lên toàn thân hắn, dấu vết lưu lại trên người Thiên Vũ là vết đỏ và vết cắn, trải rộng trên từng chỗ của thân thể ...

Có lúc A Hạo xuất hiện sẽ xuất hiện ở Hoàng Long, mỗi lần đến đều thuê phòng ở đằng sau, không xuất đầu lộ diện. Người đi theo A Hạo đến Hoàng Long nhiều lắm, gã sẽ không nói gì với Thiên Vũ. Có khi hai người thuê phòng chung cùng nhau uống rượu nói chuyện. Có mấy lần Chu Tiểu Châu đến đây, Thiên Vũ thấy cậu ta đẹp trai hơn lúc trước, cũng rất im lặng, ngồi trong phòng thuê chung, lúc A Hạo và Thiên Vũ nói chuyện Chu Tiểu Châu nâng mắt lên nhìn bọn họ, im lặng một lúc lâu.

Có lần Thiên Vũ đến Hoàng Long, A Hạo mới tiếp đãi xong, uống nhiều, Chu Tiểu Châu đỡ gã đi ra.

“Anh ... có ổn không?”

Chu Tiểu Châu nhẹ nhàng hỏi, để A Hạo tựa đầu lên vai mình.

Thiên Vũ đi qua, Chu Tiểu Châu ngẩng lên nhìn hắn, dừng lại một chút, Thiên Vũ thản nhiên nhận A Hạo từ trong tay cậu ta.

Chu Tiểu Châu không nói gì, chỉ nhìn Thiên Vũ đưa A Hạo vào trong xe.

Thiên Vũ nói với A Hạo là Chu Tiểu Châu có ý với gã. A Hạo kinh ngạc một chút, bật cười nói không thể nào.

Thiên Vũ bảo, không sai được đâu.

A Hạo chém đinh chặt sắt, chắc chắn không có chuyện đó, anh đừng nghĩ lung tung, cậu ấy không thể có ý đó đâu, cậu ấy là ...

A Hạo định nói lại thôi, chỉ nói người ta có bạn gái rồi, đừng nói lung tung.

Thiên Vũ ngăm người trong giới này mà lớn lên, Chu Tiểu Châu tuy rằng giấu rất ổn nhưng ánh mắt cậu ta nhìn A Hạo, liếc một cái Thiên Vũ cũng nhận ra được. Hắn đùa A Hạo, bảo Chu Tiểu Châu cũng không tệ, vẻ ngoài đẹp đẽ, A Hạo thốt ra không suy nghĩ rằng không phải anh cũng đẹp à. Thiên Vũ nghe xong càng có muốn lựa sơ hở mà tấn công, hỏi thế cậu thích tôi ở điểm nào?

Hắn chọc A Hạo mãi gã mới nhỏ giọng nói, anh là người tốt, trái tim lương thiện.

Thiên Vũ cười lạnh, nói nếu tôi mà là người tốt thì trên đời này không có người xấu đâu.

A Hạo lấy miệng lấp kín lời sau đó của hắn ...

Thiên Vũ không để tâm chuyện Chu Tiểu Châu, chỉ cảm thấy mỗi lần nhắc đến cậu ta A Hạo không được tự nhiên lắm, như thể đang che giấu gì đó.

Thiên Vũ nghe được một tin khiến hắn chấn động. Trần Vân bị “quy tắc kép.” Trần Vân là nhân vật trung tâm trong tỉnh, bảo thủ đoạn phi thường cũng chưa đủ. Hơn nữa ông ta còn là nhân vật quan trọng trong tập đoàn quan chức của bố Tiêu Nam. Lúc hắn nói cho A Hạo biết, A Hạo hình như cũng không quan tâm lắm, thế nhưng Thiên Vũ rất kinh hãi. Nguồn gốc tin tức này rất đáng tin cậy. Tin tức nội bộ nói Trần Vân bị quy cho rất nhiều vấn đề như phạm tội kinh tế, tham ô không làm tròn trách nhiệm, liên quan đến thế lực xã hội đen ... thấy bảo cảnh sát thu thập được chứng cứ số lượng lớn, vì chứng cứ vô cùng chính xác, tình tiết lại nghiêm trọng, tập đoàn phía sau muốn túm ông ta lên cũng không nổi, Trần Vân có xoay xở cũng chỉ sợ không có cửa, cũng có thể thế lực sau lưng sợ bị dính dáng đến nhân vật cấp cao hơn nên hy sinh ông ta cho xong việc.

Thiên Vũ thấy có chút hứng thú.

“Nếu không phải người nội bộ nắm giữ chứng cứ quan trọng, cung cấp cho cảnh sát thì chẳng dễ kéo ông ta xuống như vậy. Là ai nhỉ?”

A Hạo nghe nhưng hình như không quan tâm lắm.

Thiên Vũ ngồi trong văn phòng, phụ tá báo cáo danh sách hàng hóa đi Canada vẫn chưa về. Thiên Vũ nhú mày. Đây là vụ làm ăn lớn cuối cùng của Biển sao, Thiên Vũ vẫn luôn chờ vụ làm ăn này kết thúc. Từ trên xuống dưới Biển sao có mấy trăm nhân viên, Thiên Vũ có thể mặc kệ Biển sao nhưng không thể không quan tâm bọn họ.

Không ngờ vì quy định mới điều chỉnh của Hải quan mà lô hàng này lại chậm trễ thế, Thiên Vũ cũng mất kiên nhẫn. Theo tin hắn có được, muộn nhất nửa tháng sau Tiêu Nam sẽ quay về, hắn không còn bao nhiêu thời gian nữa.

A Hạo cũng đi sớm về muộn. Dù gã có về muộn nhiều nhưng Thiên Vũ vẫn sẽ chờ gã, sau đó khi A Hạo vào cửa sẽ chặn lại ôm gã mà hôn, đè gã ngã xuống giường.

Có lúc hắn còn không chờ được đến khi A Hạo tắm xong. Hắn sẽ bước vào ngay lúc A Hạo đang tắm, ôm lấy tấm lưng trần trụi của A Hạo trong làn nước ấm. A Hạo quay lại, bọt dính vào mắt còn chưa mở nổi đã bị hắn ôm lấy mà xoay người lại, Thiên Vũ vuốt ve thân thể gã dưới làn nước ấm, không che giấu khao khát của mình một chút nào.

A Hạo lau hết nước trên mặt, mở mắt tóm tay Thiên Vũ đang lặn mò trên người mình, bắt chéo hai tay hắn ra sau lưng, sát lại hôn hắn.

Hơi nước dày đặc biến phòng tắm thành lò xông tự nhiên, ánh đèn mờ mờ màu vàng phủ lên bóng dáng hai người quấn quýt ôm ấp trong dòng nước ấm áp ... A Hạo ôm Thiên Vũ đặt lên bồn rửa tay lớn. Tiếng rên rỉ và thở hổn hển thoát ra từ khe hở cửa phòng, gương phản chiếu hai thân thể đang hoạt động mạnh mẽ ...

Trong thời gian hai người ở cùng nhau thì gần như một nửa là ở trên giường. Thiên Vũ như thể có khao khát vô tận, hấn bảo với A Hạo trước đây mình thiếu nợ, giờ trả lại gấp đôi.

Sau một lần làm tình điên cuồng nọ, Thiên Vũ kiệt sức, nằm trên giường ngây ra mãi. A Hạo nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt mồ hôi của hắn, trông hơi suy tư mà nhìn hắn.

“Sao thế?”

Thiên Vũ tỉnh táo lại, hỏi gã.

A Hạo thấy ánh mắt hắn.

“Đạo này ... sao anh điên cuồng thế?”

A Hạo nhẹ nhàng vuốt ve hắn.

Thiên Vũ nhìn lại gã, khóe miệng hơi cong lên.

“Cậu không cho tôi tìm người khác, cậu tự chuốc lấy thôi.”

A Hạo mỉm cười. Thiên Vũ cũng cười. Hắn không nói gì, chỉ nhìn A Hạo, ánh mắt thoáng lướt qua đôi mày đẹp đẽ, đôi mắt thâm sâu, cái cằm góc cạnh. Thiên Vũ vươn tay kéo hai tay A Hạo ra sau, kề sát tai gã mà nói, tôi cứ tới gần cậu là không nhịn được..

A Hạo thở hổn hển, tay giữ hắn thật chặt ...

Hai người tụ tập với Tony. Tony nâng cốc cảm thán hai người có duyên với nhau, nói thế giới này thật kỳ diệu. Anh ta chỉ Thiên Vũ rồi bảo tôi là ông mối cho hai người các cậu, lúc trước cậu vừa ý với người này ở chỗ tôi, tôi dẫn cậu ấy đến cho cậu, hai cậu bảo có nên kính rượu tôi không.

Tony biết trước đó A Hạo Thiên Vũ đã nói rõ với nhau nên không kiêng dè nữa, A Hạo cười rót rượu cho Tony, Tony chỉ A Hạo mà nói về Thiên Vũ, đại thiếu gia của tôi, với người tử tế, người này thật sự có tình có nghĩa với cậu, trước đây phong lưu thể mà mèo mù vớ được thăng nhỏ tốt vậy.

Thiên Vũ bảo anh uống rượu đi, còn lảm lời nữa là tôi coi anh tiếc đám bạc trắng lóa của tôi đấy.

Tony gật đầu thật mạnh.

“Tôi thật sự tiếc một kim chủ lớn như vậy. A Hạo, cậu coi chừng nhé, người này ăn chơi lắm, người đến đây

ai chẳng biết đại danh Thiên Vũ? Xơi hết cậu ta đi, đừng để cậu ta chạy đi gây họa cho người khác.”

A Hạo nhìn Thiên Vũ, gã bảo không hại được, chẳng còn sức nữa đâu.

Thiên Vũ cười to, thấy ánh mắt A Hạo đầy dọa dẫm, A Hạo biết ý của hắn, đấy là nụ cười xấu xa.

Tony ở bên cạnh thấy hai người đầu mày cuối mắt thì cảm khái thật lớn.

“Trong giới này, rút cục cũng chưa hỏng hắc.”

Lúc ba người đều đã uống nhiều, Tony nhìn Thiên Vũ mà bảo, Thiên Vũ, không dễ đâu. Phải có chừng mực.

Thiên Vũ bảo, tôi biết rồi.

Thiên Vũ từng hỏi A Hạo tính toán đi trên con đường xã hội đen đến lúc nào, sẽ thoát thân kiểu gì. A Hạo bảo anh đừng để ý, tôi sắp xếp cả rồi.

Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của A Hạo, có thể thấy rõ gã tràn đầy khao khát và tin tưởng. Hắn có thể nhận ra gần đây cảm xúc A Hạo rất tốt, hình như có chuyện gì tốt, hắn không biết tại sao A Hạo có thể lạc quan thế, gã bảo với hắn anh tự chăm sóc bản thân đã là giúp tôi rồi.

Thiên Vũ nói cậu cũng chỉ một đầu hai tay, hô mưa gọi gió nổi không? Đừng biến mình thành tải mồi.

A Hạo nghe xong thì bật cười: “Tải mồi á?”

Thiên Vũ bảo, đồ ngốc đó!

Thiên Vũ bảo A Hạo chắc chắn phải đề phòng Trương Cường, làm gì cũng phải để lại đường lui, bằng không bị kéo vào quá nhiều thì không hay cho bản thân. Các huynh đệ thuộc hạ có nghĩa khí cũng đừng thân mật quá, dù sao môi trường lẫn lộn, đừng để lật thuyền trong mương. Làm ăn phi pháp hay không cũng đừng trực tiếp nhúng tay vào, để lại đường lui sau này, thật sự không thoát thân được thì ít nhất phải tẩy trắng được, đừng rầu rĩ để kẻ khác bắt lên ...

A Hạo cười rõ lâu rồi bảo sao anh lải nhải như mẹ tôi vậy, đến từ đâu mà dông dài thế?

Thiên Vũ bảo nghe cho tử tế, sau này lúc muốn nghe mà không được thì đừng hối.

A Hạo cong khóe miệng, “Hử, anh còn định chạy mất à? Sau này có thời gian là nghe anh nói mà.”

Thiên Vũ không trả lời.

82. Chương 8-13

Lúc Thiên Vũ đẩy cửa văn phòng đi vào thì dừng lại một chút.

Tiêu Nam thản nhiên ngồi trên ghế ông chủ của hắn, hai chân gác lên bàn làm việc của hắn.

“Cậu quay lại rồi.”

Tiêu Nam nói. Thiên Vũ gật đầu.

“Phải.”

Hai người bình tĩnh chào hỏi nhau như thể mới hôm qua mới gặp nhau xong. Thiên Vũ dự đoán được Tiêu Nam sẽ quay về, chuyện Trần Vân là một tín hiệu, vì thế hắn cũng chẳng giật mình khi y xuất hiện.

Tiêu Nam nhìn kỹ Thiên Vũ, kinh ngạc hỏi:

“Gầy quá. Sao thế, tình nhân bé nhỏ của cậu không cho cậu ăn no à?”

“Quan tâm tiểu tình nhân của tôi thế nên để lại dấu hiệu trên người cậu ta đúng không?”

Tiêu Nam bật cười.

“Tôi nói rồi, đây là quà sinh nhật. Đừng bảo tôi không quan tâm cậu, tôi về cái là đến gặp cậu luôn, thế mà cậu còn không vừa mắt, người ta đau lòng lắm đấy.”

Thiên Vũ không muốn cãi nhau với y, Tiêu Nam cũng không vòng vo gì.

“Lo lắng đến thế à?”

Tiêu Nam hỏi. Thiên Vũ hỏi lại:

“Tôi còn đường sống để chọn không?”

“Đương nhiên là còn.”

Tiêu Nam thản nhiên cầm kính mắt mạ vàng như thể rất hứng thú nghiên cứu nó, khóe miệng hơi cong lên.

“Ví dụ như cầm chứng cứ của tôi đưa cho cục cảnh sát, hoặc là thành thật ... đi tự thú?”

Thiên Vũ thấy bị Tiêu Nam giễu cợt.

“Tự thú ngay dưới mắt anh, anh thấy tôi ngu vậy hả?”

“Lúc nào cậu cũng thông minh.” Tiêu Nam bỏ kính đứng lên, hơi vươn người ra, biểu cảm rất hài lòng.
“Tôi rất vừa ý với điểm này của cậu.”

Tiêu Nam hài lòng cười, đi về phía Thiên Vũ, nâng cằm hắn lên quan sát thật kỹ càng.

“Cậu mở miệng nói chuyện là có thể nói ra lời khiến tôi hài lòng. Tiểu Vũ, cậu bảo tôi buông cậu thế nào được?”

Y cúi đầu muốn hôn thì hắn quay mặt sang hướng khác.

“Sếp Tiêu, với người anh muốn đi chết thay, đừng diễn tiết mục này nữa.”

“Ai bảo tôi diễn?” Tiêu Nam rất kinh ngạc, “Ai bảo cậu phải chết thay tôi?”

Vẻ mặt Tiêu Nam rất đau lòng, thậm chí còn chân thành thâm tình.

“Người luôn bị tổn thương là tôi, Thiên Vũ à. Cậu tự vấn lương tâm xem bao năm nay tôi từng làm gì có lỗi với cậu chưa? Cậu làm thế này không tổn thương trái tim tôi à?”

Thiên Vũ nhìn biểu cảm thật sự đau lòng lẫn thâm tình trên mặt Tiêu Nam thì càng buồn nôn. Hắn đột nhiên ra sức kéo Tiêu Nam về phía mình, ép hắn nhìn mình.

“Anh nghiệm diễn rồi à? Được, diễn tiếp đi. Nói chút xem anh làm tôi chết mê chết mệt thể nào? Hử? Muốn sống hay chết?”

Tiêu Nam sững sờ nhìn hắn rồi bật cười, cười đến gập người lại.

Thiên Vũ buông tay, Tiêu Nam cười đủ rồi, dựa vào tường cười tiếp, ánh mắt xoay chuyển trên mặt Thiên

Vũ.

“Đặc biệt lắm. Tôi thích.”

“Tôi phục anh còn cười nổi.”

Nếu Thiên Vũ đoán không sai thì Tiêu Nam về trước thời gian không liên quan gì đến Trần Vân cả. Thiên Vũ biết chuyện này rất chấn động, chắc chắn không nhẹ nhàng như Tiêu Nam thể hiện bên ngoài. Hắn ở cạnh Tiêu Nam nhiều năm, Tiêu Nam thật sự ung dung hay tâm trạng không tốt, mấy lần là nhìn ra luôn.

Chuyện Trần Vân tuy đột ngột nhưng không phải không có nguyên do. Từ lúc trước khi Tiêu Nam nói với hắn hàng bị kiểm hóa Thiên Vũ đã nhận thấy gì đó. Chỉ là không nghĩ có thể nhanh như vậy.

Thiên Vũ cũng hiểu ra tại sao sau đó Tiêu Nam lại đột nhiên ngã bài với hắn. A Hạo từng nói gần đây Tiêu Nam đang hoạt động lớn. Hắn liên hệ với một số chuyện trước sau thì sự việc dần sáng tỏ. Hắn biết có lẽ Tiêu Nam đã nhận thức được đầu mối không ổn, đang chuẩn bị đường lui cho mình, mà hắn chính là một quân cờ quan trọng trên đường lui quân này của y.

“Tôi biết ý cậu là gì.”

Tiêu Nam ngồi xuống sô pha.

“Trần Vân ngã ngựa, tập đoàn họ Tiêu thương gân động cốt, hướng gió thay đổi, phải xem gió thổi bên nào, anh chuẩn bị chưa?”

Tiêu Nam chọc ngón tay lên tay vịn sô pha.

“Đừng cất công suy nghĩ, nếu ngã một người thì sẽ đến người tiếp theo, đây là quy tắc quan trường. Hiểu chưa?”

“Tôi không có hứng thú với quy tắc quan trường của anh.” Thiên Vũ ngồi xuống ghế giám đốc. “Anh thấy đấy, tôi rất thành thật, an phận thủ thường.”

“Cậu rất thành thật.” Tiêu Nam cười. “Thành thật đến mức tôi phải kinh ngạc, thế này không giống con mèo xòe móng tí nào.”

“Tôi chỉ là một con chó của anh, muốn tròn muốn dẹt đều nằm trong tay anh cả.”

Tiêu Nam nhìn chăm chú Thiên Vũ một lúc, không nhận ra sự bất thường gì trên gương mặt hắn. Y mỉm cười, từ từ lên tiếng.

“Với cậu thì tôi lo gì chứ. Có thể người bên cạnh cậu không an phận thế.”

Bàn tay gõ bàn phím của Thiên Vũ dừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Nam.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Thiên Vũ nhận điện, trong lòng có dự cảm không tốt. Hắn nghe thay trợ lý kinh hoàng kêu lên trong điện thoại: “Sếp Lý!”

Thiên Vũ nghe giọng nói hoảng loạn của cô thì tâm trí chìm hết xuống.

“Có chuyện gì?”

“Sếp Tề ...” Giọng trợ lý có cả tiếng khóc: “Sếp Tề bị tai nạn xe cộ, vừa đưa đến bệnh viện cấp cứu!”

Trên hành lang bệnh viện, Thiên Vũ ngồi trên băng ghế ngoài phòng phẫu thuật, nhìn chăm chăm xuống đất, trong đầu là tình cảnh hồi nãy trong văn phòng.

” Tiêu Nam, anh ra tay với Tề Chính Phong à?!”

“Cụ ông lớn tuổi, quản nhiều chuyện linh tinh quá, tôi để ông ta nghỉ ngơi chút. Ông ta còn sống để tìm chúng cứ dính lứu đến tôi, cậu bảo tôi có thể mặc kệ sao?”

“Nên anh xuống tay với ông ấy?! Ông ấy hơn sáu mươi rồi! Là người già đấy!”

“Không chết được đâu. Nhưng cụ ông mang vạ là việc không tránh khỏi. Tôi biết cậu coi ông ta là bố mình! Tôi muốn cậu hiểu ra đây, muốn để người khác tốt thì cậu nên làm gì. Đúng rồi, nói đến Long Hạo, tôi về rồi đây, ba chúng ta cũng nên tụ tập đi! Ha ha!” ...

Tề Chính Phong hôn mê một ngày một đêm trong viện mới tỉnh lại. Người bị thương nghiêm trọng nhưng cuối cùng vẫn giữ được mạng.

A Hạo đã nhận được tin Tiêu Nam về nên hỏi Thiên Vũ, hắn bảo y tìm mình, vẫn muốn hắn buôn thuốc phiện cùng. Gã bảo hắn đừng để Tiêu Nam chọc giận mình, cũng đừng dễ dãi đồng ý, chờ hành động tiếp theo của y. Hắn gật đầu.

Hai người vẫn đang trong nhà A Hạo, hôm nay A Hạo nghe điện thoại trong phòng, Thiên Vũ thì xem đá bóng. Gã nói chuyện điện thoại, hắn xem TV bắt đầu mất kiên nhẫn, hô to với gã: “Cậu ra ngoài gọi điện được không?”

A Hạo chăm chú nghe điện, nghe vậy thì liếc Thiên Vũ một cái, nhận ra mình lớn tiếng thì đứng lên đi vào phòng khác nghe điện, đóng cửa phòng lại. Đến khi gã nghe xong rồi quay lại thì hắn nói: “Sau này đừng

nghe điện trong phòng lâu thế, có cho người khác làm việc không?”

A Hạo bảo có chuyện đột nhiên phải xử lý, khiến anh thấy ầm ả?

Thiên Vũ bảo ầm hay không cậu không tự thấy à?

Câu này của hắn thô lỗ quá, rất thiếu bình tĩnh, gã nghe xong thì ngạc nhiên nhìn hắn. Thiên Vũ bỏ điều khiển từ xa ra.

“Xem TV cũng không yên.”

Hắn đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa rầm một cái.

Ngày nào Thiên Vũ cũng bận, hình như Biển sao lại bắt đầu bận. A Hạo cũng bận, đôi lúc Thiên Vũ về nhà lúc rạng sáng thì A Hạo đã ngủ trên sofa với TV tối đen, có khi Thiên Vũ về nhà thì A Hạo còn chưa về, Thiên Vũ ngã đầu xuống là ngủ, đến lúc A Hạo tỉnh lại vào buổi sáng thì Thiên Vũ đã đến công ty. Hai người cứ đảo lộn như thế nên tuy ở cùng một chỗ nhưng mấy ngày liền chẳng nói được mấy câu.

Hôm nay Thiên Vũ lại về khuya, thấy ngọn đèn nhỏ trong phòng khách còn sáng, A Hạo ngồi trên sofa thì nói một câu: “Cậu chưa ngủ à?” rồi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đến khi Thiên Vũ xong xuôi rồi, A Hạo ngồi trên giường chờ hắn. Hắn cởi quần áo, gã xốc chăn lên, hắn nằm vào, gã đắp chăn cho hắn, dèm góc chăn lại rồi tắt đèn.

Thiên Vũ thấy nặng nề, cánh tay A Hạo kéo hắn lại, kéo hắn vào lồng ngực.

Nụ hôn dừng lại trên môi, chu đáo dịu dàng hôn lên khóe môi, đầu lưỡi tham lam quần lấy Thiên Vũ. Hắn và A Hạo hôn nhau một lúc, hơi thở gã dồn dập hơn, tay xoa ngực Thiên Vũ, hắn đè tay gã lại, quay đầu sang một bên.

“Tôi mệt, hôm nay thôi đi.”

Thiên Vũ bảo.

A Hạo dừng một chút, không tiếp tục nữa, cách người ra. Hắn xoay người quay lưng về phía gã chuẩn bị ngủ, gã do dự một chút, ôm hắn từ đằng sau.

“Dạo này anh bận quá, đừng để mệt, nếu không tôi đi đón anh.”

“Không cần đâu, cậu cứ bận việc mình đi.”

“Nhưng tôi lo.”

Thiên Vũ hơi mất kiên nhẫn.

“Từ lúc nào mà cậu dài dòng thế? Tôi đàn ông đàn ang lái xe, có gì mà lo?”

A Hạo không nói tiếp, Thiên Vũ cũng nhận ra giọng điệu mình không tốt nên vươn người nhìn gã một cái.

“Tôi thật sự rất mệt. Ngủ đi.”

Gã dèm chăn cho hắn thật kỹ, hắn không nhắc lại nữa mà ngủ luôn.

Có mấy buổi tối Thiên Vũ về trễ, ra khỏi công ty thì thấy xe A Hạo ở ngoài tầng một chờ hắn, cũng không biết đến lúc nào. A Hạo thấy hắn đi ra thì mở cửa xe, hắn bảo không phải nói cậu đừng đến à?

Gã nói tôi đi ngang qua, tiện đường đến đây.

Thiên Vũ lên xe A Hạo, gã vừa lái xe vừa nói chuyện với hắn nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi. Thiên Vũ nhìn gã một lúc sau không nhịn được ngáp một cái mà còn cố gắng đùa với hắn, Thiên Vũ bảo mệt mỏi thì sớm về ngủ sớm đi, có phải tôi không có xe đâu, làm gì không chạy được một chuyến.

A Hạo nhìn hắn một cái, nói như thể đang đùa, tôi muốn đến gặp anh, không chào đón hả.

Hắn bảo cậu không cần sợ Tiêu Nam ra tay với tôi đâu, muốn xuống tay thì đã làm sớm rồi, không chờ đến tận giờ đâu.

A Hạo không nói gì mà chỉ im lặng. Thiên Vũ nhìn đường phố bên ngoài tối như mực, nghe thấy sau đó A Hạo hào hứng nói gì đó nhưng hắn không để ý, trong đầu bận nghĩ mãi đến khi nghe thấy A Hạo gọi mấy lần: “Thiên Vũ?”

Thiên Vũ tỉnh táo lại.

“Hả?”

“Đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì. Cậu chuyên tâm lái xe đi, đừng nói chuyện, lơ đễnh.”

A Hạo nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Thiên Vũ vốn nghiện thuốc lá, dạo này gần như thuốc không rời tay. A Hạo từng nói hắn mấy lần nhưng hắn không nghe. Gã biết hắn phiền muộn vì chuyện Tiêu Nam nên cũng không ép, nhưng đôi khi thấy hắn hút quá nhiều thì không nhịn được bảo hắn hút ít thôi.

Hôm nay A Hạo đi về thì thấy trong phòng ngập khói, Thiên Vũ cũng không mở cửa sổ, ngồi đối diện với sổ và máy tính trước bàn uống nước, miệng ngậm đầu lọc, neho mắt lại, đang chơi game. Lúc A Hạo rời nhà Thiên Vũ có bộ dạng này, công việc buổi sáng xong xuôi quay về thì thấy hình như hắn còn chẳng đổi tư thế, thảm dưới chân là một bãi tàn thuốc, bên cạnh là gạt tàn chứa đầy mấy chục đầu lọc.

A Hạo xua làn khói dày đặc để mở cửa sổ, Thiên Vũ thấy gã quay về cũng không phản ứng gì, vẫn tập trung chơi game, A Hạo bước nhanh đến giật thuốc ra khỏi miệng hắn.

“Cậu làm gì thế?”

Thiên Vũ đang chiến đến lúc quan trọng, bất mãn ngẩng đầu.

“Anh không muốn sống nữa à!”

A Hạo cũng giận dữ, chỉ vào gạt tàn đầy thuốc.

“Anh đếm xem bao nhiêu rồi! Mới có một buổi sáng thôi đấy!”

Thiên Vũ nhìn chằm chằm A Hạo một cái, thấy gã đập điều kia vào gạt tàn thì cũng không đoạt lại, lấy một điều từ trong bao thuốc trên người ra.

Hắn đang định châm thuốc thì cả bao thuốc đều bị A Hạo cướp lấy, vò nát thành một cục trong lòng bàn tay.

Thiên Vũ thật sự tức giận.

“Cậu điên à?”

Hắn nhảy dựng lên quát A Hạo.

“Đừng hút nữa!”

A Hạo lên cơn giận, sắc mặt cũng thay đổi.

“Mẹ kiếp tôi ghét nhất người khác quản mình!”

Thiên Vũ đập bàn uống nước ra, sổ và dây điện rơi hết xuống thảm. Thiên Vũ cầm lấy áo khoác rồi ra ngoài, A Hạo định kéo hắn lại thì Thiên Vũ chỉ gã:

“Bớt quản tôi đi, nếu không sớm muộn tôi cũng chán cậu.”

Hắn mở cửa, cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

A Hạo đứng một mình trong phòng ...

83. Chương 8-14

Sau đó Thiên Vũ nói với A Hạo dạo này tâm trạng hắn không tốt, tình tính bản thân vốn cũng chẳng tốt, thỉnh thoảng vô cớ cáu giận với người bên cạnh đã thành quen rồi.

A Hạo bảo tôi biết, chờ đến lúc hết bận chúng ta đi giải sầu.

Thiên Vũ nhìn gã một lúc rồi bảo cậu không cần chiều tôi thế, tôi chẳng tốt như cậu tưởng đâu.

A Hạo cười cười, không lên tiếng. Thiên Vũ bảo, A Hạo à, cậu có biết trước đây tôi là dạng gì không, bản tính con người rất khó thay đổi. Con người tôi cảm giác đến nhanh mà đi cũng nhanh, ngày nào đó nói không có là sẽ không có nữa. Ngay cả bản thân tôi cũng không kiểm soát được.

A Hạo nghe nhưng vẫn không lên tiếng.

Thiên Vũ bảo, tôi kể chuyện này là muốn nói với cậu hai chúng ta có thể hòa hợp một thời gian đã không dễ rồi, cũng không nuôi tiếc gì. Sau này dù còn ở bên nhau hay không thì nhớ đến cũng đừng khó chịu.

A Hạo nghe xong thì chỉ đáp lại hắn một câu: “Giờ anh nói thế cũng muộn rồi.”

Gã nói tôi biết gần đây anh chịu áp lực rất lớn. Chuyện Tiêu Nam còn có tôi ở đây, anh đừng lo lắng gì cả. Tâm trạng không tốt thì cứ bộc lộ ra, nhưng đừng dằn vò bản thân, hút ít thuốc thôi.

Thiên Vũ nhìn ánh mắt A Hạo, gật đầu.

A Hạo mỉm cười, mộtมือ cầm tay Thiên Vũ vào lòng bàn tay mình.

“Hai ngày nay tôi không ngủ rồi, tôi ngủ trước đã.”

Thiên Vũ để gã nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận cho gã. Gã một mình nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ say.

Thiên Vũ ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ say của A Hạo. Về một nhọc hết sức phủ lên gương mặt đẹp trai kia, râu xanh lún phún trên cái cằm làm hắn say đắm. A Hạo ít nói chuyện bên ngoài, chỉ khuôn mặt ngủ say không phòng bị trong giờ phút này mới không che giấu sự mỗi một lộ rõ.

Thiên Vũ vươn tay vuốt ve gương mặt như được điêu khắc kia, ngón tay dừng lại ở vết sẹo trên khuôn mặt, sau đó khom lưng nhẹ nhàng hôn lên.

Hắn đứng lên, đi ra cửa chính.

Trong quán bar, Thiên Vũ uống chất lỏng màu xanh trong cốc. Bên cạnh liên tục có thanh niên trẻ đến gần thử ngồi cạnh hắn, Thiên Vũ nhấc mí mắt lên liếc một cái, quay đi mặt không đổi sắc, mãi đến khi người kia ngượng ngùng ngồi xuống.

“Một mình à?”

Một thanh niên đẹp trai ngồi cạnh hắn, cánh tay cố ý mà như vô tình kéo Thiên Vũ, lộ ra một nụ cười hấp dẫn.

“Tôi chú ý em lâu rồi.”

Thiên Vũ quan sát cậu ta, cậu thanh niên chăm chú nhìn Thiên Vũ rất lâu có vẻ hài lòng, mỉm cười lại.

Hắn nghiêng người về phía cậu ta, cậu ta lập tức vươn người sang.

“Biến.”

Biểu cảm của người kia cứng lại, cứng đờ tránh ra.

Ngửa đầu uống hết rượu, Thiên Vũ để cái cốc rỗng lên bàn, đang định cầm nữa thì chai bị cầm mất.

Hắn ngẩng đầu.

“... Là cậu à?”

Rượu đổ vào trong cốc, Trương Thư Thần nâng cốc đưa cho Thiên Vũ, ngồi bên cạnh hắn, mỉm cười.

“Anh quên tên tôi rồi đúng không?”

Từ sau khi chia tay hắn chưa từng gặp lại cậu ta, nghĩ cậu ta đã sớm không còn ở thành phố này, không ngờ lại gặp nhau ở đây. So với lúc chia tay Trương Thư Thần hơi thay đổi, mặc quần áo hàng hiệu, lối ăn mặc trên người đều thời thượng.

Thiên Vũ quan sát cậu ta một lúc rồi bảo tôi còn nhớ. Lâu rồi không gặp.

Trương Thư Thần cũng bảo, lâu rồi không gặp.

Hắn mời rượu Trương Thư Thần, hai người hàn huyên.

Trương Thư Thần nói tình hình gần đây cho Thiên Vũ, sau khi cậu ta rời Hán Thành không lâu thì gặp một ông chủ, lại theo ông ta đến Hán Thành, ông chủ này coi như có tình nghĩa với cậu ta, tiền bạc hào phóng, cũng coi như hòa hợp với nhau. Lúc chia tay ông chủ cho cậu ta một khoản, giờ lại được một ông chủ có tiền khác vừa ý nên bố trí cho cậu ta ở trong một biệt thự nghỉ dưỡng nằm ở ngoại ô Hán Thành.

Trương Thư Thần nói xong thì mỉm cười, bảo vẫn rất ổn. Hơn nữa lúc ấy sếp Tiêu cho tôi không ít, tiền an cư dưỡng già hẳn là đủ.

Thiên Vũ không nói gì. Hắn từng gặp nhiều người như Trương Thư Thần, có người nở mày nở mặt hơn hắn, cũng có người không được thế, thậm chí còn rất thảm, thế nhưng Trương Thư Thần chỉ là một trong số bọn họ, con đường của bọn họ đều giống nhau, tìm một ông chủ rồi lại tìm một ông chủ khác, dùng thân thể và tuổi trẻ tích góp từng chút một cho nửa sau cuộc đời.

Thiên Vũ bảo góp đủ tiền thì sau này về quê, làm ăn nhỏ.

Trương Thư Thần không mở miệng, im lặng một lúc lâu mới hỏi:

“Sếp Lý, anh không trách tôi à?”

Thiên Vũ mỉm cười.

“Cậu chưa từng hại tôi, tôi trách cậu cái gì?”

“Tôi từng chia rẽ quan hệ của anh và quản lý Long.” Trương Thư Thần nói. “Lời tôi nói lúc sắp đi không phải thật. Đầu là sếp Tiêu bảo tôi chia rẽ hai người.”

Thiên Vũ cầm cốc lên nói, hôm nay chỉ uống rượu, không nói chuyện quá khứ.

Hắn chạm cốc với Trương Thư Thần một cái, ngửa đầu nâng cốc nốc vào họng. Trương Thư Thần không uống, yên lặng nhìn sườn mặt hắn đang uống rượu.

“Nghe bảo anh với quản lý Long đang ở bên nhau. Trong lòng anh vẫn có anh ta, đáng nhẽ giờ nên vui vẻ chứ, sao lại một mình uống rượu giải sầu ở đây?”

Thiên Vũ nghe xong thì không trả lời, đột nhiên quay sang hỏi Trương Thư Thần:

“Cậu thấy tôi là người thế nào?”

Cậu ta kinh ngạc, không trả lời.

Hắn hỏi có phải cậu thấy tôi là thằng khốn nạn đến đâu không?

Trương Thư Thần nhìn ánh mắt Thiên Vũ, trong ánh mắt ấy hiện lên sự chua xót.

Thiên Vũ nhớ đến bộ dạng cậu ta chần rượi cho mình, sắc mặt trắng bệnh nằm trong bệnh viện, hắn nhớ gương mặt Trương Thư Thần đầy nước mắt cầm lấy sợi dây buộc tóc sắc sỡ kia.

Thiên Vũ chưa từng nghĩ người khiến hắn muốn nói chuyện khi bụng dạ đầy tâm sự lại là Trương Thư Thần từng bị hắn làm tổn thương, từng bị hắn vứt bỏ. Thiên Vũ nghĩ không biết từ lúc nào hắn đã mất đi khả năng yêu thương, hắn không biết thế nào là thích một người, là yêu một người cả. Vì thế nên khi có người thật sự tốt với hắn, hắn mới phát hiện mình không biết yêu là gì.

Chữ “yêu” này, ngày trước với hắn chính là châm biếm, giờ với hắn lại thành xa xỉ.

Thiên Vũ nhìn chất lỏng màu lam trong chén. Rượu màu lam trong suốt phản chiếu khuôn mặt hắn, hắn nhớ trước kia lúc hắn bảo A Hạo uống rượu này thì có nói thứ này là nước mắt đại dương.

“Có một truyền thuyết về nước mắt đại dương.”

Thiên Vũ nói.

“Ngày xưa, có một cô gái bị bệnh sắp chết mà người yêu cô vẫn chưa biết việc đó. Cô gái biết sau khi mình

mắt người yêu sẽ rất đau thương nên cho cậu ta uống một ly rượu màu lam. Sau khi uống xong người yêu quên luôn cô ấy, chỉ nhớ cô không tốt, lúc cô chết không thấy đau lòng, cưới một cô gái khác.”

“Trước khi cô gái qua đời, nước mắt chảy xuống rất nhiều, tụ thành đại dương mênh mông bao la. Từ đó về sau loại rượu màu lam này còn có một tên nữa là nước mắt đại dương.”

84. Chương 8-15

Trương Thư Thần im lặng ngồi nghe, lắc lắc thứ rượu màu lam, mỉm cười.

“Có khi nghĩ làm gì đó là tốt cho người kia nhưng thật ra đâu biết người kia cảm thấy tốt hay không đâu. Giống như người yêu của cô gái đó, có lẽ cậu ta thà đau lòng còn hơn mất đi kí ức yêu thương, thế nhưng ngay cả cơ hội phản đối cũng không có.”

Thiên Vũ nhìn cậu ta. Trương Thư Thần cũng nhìn hắn.

“Lúc ấy sếp Tiêu bảo tôi chia rẽ hai người, tuy không biết nguyên nhân nhưng nhận ra anh ta không muốn hai người sống tốt. Anh kể chuyện xưa, ý là thà rằng để bây giờ quản lý Long hận anh cũng hơn để anh ta khổ sở sau này?”

Thiên Vũ nhớ rõ Trương Thư Thần là người suy nghĩ tinh tế, nhưng vẫn bất ngờ vì sự nhạy cảm và thông minh của cậu ta. Hắn nghĩ Tiêu Nam quả có mắt nhìn người nên lúc trước mới có thể chọn đúng cậu ta trong số những người bên cạnh. Thiên Vũ không trả lời, nghe Trương Thư Thần bảo quản lý Long đã bị kéo xuống bùn, dù bây giờ anh không muốn anh ta liên lụy thì sếp Tiêu cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Thiên Vũ thản nhiên bảo người kia sẽ không có cơ hội đó đâu.

Trương Thư Thần kinh hãi, không biết Thiên Vũ nói Tiêu Nam hay Long Hạo, cậu ta quan sát cẩn thận biểu cảm của Thiên Vũ, hắn cũng rất lạnh nhạt như thể chuyện vừa nói xong chẳng liên quan gì đến mình.

“Giờ tôi không xuống thuyền được nữa nhưng Long Hạo thì không thể. Cậu ấy còn rất chân thành với chuyện tình cảm, tôi sợ sau này cậu ấy không chịu được.”

Trương Thư Thần nhận ra điều gì đó, cậu ta im lặng nhìn Thiên Vũ.

“Anh Thiên, anh ...”

Thiên Vũ biết cậu ta muốn nói gì, rút một điều thuốc ra, nghĩ chút rồi bỏ xuống, không hút nữa.

Trương Thư Thần không nói thêm nữa. Cậu ta im lặng hồi lâu rồi hỏi quản lý Long có biết mấy việc đó không?

Không thấy hắn trả lời gì. Trương Thư Thần ngậy ra một lúc, hỏi anh không sợ tôi bán tin cho sếp Tiêu à?

Thế nhưng Thiên Vũ chỉ cười.

Trương Thư Thần lặng lẽ ngồi thêm một, giữa cổ uống hết rượu trong cốc.

“Tôi từng nghĩ anh sẽ không thật sự để tâm đến ai, dù đó có là Long Hạo. Xem ra tôi sai rồi. Ngày trước anh nói anh nhớ anh ta vì chưa có được, giờ anh có được anh ta rồi vẫn bằng lòng ra quân cờ này.”

Trương Thư Thần chậm chậm nói, tôi rất hâm mộ anh ta.

Cậu ta quay sang thì nhìn thấy ánh mắt Thiên Vũ.

“Nhưng quên điểm tốt của một người còn khó hơn quên điểm không tốt của người đó.”

Lúc Trương Thư Thần đi có nói với Thiên Vũ cậu ta sẽ hỗ trợ. Cậu ta bảo địa chỉ công trường A Hạo làm lúc trước là do cậu ta nói với Tiêu Nam, giờ sẵn lòng đền lại.

A Hạo đi Thượng Hải, lúc về đã là đêm khuya, ở nhà không thấy Thiên Vũ, gọi xem hắn ở đâu thì Thiên Vũ bảo đang ở ngoài.

Lúc A Hạo đi vào Vân Thủy, Thiên Vũ đang âm ỉ như điên với một đám người. Hắn đánh cược thua, có kẻ đang âm ỉ bảo hắn cởi quần áo. Tâm trạng Thiên Vũ cũng rất vui vẻ, đã cởi áo khoác ngoài, cổ áo sơ mi trắng bung ra, cà vạt buộc lỏng lẻo. A Hạo đi qua đám đông, đám người quanh Thiên Vũ biết chuyện của hắn và gã không nhiều, thấy A Hạo đẹp trai chỉ nghĩ là bạn mới của Thiên Vũ nên cũng không để ý, Thiên Vũ đang vừa cười nói vừa lột đồ, đàn ông còn sợ lột đồ sao? Một bên phóng khoáng cởi cà vạt, nheo mắt sờ nút áo sơ mi, cởi từng cái một, đám đông lớn tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hình như Thiên Vũ hơi say, loáng một cái đã cởi nửa sơ mi, lộ ra bộ ngực trần trụi.

Áo sơ mi bị kéo lên, che lại thân thể Thiên Vũ, một bàn tay vươn ra khoác thêm áo cho hắn.

“Xin lỗi, anh ấy uống hơi nhiều.”

A Hạo nói với những người xung quanh. Có kẻ đang rất hưng phấn còn muốn âm ỉ nữa, gặp phải ánh mắt A Hạo lướt qua thì không nhận được rụt lại.

“Cậu đến rồi à, ngồi đi.”

Thiên Vũ bảo người rót rượu cho A Hạo. Nhạc lại vang lên, vũ điệu cuồng nhiệt, tiếng hát karaoke, oản tù tì, nhảy nhót, rượu chè, cả trai lẫn gái ôm lấy nhau, cả phòng VIP to như thế ầm ĩ hết cả, trong bầu không khí tỏa ra mùi vị hủ bại và phóng đảng.

Thiên Vũ hưởng thụ không khí quen thuộc, chán chường, thối nát nhưng tự do. Đây là bầu không khí quen thuộc với hắn, hắn lắc người theo giai điệu âm nhạc, cảm thấy cả người phê như hút ma túy. Hắn bảo với A Hạo đã lâu rồi không chơi, bí bách không chịu được.

A Hạo không làm phiền hắn, chỉ ngồi trên sô pha, nhìn Thiên Vũ chơi với hết người này đến người khác trong quán bar, thấy hắn uống rượu chẳng kiêng nể gì, chơi phát điên rồi. Hơn một tiếng sau A Hạo đứng lên, vươn tay lấy cốc Thiên Vũ đang cầm, nói không còn sớm nữa, về nhà đi.

Thiên Vũ bảo hôm nay không đi, phía trên có phòng, chơi xong sẽ lên đó.

A Hạo nhìn mặt Thiên Vũ ửng đỏ, sờ mặt hắn, nhìn sắc mặt hắn là biết hắn uống nhiều. Gã đưa Thiên Vũ ngồi lên sô pha, đi lấy một chén trà nóng cho hắn.

Thiên Vũ quả thật uống nhiều, hôm nay hắn uống ba bốn loại nên đầu hơi choáng váng. Hắn mệt mỏi rồi dựa vào sô pha, ánh mắt lướt ra khỏi phòng VIP, dừng lại trên một người.

Là một thanh niên trẻ vẻ ngoài đẹp đẽ. Cậu ta cũng nhìn Thiên Vũ. Hắn nhìn cậu ta một lúc rồi cười từ xa với cậu ta.

A Hạo đưa trà cho Thiên Vũ thì hắn mới thu tầm mắt lại. Gã theo ánh mắt hắn nhìn ra ngoài thì thanh niên kia nhìn thấy A Hạo, nét mặt cứng lại rồi tránh đi.

Thiên Vũ uống trà xong thì nghỉ một lát, đứng lên bảo đi vệ sinh, ra khỏi phòng VIP.

Một lúc sau vẫn không thấy hắn về. A Hạo đang ngồi im lặng trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc thì đột nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Bên tường tối phía sau Vân Thủy, gã đàn ông đang ôm hôn một thanh niên khác bị giật mạnh ra, A Hạo kéo mạnh Thiên Vũ ra phía ngoài, đá văng cửa sau, vung tay đẩy Thiên Vũ ra ngoài.

Thiên Vũ lảo đảo mấy bước mới đứng vững được.

“Có hứng à?”

A Hạo hỏi.

“Tôi hỏi anh có hứng à?!”

Giọng gã rất lớn làm Thiên Vũ đau hết cả màng nhĩ. Hắn lắc cánh tay bị túm đau như thể lúc này mới tỉnh sau khi say.

“Uống nhiều ... Chơi chơi thể thôi, cậu đừng coi là thật.”

“Chơi chơi?”

A Hạo nhắc lại.

“Với người khác anh đều chơi chơi vậy à?”

Thiên Vũ không thích nghe giọng điệu của gã, hắn giận tím mặt.

“Hiếm khi tôi vui thể này, cậu đừng khó chịu thể.”

“Được rồi, đừng diễn nữa!”

A Hạo đột nhiên quát to.

“Chẳng phải anh cố tình cho tôi xem à?”

Gã kéo thân thể hắn lại để hắn đối mặt với mình.

“Cả thái độ gần đây của anh với tôi, đều là cố ý cả, anh nghĩ tôi không nhìn ra à?”

“Vì sao ...” A Hạo nhăn hết mày, “Vì Tiêu Nam à?”

85. Chương 8-16

Thiên Vũ bắt đầu cấu kính, hắn cần một cách để giải tỏa phiền muộn trong lòng chứ phải một tình nhân ở bên cạnh chất vấn.

“Đừng có chuyện gì cũng đổ cho Tiêu Nam, tôi hôn ai cũng liên quan đến anh ta à?”

A Hạo nhíu mày, kiềm chế cảm xúc một lúc rồi mới nhỏ giọng nói:

“Tôi không muốn thấy thế lần nữa.”

Lời này Thiên Vũ nghe quen tai rồi. Trước đây hắn từng nghe vô số bạn tình nói câu này, hắn đã nghe đến phát chán rồi. Hắn nghĩ Long Hạo sẽ không giống thế.

“Tôi bảo rồi, tôi ghét nhất là người khác quản mình.”

Thiên Vũ nói, hắn thấy sắc mặt A Hạo cứng đờ.

“Tôi là người chơi bời, không thích bị người khác quản. Chúng ta ở cùng nhau là cậu tình tôi nguyện, chung thủy gì đó như kiểu nam nữ thề non hẹn biển chẳng nghĩa lý gì, nực cười lắm.”

“Cậu từng xem “Lam Vũ” chưa? Hắn Đông trong ấy từng bảo chỉ là chơi đùa, chẳng nghiêm túc đâu.”

“Nhưng anh ta nghiêm túc.”

“Đấy là anh ta, chả phải tôi. Tôi cũng nghiêm túc, chẳng qua kiểm soát không được bao lâu.”

Thiên Vũ chăm chú nhìn A Hạo.

“A Hạo, cậu thật sự nghiêm túc với tôi nhưng không có nghĩa tôi sẽ thay đổi vì cậu. Tôi chơi bời, ghét chán ngán, thích mới mẻ. Hai chúng ta muốn ở bên nhau lâu thì cậu phải chấp nhận chuyện này, lúc cần một mắt nhắm một mắt mở thì cứ giả hồ đồ, nếu không chúng ta không lâu dài được đâu.”

A Hạo vẫn không nhúc nhích, không phản ứng gì.

“Có biết tại sao tôi chia tay những đối tượng trước không? Bọn họ đều muốn mãi mãi, tôi không mãi mãi được nên bảo bọn họ biến.”

“Tôi không tin anh đang nói thật.”

A Hạo nói.

“Thế này không ổn với tôi.”

“Tôi chán cậu thế này nhất đấy!”

Thiên Vũ quát lên.

“Nói thật hay không, trong lòng cậu đều biết cả!”

“Vậy tôi cũng là “đối tượng” như thế đúng không?” A Hạo ngẩng đầu, “Anh chán nên muốn chia tay à?”

“Cậu đồng ý thì chia tay!” Thiên Vũ mắt kiên nhẫn, bật ra: “Vì tôi áy náy, tôi nợ cậu!”

Sau khi Thiên Vũ quát lên thì hai người đều im lặng.

Sau đó A Hạo không nói gì. Một lát sau gã xoay người rời đi.

Thiên Vũ đứng trong ngõ nhỏ, đèn đường lơ mờ kéo dài cái bóng của hắn.

Thiên Vũ đến chỗ ở của A Hạo, mang máy tính với mấy thứ thường dùng đi. A Hạo không có nhà, sau buổi tối đó hai người chưa từng gặp mặt nhau, cũng không đi tìm nhau.

Thiên Vũ quay về nhà mình, đã mấy ngày mà hắn cũng không liên lạc với A Hạo.

Thiên Vũ nhớ lại những lời hắn nói ngày đó, những lời hắn nói đều là thật. Hắn không biết bản thân có thể duy trì cảm xúc mãnh liệt bao lâu. Không biết bản thân sẽ thay đổi lúc nào. Bản tính con người là khó đổi nhất, Thiên Vũ không muốn dối trá mà hứa hẹn mãi mãi.

Từng có được, từng yêu.

Tình yêu đến quá muộn, nhưng may mắn đời này hắn gặp được một lần.

Thiên Vũ nghĩ, vậy là đủ rồi.

Trợ lý báo với Thiên Vũ số tiền hàng xuất đi Canada rút cục cũng về tài khoản, Thiên Vũ im lặng một lúc rồi bắt đầu sắp xếp giấy tờ trong văn phòng, ngoài ra còn bảo thư ký đừng để ai đến quấy rầy.

Mấy ngày sau Hoa Hải và Thiên Vũ hợp tác làm ăn, ký hợp đồng. Trần Sơn của Hoa Hải là đối tác làm ăn lâu năm của Thiên Vũ, rất quen thuộc với nhau, Trần Sơn khá vội vàng bày tỏ thời gian giao mấy móc hơi gấp, xuất cảng càng nhanh càng tốt. Thiên Vũ hơi do dự, theo quy tắc phải kiểm tra thực tế nhưng Trần Tam liên tục vỗ ngực cam đoan hàng hóa không vấn đề gì cả, ông ta sẵn sàng bỏ gấp đôi chi phí bến bãi, Thiên Vũ nhìn quan hệ lâu năm, cuối cùng cũng đồng ý.

Đêm xuất hàng Thiên Vũ cũng ra bến tàu, thấy Trần Sơn tự mình đến. Hàng được xếp lên tàu, sắp rời

cảng, tất cả đều sắp xếp đầy đủ, Trần Sơn châm thuốc cho cả mình lẫn Thiên Vũ.

Trần Tam bảo, tôi thích hợp tác với cậu như thế, rất dễ chịu.

“Lô hàng này chắc không sao đâu. Thủ tục hải quan cũng xong rồi.”

Thiên Vũ nói.

“Tôi biết cậu có dây với hải quan.” Trần Sơn nheo mắt hút thuốc, nhìn con thuyền chở hàng dần đi xa, trên mặt tỏa ra sự hưng phấn kỳ lạ.

“Chỉ cần hết đêm nay là anh em chúng ta sẽ phát tài. Cậu em, cậu cũng phát tài cùng tôi đấy.”

Thiên Vũ nghe giọng điệu của ông ta, thấy nghi ngờ nên liếc Trần Sơn một cái.

Lượng hàng không lớn. Loại hàng này, giá cả cao thật đấy.

Trần Sơn bật cười.

“Giá có cao đến đâu thì tính vẫn tính được lượng tiền, phát tài kiểu gì?”

Ông ta nghiền ngẫm nhìn Thiên Vũ, hần nhìn ông ta thì mặt chợt đổi sắc.

“Trong thùng hàng xếp gì?”

Trần Sơn không đáp, Thiên Vũ giận dữ.

“Ông đùa tôi à?”

“Chỉ cần thuyền cập bến X là sẽ có số tiền này.” Trần Sơn xòe mấy ngón tay ra quơ quơ, “Cậu em, bớt giận đi, sạch sẽ hay không đều là tiền cả, việc gì phải băn khoăn với tiền? Đến lúc đó hiển nhiên cậu sẽ có lợi.”

“Mẹ kiếp đáng nhẽ tôi nên sớm nghĩ ra ông giở trò.” Thiên Vũ bảo.

“Sếp Lý, nhưng thuyền lại xuất bến từ chỗ cậu đó.”

Trần Sơn nói xong thì quay lại đằng sau: “Sếp Tiêu, anh bảo tôi nói, tôi nói không sai chứ?”

Trong bóng đêm xuất hiện bóng dáng Tiêu Nam, y mặc áo gió màu đen, gió cuộn góc áo nhưng không che được vẻ mặt nhàn nhã trên mặt y.

“Sorry, tôi không đến thông báo cho cậu kịp.” Tiêu Nam mỉm cười với Thiên Vũ, “Cậu sẽ không trách tôi chứ?”

Thiên Vũ nhìn Tiêu Nam và Trần Sơn đứng trước mặt, quay đầu nhìn tàu hàng sắp biến mất khỏi tầm mắt. Hắn không lên tiếng, vẻ mặt đã nói lên tất cả. Tiêu Nam tiến lên phía trước, mặt đầy kinh ngạc nhìn Thiên Vũ: “Trước khi cậu chưa bao giờ thôi cảnh giác, sao giờ lại dễ lừa như thế? Tôi còn tưởng sẽ phải tốn ít chất xám chứ.”

Tiêu Nam nghĩ Thiên Vũ sẽ phản ứng dữ dội, càng thể hiện càng thêm phần nộ, thế nhưng Thiên Vũ không nghe y nói. Hắn có vẻ mệt mỏi, im lặng.

“Đây là số mệnh.”

Thiên Vũ nói.

Tiêu Nam quan sát hắn, Thiên Vũ chẳng quan tâm đến bọn họ, ngồi xuống thùng hàng gần nhất, lẳng lặng hút thuốc.

Sắc mặt Tiêu Nam hơi thay đổi.

Trong đêm, xa xa vang lên tiếng còi cảnh sát.

86. Chương 8-17

Di động của Trần Sơn đột nhiên kêu lên, ông ta nghe được hai câu thì mặt biến sắc, quát vào điện thoại.

“Sao cảnh sát lại đến?!”

Tiêu Nam hướng ánh mắt về phía Thiên Vũ.

“Nhanh vứt đi! Vứt luôn đi! ... Hả? Không kịp á? Đã lên thuyền kiểm hóa á?”

Sắc mặt Trần Sơn trắng bệch, tay run rẩy vì hoảng loạn: “Sếp Tiêu, làm sao bây giờ? Cảnh sát đã lên thuyền rồi! Sao cảnh sát lại đến? Sếp Tiêu chuyện này không liên quan đến tôi, tôi thật sự chẳng biết gì cả! Tôi đều làm theo chỉ thị của anh! Sếp Tiêu ...”

Trần Sơn đột nhiên phản ứng tiếp, quay sang Thiên Vũ.

“... là mày! Mày cố tình đổi bến tàu, chuẩn bị hạng mục người ủy thác làm ăn với nước ngoài để mê hoặc tao, dụ tao lập kế hoạch sớm! Tao bảo sao thuận lợi thế, vừa muốn tìm kho bãi mày đã đưa đến tận nơi, hóa ra mày đã bố trí từ trước, cố tình dụ bọn tao mắc câu! Lý Thiên Vũ! Mày ...”

Trần Sơn lao lên giữ chặt lấy Thiên Vũ.

“Mày muốn hại ông đây! Thằng khốn nạn!!”

Tiêu Nam ra hiệu cho Trần Sơn lui ra, đi đến trước mặt Thiên Vũ.

“Hưng phần ghê, Thiên Vũ.”

Tiêu Nam bảo.

“Không có cách nào tự thú dưới mắt tôi nên tính kế, cậu cược tôi không nghĩ cậu dám tự đưa mình vào tròng, thừa lúc sơ hở lại cho cảnh sát tóm tội phạm. Được, mấy năm nay tôi chưa dạy dỗ cậu tử tế.”

Tiêu Nam miệng mỉm cười nhưng trong mắt không có ý cười.

“Cậu đang tự sát đấy, cả mình, cả Biển sao cũng kéo vào hết. Hóa ra bắt đầu từ cậu, cậu muốn tẩy trắng, có nhiều tình tiết tự thú lắm.”

“Tôi không định tẩy trắng.” Xuyên qua làn khói Thiên Vũ nhìn Tiêu Nam: “Tôi và anh.”

Tiêu Nam không nói, y đối diện với Thiên Vũ. Gã nhìn thật lâu, cuối cùng thở dài.

“Để kéo tôi mà tính mạng Biển sao cậu cũng không cần nữa.”

“Cần đánh cược thì sẽ cược lớn.”

Thiên Vũ nói.

“Đây cũng là điều anh dạy tôi.”

Ánh mắt Tiêu Nam tối đi.

“Nói rất đúng.”

Hai người không nói tiếp, nghe thấy tiếng cảnh sát điếc tai và tiếng ồn ào ở xa.

Di động Tiêu Nam kêu, y thấy Thiên Vũ đang nhìn mình thì nhận điện:

“Cảnh sát mở thùng thế nào?”

Tiêu Nam liếc Thiên Vũ một cái, đưa di động sát vào tai Thiên Vũ.

Di động vang lên giọng nói đàn ông: “Sếp Tiêu, cảnh sát lục soát toàn bộ, tổng cộng 56 túi, túi nào cũng là bột mì ...”

Tiêu Nam từ từ kéo di động về, nhìn Thiên Vũ, dần nở nụ cười.

87. Chương 9-1

Thiên Vũ bị đẩy vào kho hàng ngầm, hất ngã xuống đất. Hắn muốn đứng lên nhưng bị kẻ đi sát bên người đá một phát. Đám đàn ông vây quanh hắn tấn công, một bàn tay duỗi ra kéo áo hắn, xoay mặt hắn về phía này.

Gương mặt phóng to của Tiêu Nam ngay trước mặt Thiên Vũ. “Bốp” một cái, một cú bạt tai đập vào mặt hắn.

“Kêu cảnh sát đến bắt tao à?”

Tiêu Nam nheo mắt lại.

“Muốn hại tao à? Hả?”

Thiên Vũ bị đánh đến mức mặt nghiêng sang một bên, ngay sau đó một loạt cú tát liên tiếp giáng xuống mặt hắn, không dừng lại chút nào, mỗi cú đều dùng hết sức, Thiên Vũ nghe thấy tiếng ù ù trong tai, đầu váng mắt hoa.

“Ông đây nuôi chó, nuôi vài năm là lớn được.”

Ánh mắt Tiêu Nam lạnh lùng ác độc lại ngập tràn sự phẫn nộ điên cuồng: “Đồ chẳng bằng con chó.”

Hai cái tát nữa lại đáp xuống mặt Thiên Vũ. Hắn nghe thấy y liên tục mắng chửi, đồng thời đá đánh kịch liệt lên toàn thân hắn. Tiêu Nam nhấc chân lên, đầu giày da hung hăng đá vào bụng hắn hết cú này đến cú khác, tay chân Thiên Vũ giãy dụa khi đang bị kẻ khác ấn xuống đất, hắn cố gắng nhìn không gian tối đen đằng trước, mở mắt ra, nhổ một phát xuống đất.

“Mày chơi tao à?”

Tiêu Nam túm tóc Thiên Vũ, đột ngột giật về phía sau thì nhận được ánh mắt khinh miệt của hắn.

“Nếu không phải tao đoán được mày muốn phá tao thì suýt nữa bị mày hại chết rồi.”

Ánh mắt nguy hiểm của y nheo lại.

“Phản bội tao à?”

Tiêu Nam bật cười. “Phản bội tao, ha ha ...”

Y vừa cười vừa đứng lên, xoay người sang chỗ khác rồi đột nhiên xoay lại đạp một phát lên ngực Thiên Vũ.

“Tao cho mày chơi này!”

Lồng ngực như mất khả năng hô hấp, nội tạng điên cuồng quặn lại, suýt chút nữa Thiên Vũ bất tỉnh trong cơn đau khủng khiếp. Trong khoảnh khắc sắp hôn mê hắn đột nhiên tỉnh lại, gương mặt Tiêu Nam vằn vẹo trước mặt hắn. Thiên Vũ chưa từng nhìn thấy mặt Tiêu Nam vằn vẹo như thế, không hề che giấu, không hề chải chuốt, là bệnh tâm thần trần trụi.

Thiên Vũ đột nhiên cao hứng. Cơn cuồng nộ đấm đá của Tiêu Nam hắn cũng không cảm nhận được. Rút cục Tiêu Nam không phải chỉ biết cười giả dối, hắn biết y đã giận dữ đến cực điểm, Tiêu Nam mãi mãi ngồi tít trên cao, nở nụ cười tao nhã dẫm nát kẻ khác dưới lòng bàn chân rút cục không giữ được nữa, y đang phấn nộ đến phát cuồng như một con dã thú đang gầm rú.

“Ha ha.” Thiên Vũ bật cười thành tiếng, mở miệng nhổ ra một ngụm máu.

“Tiêu Nam, mày bị tao làm phát điên rồi. Ha ha!”

Thiên Vũ vừa cười vừa nói.

Tiêu Nam quan sát hắn, dừng tay, ra hiệu cho một nhóm người nâng Thiên Vũ lên, buộc vào giường, tay chân dang rộng cột vào bốn chân giường, sau đó lột sạch quần áo hắn.

“Mày biết kết cục của việc phản bội tao chứ.”

Tiêu Nam ngồi bên cạnh giường, tay ấn lên làn da đầy bầm dập và máu me của Thiên Vũ, lướt trên mặt.

“Có sợ không? Hởm?”

Giọng nói của Tiêu Nam rất dịu dàng như thể kẻ nổi điên ban nãy là người khác, dịu dàng như y trước giờ.

Thiên Vũ bắt đầu cười khẩy. Hắn nhìn trần nhà, bắt chắp những ánh mắt đang dừng lại trên thân thể trần truồng của hắn. Hắn xoay mắt về phía Tiêu Nam, cười lạnh lùng: “Ông đây dám cực dám chịu.”

Tiêu Nam vẫy tay, tất cả mọi người lui ra ngoài. Tiêu Nam từ từ vuốt ve lồng ngực đang phập phồng của hắn, đầu ngón tay lướt qua ngực hắn.

“Biết tôi hận gì nhất không?”

Tiêu Nam hỏi.

“Tôi hận nhất người khác phản bội tôi. Nhất là cậu.”

“Tiêu Nam.” Thiên Vũ bình tĩnh nhìn trần nhà. “Giữa chúng ta chẳng phải khách sao. Chỗ sảng khoái nhất là, đều là đàn ông cả. Đừng lảm lời vô nghĩa thế.”

“Cậu thật sự nghĩ tôi không nở ra tay tàn độc với cậu à?” Y nhìn hắn. “Lý Thiên Vũ, mấy năm nay tôi đối xử với cậu không tệ, chắc cậu cũng rõ, nếu là người khác nhiều lần thách thức lòng kiên nhẫn của tôi như thế thì kết cục sẽ thế nào.”

“Còn cậu,” Tiêu Nam đến gần Thiên Vũ, “Không chỉ sống tốt mà còn sức phản bội tôi. Cậu biết vì sao không?”

Tiêu Nam giật mạnh tóc Thiên Vũ, “Vì tôi mềm lòng với cậu, trước giờ vẫn che đậy cho cậu, nhân nhượng cậu. Giờ xem ra tôi yếu lòng thật, nuôi một con bạch nhãn lang. Lòng tốt của tôi đều bị cậu cho là lòng lang dạ sói, cậu không biết ơn còn muốn cắn ngược lại tôi à?!”

“Biết ơn, đương nhiên tôi biết ơn.” Tiêu Nam bảo, “Không có Tiêu Nam sẽ không có Lý Thiên Vũ ngày nay. Vì thế ...”

Thiên Vũ quay ngoắt sang:

“Vì thế với mày tao chỉ là một con chó của mày thôi! Là kỹ nam làm ẩm giường, là thằng đ* thích thì gọi đến không cần thì khỏi trả tiền thôi! Chẳng qua nở mày nở mặt hơn mấy thằng đ* khác, bọn tao người trước nở mày nở mặt lên giới, kẻ sau quỳ liếm chân mày! Mày thấy tao còn chưa đủ thấp hèn à? Sếp Tiêu, mày muốn tao biết ơn mày thế nào? Lúc đi chết thay mày còn phải dập đầu tạ chủ long ân?!”

“Nên cậu muốn hại chết tôi à?”

Tiêu Nam thông thả.

“Tiếc quá, cơ hội tốt thật, suýt nữa cậu thành công rồi. Chắc cậu chờ ngày này lâu lắm rồi hả? Muốn thoát khỏi tôi nên không tiếc cả mình lẫn Biển sao? Thiên Vũ, cậu nhẫn tâm thật đấy.”

Tiêu Nam di ngón tay, lướt đến cổ Thiên Vũ.

“Cậu hận tôi thế à?”

Tay bóp vào yết hầu Thiên Vũ.

“Hận đến mức muốn cùng chết với tôi à?”

Thiên Vũ bật cười, khí quản bỗng rất khiến điệu cười của hắn biến thành trận ho khan.

“Tao trừ hại cho dân.”

Thiên Vũ vừa ho vừa cười.

Tiếc quá, suýt nữa thì thành công. Thiên Vũ tiếc nuối nghĩ. Hắn vẫn đánh giá thấp Tiêu Nam, đánh giá thấp mưu kế của y. Hắn quên mất Tiêu Nam chưa bao giờ tin tưởng ai, cho dù là người y muốn lợi dụng. Không, hắn không quên, nhưng hắn chỉ muốn được ăn cả ngã về không, vì có hội thế chỉ có một lần. Nếu hắn còn thời gian ...

Nếu còn thời gian hắn còn muốn làm rất nhiều việc. Nhưng không còn cơ hội nữa. Giờ phút này Thiên Vũ cảm thấy bản thân nên nhớ đến rất nhiều thứ, hoài niệm nhiều điều, thế nhưng trong đầu chỉ toàn hỗn loạn, mơ hồ không rõ. Trước mắt hắn có chỉ một bóng người, hắn nghĩ giờ người đó đang ở đâu? Có còn đau lòng vì lời hắn nói ngày đó không?

Đồ ngốc à, độc mồm độc miệng là sở trường của hắn, khỏi cần gõ nháp luôn ấy.

Tiêu Nam quan sát sắc mặt Thiên Vũ, đột nhiên thít chặt ngón tay, Thiên Vũ nghẹt thở, nhúm mày.

“Lúc này mà cậu còn thất thần được.” Tiêu Nam quan sát hắn, “Đang nhớ ai thế?”

Hơi thở hắn dồn dập, ánh mắt rơi xuống mặt Tiêu Nam, mãi đến khi y buông tay ra hắn mới ho khan một lúc, thở hổn hển, trào phúng trên đầu:

“Không phải mày hy vọng tao nghĩ về mày chứ?”

Tiêu Nam vẫn đứng im nhìn Thiên Vũ. Hai má hắn sưng phù, cả người bầm dập, làn da trần trụi không ngừng co lại trong bầu không khí ẩm ướt lạnh lẽo. Tiêu Nam đứng lên, lấy một thứ từ đầu giường ra, rút hai điện cực kẹp vào đầu vú hắn.

Kẹp lạnh như băng đau như chích chọc vào thân thể Thiên Vũ, khi thấy Tiêu Nam điềm nhiên cầm phích cắm Thiên Vũ hiểu y định làm gì. Tiêu Nam từ từ tăng lượng điện, thân thể Thiên Vũ đột nhiên run lên.

“Xin tôi đi.”

Tiêu Nam thổi qua tai Thiên Vũ.

“Xin tôi bỏ qua cho cậu đi.”

Lúc Tiêu Nam tắt điện, Thiên Vũ mấp máy môi. Tiêu Nam ghé sát vào tai hắn để nghe thì thấy Thiên Vũ phun ra mấy chữ: Đ*t mẹ mày.

Trong lúc Thiên Vũ hôn mê thì bị người khác đập cho tỉnh lại. Tay chân đã được cởi trói. Toàn thân không còn chút sức lực nào, hắn muốn nhích người nhưng tay chân tê dại như không tồn tại vậy. Hơi cử động một chút là trên dưới cả người đều đau đớn dữ dội. Có người vuốt tóc hắn, sửa sang lại tóc cho hắn.

Thiên Vũ mở mắt thì thấy rõ Tiêu Nam, hắn nở nụ cười.

“... Tốt nhất là giết ông mày đi ... Nếu ông mày không chết ... thì còn muốn giết thẳng nuôi chó ...”

Tiêu Nam vuốt ve thân thể yếu ớt của Thiên Vũ.

“Đừng mạnh miệng. Mới khai vị thôi, còn chưa đến tiệc chính đâu. Cậu cũng từng xem tôi trừng trị kẻ khác rồi, chúng ta thử một lần đi? Đừng hấp tấp, chúng ta còn thời gian mà.”

Thiên Vũ không để ý, nhắm mắt lại.

Hắn biết vào phòng này thì không để nguyên vẹn ra ngoài nữa. Nguyên cước nguyên chịu, thời điểm hắn

nghe thứ Tiêu Nam bỏ vào thùng là bột mì thì đã đoán trước được kết cục của bản thân. Hắn từng nhiều lần nghĩ đến ngày đó Tiêu Nam sẽ xử hắn thế nào, giờ xảy ra thật rồi, hắn chẳng phải nghĩ nữa.

Hắn nghĩ đây là chuyện sung sướng nhất hắn làm được trong nhiều năm qua, cho dù không được đẹp đẽ gì nhưng rút cục hắn cũng được làm việc theo ý mình, tự hắn làm.

Tiêu Nam vuốt ve hai má hắn, cúi đầu nhẹ nhàng thở lên mặt hắn. Thiên Vũ cảm thấy ghê tởm, hắn mở mắt giận dữ chửi:

“Muốn dày vò thế nào cứ làm đi, đừng làm ông mày thấy tởm!”

“Nhưng cậu đã nhắc tôi.” Tiêu Nam nở nụ cười, “Tôi nhớ ra rồi, tiểu Vũ của chúng ta trước giờ thích mềm không thích cứng. Tôi biết làm sao để cậu thấy ghê tởm hơn rồi!”

Ngón tay y không nhẹ không nặng mơn trớn thân hình trần truồng của Thiên Vũ. Y lật hắn lại, hắn giãy dụa thì càng đau hơn, bị Tiêu Nam ép buộc xoay lưng lại. Y giữ lưng hắn, bắt hắn nằm sấp trên giường, ngón tay trượt xuống dọc theo sống lưng, thẳng một đường xuống đùi hắn.

“Thân thể cậu đẹp thật.”

Tiêu Nam tấm tắc khen ngợi.

“Chỗ đẹp nhất chính là chỗ này.”

Không hề báo trước, ngón tay Tiêu Nam chọc vào đũng sau hắn, điên cuồng đi vào.

Cả lưng Thiên Vũ đều thấy ghê tởm lạnh lẽo, ráng hết sức giãy dụa.

“Tôi chưa từng chạm qua chỗ này ...” Giọng nói Tiêu Nam thể hiện sự hưng phấn. “Cậu biết vì sao không?”

Ngón tay hắn ra sức dò xét vào bên trong.

“Vì người duy nhất có thể khai bao cậu là tôi.” Tiêu Nam bật cười, cúi đầu ghé sát vào tai Thiên Vũ: “Người kiêu ngạo như cậu, đến giờ vẫn chưa cho ai chịch đúng không?”

Tiêu Nam vươn tay bật đèn.

“Tôi muốn chịch vì cậu vẫn “còn”. Chỉ nghĩ đến chuyện cậu vẫn “còn” là tôi hưng phấn không dứt.”

Tiêu Nam cười lớn, tiếng cười càng lúc càng hưng phấn. Hắn rút ngón tay ra, kéo đèn đến gần phía dưới Thiên Vũ.

“Cậu biết không? Đằng sau cậu là tác phẩm nghệ thuật, tôi giữ ký tác phẩm nghệ thuật đến hôm nay. Cậu càng không để cho thằng khác chịch thì nó lại càng thành lạc thú lớn nhất của tôi ...”

Giọng nói Tiêu Nam đột nhiên ngừng lại. Hắn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào phía đằng sau bị đèn chiếu vào.

“Ha ... ha ha ... ha ha ha ...!!”

Thiên Vũ cười rung cả vai, cười lớn!

Hắn thật sự cười đến suýt tắc thở luôn. Nếu không phải toàn thân không còn sức thì hắn muốn quay đầu lại xem biểu cảm bây giờ của Tiêu Nam.

Đây là món quà lớn hắn tặng Tiêu Nam! Thằng điên biến thái!

Trong lúc Thiên Vũ ào ào cười thì giọng Tiêu Nam lạnh đến cực điểm.

“Mày từng bị làm rồi à?”

Tiếng cười ào ào của hắn vẫn không ngừng được.

“Là ai?”

Giọng Tiêu Nam vắn vẹo.

“Long Hạo à?”

“Mày như thế mà cho nó đè thật à?” Tiêu Nam không thể tin nổi, trong giọng nói lạnh lẽo như băng còn thể hiện sự kinh hãi sâu sắc.

“Mày chịu nằm dưới để nó làm à?”

“Tao bằng lòng để cậu ấy làm.”

Thiên Vũ cười, ráng hết sức quay đầu nhìn Tiêu Nam.

“Ngày nào bọn tao cũng làm. Cậu ấy muốn sao tao cũng chiều, tao tự nguyện.”

“Tiện nhân!”

Tiêu Nam đột nhiên biến sắc, bắt đầu diên lên như ba nãy, cởi thắt lưng quất vào lưng Thiên Vũ, cơn đau dữ dội khiến Thiên Vũ cuộn người lại.

Tiêu Nam chọc mấy cái, cởi thắt lưng, đột nhiên lật người Thiên Vũ lại, ra sức bóp cầm Thiên Vũ bắt hấn mở miệng.

“Ông mày còn chưa chịch mà mày để người khác chịch rồi à! Thằng đ*! Được, mày thích thì tao cho mày ném mùi bị đàn ông lần lượt chịch!”

Tiêu Nam mắng chửi thô tục, tụt khóa quần lấy của quý ra, thô lỗ nhét vào miệng Thiên Vũ. Hấn giữ chặt đầu Thiên Vũ đang giãy dụa, giật tóc để hấn phải ngẩng đầu lên, đem thứ khó coi kia diên cuồng kéo ra chọc vào miệng hấn. Tiêu Nam thở hổn hển, cúi đầu nhìn ánh mắt đầy phần nộ của Thiên Vũ mà hưng phấn kỳ lạ, động tác dữ dội đến mức khung giường cũng rung lên. Y vừa chọc vào kéo ra vừa chửi lớn, vừa kéo Thiên Vũ đến tường vừa nhổm hông ra sức chọc sâu vào hòng hấn, phát ra tiếng gầm gừ của dã thú ...

Đột nhiên Tiêu Nam hét lên đau đớn, ngã thẳng xuống giường, Thiên Vũ quay đầu phun “phì” một cái, thấy bộ dạng Tiêu Nam đau khổ giữ lấy của quý thì sáng khoái khùng khiếp, cười lớn.

“Đ*t cái thái giám!”

Thiên Vũ sung sướng mắng chửi. Hấn hận không thể cắn đứt thứ kia khiến Tiêu Nam thay đổi hoàn toàn luôn!

Tiêu Nam đứng thẳng lên nhìn hấn, cầm một con dao trong đồng công cụ trên bàn, túm lấy Thiên Vũ, đầu dao nhọn áp sát tính khí của hấn.

“Dừng nghĩ tao chiều mày mà không nỡ làm mày tàn phế.”

Tiêu Nam phát ra tiếng cười biến thái.

“Không phải mày thích Long Hạo à, thích đến mức giờ mông lên cho nó chọc hả? Muốn tao hoàn thành cho mày không, cho mày sau này không làm được nó nữa?”

Dao từ từ hạ xuống tính khí của Thiên Vũ, khoe miệng Tiêu Nam cong lên thành nụ cười kỳ dị, Thiên Vũ mặt không đổi sắc đối diện với hấn, trong lúc Tiêu Nam đang bớt cảnh giác thì dùng sức lực tích tụ mãi để đoạt dao, cắt xoẹt một cái. Dao nhanh chóng xẹt qua ngực Tiêu Nam, y tránh được nhưng trán vẫn có vết đứt sâu, máu nhanh chóng chảy ra, rơi xuống ngực.

Thiên Vũ thở hổn hển, nếu hắn khỏe như bình thường thì hắn đã đâm bảy tám phát vào người ý rồi, không dùng dao mà dùng khoan điện để y cảm nhận cảm giác bản thân gây nên cho người khác, cảm giác bị khoét sống máu me!

Tiêu Nam lau máu như thể không cảm thấy đau đớn gì, thế nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự hưng phấn. “Năng nổ ghê, hóa ra cậu thích gu nặng thế.” Y kéo áo sơ mi buộc bừa lên vết thương, đè ngược Thiên Vũ lại, cầm dao, vẽ trên tấm lưng đầy vết thương của hắn. Dao đâm lên da, Tiêu Nam đè chặt lưng Thiên Vũ, dùng đầu nhọn của dao vẽ từng chữ một, chọc ra một chữ “Nam.”

“Cậu mãi mãi là của tôi, không thoát được tôi đâu.” Tiêu Nam đắc nhìn thưởng thức chữ “Nam” máu me be bét kia, nét mặt say mê.

“Cậu biết không? Trên người nô lệ cổ đại đều có dấu ấn của chủ nhân, chỉ cần trên người có dấu thì cả đời đều là nô lệ. Tôi chỉ chọc cho cậu chữ, không ủi lên, tiểu Vũ, cậu bảo tôi có đau lòng vì cậu không?”

Mồ hôi lạnh đau đớn chảy xuống từ trán Thiên Vũ, ánh mắt mê hoặc y. Thiên Vũ cắn răng không bật ra một tiếng rên rỉ nào, Tiêu Nam dừng lại trên ánh mắt hắn, nở nụ cười say mê.

“Chính là ánh mắt này, lần đầu nhìn thấy cậu tôi đã thích rồi. Cậu thú vị hơn mấy con chó nhà một chút, lại thông minh, cương quyết. Như con bướm nhỏ bị mưa quật vào nhưng vẫn liều mạng muốn vẫy nước trên cánh để bay cao bay xa, trời mưa càng lớn thì còn bướm càng vùng vẫy điên cuồng, đáng tiếc vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay tôi.”

Tiêu Nam từ từ lau từng lớp mồ hôi lặn trên trán Thiên Vũ, liên hồi cảm thán: “Đáng thương thật, cậu đang chịu khổ ở đây, còn tình nhân anh hùng kia của cậu đang ở đâu, sao không đến cứu cậu?”

Thiên Vũ ép ý thức bản thân tiếp tục tỉnh táo, ráng hết sức mở mí mắt đang díp xuống. Hắn cười lớn.

“... Lắm lời vô nghĩa ... Mẹ kiếp như thái giám ...”

Tiêu Nam không tức chút nào, tiếp tục đùa hắn. “Cậu vẫn học mà chưa thông, dạy dỗ Tề Chính Phong còn chưa đủ, cậu đang buộc tôi không cho Long Hạo sống trên thế giới này nữa đúng không?”

Tiêu Nam gần từng chữ, giọng lạnh như băng.

“Tôi vốn không định đuổi cùng giết tận. Giờ nó làm cậu, nó nhất định phải chết.”

Tiêu Nam gập người, ghé sát vào tai Thiên Vũ.

“Đàn ông từng làm cậu, tôi đều cho chúng biến mất hết.”

“Mày nghĩ tao rơi vào tay mày ... mà không giữ lại cái gì trước sao?”

Tiêu Nam nghe thấy giọng Thiên Vũ, từ sâu trong cổ họng.

“.. Nếu mày động đến Long Hạo ... thành chết tiếp sẽ là mày.”

Tiêu Nam chống mắt lên.

“Hử?”

“Không tin mày cứ thử đi.”

Thiên Vũ cười khẩy.

“Có dám cược không?”

Tiêu Nam không lên tiếng, y nhìn Thiên Vũ, trong mắt không sợ cũng không giận, chỉ nhìn như vậy. Nhìn rất lâu rồi y mới nở nụ cười, tỏa ra cảm xúc phức tạp khó hiểu.

“Tôi không định cược.” Tiêu Nam kề sát tai Thiên Vũ. “Tôi chỉ muốn chịch cậu.”

Tiêu Nam đè hấn, lấy thứ đang cứng lên cọ xát vào hạ thân hấn. Thiên Vũ dùng hết sức lực lật người đá một phát, lăn xuống giường. Tiêu Nam giữ thân thể đầy vết máu me của hấn, nhấn chuông đầu giường, một đám đàn ông canh giữ ở cửa lao vào, kéo Thiên Vũ lên giường, đè chặt lại.

“Không lẽ cậu thủ tiết vì Long Hạo à?”

Tiêu Nam kinh ngạc.

“Làm đi mà còn muốn lập đền thờ à? Ha ha ha ha!”

Cứ như cả ngày toàn truyện cười, Tiêu Nam giữ cầm Thiên Vũ.

“Yên tâm, giờ tôi chưa làm cậu đâu, cậu bắn lắm. Tiểu Vũ của tôi phải là gái trinh, rất chặt, rất nóng, bị tôi cắm vào đến chảy máu. Giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, tôi sẽ biến cậu thành sạch sẽ.”

Tiêu Nam lạnh lùng dặn dò: “Súc ruột cho cậu ta.”

Đám thuộc hạ định kéo Thiên Vũ thì Tiêu Nam đột nhiên lại hô: “Từ từ.”

Trên mặt y là nụ cười không nhìn ra ý tứ, dặn dò: “Tôi còn thứ tốt chiêu đãi bảo bối tâm can. Đưa thứ kia đến đây.”

Tiêu Nam giữ chặt thân thể đang giãy dụa của Thiên Vũ, nhận ống tiêm từ tay gã đàn ông.

Khoảng khắc nhìn thấy ống tiêm, Thiên Vũ sợ hãi.

Tiêu Nam hài lòng nhìn nét mặt cứng đờ của hắn. “Tôi biết cậu sợ nhất cái gì. Đáng thương thật, chuyện ông bố năm đó tạo nên bóng ma đến giờ cơ à? Chắc chắn, thật ra không đáng sợ thế đâu, chỉ một tẹo, như muỗi châm ấy mà.”

Tiêu Nam giơ ống tiêm, lại gần Thiên Vũ, trên mặt là nụ cười thâm thúy.

“Cậu sợ hãi ... đáng yêu thật đấy.”

Trước mắt Thiên Vũ hiện lên văn phòng tối om, thi thể cứng ngắc của cha hắn, ánh mắt trừng trừng không đóng được. Hắn không kiểm soát được nỗi tuyệt vọng trong tim.

“Họ Tiêu, là đàn ông thì giết tao đi!”

Thiên Vũ quát lớn.

Tay Tiêu Nam lần sờ trên thân thể cứng ngắc của Thiên Vũ.

“Tôi sẽ không để cậu chết đâu.”

Y nhẹ nhàng ngồi bên giường Thiên Vũ.

“Có một loại thuốc, có thể làm bỏng niêm mạc đường ruột, thiêu đốt hết tất cả những thứ ban đầu, lại sinh ra cái mới.”

Giọng Tiêu Nam là hưng phấn không thể kiềm chế. “Đến lúc đó cậu lại sạch sẽ như gái trinh, tôi sẽ hưởng thụ ngon lành, giờ sao để cậu chết được chứ?”

Thiên Vũ không nghe y nói. Tay hắn nắm chặt thành nắm đấm, nhắm chặt mắt lại.

“Cậu đang đợi ai thế?” Tiêu Nam vuốt ve tóc bên tai hắn, dịu dàng vén lên, như thể ngập tràn tình yêu.
“Hử? Bảo bối của tôi.”

Y cúi đầu kề sát tai Thiên Vũ.

“Sẽ không ai đến cứu cậu đâu, đừng mong nữa. Dù ai cũng sẽ không đến đâu, Long Hạo cũng sẽ không đến. Tôi cho nó gặp phiền phức ở chỗ khác rồi, nó đang sút đầu mẻ trán ở chỗ rất xa, nào biết cậu đang chịu khổ ở đây? Sếp Lý đàm phán làm ăn trên biển, đám người công ty cậu đều nghỉ thế, ai biết cậu mất tích? Chẳng có ai cả. Dù Long Hạo tìm được chỗ này thì bọn họ cũng chẳng vào được. Đám Trần Phi, tôi chẳng phải nuôi không. Chờ nó có bản lĩnh vào được thì cậu đã sớm không muốn rời xa tôi, sau này cậu sẽ quỳ xuống cầu xin tôi không bỏ rơi cậu, tiểu Vũ, cậu sẽ khóc lóc xin tôi, tôi rất thích nhìn cậu khóc, cực kỳ thích ...”

88. Chương 9-2

Tiêu Nam từ từ đẩy ống tiêm, đẩy chất lỏng về phía đằng trước.

“Nghe bảo cậu trở mặt với nó. Định bảo vệ nó hả? Đúng là tình sâu nghĩa nặng, chẳng giống cậu tí nào.”
Tiêu Nam đem kim tiêm đến gần Thiên Vũ. “Thật ra tôi cũng không muốn làm vậy, tiêm thuốc phiện vào cậu không còn là người bạn đầu nữa, cậu sẽ rất nghe lời, còn tôi lại thiếu lạc thú. Thế nhưng cậu ép tôi, Thiên Vũ, đừng trách tôi.”

Thiên Vũ cảm thấy kim tiêm lạnh như băng đã cấn kề da mình.

Con đường này là hắn chọn, Thiên Vũ tuyệt vọng tự giễu: có lẽ đây là báo ứng dành cho hắn?

Hắn không còn thấy rõ khuôn mặt méo mó mà hưng phấn của Tiêu Nam nữa. Hắn không nhìn.

May mà A Hạo không ở đây, cậu ấy sẽ không nhìn thấy bộ dạng bây giờ của hắn. Đây là điều hắn muốn, ở Vân Thủy tối đó, lúc nói ra những lời ấy với gã thì đã nghĩ đến kết quả này. Hắn không muốn gã lại bị cuốn vào việc này, không cần gặp lại bóng ma Tiêu Nam. Hắn đã nợ gã rất nhiều, hậu quả này bản thân phải gánh.

Thế nhưng nếu còn cách nào tốt hơn thì hắn không muốn tổn thương trái tim hắn...

Cảm giác kim tiêm lạnh như băng đã chạm vào da hắn. Thiên Vũ nhắm chặt mắt lại.

Đột nhiên, cửa lớn bị đá văng một cái.

Tiêu Nam quay đầu lại thì một đám bị trói lại đẩy xuống đất, là Trần Phi.

Đám đàn ông trong phòng mới nhận thức được vấn đề thì đã bị khống chế. Một nhóm đàn ông hành động nhanh nhẹn có yếu tố huấn luyện lao nhanh vào phòng, âm thanh hò hét kinh hãi vật lộn chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi rồi rơi vào im lặng.

Một khẩu súng chọc vào đầu Tiêu Nam.

“Buông anh ấy ra.”

A Hạo nói.

Tiêu Nam đứng im.

Tiêu Nam mở chốt ra, nòng súng ra sức chọc vào Tiêu Nam.

“Buông anh ấy ra.”

Gã quát lên!

Tiêu Nam từ từ bỏ ống tiêm xuống, nhìn lướt qua mấy kẻ đang giữ Thiên Vũ. Mấy gã đàn ông vội vàng buông tay chân hắn ra, lùi lại.

Ánh mắt A Hạo nhìn đến thân thể máu thịt be bét của Thiên Vũ thì đồng tử đột nhiên co lại. Một tay dùng súng chọc Tiêu Nam, một tay kéo khăn trải giường che đi thân thể trần truồng của hắn.

“Hóa ra là anh Hạo, cậu phá vỡ phép tắc rồi.”

Tiêu Nam từ từ lên tiếng.

“Đây là kho hàng tư nhân, cậu đưa nhiều người xông vào thế, còn chĩa súng vào đầu tôi, tôi có thể tố cáo cậu.”

“Tố cáo tôi?”

Bàn tay đột nhiên nhón vào yết hầu Tiêu Nam, y đột nhiên không thở nổi, mặt biến sắc.

“Tố cáo tôi thế sao?”

“Anh Hạo! Đừng xúc động!” Chu Tiểu Châu kêu lên.

Mặt A Hạo không đổi sắc, tay càng nắm chặt hơn. Mắt Tiêu Nam bắt đầu trợn lên, hai tay vô vọng vùng vẫy.

“Anh Hạo!”

Tiêu Nam đột nhiên bị bỏ ra, há miệng điên cuồng ho khan một hồi, mãi mới từ từ thở được. Hắn u ám ngẩng đầu, ánh mắt đáng sợ nhìn chòng chọc A Hạo.

“Mày có gan giết tao không?”

Tiếng súng “bùm” vang lên, một gã đàn ông đang đi về phía này kêu thảm thiết ngã xuống đất, đầu gối bị bắn máu chảy đầm đìa.

Hơn chục gã đàn ông trong phòng im lặng ngắt như tờ, tất cả im phăng phắc.

“Bảo người của mày đừng lộn xộn.”

Súng vẫn đang chọc vào đầu Tiêu Nam, không rời đi chỗ khác.

“Tao là xã hội đen, mày bảo tao dám không?”

A Hạo nói.

Bị khẩu súng chọc vào, Tiêu Nam không lên tiếng, cũng không cử động.

A Hạo cởi áo khoác, phủ lên người Thiên Vũ, lấy khăn trải giường quấn chặt hắn lại, ôm hắn về chỗ ngồi.

“Mày có thể giải quyết rắc rối ở Tân cảng, chạy kịp đến đây.” Không thể nhận ra biểu cảm trên mặt Tiêu Nam. “Tao đã coi thường mày.”

“Nhưng mày muốn đưa nó đi à?” Tiêu Nam từ tốn. “Tao chụp mấy tấm ảnh đẹp để tí nào, còn có chứng cứ mày muốn từ trước đến giờ. Nếu quảng lên mạng liệu có hót không nhỉ?”

Một bì thư vút đến trước mặt Tiêu Nam. Tiêu Nam rút thứ bên trong ra nhìn, mặt đổi sắc.

Trên ảnh chụp là giao dịch giữa hắn và đầu mối ma túy Thái Lan, vô cùng rõ ràng.

“Tân cảng tao xử xong rồi.”

A Hạo nói. Sắc mặt Tiêu Nam càng khó coi.

“Coi cái mạng mày đi, Tiêu Nam.”

A Hạo ôm Thiên Vũ ra cửa.

“Long Hạo.”

Tiêu Nam quát lên.

“Tao không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng.”

A Hạo dừng bước, quay đầu liếc y một cái.

Gã đột nhiên mỉm cười khiến mọi người trong phòng kinh hãi.

“Mày không chiếm được đâu.”

A Hạo nói.

“Tao đã chiếm được rồi.”

Thiên Vũ, tôi đến đón anh ...

Thiên Vũ nghe thấy tiếng nói nhỏ bên tai.

Xin lỗi, tôi đến muộn ...

Thiên Vũ thở dài bất đắc dĩ ...

Đồ ngốc ... Sao vẫn đến đây ... Học mãi vẫn không khôn ra ...

Trong lòng ngực ấm áp của gã, mùi hương quen thuộc bao quanh hắn. Thiên Vũ yên tâm nhắm mắt lại ...

Xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện, Thiên Vũ hơi tỉnh một chút. Hắn bị ôm chặt trong ngực. Trong lúc ý thức lơ mơ, hắn nghe thấy giọng nói khẩn nộ của Chu Tiểu Châu đang lái xe.

“Anh xúc động quá! Kia là chứng cứ tuyệt mật! Sao anh lại cho Tiêu Nam xem? Đây là đánh răn động cở đấy!”

Chu Tiểu Châu quay ngoắt lại.

“Nếu tôi không kéo anh thì bạn này anh đã giết hẳn ta rồi! Anh biết anh đang làm gì không? Long Hạo! Anh coi mình là xã hội đen thật à?!”

“Hắn đáng chết!”

Ngực A Hạo điên cuồng nhấp nhô, gần từng chữ.

“Đáng chết cũng không đến phiên anh ra tay!” Chu Tiểu Châu quát. “Anh trái với quy củ!”

“Quy củ cái chó gì!” A Hạo đột nhiên gầm lên, hai mắt đỏ quạch: “Suýt nữa Thiên Vũ chết trên tay hắn! Cậu còn bảo tôi theo quy củ?!”

“...”

Chu Tiểu Châu im lặng, trong lúc xe lắc lư ý thức Thiên Vũ cũng dần rời xa ...

89. Chương 9-3

Lúc Thiên Vũ tỉnh lại lần nữa thì không biết đã qua bao lâu rồi. Hắn giật ngón tay mình, người nắm chặt tay hắn đột nhiên tỉnh dậy, vươn người ra trước giường.

Gương mặt tiều tụy mà dịu dàng của A Hạo. Gã nhẹ giọng hỏi anh tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?

Trên người Thiên Vũ quần bằng vải dày cộm, hắn khẽ nhúc nhích, định ngồi dậy thì bị A Hạo nhẹ nhàng giữ lại.

“Đừng cử động. Sẽ đụng vào vết thương.”

Thiên Vũ thấy khuôn mặt A Hạo thì cười.

“Về mặt gì đây?” Thiên Vũ bảo. “Tôi có chết đâu.”

Biểu cảm phức tạp xuất hiện trên mặt A Hạo nhưng nhanh chóng bị giấu đi.

“Muốn chết cũng chẳng dễ thế, nợ anh thiếu tôi vẫn chưa trả đâu.”

“Tôi nợ gì cậu?”

Thiên Vũ bối rối.

A Hạo áp sát má hắn, cúi đầu phun ra hai chữ: “Nợ tình.”

Trước giờ Thiên Vũ chưa từng nghe A Hạo trắng trợn thế, hắn hơi không chịu nổi, bảo giờ sao cậu buồn nôn thế?

A Hạo cười, cầm tay hắn.

“Còn đau không?”

“Không đau.”

“Anh đúng là thích thể hiện.” A Hạo ngồi trên giường hắn, lồng ngón tay vào ngón tay hắn. “Đau thì cứ nói, tôi sẽ không kể với người khác anh kêu đau đâu.”

Thiên Vũ không nhận được mà mỉm cười.

“Đau quá.”

Thiên Vũ bảo.

A Hạo cầm tay hắn, nhẹ nhàng đặt môi hôn lên.

“Thế này thì sao?”

Thiên Vũ nhìn gã.

“Vẫn đau.”

A Hạo nhìn hắn chăm chú, từ từ vươn người đến, đôi môi ấm áp chạm lên môi Thiên Vũ.

“...Thế này thì sao?”

A Hạo cúi đầu hỏi hấn.

“Vẫn còn hơi đau.”

Thiên Vũ hơi xấu tính.

A Hạo không thèm hỏi lại nữa, nhìn hấn rồi cúi đầu hôn lên.

Nụ hôn mang theo sự an ủi, sự chữa trị, liếm láp lẫn nhau, quấn quýt một chỗ rất lâu không rời xa. A Hạo hình như chưa từng hôn hấn như thế, như thể đang hôn một bảo vật quý giá mà vô cùng cẩn trọng. Rất lâu sau A Hạo mới buông hấn ra, sau đó ôm hấn vào lòng. Gã cẩn thận tránh các vết thương trên người hấn, ôm sát vào, Thiên Vũ ở trong ngực hấn, cảm nhận đôi tay đầy sức mạnh.

“Giờ không đau nữa.”

A Hạo nói.

“Đúng là linh nghiệm thật.” Thiên Vũ giỡn với gã. “Không đau chút nào nữa.”

“Anh cũng chịu làm nũng.” A Hạo nhỏ giọng. “Hiếm thật.”

“Muốn gì? Chúng ta ai lớn hơn? Ai làm nũng với ai hả?”

“Đừng ngang ngạnh.”

A Hạo nói, gã vuốt ve Thiên Vũ, tay từ từ vuốt ve từ bả vai đến cánh tay hấn.

“Anh ngang lắm, vì sao tối đó anh cố tình chọc tức tôi?”

Thiên Vũ biết trong lòng A Hạo cái gì cũng biết cả. Đôi khi hấn cảm thấy trước mặt A Hạo hấn như một đứa bé, không che giấu được gì, tâm tư gì cũng bị nhìn ra hết, trong mắt A Hạo chỉ sợ hấn còn chưa trưởng thành ấy, rõ ràng hấn lớn hơn gã mấy tuổi nhưng trước giờ hấn vẫn được A Hạo nuông chiều, nhân nhượng. Hấn hơi không cam lòng nên nửa thật nửa giả quay về bộ dạng lưu manh, bảo tôi đều nói thật hết, tôi sẽ chán cậu, sớm muộn cũng sẽ thế thôi.

“Chán tôi?” Tay A Hạo lần theo cánh tay Thiên Vũ mà vuốt ve, nhẹ nhàng xoa cổ tay, sờ được một thứ đồ nọ.

Thiên Vũ nhớ ra đó là gì thì rút ngay tay lại nhưng bị gã đè cổ tay lại.

Đó là một sợi dây buộc tóc sắc sỡ đã bạc màu, quấn chặt trên tay Thiên Vũ, sợi dây rỏ tiền phản chiếu ánh sáng đèn.

“Chán tôi mà anh còn đeo cái này à?”

A Hạo cúi đầu hỏi.

“Lúc tôi ôm anh về anh đang đeo rồi đấy.”

Môi gã dán sát vào tai Thiên Vũ.

“Vì sao?”

Thiên Vũ có cảm giác bị lột trần dưới đèn, như thể tất cả tâm tư đều thực sự rơi hết ra làm người kia có thể nhìn thấy, hắn không quen thế này, trước giờ hắn không bị sờ đến không bị tóm được, càng không thể để người ta liếc một cái để nhìn thấu hết cả thể, điều này khiến hắn thấy vô cùng ngượng ngùng. Hắn vốn định đập nổi đóm thuyền nên muốn giữ lại cho bản thân một sự nhớ nhung, chẳng ngờ nhanh như thế đã quay về bên cạnh A Hạo, còn giống như bây giờ, tâm tư của bản thân đều bị nhìn thấy hết cả, tất cả luôn.

Hắn chẳng biết nói gì để chống chế, mồm miệng lưu loát trước giờ cũng không chọn được ngôn từ, mặt lại nóng lên, giọng nói thô lỗ che dấu sự ngượng ngịu.

“Chả vì sao cả, đeo đại thôi.”

A Hạo không lên tiếng nhưng lại nhìn Thiên Vũ khiến hắn chẳng biết núp vào đâu nữa. Gã cúi đầu nhìn sợi dây buộc tóc kia, ngón tay quấn vào dây buộc.

“Trước giờ anh vẫn giữ à?”

A Hạo nhẹ nhàng hỏi.

Thiên Vũ cũng chẳng biết tại sao lúc trước lại lục tìm lại từ thùng rác cả. Rõ ràng đã ném đi không thèm quan tâm gã nữa, rút cục ma xui quỷ khiến thế nào lại nhặt ra, lau xong thì nhét lại ngăn kéo.

Thiên Vũ nghĩ chắc hắn trúng tà rồi. Tà trong dây buộc tóc này, ngay từ lần đầu hắn nhìn thấy.

A Hạo không hỏi lại nữa.

Hắn cúi đầu sờ lần dây buộc tóc kia, tầm mắt chuyển từ nó sang ánh mắt Thiên Vũ.

Lúc được A Hạo ôm trong lòng, Thiên Vũ nghe thấy giọng gã trầm giọng ghé vào lỗ tai hắn: giờ anh còn muốn nói ... là vì nợ tôi không?

Dưới tác dụng của thuốc, Thiên Vũ nhanh chóng ngủ mê mệt. Khi hắn tỉnh lại, A Hạo bảo, tôi giới thiệu cho anh biết một người.

A Hạo đi qua mở cửa, Chu Tiểu Châu đi vào.

Thiên Vũ thấy Chu Tiểu Châu đi đến trước mặt hắn. Hắn nhìn cậu ta, không phải thiếu niên ngại ngùng nhút nhát trong Hoàng Long, cũng không phải thứ xã hội đen xăm trổ mắt sắc.

Chu Tiểu Châu ngồi lên ghế ở đầu giường, đưa một tờ giấy chứng minh vào tay Thiên Vũ.

Hắn mở tờ giấy kia ra. Trên ảnh chụp là thanh niên mặc đồng phục cảnh sát, ánh mắt nghiêm túc, đôi mắt to sáng ngời đầy thần thái.

Nghe Chu Tiểu Châu nói ra tên đơn vị, Thiên Vũ quan sát cậu ta một lúc, cũng không giật mình. Hắn chỉ quay đầu về phía A Hạo.

“Cậu cũng thế à?”

Thiên Vũ hỏi.

A Hạo bình tĩnh đón nhận ánh mắt hắn.

“Tôi bảo sẽ không lừa anh thì nhất định không lừa anh.”

“Anh ấy không phải đâu.”

Chu Tiểu Châu nói.

“Long Hạo là người phối hợp quan trọng trong hành động lần này. Anh cũng có thể hiểu sự hợp tác giữa chúng tôi.”

Trong đầu Thiên Vũ như thể chiếu một bộ phim điện ảnh. A Hạo đột nhiên biến thành xã hội đen, hết lần này đến lần khác tiết lộ hành tung của Tiêu Nam cho hắn, A Hạo thông báo thông tin mệnh lệnh kì lạ này nợ cho hắn mà không cho hắn biết nguyên nhân, A Hạo nói “Giờ tôi còn việc chưa thể nói với anh, sau này

anh sẽ biết”, A Hạo bảo hắn đừng lo, chỉ cần tin gã ...

Chẳng trách A Hạo bảo gã gia nhập xã hội còn có nguyên nhân khác, gã không hối hận, cũng chẳng trách lúc tìm A Hạo mất tích Chu Tiểu Châu bảo nguyên nhân thật sự gã gia nhập xã hội đen, sau này hắn mới thật sự được biết.

“Xin lỗi anh, giờ mới nói với anh được.”

A Hạo nhìn Thiên Vũ, áy náy, lại lo lắng.

“Lần hành động này là tuyệt mật, để phòng ngừa Tiêu Nam sắp xếp người của anh ta vào đội ngũ công an địa phương, lần hành động này chỉ có một ít người bên trên biết, vì thế chúng tôi yêu cầu A Hạo tuyệt đối không thể để lộ sự thật cho ai, nhất là anh.”

Chu Tiểu Châu nói.

“Vì anh cũng là một nhân vật mấu chốt trong lần hành động này, anh bị Tiêu Nam theo dõi chặt quá, A Hạo đành phải giấu anh, vì lo lắng cho an toàn của anh nên cũng không thể cho anh biết nhiều. Chuyện này không trách anh ấy được, anh muốn trách thì cứ trách chúng tôi.”

Thiên Vũ không lên tiếng. Tuy chuyện này không quá giống như hắn tưởng tượng nhưng cũng na ná vậy, nghi ngờ của hắn từ trước đến giờ đều được tháo gỡ, một đồng vấn đề không nghĩ ra nổi cũng có lời giải thích rõ ràng. Quả thật hắn từng nghi ngờ A Hạo là cảnh sát, là nằm vùng, thế nhưng sau khi hắn và A Hạo cởi mở tấm lòng với nhau thì nghi ngờ này cũng không còn nữa, A Hạo muốn hắn tin gã, hắn tin. Hắn từng nghĩ A Hạo có bí mật chưa tiết lộ, hắn muốn chờ ngày nào đó đáp án được tiết lộ thì chắc chắn là đáp án ngoài dự kiến của hắn. Thế nhưng hắn thật sự không nghĩ mấu chốt bí mật không nằm ở A Hạo mà ở người hắn hoàn toàn không dự đoán được. Nhưng lúc Chu Tiểu Châu đi vào đường như hắn không giật mình. Trong khoảnh khắc đó, hắn như tỉnh táo ra, đột nhiên hiểu được hết. Làn sương mờ mờ trước mặt Thiên Vũ dần tan ra, càng lúc càng rõ ràng, hắn suy xét, bắt đầu xâu chuỗi từng sự việc sự việc từ trước đến nay.

Tối hôm đó, A Hạo và Chu Tiểu Châu kể hết cho Thiên Vũ.

A Hạo với Chu Tiểu Châu đúng là đồng hương thật, ngày trước biết nhau trong trường dạy võ thuật. Sau đó tuy A Hạo vào trường dạy nhảy nhưng vẫn thường xuyên quay lại tham gia thi đấu giao lưu võ thuật, vẫn như anh em với Chu Tiểu Châu. Sau khi lớn lên đều rời quê thì dần mất liên lạc với nhau, cũng không biết tình hình của nhau. Lúc Chu Tiểu Châu gặp lại A Hạo ở Hán Thành thì cậu ta đang làm nằm vùng ở Tân Đông, cảnh sát nhận được tin báo ở Hán Thành có nhóm buôn thuốc phiện lậu, không chỉ liên quan đến xã hội đen mà còn có quan chức cao cấp tại địa phương, vì thế cực kỳ cẩn thận, muốn nắm giữ chứng cứ chuẩn xác nhất. Khi đó điều tra của cảnh sát đã hướng về phía Tiêu Nam, vì thế khi Chu Tiểu Châu biết A Hạo đang làm ở Hoàng Long, nhân chuyện Tân Đông phái cậu ta đi dò Tiêu Nam thì gia nhập Hoàng Long thông qua A Hạo.

Để đảm bảo nên lúc ấy Chu Tiểu Châu chưa công khai thân phận với A Hạo, mà sau đó A Hạo bị Tân

Đông ép buộc, Tân Đông biết tâm tư của Thiên Vũ với A Hạo nên bảo gã mượn quan hệ với Thiên Vũ để vào Kim Mậu, A Hạo không muốn Tân Đông lợi dụng Thiên Vũ, lúc ấy Đình Đình cùng đường đến nhờ vả gã, vì thế A Hạo rời xa Thiên Vũ, cũng không nói nguyên nhân thật sự cho hẳn. A Hạo không đồng ý tái hợp với Đình Đình nên không lâu sau khi vào làm ở cửa hàng bánh mì cô đã rời đi. Mà vì chứng cứ phạm tội của Thiên Vũ nên A Hạo chấp nhận yêu cầu của Tân Đông, lần bị Thiên Vũ gặp trong khách sạn chính là cùng Chu Tiểu Châu gặp mặt thương thảo với đám bên trên trong Tân Đông. Khi ấy Chu Tiểu Châu xin chỉ thị của cấp trên nên đã công khai thân phận với A Hạo nên khi Thiên Vũ làm khó A Hạo ở Hoàng Long, Chu Tiểu Châu đột nhiên mất tích nên A Hạo mới cuống quýt thế, Chu Tiểu Châu là cảnh sát, gã sợ cậu ta sẽ thật sự làm gì với Thiên Vũ, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào!

Chu Tiểu Châu nói ra thân phận vì muốn A Hạo thành gián điệp, không ngờ sau đó xảy ra chuyện Thiên Vũ đuổi A Hạo khỏi Hoàng Long, kế hoạch ban đầu của cảnh sát đều bị xáo trộn cả. Sau khi gã bị đuổi khỏi Hoàng Long thì Tiêu Nam bắt được gã, Chu Tiểu Châu vô cùng sốt ruột, đang tìm cách cứu A Hạo ra thì gã bất ngờ được lão đại Trương Cường của Tân Đông đưa đi, sau đó ông ta ép gã vào Tân Đông, lúc đó Chu Tiểu Châu đã điều tra được chuyện Tiêu Nam lợi dụng Thiên Vũ để buôn thuốc phiện, sau khi biết hết thì A Hạo đồng ý với Trương Cường, gia nhập Tân Đông, lấy thân phận xã hội đen để che giấu, phối hợp với Chu Tiểu Châu tìm chứng cứ Tiêu Nam và Báo đầu buôn thuốc phiện, còn Thiên Vũ vô tội.

Vì muốn nhanh chóng dựng lên một lá chắn mới nên Trương Cường rất trọng dụng A Hạo, gã vốn có bản lĩnh ngầm lại được ông ta tăng cường huấn luyện vũ khí cũng như thủ đoạn quy tắc thương trường, giúp A Hạo nhanh chóng trèo lên vị trí cao trong Tân Đông, cảnh sát cũng phối hợp diễn cùng mấy lần nên A Hạo nhanh chóng có được sự tin tưởng của ông ta. A Hạo một mặt lợi dụng bằng nhóm để cản trở Tiêu Nam buôn thuốc phiện, một mặt âm thầm thu thập chứng cứ, Tân Đông cũng không phải mục tiêu lần này của cảnh sát nên mượn cơ hội chuyển dời sự chú ý của Tiêu Nam thành đấu tranh giữa các bang phái, làm y không nghi ngờ cảnh sát đứng sau.

Thiên Vũ nghe xong, hẳn không thể ngờ A Hạo lại giữ nhiều bí mật đến thế, từ trước đến giờ là người đầy bí mật, mà những bí mật này đều vì hẳn, do hẳn.

Thiên Vũ nhớ đến Trần Sơn ở Song quy. Hẳn hỏi A Hạo người cung cấp tin tức mấu chốt có phải gã không, A Hạo chỉ cười không nói.

Nụ cười như thế của A Hạo rất quen, Thiên Vũ nhớ lúc trước những ngày tâm trạng tốt hẳn còn chẳng biết tại sao A Hạo lại vui vẻ; lúc hẳn hỏi A Hạo sẽ thoát thân khỏi con đường xã hội đen này thế nào, A Hạo luôn an ủi hẳn, bảo hẳn đừng lo ... Những lời ngày trước A Hạo nói, giờ hẳn đã hiểu được, hẳn cảm thấy như thể trái tim trở nên kiên định, quay về chốn an toàn. A Hạo không cần phải theo con đường xã hội đen nữa, cho dù nguy hiểm còn rất lớn nhưng trong lòng đã có hi vọng.

Thiên Vũ im lặng làm A Hạo bất an, gã hỏi hẳn: anh giận tôi à?

Thiên Vũ nhìn hẳn, người này vì hẳn mà làm nhiều việc như thế còn hẳn hình như chưa bao giờ chăm chú nhìn kỹ gã. Thiên Vũ tức giận, hẳn giận bản thân, hẳn tự nhận đời này chưa từng làm được việc gì tốt, hẳn không biết tại sao ông trời lại để hẳn gặp một người tốt như thế, người đã trả giá vì hẳn nhiều đến thế, thậm chí đạp lên cả con đường nhân sinh của bản thân, thế nhưng bản thân đã làm gì cho gã?

“Thế sao giờ lại cho tôi biết?”

Thiên Vũ hỏi Chu Tiểu Châu.

“Lúc trước chúng tôi đồng ý với A Hạo, một tiền đề quan trọng anh ấy tham gia hành động lần này là đảm bảo an toàn cho anh, nhưng bọn tôi lại không làm được, để anh gặp phải nguy hiểm lớn. Lần này anh lật mặt với Tiêu Nam thì nên biết sự thật. Hơn nữa ...”

Chu Tiểu Châu nhìn hắn.

“Hành động sau này cần sự phối hợp của anh.”

A Hạo quay ngoắt về phía cậu ta.

“Tiểu Châu!”

Chu Tiểu Châu không để ý A Hạo, tiếp tục nói.

“Lần này để cứu anh, A Hạo đã vi phạm nguyên tắc, giờ Tiêu Nam đã vô cùng cảnh giác, công việc của chúng tôi càng khó tiến hành. Giờ chúng tôi cần một người có thể bẫy Tiêu Nam bí quá hóa liều, phải là người cực kỳ quen biết anh ta, còn phải có khả năng làm anh ta dao động lớn ...”

“Đừng nói nữa!”

A Hạo đột nhiên cắt ngang lời cậu ta, sợ hãi dồn dập.

“Không phải cậu đồng ý không nhắc lại nữa à?”

“Anh ấy là người phù hợp nhất!”

“Không được!”

A Hạo vùng dậy, sắc mặt tái mét.

“Lúc trước mấy người đã đồng ý với tôi thế nào, mấy người đồng ý sẽ không kéo anh ấy vào cuộc, nếu mấy người đổi ý thì bất kì lúc nào tôi cũng có thể ngừng hợp tác với mấy người.”

“Long Hạo! Anh tỉnh táo lại đi!”

Chu Tiểu Châu cũng giận dữ, chỉ vào Thiên Vũ, lại chỉ A Hạo:

“Anh sống vì người này đúng không? Vì anh ấy mà anh không cần gì hết sao?! Tiêu Nam hại chết bao nhiêu người rồi anh biết không? Lượng thuốc phiện chúng buôn lậu có thể hại chết bao nhiêu người không?!”

“Suýt nữa anh ấy chết trong tay Tiêu Nam!” A Hạo quát to. “Nếu không vì nguyên tắc thì cậu nghĩ chúng ta cứ thế bỏ qua cho Tiêu Nam à? Giờ anh lại bảo anh ấy đi chịu chết?”

“Chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn cho anh ấy, không phải để anh ấy đi chịu chết! Anh Hạo, tinh thần trượng nghĩa, lương tâm của anh đâu? Đừng suốt ngày chỉ nghĩ cảm tình cá nhân!”

“Cậu ...”

“Tôi đồng ý.”

Thiên Vũ lên tiếng.

Giọng nói không lớn nhưng lại khiến A Hạo ngây người.

“Thiên Vũ!”

Thiên Vũ quay về hướng Chu Tiểu Châu.

“Mấy người muốn tôi làm gì?”

“Không được, tôi không đồng ý!” Sắc mặt A Hạo cực kỳ khó coi. “Đừng hành động theo cảm tính, Thiên Vũ, anh quay về thì Tiêu Nam sẽ đối xử với anh thế nào?!”

“Nếu tôi lập công chuộc tội thì có thể giảm bớt tội trước đây không?”

Hắn hỏi Chu Tiểu Châu. Cậu ta gật đầu.

“Đương nhiên. Chính anh muốn lập công tốt hơn là để A Hạo thực hiện vì anh.”

Thiên Vũ nhìn A Hạo.

“Cho tôi một cơ hội.”

“ ... ”

Thiên Vũ mỉm cười với gã, cười thoải mái, tự tại.

“Đi mà, tôi cũng không muốn ngồi tù. Muốn ở bên cậu, tôi còn chưa ở đủ đâu.”

A Hạo không lên tiếng, bốn mắt giao nhau, nhìn nhau.

Chu Tiểu Châu nhìn họ, cũng trở nên im lặng.

Một lúc lâu sau, A Hạo nhìn Thiên Vũ, sâu trong mắt là sự lo âu.

“Nhưng việc kia nguy hiểm lắm ...” Giọng A Hạo rất trầm, và nghiêm trọng. “Lần này anh gọi cảnh sát đến, Tiêu Nam sẽ không tin anh nữa, dù anh có đi thì anh ta cũng không trúng kế.”

Thiên Vũ suy nghĩ, ánh mắt dần tĩnh lại.

“Anh ta sẽ tin.”

Thiên Vũ nói.

“Tôi có cách.”

90. Chương 9-4

Biển sao xảy ra chuyện.

Thông tin nhanh chóng lan truyền trong giới làm ăn ở Hán Thành. Nghe bảo hải quan Hán Thành đã mời ông tổng Biển sao đến “uống trà”, rất nhanh sau đó tất cả vụ làm ăn với nước ngoài mà Biển sao đang tiến hành đều bị dừng lại, có tin tức nội bộ nói tài khoản của Biển sao đã bị đóng băng, mà ông tổng Biển sao là Lý Thiên Vũ bị cảnh sát đưa đi vì bị nghi ngờ về vấn đề kinh tế, sau đó lại mời luật sư riêng dùng số tiền lớn bảo lãnh tại ngoại, còn cụ thể vấn đề thế nào thì không rõ lắm, nhưng tóm lại hình như lần này Biển sao gặp chuyện lớn.

Mấy tin tức truyền qua truyền lại, phiên bản càng lúc càng nhiều, cái thì bảo Lý Thiên Vũ vẫn ở trong cục cảnh sát chưa ra ngoài, cái lại bảo anh ta đã chạy ra nước ngoài tị nạn, tuy bề ngoài Biển sao vẫn đang vận hành nhưng nhân viên bên trong cũng công nhận lâu lắm rồi không thấy mặt mũi sếp Lý vui vẻ tẹo nào, giờ người điều hành công việc là phó tổng, hơn nữa chỉ duy trì hoạt động làm ăn cơ bản nhất, toàn bộ các đơn hàng đều đã dừng. Còn công ty biểu diễn nghệ thuật Lý Thiên Vũ xây dựng riêng tuy bề ngoài không ảnh hưởng gì nhưng khi các công ty truyền thông đến phỏng vấn đều bị khách sáo mời đi với các lý do khác nhau, chung quy vẫn là đưa đẩy, chưa thể hiện thái độ công khai, vì thế truyền thông đều ồn ào, báo tài

chính kinh tế và báo giải trí đều xào xáo chủ đề thêm mấy lượt nhưng cũng không có thông tin chính xác.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì vẫn khẳng định được một chuyện, Biển sao quả thật đã có chuyện.

Người trong nghề nhanh nhạy đã đánh hơi ra. Quan hệ của Lý Thiên Vũ và quan chức cao cấp, tuy không phải ai cũng rõ nhưng lẫn lộn trong giới này thì ít nhiều vẫn có quan hệ. Hoàng Long thế lực ngầm là rõ rồi, mà ở Hoàng Long vị trí của hắn là gì thì vẫn chưa rõ. Vì thế lần này Biển sao gặp chuyện, đám sếp to bắt đầu cảm thấy lo sợ, chỉ sợ lan đến mình, nhận ra có chuyện xảy ra thì nhất định là chuyện lớn.

Thiên Vũ bị hạ bệ trong tay báo chí.

Dưới sự sắp xếp của Chu Tiểu Châu, tất cả đều tiến hành theo ý Thiên Vũ. Tin tức Biển sao vừa lộ ra, tin tức cảnh sát tham gia điều tra nhanh chóng truyền đi, Thiên Vũ vào cục cảnh sát là chuyện vô số người tận mắt thấy. Giới làm ăn Hán Thành không ai không biết Biển sao đang bị điều tra.

Thiên Vũ lật tờ báo, nhìn các thể loại tin tức thì bắt đầu suy nghĩ.

Trong lúc hẩn dưỡng thương, A Hạo hiếm khi để hắn rời khỏi tầm mắt.

Thiên Vũ cảm thấy như mình đang gặp trọng bệnh, bị A Hạo quản lý rất chặt. Thật ra phần lớn là ngoại thương, tinh dưỡng là được rồi, A Hạo lại nghiêm khắc trông coi, mấy giờ mấy giờ uống thuốc ngủ nghề đều quản lý hết. Lúc trước A Hạo rất chiều hắn, nhân nhượng hắn, Thiên Vũ không chỉ không vui mà còn tức giận, giờ ngược lại, A Hạo không chiều theo tính cách hắn nữa, thái độ với hắn cũng cứng rắn hơn, bảo không được là không được, bản mặt dọa người đôi mắt trừng người cũng dùng hết. A Hạo bảo trước kia nuông chiều anh quá mới nuôi anh thành thói hư tật xấu thích làm theo ý mình nên mới xảy ra chuyện vừa rồi, lừa gã để một mình làm việc nguy hiểm thế, suýt chút nữa thì tèo trong tay Tiêu Nam. Vì thế sau này gã sẽ không nuông chiều hắn nữa, A Hạo bảo với Thiên Vũ anh có phục hay không thì cũng sẽ bị quản lý.

“Cậu thành độc tài phát xít đấy à?”

Thiên Vũ âm ỉ.

“Không mạnh tay thì không biết khả năng của anh đây.”

Thiên Vũ bật cười.

“Tôi mới là anh cậu!”

A Hạo vươn tay giữ cằm hắn.

“Anh như thế mà muốn làm anh à?”

“Lần sau tôi không thể nữa.”

Thiên Vũ quay mặt đi, hắn tự biết mình đuối lý.

“Lần sau?” Thiên Vũ lạnh lùng, “Anh còn muốn lần sau nữa hả?”

Thiên Vũ thật sự cảm thấy mình đã nhìn nhầm, A Hạo ngày xưa khéo léo đến quéo người, giờ mới biết tất cả đều là giả hết, giờ chỉ cần A Hạo sầm mặt một cái là chẳng hiểu sao Thiên Vũ lại chột dạ, hắn còn nhận ra lúc A Hạo giận tím mặt còn rất đáng sợ, lúc trước hiếm khi thể hiện mặt này trước mặt hắn nên Thiên Vũ không cảm nhận được, giờ mới biết anh Hạo của Tân Đông không phải cợt giếu, lúc sầm mặt còn lạnh lẽo cương quyết hơn sắt thép, Thiên Vũ trước giờ không kiêng dè gì mà cứ như thế phải nhận tội nhận lỗi, thành thật nghe lời.

Thiên Vũ nghĩ thâm đây có phải báo ứng cho hắn không, trước giờ hắn ghét nhất là bị người khác quản lý, vậy mà kẻ hắn đặt trong lòng nhất lại là người quản lý hắn ghê nhất.

Buổi tối, A Hạo kiểm tra vết thương của Thiên Vũ.

Sau khi điều trị cẩn thận thì vết thương đã khép miệng. Cái chữ Tiêu Nam khắc trên lưng Thiên Vũ, lúc vào viện hắn đã bảo bác sĩ dùng thuốc thật mạnh vào, thà khoét hết đám máu thịt lẫn lộn ấy còn hơn để lại sẹo hình chữ, mọc hằn ra một lớp mới luôn. Giờ chỗ đó không thấy sẹo như thế, bác sĩ bảo sau này có thể vẫn còn sẹo, không thể hoàn toàn khôi phục làn da nhẵn nhụi ban đầu nhưng hắn bảo không sao cả, chỉ cần diệt được cái mảng đó thì hắn cũng chẳng quan tâm để lại sẹo.

Tay A Hạo từ từ vuốt ve chỗ kia, dưới những ngón tay là cảm giác gỗ ghè, bình thường người khác nhìn thấy sẽ thấy kinh hãi. Thiên Vũ cảm nhận ngón tay A Hạo đang chậm rãi xoa nhẹ chỗ kia, không nghe được gã nói gì, quay đầu nhìn biểu cảm của gã, biết gã nghĩ gì, hắn cười bảo đừng sờ lung tung, có giỡn thì sờ xuống dưới ý.

A Hạo biết hắn không muốn mình khó chịu nên cố tình trêu, vừa đau lòng vừa nuông chiều vỗ nhẹ một cái lên mông hắn.

Cái đêm A Hạo ôm Thiên Vũ đến bệnh viện, thấy vết thương và cái chữ kia trên người hắn, Chu Tiểu Châu canh bên cạnh A Hạo không rời một bước, cả một đêm không dám rời đi. Cậu ta sợ mình vừa đi thì sẽ không thấy A Hạo đâu, sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Trong những ngày dưỡng thương, Thiên Vũ liên tục nghe được đồn đại về Tiêu Nam. Chút tin tức nói Tiêu Nam chắc chắn đắc tội với xã hội đen, không hiểu tại sao liên tục bị thiệt hại cháy nổ ở Tân Cảng, số Kim Mậu cũng mất rệp, danh sách hàng hóa số lượng lớn liên tục gặp chuyện không may, chỗ rửa tiền ngầm còn dính đến kiện tụng từ chỗ khác, giờ hồ sơ đã đặt ở hai viện, chừng một ngày là tổn thất hơn chục triệu. Ngay cả Đầu báo xã hội đen có máu mặt ở Hán Thành cũng không ra mặt vì Tiêu Nam, xem ra lần này

Tiêu Nam đắc tội với xã hội đen mà ngay cả băng nhóm địa phương cũng không muốn dây vào.

Thiên Vũ chưa từng hỏi A Hạo. Hắn biết có một số việc không cần phải hỏi.

91. Chương 9-5: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

92. Chương 10-1

Thời gian trôi qua, tình hình ở Hán Thành đã thay đổi.

Một trận bão táp thay đổi bao phủ Hán Thành.

Tính nghiêm trọng của vụ án Trần Sơn lớn hơn rất nhiều so với mọi người nghĩ ban đầu. Một Trần Sơn ngã ngựa, chuyện còn chưa dừng ở đó, nhanh chóng có rất nhiều quan chức dính líu đến. Theo tin tức nội bộ thì vì vụ án tính chất tồi tệ, dính dáng diện rộng, người dân phản đối dữ dội, chuyện này kinh động lên tầm cao, có quan chức liên quan đã lên tiếng: sẽ điều tra đến cùng!

Trong mấy ngày, một nhóm điều tra cấp cao đã đến Hán Thành, trong một đêm Hoàng Long đột nhiên biến thành chỗ mà đám con ông cháu cha ăn chơi đàng điếm chỉ sợ không thể chạy khỏi luôn. Dân thường ở Hán Thành dù không biết gì mấy nhưng trên phố đồn đại thư ký Tiêu không ai bì kịp bị cách chức tạm thời phục vụ công tác điều tra, ngã ngựa là chuyện ngày một ngày hai, một quan chức khác tạm thời đảm nhiệm chức vụ của ông ta.

Số quan chức dính líu đến vụ án Trần Sơn nhiều đến mức ban đầu không thể dự đoán được. Tạm thời trong thành phố tin tức bay rợp trời, nghe bảo cảnh sát đã nắm được chứng cứ số lượng lớn, người phía trên cũng dính dáng vào cả. Ngay cả đơn vị cảnh sát địa phương cũng có người liên quan bị cách chức tạm thời để điều tra, nếu không phải người từ trên cao đưa xuống thì cảnh sát địa phương cũng không động chạm đến quan chức địa phương.

Dân Hán Thành ai cũng biết Hoàng Long là chỗ của ai, là địa bàn gì, mà sếp của Hoàng Long, con trai của thư ký Tiêu – Tiêu Nam – đã mất tích nhiều ngày nay, Hoàng Long ngày xưa phồn hoa xa xỉ, giờ chỉ còn đám nhà giàu mới nổi đến ăn chơi, đám con ông cháu cha sớm ngủ được tình hình có biến nên chẳng thấy bóng dáng kẻ nào hết. Ngay cả quản lý Lục của Hoàng Long cũng không hề xuất đầu lộ diện, chỉ các hoạt động kinh doanh thông thường vẫn tiếp tục, duy trì sự phồn hoa giả tạo bên ngoài.

Mà cô vợ gia thế hoành tráng, trong lúc đầu sóng ngọn gió không chỉ không giúp Tiêu Nam mà còn tuyên bố đã ly thân với y, cũng đệ đơn ly hôn, hoàn toàn vạch rõ ranh giới với y. Thật sự là vợ chồng như chim

liền canh, tai vạ đến mạnh con nào con nấy bay.

Lão đại Đầu báo xã hội đen nổi danh ở Hán Thành cũng trượt ngã, bên ngoài đồn Đầu báo mất ô dù trong quan trường, bên trên đã tuyên bố muốn điều tra nghiêm túc thể lực tội ác này, lần này hậu thuẫn của Đầu báo cũng vô dụng.

Những tin này không ngừng rót vào tai Thiên Vũ.

Thiên Vũ đang đi trên đường, không nguy trang gì cả. Hắn đang đi về phía trước thì sau lưng trúng một gậy.

Lúc bao tải che đầu được lấy ra, mắt một lúc Thiên Vũ mới thích ứng được ánh sáng. Hắn đang ở trong phòng đèn đóm tối tăm, Tiêu Nam ở sô pha bên kia đang nhìn hắn.

“Hình như cậu chẳng giết mình tí nào.” Tiêu Nam nói.

“Tôi sớm biết anh sẽ mời tôi đến.” Thiên Vũ nhấn mạnh chữ “mời”. “Tôi vẫn chờ.”

Thiên Vũ xòe một bàn tay về phía Tiêu Nam. Y ném một bao thuốc và bật lửa cho hắn, Thiên Vũ bắt được, châm thuốc đưa lên miệng.

Hai người rất hiểu nhau. Nhiều năm như thế, chỉ một động tác là biết người kia muốn gì.

“Long Hạo nóng mắt lắm rồi. Thành nhóc đó không muốn sống mà trả thù tôi, món nợ này nên tính sao đây?”

Thiên Vũ ung dung quan sát Tiêu Nam. Tiêu Nam đã không lộ diện nhiều ngày có lẽ đã lẫn trốn những ngày rồi, sắc mặt không tốt lắm nhưng dù trong hoàn cảnh bây giờ y vẫn duy trì sự bình tĩnh, ánh mắt vẫn lạnh lùng sắc bén.

“Dù ba anh thất thế, nhưng nếu anh muốn xử ai thì đâu phải không làm được.”

Tiêu Nam cười lạnh.

“Điều tra ông già với tôi, bảo chúng tôi dính dáng đến xã hội đen. Khẩu súng sau lưng Trương Cường Tân Đông là ai, trong đám quan chức ai không biết? Đám đầu sỏ vẫn sống nhàn, đám xúi giục từ Cường Long cũng chưa động đến, Long Hạo lao vào chỗ dựa vững chắc, nếu không thì làm gì có cục diện như giờ?”

“Có tám mẩu chuyện này cũng vô ích thôi.”

Thiên Vũ rút thuốc.

“Lần trước không chính chết tôi nên không cam lòng hả? Nên anh phải ép tôi làm con tin?”

Tiêu Nam cười cười không trả lời.

“Cậu đừng trách chuyện lần trước. Là cậu gọi cảnh sát trước, phản bội tôi. Cậu bất nhân, tôi chỉ bất nghĩa.”

“Đừng giải thích chuyện lần trước.”

Thiên Vũ đột nhiên nổi giận, đứng lên ném tàn thuốc.

“Đúng thế, lần trước tôi trở mặt nhưng vẫn nằm trong kế hoạch của anh, mẹ kiếp giờ cảnh sát điều tra đến đầu tôi rồi đây!”

Biển sao gặp chuyện, giờ cả Hán Thành không ai không biết.

“Giờ Biển sao thành cái gì tôi không cần kể cho anh chứ? Anh biết cảnh sát điều tra gì không? Vì lần trước bọn họ không tóm được gì. Bọn họ cho là tôi với anh thông đồng diễn trò bốn cột họ, bọn họ không động được đến anh nhưng động được đến tôi!”

Tiêu Nam nhìn Thiên Vũ chòng chọc.

“Tôi bị người ta đá vào cục cảnh sát, anh nghĩ suốt ngày tôi chơi trò trốn tìm với anh là để trốn anh chắc? Tôi đây đang trốn cảnh sát đó! Giờ tài khoản Biển sao bị đóng băng hết cả rồi, mẹ kiếp tôi muốn cầm tiền chạy trốn cũng d’ xong. Anh bảo tôi hại anh, phản bội anh, giờ không phải anh vẫn ngồi tử tế ở đây hả? Tôi thì sao? Biển sao xong rồi đấy! Chưa nói đến chuyện bọn họ điều tra được gì, dù không tra ra thì còn lấy lại được Biển sao à, sau này ai dám làm ăn với tôi nữa? Anh gặp rắc rối, muốn chạy là chạy được, mẹ kiếp còn tôi sau này sống thế nào? Tất cả tâm huyết của tôi đều hổng hết ở Biển sao rồi! Tôi hại anh ... Giờ là anh hại tôi đấy!”

Thiên Vũ nói liền một hơi, chỉ thẳng vào mặt Tiêu Nam. Hắn không hoàn toàn nói dối, hắn kéo Biển sao vào, tuy hắn tình nguyện kéo vào nhưng dù sao đấy cũng là tâm huyết nhiều năm của hắn. Nếu có thể lật đổ Tiêu Nam thì hắn không quan tâm danh tiếng của Biển sao. Hắn thậm chí chưa từng nghĩ sau này sẽ phải làm thế nào với Biển sao, nhưng giờ hắn không làm ngơ được nhiều thế.

Tiêu Nam nhìn chằm chằm Thiên Vũ.

“Cậu tự làm tự chịu.” Tiêu Nam nói. “Cậu có thể tìm Long Hạo, không phải nó trâu bò lắm à, vì cậu mà nó chẳng quan tâm mạng sống bản thân, muốn tiền tài, tìm nó cũng chả khó.”

“Dựa dẫm nó, tôi dựa vào nó cả đời được à? Đừng nói mớ.”

Tiêu Nam cảm nhận thấy gì đó.

“Ý cậu là gì?”

“Tôi biết vì sao hôm nay anh ép tôi đến.” Thiên Vũ cười lạnh. “Tiêu Nam, tôi rất hiểu anh, anh hành động một cái là tôi biết anh muốn làm gì.”

Tiêu Nam nhìn hẩn, ánh mắt rất dịu dàng.

“Cậu nói đúng. Trên thế giới này cậu là người hiểu tôi nhất.”

“Giờ anh cũng đang nguy ngập tận cổ rồi. Nếu ông già anh không kéo lên nổi, chẳng phải anh tính làm một cú chót cuối cùng rồi cao chạy xa bay à? Nhưng mọi con đường của anh đều bị theo dõi cả, đám Đầu báo kia ắc còn không mang nổi mình ắc, anh nghĩ tới nghĩ lui, còn đường duy nhất chỉ có thể là công ty biểu diễn nghệ thuật của tôi.”

Thiên Vũ đã sớm dự kiến Tiêu Nam sẽ tính toán thế.

Tiêu Nam nở nụ cười, nét mặt lại quay về suy ngẫm.

“Cậu nói đúng hơn nữa. Nhưng tôi còn một nguyên nhân nữa.” Tiêu Nam nói, ánh mắt từ từ lượn quanh gương mặt Thiên Vũ.

“Tôi muốn nhìn thấy cậu.”

Nếu là người khác, nhìn thấy ánh mắt bây giờ của Tiêu Nam thì sẽ thật sự cảm động. Chuyên tâm, nghiêm túc, dịu dàng, thậm chí còn hơi thâm tình. Biểu cảm như thế, xuất hiện trên mặt Tiêu Nam, nhìn qua thật khiến người ta rơi vào trạng thái cảm động. Thế nhưng Thiên Vũ lại có thể nhìn thấy ý tứ Tiêu Nam đang ẩn chứa, sự điên cuồng cuối cùng trong ánh mắt kia.

Tiêu Nam đang đánh cược. Thiên Vũ đã cánh cược.

Thiên Vũ nhìn lướt quá đám người vạm vỡ trong phòng.

“Cảnh sát đang theo dõi tôi. Tôi mà còn làm vệc xấu nữa thì tức là hoàn toàn kéo mình xuống bùn. Trước đây anh ép tôi buôn thuốc phiện thay anh, tôi thà để anh xử chứ chưa từng muốn làm, giờ nếu anh còn muốn ép tôi, tôi chỉ có mấy lời này: ông đây đ** làm.”

Tiêu Nam quan sát Thiên Vũ. Y biết hẳn thích mềm mỏng.

“Tôi đến đàm phán, không phải để ép cậu.”

Tiêu Nam đã hiểu rõ ý tứ của Thiên Vũ.

“Nếu đàm phán thì chúng ta nói chuyện tử tế.”

Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Tiêu Nam, ánh mắt thẳng thắn không chút né tránh.

“Tôi có thể giúp anh, nhưng tôi có 3 điều kiện.”

“Cậu nói đi.”

“Thứ nhất, anh không được ép tôi hít thuốc phiện. Anh biết chuyện cha tôi, đời này tôi hận nhất là thuốc phiện, tôi không muốn dính dáng gì hết.”

Tiêu Nam không cho ý kiến.

“Thứ hai, sau khi thành công, tôi cũng không ở lại trong nước được nữa. Giờ anh sắp xếp cho tôi ở Úc đi, tôi muốn gì chắc anh biết. Tôi tin anh làm được.”

Tiêu Nam nhìn hẳn.

“Còn thứ ba?”

“Thứ ba, chia bốn sau, anh bốn tôi sáu.”

“Chuyện này không được.” Tiêu Nam nở nụ cười.

“Vậy coi như tôi chưa nói gì.” Thiên Vũ nói. “Đây là tham gia buôn lậu thuốc phiện, không phải đi chơi ... Tôi đang lấy mạng mình ra đây! Kém một đồng cũng không được. Giờ tôi chả tin ai, chả dựa dẫm được vào ai hết, thứ đáng tin chỉ có tiền thôi. Anh suy nghĩ đi, nhưng nhanh lên, có lẽ một thời gian nữa sẽ chẳng còn tiền đâu.”

Tiêu Nam quan sát nét mặt hẳn.

“Đừng đùa, Thiên Vũ. Cậu từng phản bội tôi một lần, sao tôi biết cậu sẽ không phản bội lần nữa chứ?”

Thiên Vũ bình tĩnh rút thuốc, khua khua điều thuốc.

“Cảnh sát chẳng tin tôi nữa rồi. Dù bây giờ tôi bán anh cho bọn chúng thì bọn chúng cũng chẳng thèm để tâm đâu. Tôi muốn lật đổ anh, tự tôi không làm được, vậy phải để cảnh sát đến xử lý. Nhưng bây giờ tôi cũng thành đối tượng điều tra của cảnh sát rồi, nếu tôi chọn cảnh sát thì anh nghĩ tôi sẽ có được gì? Bằng khen công dân gương mẫu à?”

“Nhưng cậu hận tôi. Sự hận thù này làm tôi khó tin cậu nhất.” Tiêu Nam nheo mắt.

“Đấy là chuyện của anh. Giờ chúng ta đang bàn chuyện làm ăn. Anh chỉ cần nói anh làm hay không.”

“Ha ha!” Tiêu Nam bật cười. Như thể rất vui sướng.

“Trừ ba điều kiện này, tôi còn một cái nữa. Sau khi thành công, anh lập tức đưa tôi ra nước ngoài. Còn nữa, cho dù thuộc hạ của anh tổn thất thế nào thì cũng không được khai tôi ra, vì thế chuyện này chỉ rất ít người biết.”

Tiêu Nam vẫn quan sát Thiên Vũ.

“Lời cậu nói tôi chỉ tin được một nửa.”

“Giờ tôi chẳng còn đường lui nữa, anh tin hay không tôi cũng chẳng kiểm soát được. Tùy anh thôi.”

Thiên Vũ nói.

Tiêu Nam suy nghĩ một lúc.

“Cậu đi đi, về chờ tin của tôi.”

Thiên Vũ biết Tiêu Nam đang cố gắng vùng vẫy. Chưa đến thời khắc cuối, Tiêu Nam sẽ không đi nước cờ này với hắn. Người như Tiêu Nam có tính đa nghi rất nặng, kẻ từng phản bội y một lần vốn sẽ không thể có được lòng tin lần nữa, dù kẻ đó có nói gì Tiêu Nam cũng sẽ không tin. Cuối cùng Tiêu Nam lại lựa chọn hợp tác với hắn, không phải vì Tiêu Nam tin hắn hay không mà ở chỗ Tiêu Nam thật sự không còn sự lựa chọn nào tốt nữa rồi.

Tiêu Nam tìm hắn có nghĩa y thật sự không còn con đường nào tốt nữa.

Hắn là quân cờ Tiêu Nam dựng lên để dành cho tương lai. Tiêu Nam sẽ không dùng sao? Giờ mới là thời điểm phát huy tác dụng thật sự của việc Tiêu Nam giữ hắn.

Tiêu Nam sẽ biến hắn thành kẻ chết thay, y sẽ không dẫn hắn ra nước ngoài, cũng sẽ chẳng cho hắn một xu nào hết. Y sẽ biến hắn thành lá chắn trong nước của mình, còn bản thân tự cao chạy xa bay. Mà tất cả tác dụng của hắn chính là kéo dài thời gian, để giúp Chu Tiểu Châu giúp nhóm cảnh sát tranh thủ thời gian hành động.

Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.

Trong lúc chờ tin của Tiêu Nam, hàng ngày Thiên Vũ đều ở bên A Hạo. Hắn chưa từng cảm thấy thời gian không đủ dùng thế này.

Thiên Vũ hỏi A Hạo sau khi nhiệm vụ kết thúc hắn muốn làm gì, gã bảo đến lúc đó tôi thất nghiệp, trở thành kẻ không công ăn việc làm, đến lúc đó hết cách thì chỉ có thể dựa vào anh thưởng cho bát cơm.

Thiên Vũ bảo ngày trước tôi bảo cậu đến công ty tôi làm, cậu sống chết cũng không chịu, giờ muốn làm thật à?

A Hạo ôm hắn nói không giống nhau, trước kia tôi không chịu, cũng không thể kéo chân anh được. Giờ tốt xấu gì tôi cũng có kinh nghiệm xuất nhập khẩu, đến chỗ anh làm nhân viên nghiệp vụ gì đó thì tôi còn thấy tự tin ...

Thiên Vũ bật cười: cậu đường đường là ông chủ Hoa Thế, quản lý lớn của Tân Long, thế mà đến chỗ tôi làm nhân viên nghiệp vụ á?

A Hạo hỏi, anh không muốn tôi à?

Thiên Vũ bảo đúng, đương nhiên đúng, giờ tôi muốn cậu. Nói xong liền đè A Hạo xuống dưới, lại bị A Hạo lật lại đè xuống ...

A Hạo bảo, chờ mọi việc xong xuôi, gã muốn đưa Thiên Vũ về thăm ông bà nội, ông nội rất nhớ hắn, thỉnh thoảng lại hỏi cậu nhóc tốt tính kia lúc nào lại đến ...

A Hạo còn bảo, hắn còn muốn đưa Thiên Vũ đến Thẩm Dương thăm em gái, em gái gã Tiểu Tuệ đã sắp tốt nghiệp đại học, giờ đã thành một cô gái xinh đẹp.

Thiên Vũ nghe mong muốn cũng như sắp xếp của A Hạo thì cười. Hắn bảo gã, nếu còn kịp thì lúc mừng năm mới phải về quê gã, đưa ông nội về đây, cũng đưa Tiểu Tuệ về đây, cùng nhau mừng năm mới. Trước kia hắn đều mừng năm mới một mình, năm nay có thể có cả nhà, có thể hưởng thụ cảm giác gia đình.

A Hạo nghe Thiên Vũ nói thì ôm chặt hắn ...

A Hạo bảo ngày trước hắn cực kỳ thích nghe một bài hát, từng được nghe trên TV ngày còn nhỏ, hiện giờ

chẳng thấy ai hát cả, bài hát tên là “Năm tay đi khắp thế gian”. Đến giờ hấn còn nhớ rõ bài hát thế nào nhưng không hát được.

Thiên Vũ lên mạng tìm được bài này, nghe thấy A Hạo hát theo nhạc:

Hai ta cách nhau thật xa, thế gian bí mật thay đổi

Vượt qua khó khăn gian khổ, liệu chẳng tâm trí tương thông

Không mong đời đời kiếp kiếp, chẳng cầu sớm sớm tối tối

Chỉ mong bình bình thường thường, nắm tay đi khắp thế gian ...

Ai bảo hai là lưu luyến, nhất là rồi rã lòng người

Ai bảo biển người trôi dạt, khó được tình duyên vĩnh hằng

Cho dù tan tan hợp hợp, hay là tụ tụ tán tán

Chỉ mong bình an, nắm tay đi khắp thế gian ...

Thiên Vũ nghe xong thì bảo bài này như chia tay ý, không hay, cái gì mà hai người xa cách thật xa, tôi lại chẳng gặp cậu. A Hạo bảo, người ta hát bài này cũng là có ý đó, thật ra chưa hấn sẽ chia lìa ...

Một ngày nọ A Hạo quay về, Thiên Vũ thấy hấn nhuộm mái tóc để dài, nhuộm thành màu vàng.

Tối đó Thiên Vũ vươn tay buộc sợi dây buộc tóc đó cho A Hạo.

Đêm đó bọn họ làm tình như phát điên, không biết làm bao nhiêu lần, mãi đến khi hai người mệt bã cả người, đến sức lực nhấc ngón tay cũng không có ...

Thiên Vũ nắm chặt mái tóc dài màu vàng của gã, màu vàng kia làm hấn điên cuồng ...

Hấn vuốt ve vết sẹo trên mặt A Hạo. Vết sẹo kia càng lúc càng mờ đi, dần nhạt trên gương mặt gã, Thiên Vũ bảo với A Hạo thực ra chút sẹo cũng không khó coi, nó làm gã trông càng lạnh lùng, càng nam tính ...

Đêm đó trong khoảnh khắc cao trào Thiên Vũ thì thầm một câu vào tai gã. ...

A Hạo nghe được câu kia, gã không trả lời gì, chỉ ôm chặt Thiên Vũ ...

Tiêu Nam đột ngột đến.

Tình hình càng lúc càng căng thẳng, y báo thời gian Thiên Vũ rất gấp, hẳn biết y được ăn cả ngã về không, muốn chơi nốt lần cuối.

Thiên Vũ báo cho A Hạo thời gian hẹn Tiêu Nam, thế nhưng y chuyển giờ hẹn lên sớm hơn. Hắn không báo với gã. Hắn gặp Chu Tiểu Châu trước.

“Đừng nói kế hoạch cho A Hạo vội. Tiêu Nam vô cùng cảnh giác, tốt nhất A Hạo đừng tham gia, nếu để Tiêu Nam biết anh ấy tham gia thì chắc chắn hắn sẽ thay đổi kế hoạch.”

Chu Tiểu Châu gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Trước khi Thiên Vũ đứng dậy quay về, Chu Tiểu Châu gọi hắn.

“Bảo vệ chính mình. Nếu anh gặp chuyện gì thì anh Hạo sẽ rất đau lòng.” Chu Tiểu Châu im lặng một lúc rồi nói.

Thiên Vũ nhìn ánh mắt Chu Tiểu Châu, hắn gật đầu.

Tiêu Nam bảo Thiên Vũ đến một bến tàu cách thành phố mấy trăm km. Hán Thành đã không còn an toàn nữa. Lúc Thiên Vũ đến bến tàu kia thì một chiếc thuyền đang đợi hắn.

“Xếp hết hàng lên chưa?”

Thiên Vũ đứng ở trên thuyền hỏi y.

Tiêu Nam chỉ nhìn hắn, không nói gì, Thiên Vũ hiểu ý tứ trong ánh mắt kia.

“Tôi biết anh không tin tôi nên anh có thể đưa tôi đến chỗ anh muốn nhận hàng. Tôi không biết chỗ kia, không thể qua mặt anh báo cho cấm. Anh yên tâm rồi chứ?”

Vệ sĩ của Tiêu Nam đi đến, kiểm tra toàn thân Thiên Vũ, lấy hết di động, ví tiền, thậm chí cả chìa khóa cũng lấy ra.

Trừ quần áo mặc trên người, Thiên Vũ chẳng đem theo gì.

“Đi thôi.” Tiêu Nam đơn giản nói một câu.

“Từ từ.” Thiên Vũ quan sát hắn. “Thứ tôi muốn đâu?”

Tiêu Nam từ từ lôi ra một chồng giấy tờ bằng tiếng Anh, có cả tiền trong tài khoản.

“Cậu tự xem đi.”

Thiên Vũ mặt không biến sắc cẩn thận kiểm tra, lật từng tờ từng tờ một. Tiêu Nam kiên nhẫn chờ, cũng không thúc giục.

Hắn xem xong thì ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Nam.

“Từ khi theo tôi làm việc, đã lúc nào tôi bạc đãi cậu chưa?”

Tiêu Nam nói.

“Đi!” Thiên Vũ vào trong thuyền.

Thuyền chạy khá lâu mới đến một hoang đảo. Trước giờ Thiên Vũ chưa từng đến đảo này, cũng không biết nó tồn tại. Xuống thuyền xong thì có xe đưa bọn họ chạy sâu vào trong đảo, đến tận một nhà xưởng bỏ hoang. Thiên Vũ không ngờ Tiêu Nam tại có một cứ điểm bí mật như vậy, hắn đoán nhà máy bề ngoài cũ nát hoang tàn này chính là kho thuốc phiện buôn lậu bí mật của Tiêu Nam. Y giấu tất cả thuốc phiện ở đây, lại vận chuyển mua bán, khó trách người không biết quý không hay!

Tiêu Nam nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thiên Vũ thì mỉm cười.

“Giờ trước mặt cậu tôi không còn bí mật nào nữa.” Tiêu Nam nói. “Đây chính là vương quốc của tôi. Thế nào?”

Trong kho hàng nhà máy, Thiên Vũ nhìn thấy hộp hàng chất đống, mà trong nhà máy có rất nhiều người của Tiêu Nam, những tên này đều đeo mặt nạ, vũ trang hạng nặng, tay cầm súng ống vũ khí giống như đội quân có vũ trang.

Thiên Vũ thật sự kinh hãi. Thật không ngờ Tiêu Nam không chỉ buôn lậu, buôn lậu thuốc phiện mà còn nuôi một băng nhóm huấn luyện sẵn sàng liều mạng, những người này có lẽ bình thường không dùng đến, thời điểm sinh tử sống chết cuối cùng này bọn chúng sẽ trở thành cây súng trong tay Tiêu Nam, là “quân lính” trong tay, dùng để đổ sức vào phút cuối, vật lộn khi sắp chết!

Lúc đến đảo Thiên Vũ nghĩ Tiêu Nam sẽ lập tức sắp xếp hàng, chuyển chỗ đám thuốc phiện, thế nhưng

Tiêu Nam lại chẳng vội vàng gì, còn nghỉ ngơi trong phòng nhỏ sau nhà máy như thể đang chờ đợi gì đó.

Y chỉ để lại Thiên Vũ, bảo tất cả những người khác ra ngoài.

Căn phòng nhỏ này tuy không thể so với chỗ nghỉ ngơi xa hoa của Tiêu Nam nhưng xem ra là phòng thoải mái nhất trong nhà xưởng này, được xây để dành cho Tiêu Nam đến đây.

Tiêu Nam hình như chẳng sốt ruột chút nào, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thiên Vũ không biết y đang đợi gì, hẳn nghỉ chỉ cần đến kho hàng là Tiêu Nam sẽ lập tức giành giật từng giây chuyển hàng đi, lúc nhạy cảm thế này chậm trễ thêm 1 giây thì càng mạo hiểm thêm 1 giây, không có chuyện Tiêu Nam không biết.

“Vẫn còn chờ gì thế?” Thiên Vũ, cổ tình lộ vẻ nóng vội.

“Đừng gấp, cứ bình tĩnh, nghỉ đi nghỉ đi.” Tiêu Nam từ từ nói.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Thiên Vũ lo lắng, mắt kiên nhẫn.

“Cứ kiên nhẫn đi. Mọi việc đều cần chờ đợi.” Hình như Tiêu Nam chẳng sốt ruột tí nào.

Thiên Vũ không hỏi nữa. Hẳn biết nếu hỏi lại sẽ làm Tiêu Nam nghi ngờ.

Hắn tựa lên sô pha, ngây người nhìn trần nhà. Hắn nghĩ không biết bên Chu Tiểu Châu có nhận được tín hiệu liên lạc gửi ra ngoài theo phương thức đặc biệt mà hắn dùng không, liệu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, đến lúc đó liệu có tiếp ứng được không. Hắn nghĩ đến A Hạo, không biết giờ gã đã biết mình đi theo Tiêu Nam chưa, có tức giận không ...

Thiên Vũ đang nghĩ thì nhận ra Tiêu Nam đang nhìn mình.

“Sao thế?” Trong lòng Thiên Vũ kinh hãi nhưng ngoài mặt không thể hiện gì.

Tiêu Nam chăm chú nhìn hắn một lát rồi vẫy tay vớ hắn.

“Lại đây.”

“Làm gì?” Thiên Vũ quan sát hắn, đề phòng.

“Cậu sợ tôi đến thế cơ à?” Tiêu Nam hỏi.

Thiên Vũ do dự một chút rồi đi đến. Giờ hắn không thể cứng rắn với y.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tiêu Nam, y nhìn hắn ngồi xuống, vươn tay kéo Thiên Vũ vào lòng.

“Làm gì thế?” Thiên Vũ khó chịu. Chẳng lẽ đến lúc này mà y còn muốn chuyện ấy?

“Để tôi nhìn cậu đi.”

Tiêu Nam rất dịu dàng, ánh mắt âm thầm dừng trên người Thiên Vũ. Ánh mắt gã lặng lẽ lướt qua trán, đôi mắt, mũi, môi của hắn. Y vươn tay gạt một chút tóc Thiên Vũ, im lặng nhìn hắn, ánh mắt sâu xa, Thiên Vũ hoàn toàn không nhận ra được Tiêu Nam đang nghĩ gì.

Tiêu Nam cúi đầu muốn hôn hắn.

Thiên Vũ quay đầu sang một bên, chán ghét.

“Giờ là lúc nào rồi, đừng dây dưa thế này!”

Thế nhưng Tiêu Nam giữ chặt cằm hắn, ánh mắt đảo qua gương mặt hắn, ngang bướng hôn lên.

Thiên Vũ chấp nhận một cách bị động, hắn nghĩ chẳng qua là Tiêu Nam nhất thời hứng khởi, thế nhưng Tiêu Nam hôn rất sâu, càng hôn càng sâu, đầu lưỡi quấn quýt lấy Thiên Vũ rất lâu mà liếm láp, mút vào, nhả ra, trong ấn tượng của Thiên Vũ y chưa từng hôn hắn như lúc này, thậm chí chẳng có chút ham muốn thể xác nào, chỉ hết sức chăm chú toàn tâm toàn ý hôn.

Tiêu Nam hôn rất lâu rồi mới chịu rời ra. Hắn cúi đầu vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi Thiên Vũ bị hôn đến hơi sưng đỏ lên.

“Nhiều năm thế, tôi đối với cậu thế nào?”

Tiêu Nam thấp giọng hỏi hắn.

Những lời này, Tiêu Nam từng hỏi hắn rất nhiều lần. Nhưng chưa lần nào chăm chú như thế này, giọng nói còn rất chân thật.

“Giờ nói chuyện này còn ý nghĩa gì không?” Thiên Vũ nói.

“Trả lời tôi đi.” Tiêu Nam nói.

Thiên Vũ hơi do dự.

Đây là một vấn đề rất khó trả lời. Dù là thù hận hay mắc nợ giữa hắn và Tiêu Nam thì đã không còn rõ ràng từ lâu rồi. Tiêu Nam khinh rẻ hắn, tính kế hắn, hại hắn, kiên quyết ép hắn cùng đường; thế nhưng quả thật Tiêu Nam từng giúp hắn, có ơn với hắn, Thiên Vũ không phủ nhận cũng không né tránh.

“Anh từng giúp tôi, tôi đồng ý. Tôi cũng từng bảo tôi biết ơn anh.”

“Biết ơn?” Tiêu Nam nở nụ cười.

“Cậu luôn không tin lời tôi, Tiểu Vũ à.” Tiêu Nam nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi Thiên Vũ. “Thế nhưng rất nhiều điều tôi nói là thật. Nếu cậu tin thì sẽ không đi đến bước đường hôm nay.”

Thiên Vũ bắt đầu cảnh giác nhìn Tiêu Nam.

“Cậu từng phản bội tôi mà tôi vẫn không ép cậu hít thuốc phiện. Cậu thật sự nghĩ là do tình hình cậu nói ra à? Vì tôi tiếc đấy. Thiên Vũ, cậu thử đặt tay lên ngực tự hỏi xem mấy năm nay cậu từng đắc tội với tôi bao lần, tôi từng chinh cậu nhưng đã lần nào thật sự xuống tay độc ác chưa?”

Tiêu Nam bình tĩnh tự thuật.

“Cậu bảo tôi muốn tìm người chịu tội thay, tôi không tìm được ai nên mới giữ mạng cho cậu à? Chỉ cần có tôi thì đường nào mà không tìm thấy?”

Thiên Vũ nhìn y, trong ánh mắt y lại có sự đau khổ thật sự. Thiên Vũ chưa từng bị loại ánh mắt này mê hoặc nhưng giờ đây hắn lại hơi do dự.

Hắn biết Tiêu Nam nói cũng đúng. Quả thật y vẫn nhẹ tay với hắn, nếu y thật sự muốn mạng hắn thì hắn đã chẳng sống đến hôm nay nữa.

Tiêu Nam xiết chặt cầm Thiên Vũ.

“Cậu hận tôi, nhưng Tiểu Vũ, tôi hỏi cậu, cậu thật sự mong tôi chết không?”

Hắn thật sự mong Tiêu Nam chết hay không? Thiên Vũ cũng do dự. Chuyện Tiêu Nam đã làm với A Hạo, đã làm với hắn, chết vạn lần cũng được, thế nhưng thật sự muốn hắn trả lời vấn đề này thì Thiên Vũ không biết, hắn không thể đưa ra một câu trả lời dứt khoát được.

Lòng người vốn lương thiện.

Tiêu Nam thấy hấn do dự thì hài lòng nở nụ cười.

“Tôi biết, cậu không hề có tình cảm với tôi.” Tiêu Nam hình như rất vui vẻ.

“Cái này đâu phải tình cảm! Đây là sự thương hại!” Thiên Vũ không nhịn được: “Tôi thật không hiểu, anh có tiền có quyền có thể, muốn gì lại không có? Vì sao còn đi buôn thuốc phiện?”

“Khao khát của con người là vô tận. Tôi chỉ trung thực với khao khát của bản thân. Quy tắc của xã hội này do con người định ra, tôi chính là người tạo ra nguyên tắc nhưng không để nguyên tắc trói buộc. Tôi muốn thế nào thì sẽ như thế, có thể làm như thế, đây là triết lý cuộc sống của tôi.”

“Mẹ kiếp triết lý cuộc sống cái gì! Anh hại người, anh biết buôn thuốc phiện có thể hại bao nhiêu người không?!”

“Con người cần tiến hóa và thay đổi. Ai bảo bọn họ hút thuốc phiện chứ? Chỉ cần không hút thì làm sao tôi làm hại bọn họ được? Thế nên tôi mới bảo tôi giúp kiểu người khôn sống mong chết, điểm này cậu không hiểu đâu.” Tiêu Nam nói.

“...!” Thiên Vũ cứng họng, bị kinh hãi vì lý luận không thể nghe nổi của y.

Tiêu Nam nhìn qua hơi mệt, cũng hơi nôn nóng. Hấn nhìn đồng hồ, nhìn Thiên Vũ rồi đứng lên.

“Cũng đến giờ rồi. Đi thôi, tôi đưa cậu đi xem hàng.”

Thiên Vũ đi theo Tiêu Nam đến kho hàng, thùng hàng chất đống, Thiên Vũ áng chừng lượng hàng, số này cũng đủ để phán Tiêu Nam mấy án tử hình.

“Chờ tiền đến tay, cậu tiêu mấy đời cũng không hết.” Tiêu Nam chậm rãi nói.

“Thành công rồi hăng nói tiếp!” Thiên Vũ nghĩ, bên Chu Tiểu Châu hấn là rất sốt ruột. Phải dựa theo cách thức giao hẹn lúc trước, để đám Chu Tiểu Châu chặn hàng lại.

Tiêu Nam đột nhiên nói: “Mở thùng ra.”

Thiên Vũ không biết y mở thùng hàng làm gì thì thùng đã bị mở bung ra.

Hấn ngậy người.

Bên trong đều trống không!

Tất cả các thùng đều được mở ra. Đều trống không cả!

93. Chương 10-2: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

94. Chương 10-3: Ngoại Truyện: Bên Nhau

Canada. Vancouver.

“Chuyện này thật sự đừng trách tôi.”

“Không trách cậu thì trách ai?”

“Được, được, là tôi sai, tôi nhận sai còn chưa được sao? Thiên Vũ ...” A Hạo ôm eo hắn, dùng giọng nói nũng nịu để thuyết phục.

“Cút!”

Thiên Vũ thúc khuỷu tay ra sau, A Hạo đột nhiên “Ái” một tiếng, vô cùng đau khổ ôm ngực, gục lên sofa.

“Anh ra tay được thật à? Anh biết chỗ này có vết thương do súng bắn không, vết thương do súng đó!” Giọng A Hạo cực kỳ tủi thân.

“Biết là vết thương do súng bắn! Món nợ này tôi còn chưa tính cho cậu đâu! Không phải Tiêu Nam muốn mạng tôi thì đến lượt cậu muốn mạng tôi! Cậu nghĩ cậu làm thế thì tôi có thể thanh thản sống hả??”

“Lúc ấy tôi cũng không kịp nghĩ ...”

“Từ giờ cậu nghĩ đi!” Thiên Vũ trừng gã.

A Hạo cười với hắn, vẫn cứng chiều như thế, tươi tắn như ánh mặt trời, nụ cười tươi tắn trong mắt Thiên Vũ giống như quý giá vô cùng, lóa cả mắt.

Lúc đó Thiên Vũ thật sự nghĩ rằng hắn sẽ không thể nhìn thấy nụ cười tỏa nắng này nữa.

Dù bây giờ đã được nửa năm, hắn đang ngồi trong phòng khách một tòa biệt thự ở Vancouver, nhìn ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ, mặt cỏ xanh biếc, thằng bé nước ngoài nhà hàng xóm đang chơi trốn tìm, Thiên Vũ vẫn có cảm giác không thật Thiên Vũ

Hắn vẫn luôn mơ thấy A Hạo người đầy máu nằm trong lòng hắn. Hắn luôn bừng tỉnh từ giấc mộng, thấy A Hạo đang ngủ say bên cạnh, Thiên Vũ vươn người ôm gã, cảm nhận hơi ấm cơ thể gã ...

Mất rồi lại có được, trước kia Thiên Vũ không hiểu.

Hắn chưa từng tin tưởng Phật tổ, Thần linh hay Thượng đế. Thế nhưng bây giờ Thiên Vũ biết ơn số mệnh chưa từng có này.

Ngày đó, may là để phòng ngừa chuyện bất ngờ nên trước đó Chu Tiểu Châu đã để xe cứu thương cùng như nhân viên chăm sóc, chữa bệnh đi sau xe cảnh sát, bọn họ kịp thời cứu được A Hạo nhờ khoảng thời gian quý giá đó.

Ngày đó, may là phát súng kia của Tiêu Nam không trúng ngay vào tim mà còn cách mấy cen-ti-met.

Ngày đó, Thiên Vũ thì thầm bên tai A Hạo, tôi còn chưa nghe cậu nói câu kia, cậu phải tỉnh lại, nói với tôi lần nữa.

Chuyện này là cậu nợ tôi, cậu phải nói lần nữa ...

“Thiên Vũ, anh xem, Trí Tuệ lại gửi thư đến đây.”

A Hạo ngồi trước máy tính, hưng phấn mở thư ra ra, trong thư là ảnh một cô bé mảnh mai đang ôm một ông già cười tươi, Trí Tuệ để tay hình chữ V.

Thiên Vũ đi đến, thấy trong thư cô bé hỏi: Anh, khi nào các anh sẽ quay về?

Hắn nhìn màn hình, gõ mấy chữ vào ô trả lời:

“Bọn anh sẽ về ăn Tết.”

A Hạo nhìn mấy chữ này, cười với hắn ...

Sau khi vết thương của gã khỏi, Thiên Vũ và gã cùng nhau đến Vancouver tĩnh dưỡng.

Trước khi đi Tề Chính Phong nói với hần cứ yên tâm đi, ông sẽ quản lý Biển sao thay hần, chờ hần về nhất định sẽ trao lại một Biển sao giống như ban đầu.

Cảnh sát công bố Long sọc của Tân Đông cũng tham gia vụ bắn nhau trên đảo ngày đó, trong lúc bắn nhau đã bị cảnh sát hạ gục.

Ngay sau đó Trương Cường liền nâng đỡ một gã thanh niên khác, ông ta gần như làm lại con đường A Hạo từng đi, trở thành lá chắn cho ông ta. Đương nhiên chuyện sau đó đều là việc của người khác, không còn dính dáng gì đến A Hạo với Thiên Vũ cả.

Chu Tiểu Châu cũng quay về đơn vị. Có lần cậu ta ngồi cùng với Thiên Vũ, nhìn hần mà bảo nếu anh dám phụ lòng anh tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Thiên Vũ nhìn vào mắt Chu Tiểu Châu. Hần nở nụ cười.

Tôi biết trong lòng cậu có cậu ấy.

Thiên Vũ nói.

Thế nhưng cậu không có cơ hội đâu. Mãi mãi không có.

Trước khi ra nước ngoài, Thiên Vũ đi gặp Tiêu Nam.

Y không chết. Ngày đó y cũng được cứu nên lấy về được cái mạng.

Thế nhưng Tiêu Nam không còn là y trước đây nữa.

Lúc Thiên Vũ nhìn hần, Tiêu Nam mặc quần áo sọc của bệnh nhân, đang chơi với một cô bé 5, 6 tuổi trong vườn hoa bệnh viện.

Hai người chơi rất vui, nét mặt Tiêu Nam vô cùng trẻ con, Thiên Vũ chưa bao giờ nghĩ khuôn mặt đó cũng có thể có biểu cảm như vậy.

Mẹ cô bé đi đến, khó chịu mà kéo con gái đi.

“Mẹ, con muốn chơi thêm một lúc, đây là bạn mới của con.” Cô bé không muốn đi,

“Không chơi với nó! Nó là thằng ngốc mà!” Mẹ cô gái chỉ chỉ vào đầu: “Chỗ này có vấn đề này!”

Tiêu Nam bắt đầu thất vọng, nhìn cô bé bị mẹ lôi đi.

Bác sĩ nói Tiêu Nam bị tổn thương não vĩnh viễn, không thể hồi phục được, không biến thành người thực vật đã là may mắn lắm rồi. Giờ y là một tên ngốc nhưng rút cục lại có được khoảng thời gian đơn thuần nhất trong cuộc đời.

Có một thanh niên trẻ đến gần Tiêu Nam, cho hắn một quả táo.

Tiêu Nam vui vẻ gặm táo như thể tất cả chuyện trong thiên hạ đều không quan trọng bằng một quả táo.

Thanh niên kia im lặng nhìn Tiêu Nam, nhẹ nhàng sửa sang ít tóc cho y.

Thiên Vũ từng gặp người này. Cậu ta từng là bạn tình của Tiêu Nam, tên là Tiểu Siêu.

Cậu ta chẳng qua chỉ là một trong vô số bạn tình của Tiêu Nam nên sớm bị y chán mà vứt bỏ. Thế nhưng thế giới này có lẽ kiểu người gì cũng có, sẽ có người không quan tâm y là người thế nào mà thật lòng với y.

Thiên Vũ không biết Tiêu Nam cũng có cái phúc này, giờ khắc này đây mà vẫn còn một người như vậy.

“Anh Nam, ăn cơm đi, ăn xong chúng ta đi đuổi bướm được không?” Tiểu Siêu nhẹ nhàng nói với y.

“Được, được! Đuổi bướm!” Tiêu Nam cười vui vẻ, khoa tay múa chân sung sướng.

Trong mắt tiểu Siêu hiện lên sự đau khổ, thế nhưng cậu ta cam tâm, vui vẻ chịu đựng. Cậu ta đỡ Tiêu Nam đi về phía phòng bệnh, trên đường đều dùng giọng nói dịu dàng, lừa y, cười với y ...

Có lẽ trong lòng tiểu Siêu thỏa mãn. Bởi vì sau này cậu ta có thể có được người cậu ta yêu.

Nhìn bóng dáng họ dần xa, Thiên Vũ không nói câu nào.

A Hạo vẫn ở bên cạnh hắn.

Mãi đến khi bóng dáng Tiêu Nam và Tiểu Siêu biến mất, Thiên Vũ mới xoay người thở dài.

Đi thôi.

Thiên Vũ nói.

A Hạo đi cùng hân, sóng vai ra khỏi bệnh viện.

Hai người không ai quay đầu lại ...

“Từ giờ cậu định thế nào?”

Thiên Vũ vỗ lồng ngực A Hạo, xoa tóc gã, hôn lên cái trán ướt sũng của gã mà hỏi.

A Hạo suy nghĩ một lát.

“Thầy dạy tiếng Anh?”

Thiên Vũ phụt một tiếng, suýt nữa thì bật cười.

“Cậu định đập đổ tiêu chuẩn tiếng Anh đấy hả?”

Sống ở Vancouver nửa năm, A Hạo vẫn nói đi nói lại câu kia.

“Anh bảo không được nhưng người khác vẫn được mà. Giờ tôi cũng là du học sinh từ nước ngoài về đấy nhé.” A Hạo tràn đầy tự tin.

“Không phải cậu bảo muốn đến Biển sao à?”

A Hạo hơi do dự.

“Ở Hán Thành rất nhiều người biết mặt tôi. Tôi sợ Tân Đông tìm đến cửa.”

“Ai bảo chúng ta quay lại Hán Thành?”

Thiên Vũ nói.

A Hạo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hân.

“Chỗ ỷ, tôi đâu có ý định quay lại. Chúng ta đổi chỗ, bắt đầu lại lần nữa.”

Thiên Vũ cười lấy tài liệu ra đưa cho A Hạo, chỉ chỉ tên thành phố viết trên tài liệu.

“Biển sao mới thành lập chi nhánh mới ở đây. Chỗ này có biển, cậu thích không?”

A Hạo lặn đến.

“Anh nói thật hả? Anh chịu đi cùng tôi à?”

“Vớ vẩn!” Thiên Vũ cảm thấy gã càng ngày càng ngốc, câu hỏi càng lúc càng ngâu.

A Hạo không lên tiếng, gã nhìn Thiên Vũ rất lâu rồi đột nhiên nhào lên, đẩy Thiên Vũ nằm dưới thân mình ...

Thiên Vũ bảo, lời hôm đó cậu nói, nói lại lần nữa đi.

A Hạo hỏi, câu nào cơ?

Thiên Vũ bảo, cậu có nói không? Không nói tôi sẽ cưỡng b*c cậu.

A Hạo bảo, thế đến đây đi!

Thiên Vũ nói, sao giờ cậu mặt dày thế?

A Hạo bảo, thế anh cưỡng không? Không thì để tôi cưỡng?

Thiên Vũ không nói gì, phía sau câu nói của gã đều trôi hết vào miệng ...

Trong khoảnh khắc cao trào Thiên Vũ nghe thấy A Hạo thì thầm bên tai, nói câu kia.

Hắn ôm chặt lấy gã, như thể sẽ không bao giờ buông tay nữa ...

Hắn đã biết, hạnh phúc có hương vị thế nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-nam>